

Szegedi Tudományegyetem  
Bölcsészettudományi Kar  
Történettudományi Doktori Iskola

Modern kori Program

*Vukman Péter*

**Moszkvától Londonig  
Nagy-Britannia és Jugoszlávia a szovjet-jugoszláv konfliktus idején  
(1948-1953)**

Témavezető:

Prof. Dr. A. Sajti Enikő, DSc.

egyetemi tanár

## Előszó

Dolgozatunk a jugoszláv-brit államközi kapcsolatokkal foglalkozik a szovjet-jugoszláv konfliktus 1948 és 1953 közti időszakában. Elemzésünk azonban túllépi a szűken vett kétoldalú kapcsolatok történetét – nagy hangsúlyt fektettünk a brit diplomácia Kelet-Közép-Európára, köztük Magyarországra vonatkozó nézeteinek, törekvéseinek vizsgálatára is. A konfliktus a hidegháborús dichotómia alapvetően nem várt következménye volt. Tito hallatlan büszkesége és a már Sztálint is irritáló követelése 1948-ra végleg kiváltották a szovjet pártfőtitkár ellenkezését. A hidegháború eszkalálódása Moszkva hatalmi törekvései miatt ugyanis megkövetelte, hogy a szovjet tábor monolit egészként lépjen fel. A magát világháborús kis győztesnek tartó Tito független hatalmi ambíciói ebbe már nem illettek bele. Miután Jugoszláviát kizárták a szovjet táborból, fordulat következett be a jugoszláv külpolitikában. Miközben megromlott Jugoszlávia és a népi demokráciák kapcsolata, Tito fokozatosan a Nyugathoz közeledett. Így, bár a II. világháborút követően szinte nullára redukálódtak a jugoszláv-nyugati kapcsolatok, az 1950-es évek elejétől ezek újbóli megélénkülését tapasztaljuk.

Az Olvasóban felmerülhet a kérdés, miért Nagy-Britannia és Jugoszlávia külkapcsolatával és nem az Egyesült Államok és Jugoszlávia közti relációval foglalkozunk? A kérdésre kettős választ adhatunk. Egyrészt igaz, hogy a II. világháborúból a győztes Nagy-Britannia jelentősen meggyengülve került ki és végleg át kellett adnia a vezető szerepet az Egyesült Államoknak, a Balkán-félszigeten tényleges ismerettel a brit diplomataik rendelkeztek. Több esetben az Egyesült Államok is elfogadta a brit javaslatokat. A kérdésre adott másik válaszuk teljesen gyakorlati szempontot takar. Amíg az amerikai-jugoszláv kapcsolatok alakulásáról több átfogó monográfia látott napvilágot, a brit-jugoszláv kapcsolatokról a résztanulmányok mellett mindössze egy monográfia jelent meg. Az is csak 1949-ig, „Tito felszínen tartásának” megfogalmazásáig vizsgálja a két ország kapcsolatát. Arról pedig, hogy a brit diplomácia miként látta Jugoszlávia és a kelet-európai népi demokráciák, köztük Magyarország kapcsolatát, nem született átfogó monográfia.

Dolgozatunk címében két városnév szerepel: Moszkva és London. A két városnév szimbolikus jelentőséggel is bír. Tito számára Moszkva jelentette a kommunizmus központját, ahová azonban 1948 februárjában Sztálin egyértelmű felszólítására sem ment el. London ezzel szemben a kapitalizmus egyik fellegvára, ahová 1953 márciusában, pár nappal Sztálin halála után a brit kormány meghívására Tito fontosnak tartotta ellátogatni. Személyes presztízsnak tekintette, hogy Churchill Londonba hívta. A két városnév és a két évszám ki is jelöli azt a keretet, amelyen

belül vizsgálódásunkat folytatjuk. Mivel azonban a történelemben csak meglehetősen ritkán adódik két olyan évszám, ami minden előzmény nélkül valami gyökeresen új kezdetét jelenti, ezért elemzéseinket a II. világháború utáni, illetve az 1953-1955 közti jugoszláv külpolitikára is kiterjesztjük. A háttér rövid felvázolása után dolgozatunkban megkíséreljük összegyűjteni azokat az okokat, amelyek a szovjet-jugoszláv konfliktus kitöréséhez vezettek és ismertetjük az ezzel kapcsolatos kurrens történészi álláspontokat. A konfliktus okainak feltárását követően arra kívánunk választ kapni, hogy miként észlelte a brit diplomácia a konfliktusra utaló jeleket, az ellentétek eskalálódásának fázisait és ennek következtében miként érlelődött meg a felelős döntéshozókban Jugoszlávia felszínén tartásának gondolata. A következő nagy tematikus egységben a segítségnyújtás módozatait vizsgáljuk, röviden kitérve annak gazdasági vetületére, majd részletesebben tárgyalva az idegháború különböző vetületeit (határincidensek, csatlós csapatmozgások, a katonai támadás lehetősége, Jugoszlávia katonai megsegítése és beillesztése a nyugati védelmi tervekbe). Végül kitérünk Tito 1953-as angliai látogatására, annak hátterére és a megbeszélések legfontosabb hozadékaira. Mivel egyetlen történelmi folyamatot sem lehet a nemzetközi kontextusból kiemelten vizsgálni, ezért a szovjet-jugoszláv konfliktust is a hidegháború keretében mutatjuk be. A Jugoszlávia elleni gazdasági és politikai nyomásgyakorlás folyamatában fontos szerepet töltöttek be a kelet-európai népi demokráciák. Ezért a jugoszláv-szovjet csatlós kapcsolatok fontos résztemáját jelentik dolgozatunknak. Különösen igaz ez a jugoszláv-magyar kétoldalú kapcsolatok alakulására és az azzal kapcsolatos brit diplomáciai észrevételekre. Az általunk vizsgált intervallumban Nagy-Britannia külpolitikája szoros, de nem egyirányú együttműködésben alakult az Egyesült Államokéval, ezért erre dolgozatunkban is több helyen utalást tettünk.

Dolgozatunk témáját elsősorban levéltári forrásokra támaszkodva kívánjuk bemutatni. A téma jellegéből adódóan elsősorban a brit külügyminisztérium különböző irataira támaszkodunk. Többek között nagykövetségi és egyéb külképviseleti táviratok, levelek, külügyminisztériumi emlékeztetők (aide-memoire), összefoglalások, elemzések és kimenő táviratok felhasználásával. A gazdasági témákhoz emellett felhasználtuk a brit gazdasági minisztériumok iratait, a katonai jellegű fejezeteknél pedig a hadügyminisztérium és a védelmi minisztérium különböző iratainak áttekintésével árnyaltuk a képet. A brit források mellett a megíráshoz amerikai külügyi iratokat is felhasználtunk, és magyar levéltári forrásokkal is árnyaltuk a képet. Nehézséget okozott azonban, hogy a kommunista hatalomátvételt követően Magyarország diplomáciai testülete nem éppen kedvező átalakuláson esett át. A hidegháborús szembenállás következményeként pedig jelentősen csökkent a londoni követség informálódási köre. Így a Jugoszláviával kapcsolatos brit politika formálódásáról szinte alig rendelkezünk megfelelő londoni magyar követségi iratokkal.

Amellett, hogy az előszó minden esetben röviden felvázolja a kézben tartott olvasmány témáját és ezáltal megpróbálja felkelteni az Olvasó érdeklődését, arra is lehetőséget nyújt, hogy röviden foglalkozzunk azokkal a kérdésekkel, amiket az értő Olvasó esetleg hiányossággént fogna fel. Mi is így teszünk. Mivel dolgozatunk elsősorban a brit-jugoszláv kapcsolatokat, azon belül is az államközi kapcsolatokat vizsgálja, ezért, mint már utaltunk rá, elsősorban brit külügyi iratokra támaszkodik. Ahol azonban lehetőségünk nyílt rá, ott más jellegű levéltári források bevonásával próbáltuk árnyalni a képet. A levéltári hivatkozásokat vizsgálva az olvasónak az is feltűnhet, hogy gazdasági és katonai témákban is viszonylag sok a brit külügyi iratokra történő hivatkozás. Ennek amellett, hogy egy országot a külügyminisztérium képvisel a külvilág felé, kettős oka van. Egyrészt a brit külügyminisztérium a többi minisztériumhoz képest sem elenyésző szerepet töltött be. Másrészt a brit levéltári iratrendezésnek köszönhetően a külügyi álláspont mellett szinte minden esetben megtalálhatóak a vonatkozó egyéb minisztériumi iratok, ami nagyban megkönnyítette levéltári kutatómunkánkat. Való igaz, hogy dolgozatunk mindössze 5-6 év eseményeit öleli fel, a terjedelmi korlátok azonban így sem tették lehetővé, hogy minden kérdéssel foglalkozzunk. Ezért dolgozatunkban mellőztük a jugoszláv belpolitika és gazdaságpolitika fejleményeit, azokra csak annyiban tértünk ki, amennyiben az elengedhetetlen a külpolitika megismeréséhez. A külpolitikában a hangsúlyt pedig a nyugati-jugoszláv közeledésre helyeztük, így több egyébként fontos kérdés, mint például Trieszt vagy a balkáni közeledés ennek megfelelő súllyal szerepel munkánkban. A nyugati nagyhatalmak közül pedig elsősorban az Egyesült Államokhoz viszonyítva vizsgáljuk Nagy-Britannia jugoszláv politikájának alakulását. Franciaországgal azonban annak ellenére kevésbé foglalkozunk, hogy részt vettek a háromhatalmi tárgyalásokon. A követendő nyugati politika kialakításában, a Jugoszláviának nyújtott segélyezésben ugyanis a terhek nagy részét az előbbi két állam viselte, Franciaországra csak minimális szerep hármlott. Maguk a britek is több esetben inkább zavarónak tartották jelenlétüket. A felhasznált szakirodalom a magyar mellett zömmel angol és német nyelvű. Ez a szerző idegennyelv-ismeretét tükrözi. Törekedtünk azonban arra, hogy ahol lehetséges, a legfrissebb szerb és horvát szakirodalmi álláspontot is megismertessük az Olvasóval. Ezt nagyban megkönnyítette, hogy számos szerb és horvát történész témánkkal kapcsolatos kutatási eredményei monográfiák és szaktanulmányok formájában már világnyelveken, a legtöbb esetben angolul is elérhető.

A dolgozat nem készülhetett volna el a Magyar Állami Ösztöndíj Bizottság Magyar Állami Eötvös Ösztöndíja nélkül, amely lehetővé tette számunkra, hogy 2007. augusztus-október között három hónapos londoni levéltári kutatómunkán vegyünk részt és összegyűjtsük a dolgozat megírásához szükséges forrásokat. A dolgozat megírását segítette az a szellemi műhely is, amely három év ösztöndíjas hallgatójaként körülvett minket a Szegedi Tudományegyetem

Történettudományi Doktori Iskolájában, a Modern kori Programban. További elmélyült könyvtári és levéltári kutatómunkára és a fenti szellemi műhelyben történő tevékenységre adott lehetőséget a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kara részünkre 2008-2009-ben biztosított egy éves predoktori ösztöndíja.

## Historiográfiai áttekintés

Minden tudományos munka elengedhetetlen velejárója, hogy a szerző mérlegre tegye a dolgozat megírásában felhasznált forrásait és a szakma témával kapcsolatos tudományos eredményeit. Dolgozatunk témájából és annak tágabb, hidegháborús környezetbe ágyazottságából következően számos és szerteágazó szakirodalmat kellett feldolgoznunk, közülük a következőben ismertetjük a legfontosabbakat. Ezek segítettek minket abban, hogy dolgozatunk témáját, a szovjet-jugoszláv konfliktus brit külpolitikai vetületét a megfelelő keretbe tudjuk helyezni és megfelelően kezeljük az általunk vizsgált levéltári forrásokat.

Értekezésünk témájához elsősorban a brit minisztériumi és kabinetiratok voltak fontosak. Különösen a külügyminisztérium politikai iratai, amelyek téma és kronológia szerint csoportosítva tartalmazzák a minisztériumba beérkező és onnan kimenő táviratokat, elemzéseket és a minisztériumok közti levelezést. A hadügyminisztériumi és a védelmi minisztérium iratai közül a különböző minisztériumi és minisztériumközi bizottságok üléseiről készült jegyzőkönyvek bizonyultak hasznosnak. Gazdasági témákban és a katonai segélyezés bizonyos aspektusainak (fegyverszállítás, licenszek adása) alaposabb megismeréséhez a gazdasági minisztériumok iratai közül főként a pénzügyminisztérium iratait tudtuk használni. Mivel Nagy-Britannia külpolitikája az Egyesült Államokéval szoros összhangban formálódott, megkerülhetetlen volt az amerikai források ismerete. Ezt két forráskiadvány, a *Foreign Relations of the United States* (FRUS) Jugoszláviával és Kelet-Európával foglalkozó kötetei, valamint Nick Ceh szerkesztésében a jugoszláv-amerikai kapcsolatok legfontosabb forrásait tartalmazó forrásgyűjteménye (*U. S. Diplomatic Records On Relations With Yugoslavia During The Early Cold War, 1948-1957*. New York, Columbia University Press, 2002.) könnyítette meg. Ceh forrásközlése azért is hasznosnak bizonyult, mert számos olyan amerikai dokumentumot is tartalmaz, ami a FRUS-ban csak töredékesen, részben titkosítva szerepelt. Dolgozatunkhoz emellett felhasználtuk a Magyar Országos Levéltárban található külügyminisztériumi iratokat, elsősorban a londoni, a washingtoni és a belgrádi külképviseletek adminisztratív és titkos kezelésű iratait. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy a magyar külpolitika mozgásterében a második világháború után bekövetkező változások miatt a londoni és a washingtoni iratok témánk szempontjából meglehetősen hiányosak, de több esetben fontos, a brit követjelentésekben is kiemelt magyar-jugoszláv eseményre sem találtuk meg a vonatkozó jegyzékeket. Az úgynevezett „titóista” perek (különösen a Rajk-per) és a magyar-jugoszláv kapcsolatok jobb megismeréséhez az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában találtunk

témánk szempontjából releváns forrásokat.

A szekunder irodalomra rátérve meg kell jegyeznünk, hogy a hidegháború történetéről eddig is számos átfogó mű jelent meg. John Lewis Gaddis több tudományos monográfiájában (*Most már tudjuk. A hidegháború történetének újjáértékelése*. Budapest, Európa, 2001.; *The Cold War*. London, Penguin Books, 2007.) foglalkozik a téma legfontosabb eseményeivel, gócpontjaival és megvilágítja a konfliktus alapvető mozgatórugóit, az eltérő nagyhatalmi érdekeket és célokat. A hidegháború 1948-1953 közötti történetét elemzi levéltári forrásokra támaszkodva Vojtech Mastny cseh származású emigráns történész *The Cold War and Soviet Insecurity* (New York-Oxford, Oxford University Press, 1996.) című monográfiájában. Könyvének különösen azok a részei segítettek dolgozatunk megírását, amelyek Sztálin külpolitikai céljaival, a szovjet-jugoszláv konfliktus hátterével és a koreai háború történetével foglalkoznak. A hidegháború megkerülhetetlen alpművének számít Vladislav Zubok-Constantine Pleshakov *Inside the Kremlin's Cold War. From Stalin to Khrushchev* (Cambridge, Massachusetts-London, Harvard University Press, 1996.) című munkája, amely az újonnan elérhetővé vált szovjet levéltári források felhasználásával árnyalja a könyv megjelenéséig kialakult képet. Dolgozatunk szempontjából különösen azok a részek tartottak érdeklődésre számot, amelyekben a szerzőpáros Sztálin és Tito kapcsolatát és ellentétének okait elemzi, de a monográfia hasznos új információval szolgált a Sztálin halálát követő időszak szovjet-jugoszláv közeledéséhez is. A magyar nyelven olvasható munkák közül Fisher Ferenc *A megosztott világ. A Kelet-Nyugat, Észak-Dél nemzetközi kapcsolatok fő vonásai (1941-1991)* (Budapest, IKVA, 1996.) című könyvét kell kiemelnünk, amely amellet, hogy a hidegháború teljes történetét áttekinti, ahhoz is adalékot szolgál, hogy hogyan kerültek ki az egyes nagyhatalmak a második világháborúból. E szempontból különösen a Nagy-Britanniával foglalkozó fejezet volt hasznos. Tavaly jelent meg Kenéz Péter új, a Szovjetunió történelmével foglalkozó monográfiája (*A Szovjetunió története. A kezdetektől az összeomlásig*. Budapest, Akkord, 2008.), amely szintén árnyalja a sztálini külpolitikáról eddig ismert nézeteinket. A magyar-nyugati hidegháborús kapcsolatokban megkerülhetetlen Borhi László munkássága. Legátfogóbban a 2005-ben megjelent *Magyarország a hidegháborúban. A Szovjetunió és az Egyesült Államok között 1945-1956* (Budapest, Corvina, 2005.) című monográfiájában foglalkozik a témával.

A Szovjetunió és a kelet-európai térség 1945 utáni kapcsolatában alpműnek számít Fejtő Ferenc *A népi demokráciák története* (Budapest-Párizs, Magvető-Magyar Füzetek, 1991.) két kötetes, eredetileg francia nyelven megjelent nagyszabású munkája, amely első volt a témával foglalkozó átfogó szakirodalmi monográfiák között. Habár a szerző eredményeit az újabb kutatások sok szempontból már meghaladták, számos meglátása mind a mai napig helytállónak bizonyul. Napjaink kutatói közül Berend T. Iván foglalta össze a térség 1945-1990 közti történelmét

*Terelőúton. Szocialista modernizációs kísérlet Közép- és Kelet-Európában 1944-1990* (Budapest, Vince Kiadó, 1999.) című, eredetileg angolul, majd 1999-ben magyarul is megjelent munkájában. A monográfiában a szerző részletesen, több aspektusból világítja meg a kelet-európai kommunista diktatúrák jellemzőit, kialakulását és működését. Dolgozatunk szempontjából emellett a Tito személyiségével, Jugoszláviával és a titóista perekkel foglalkozó alfejezetek voltak hasznosak.

Mivel értekezésünk elsősorban a brit külpolitikán keresztül vizsgálja Jugoszlávia 1948-1953 közti történelmét, megfelelő háttérismerettel kellett rendelkezünk a hidegháborús brit külpolitika témájában. Ezt számos angolul megjelent munka segítette. Közülük a teljesség igénye nélkül Elisabeth Barker *Britain in a divided Europe 1945-1970* (London, Weidenfeld and Nicholson, 1971.), F. S. Northedge *Descent from Power. British Foreign Policy 1945-1973* (London, George Allen & Unwin, 1974.), Joseph Frankel *British Foreign Policy 1945-1973* (London-New York, Oxford University Press, 1975.), Michael Dockrill *British Defence since 1945* (Oxford-New York, Basil Blackwell, 1988.) és Sean Greenwood *Britain and the Cold War, 1945-1991* (London, Macmillan, 1999.) című átfogó monográfiái voltak hasznosak. Ritchie Ovendale *The English-Speaking Alliance. Britain, the United States, the Dominions and the Cold War 1945-1951* (London, George Allen & Unwin, 1985.) című munkája az brit-amerikai „különleges kapcsolatokat” legfontosabb jellemzőit ismertette meg velünk. Curtis Keeble, egykori moszkvai brit nagykövet *Britain and the Soviet Union, 1917-1989* (New York, St. Martin's Press, 1990.) című monográfiájában a brit-szovjet kapcsolatokat vizsgálta. A fenti művekről azonban azt is meg kell jegyeznünk, hogy témájukból fakadóan Jugoszláviával, a jugoszláv-brit kapcsolatokkal csak elvétve, vagy egyáltalán nem foglalkoznak. Ezzel úgy véljük, azt is megvilágítják, hogy Jugoszlávia mekkora valós súlyt képviselt Nagy-Britannia többi érdekeltségéhez képest. Hasznosnak bizonyult továbbá Allan Bullock *Ernest Bevin 1945-1951 közti brit külügyminiszterről* 1985-ben *Ernest Bevin. Foreign Secretary 1945-1951* (Oxford, Oxford University Press) címmel megjelent munkája, amely emellett, hogy foglalkozik a külügyminiszter szovjetellenességével, Jugoszláviáról és a szovjet-jugoszláv konfliktusról vallott nézeteivel, a Foreign Office működésébe, döntéshozatali mechanizmusába is betekintést nyújt.

A második világháborús brit-jugoszláv kapcsolatokkal, Tito hatalomra kerülésével és az abban játszott brit szereppel Michael Lees *The Rape of Serbia. The British Role in Tito's Grab for Power 1943-1944* (San Diego-New York, Harcourt Brace Jovanovich, 1990.) című monográfiája foglalkozik. Az 1941-es belgrádi puccs brit szálait Sue Oslow *Britain and the Belgrade Coup of 27 March 1941 Revisited* (Electronic Journal of International History 2005.) tanulmánya vizsgálja. A második világháború brit-jugoszláv partizán kapcsolatokról több helyen Winston Churchill is ír *A második világháború* (Budapest, Európa, 1989.) címmel megjelent, eredetiben hatkötetes



visszaemlékezésében. A jól ismert moszkvai százalékos alku mellett ebben beszámol Titóval folytatott tárgyalásairól és eredeti iratok segítségével világítja meg azt a kétségbeesett brit törekvést, hogy a londoni emigráns kormánynak is befolyást harcoljanak ki a világháborút követő jugoszláv berendezkedésben.

Jugoszlávia második világháború utáni történelméről számos magyar és idegen nyelvű monográfia jelent meg. Magyar szerzők tollából Juhász József *Volt egyszer egy Jugoszlávia. A délszláv állam története* (Budapest, Aula, 1999.) és A. Sajti Enikőnek a Párhuzamos életrajzok Mao-Tito kötetében megjelent Tito életrajzát (Polonyi Péter-A. Sajti Enikő: *Mao-Tito*. Budapest, Pannonica, 2000.) kell kiemelnünk, amelyben Tito személyiségén keresztül világítja meg a korszak jugoszláv történetét. Az angol nyelvű irodalom közül Denison Russinow *The Yugoslav Experiment 1945-1974* (Berkeley-Los Angeles, University of California Press, 1978.), John Lampe *Yugoslavia as History. Twice there was a country* (Cambridge, Cambridge University Press, 1996.), Stevan K. Pavlowitch témával foglalkozó több monográfiája közül *Tito. Yugoslavia's Great Dictator. A Reassessment* (London, C. Hurst & Co., 1992.), Fred Singleton *A Short History of the Yugoslav Peoples* (Cambridge, Cambridge University Press, 1985.) és Leslie Benson 2004-ben megjelent *Yugoslavia. A Concise History* (Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2004.) című monográfiáit kell kiemelnünk. Ezek a művel azonban átfogó témájukból adódóan a korszak jugoszláv történelmének szintézisére törekszenek, így egyes, témánk szempontjából fontos folyamatokkal csak röviden foglalkoznak. Leghasznosabbnak ezért a szovjet-jugoszláv konfliktus okainak bemutatásában bizonyultak. Hatványozottan igaz ez a Balkán-félsziget történetével foglalkozó monográfiákra. Közülük legkorábban (magyarul 1996-ban) Barbara Jelavich két kötetes Balkán-története (*A Balkán története. II. kötet: 20. század*. Budapest, Osiris-2000) jelent meg, amelynek második kötete foglalkozik a korszakkal. Monográfiájában tett megállapításait az utóbbi időben több angolul megjelent Balkán-szintézis árnyalja, mint például R. J. Crampton 2002-es *The Balkans Since the Second World War* (London, Longman) és John Lampe 2006-ban megjelent, a félsziget XX. századi történelmével foglalkozó *Balkans into Southeastern Europe* (Basingstoke, Palgrave Macmillan) című szintézise.

A konfliktus okainak számbavételekor megkerülhetetlenek az eseményekben érintettek emlékiratának, visszaemlékezéseinek, vagy éppen életrajzának ismerete. A műfaj sajátosságaiból adódóan a kutatónak ugyanakkor meglehetősen körültekintően kell eljárnia. Különösen igaz ez Vladimir Dedijer, Tito hivatalos történetírójának munkásságára (*Joszip Broz Tito. Adalékok egy életrajzhoz*. Noviszád, Magyar Szó, 1953. és *The Battle Stalin Lost. Memoirs of Yugoslavia 1948-1953*. New York, Viking Press, 1971.), aki ilyen minőségében a hivatalos jugoszláv álláspontot adta vissza. Sokkal jobban hasznosítható Milovan Djilas a korszak jugoszláv vonatkozású bel- és

külpolitikai eseményeiről angolul (*The Rise and Fall*. London, Macmillan, 1985.) és németül (*Die Jahre der Macht: in jugoslawischen Kräftenspiel. Memoiren 1945-1966*. München, Deutsche Taschenbuch Verlag, 1992.) megjelent visszaemlékezése, nem beszélve *Találkozások Szálinnal* (Budapest, Magvető, 1989.) című visszaemlékezéséről. Ez utóbbi a szovjet levéltári források megnyitása előtt megkerülhetetlen forrásként szolgált a konfliktus okait kutató történészeknek. Dedijer visszaemlékezéseihez hasonlóan körültekintően kell forgatni Rákosi Mátyás kétkötetes *Visszaemlékezések 1940-1956* (Budapest, Napvilág, 1997.) című munkáját, amelyben a jugoszláv-magyar kapcsolatok ismertetésénél a hatalomból már száműzött politikus meglehetősen mentegetni próbálta saját felelősségét és utólagosan igazolni kívánta lépéseinek helyességét.

A szovjet-jugoszláv konfliktussal kapcsolatos legfrissebb szakmabeli álláspontot két tanulmány képviseli. Jeronim Perović *The Tito-Stalin Split. Reassessment in Light of New Evidence* címmel a *Journal of Cold War Studies* 2007. évi 2. számában megjelent tanulmányában a jugoszláv-albán kapcsolatok megromlására és Tito albániai hegemon törekvésével magyarázza a konfliktust. Ő már támaszkodik Leonyid Gibianszkij orosz történész szovjet levéltárakban végzett kutatómunkájára. Gibianszkij ezzel kapcsolatos munkássága közül az Odd Arne Westad-Sven Holtsmark-Iver Neumann szerkesztésében *The Soviet Union in Eastern Europe, 1945-1989* (New York, St. Martin's Press, 1994.) című tanulmánykötetében megjelent tanulmányára hívjuk fel az Olvasó figyelmét. Gibianszkij munkássága azért is fontos, mert elsőként ő publikálta az 1948. február 10-i moszkvai találkozóról készült jegyzőkönyveket.

A szovjet-jugoszláv konfliktus eszkalálódásával foglalkozik Ivo Banac Tito iránti elfogultsággal koránt sem vádolható *With Stalin Against Tito. Cominformist Splits in Yugoslav Communism* címmel 1988-ban megjelent (Ithaka-London, Cornell University Press) monográfiájában. Irene Reuter-Heindrichs pedig új megközelítéssel, a vezető jugoszláv napilapok cikkein keresztül vizsgálja a jugoszláv külkapcsolatok alakulását a fenti korszakban (*Jugoslawische Außenpolitik 1948-1968. Außenpolitische Grundsätze und internationale Ordnungsvorstellungen. Eine Untersuchung der überregionalen Tagespresse*. Köln-Berlin, Carl Heymann Verlag, 1976.). Különösen széles az úgy nevezett titóista perek, azon belül is a Rajk-per szakirodalma. A fent már említett monográfiák mellett Hódos György *Kirakatperek. Sztálinista tisztogatások Kelet-Európában 1948-1954* (Budapest, Eötvös, 1990) címmel 1990-ben megjelent monográfiájában foglalta össze ezeket. Munkája hátránya, hogy együtt tárgyalja a titóista pereket a térség többi sztálinista tisztogatásával. Hódos a már elérhető magyar levéltári forrásokra támaszkodva 2005-ben *Tettesek és áldozatok. Konceptiós perek Magyarországon és Közép-Kelet-Európában* (Budapest, Noran) címmel a Rajk-per vonatkozásában lényegesen kibővítve ismét megjelentette monográfiáját. Szintén levéltári, zömmel az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárában őrzött iratok

alapján, a magyar perek sorába illesztve tárgyalja a pert Kiszely Gábor *ÁVH. Egy terrrorszervezet története* (Budapest, Korona) címmel 2000-ben megjelent tényfeltáró munkájában. Igaz, első kiadásban már 1952-ben megjelent Adam B. Ulam *Titoism and the Cominform* (Westport, Greenwood Press, 1952., reprint 1971.) című esszészerű munkája, amely azonban mind a mai napig érvényes alapvető megállapításokat tartalmaz a sztálinista tisztogatások, perek működési mechanizmusáról és valódi céljáról.

Az elérhető szakirodalom fent említett bősége már korántsem mondható el a korszak jugoszláv-nyugati kapcsolatait elemző művekről. Beatrice Heuser *Western Containment Policies in the Cold War. The Yugoslav Case, 1948-1953* (London-New York, Routledge, 1989.) címmel 1989-ben megjelent monográfiája a feltartóztatás és a koreai háború prizmáján keresztül vizsgálja a kérdést. Lorraine M. Lees *Keeping Tito Afloat. The United States, Yugoslavia and the Cold War* (University Park, Pennsylvania State University Press) címmel 1997-ben, valamint David L. Larson tollából 1979-ben *United States Foreign Policy Toward Yugoslavia, 1943-1963* (Washington, University of America Press) címmel megjelent monográfiákhoz hasonlóan azonban elsősorban amerikai szempontból, zömmel amerikai levéltári forrásokra támaszkodva elemzi a fejleményeket. A konfliktus nyilvánosságra kerülését követő dilemmákat és az amerikai álláspont megfogalmazásában George F. Kennan szerepét Wilson D. Miscamble *George F. Kennan and the Making of American Foreign Policy, 1947-1950* (Princeton, Princeton University Press) című 1992-es monográfiájában tárgyalja. Brit szempontból mindössze Ann Lane *Coming Into Terms with Tito: Britain and Yugoslavia, 1945-1949* címmel 1994-ben megjelent tanulmánya és ennek 1996-ban, *Britain, the Cold War and Yugoslav Unity, 1941-1949* (Brighton, Sussex Academic Press) címmel könyv formájában is megjelent kibővített változata foglalkozik. Amellett, hogy a két munka jól érzékelteti a brit döntéshozók dilemmáit és hasznos ismereteket nyújt dolgozatunk témájának előzményeihez, amint az a címekből is látszik, csak 1949-ig, a „Tito felszínen tartása” politikájának hivatalossá válásáig foglalkozik a kérdéssel. Habár 2004-ben a szerző *Yugoslavia: When Ideals Collide* (Basingstoke, Palgrave Macmillan) címmel átfogó XX. századi jugoszláv történetet jelentetett meg, amelynek külpolitikai fejezetei röviden érintik dolgozatunk témáját, más brit szempontból vizsgáló átfogó monográfia a kérdéstről nem ismert. Bizonyos adalékok találhatók még Ritchie Ovendale *The Foreign Policy of the British Labour Governments, 1945-1951* (Leicester, Leicester University Press) című 1984-es tanulmánykötetében, valamint Churchill 1951-es újbóli hatalomra kerülésével foglalkozó *Winston Churchill's Last Campaign. Britain and the Cold War 1951-1955* (Oxford, Clarendon Press) című 1996-os monográfiában és a *The Foreign Policy of Churchill's Peacetime Administration 1951-1955* (Leicester, Leicester University Press) című 1988-as tanulmánykötetben. Mindkettő John W. Young brit történész tollából illetve szerkesztésében

jelent meg. Tito-ellenessége miatt csak megfelelő körültekintéssel használható Nora Beloff *Tito's Flawed Legacy. Yugoslavia & the West: 1939-1984* (London, Victor Gallancz) címmel 1985-ben megjelent munkája.

Az 1948-1953 közti nyugati gazdasági kapcsolatokkal foglalkozó munkák az Egyesült Államok jelentős anyagi hozzájárulása miatt elsősorban az amerikai segélyezéssel és annak „Tito felszínen tartására” gyakorolt hatásával foglalkoznak. Közülük külön meg kell említenünk az eredetileg gazdaságtörténész John Lampe Russel O. Prickett-tel és Ljubiša S. Adamovičtyal közösen írt *Yugoslav-American Economic Relations Since World War II* (Durham-London, Duke University Press) című 1990-ben megjelent monográfiáját, ami mind a mai napig a legátfogóbb áttekintést nyújtja a témában. Emellett Mark S. Byrnes *A Titónak nyújtott amerikai segély* (Külpolitika 2001/1-2) és Stephen C. Markovich *American Foreign Aid and Yugoslav Foreign Policy* című tanulmányai foglalkoznak a kérdéssel. A magyar szerzők közül Borhi Lászlónak a Történelmi Szemlében 1993-ban és 1995-ben megjelent egy-egy tanulmányát (*Az amerikai diplomácia és a szovjet politikai-gazdasági térnyerés Magyarországon, illetve Az Egyesült Államok Kelet-Európa-politikájának néhány kérdése, 1948-1956*) kell kiemelnünk, amely az amerikai-magyar gazdasági kapcsolatok mellett részletesen foglalkozik a hidegháborús amerikai gazdasági segélyezés döntési mechanizmusával és eljárás módjával.

A Jugoszlávia elleni katonai támadás lehetőségéről eltérő történelmi megközelítések találhatók a magyar és a nemzetközi szakirodalomban. Király Béla több munkájában (mint például a *Honvédségből néphadsereg* [Budapest, CO-Nexus, 1989.] címet viselő visszaemlékezésében vagy *A magyar hadsereg szovjet ellenőrzés alatt* címmel megjelent tanulmányában) amellett érvel, hogy valóban létezett Jugoszlávia megtámadásának szovjet terve. Vele szemben Ritter László *War on Tito's Yugoslavia? The Hungarian Army in Early Cold War Strategies* című angol nyelvű tanulmányában ezzel ellentétesen foglal állást. Habár a nemzetközi szakirodalom legtöbbször Király érvelését veszi át, Vojtech Mastny 2002-es *NATO in the Beholder's Eye: Soviet Perceptions and Policies, 1949-1956* (Cold War International History Project, Working Paper) című monográfiájában már megkérdőjelezi ennek helyességét és saját szovjet levéltári kutatómunkája alapján Ritter nézetéhez közeli álláspontot fogalmaz meg. Jugoszlávia nyugati katonai megsegítésével és a nyugati szövetségi rendszerbe történő beillesztésével, annak dilemmáival Beatrice Heuser *Yugoslavia in Western Military Planning, 1948-1953* (In: Marko Milivojević – John B. Allcock – Pierre Maurer [eds.]: *Yugoslavia's Security Dilemmas. Armed Forces, National Defence and Foreign Policy*. Oxford – New York, Berg, 1988.) és Nemanja Milošević *Yugoslavia, USA and NATO in the 1950s* (Western Balkan Security Observer – English Edition 2007/5) című tanulmánya foglalkozik. Coleman Armstrong Mehta egy érdekes kérdést, az amerikai hírszerzés

szerepét vizsgálja *A Rat Hole to be Watched? CIA Analyses of the Tito-Stalin Split, 1948-1950* című PhD disszertációjában. Magyar szempontból a déli határsáv kiépítésével, megerősítésével Orgoványi István *A déli határsáv 1948 és 1956 között* (Bács-Kiskun megye múltjából XVII., 2001.), a magyar hadseregfejlesztéssel Balló István és Okváth Imre tanulmányai, valamint az utóbbi *Bástya a béke frontján. Magyar haderő és katonapolitika 1945-1956* (Budapest, Aquila, 1998.) című katonai szemszögből írt monográfiája foglalkozik.

A korszak jugoszláv-görög kapcsolatáról magyarul Iliaszkopulosz több szerzővel közösen szerkesztett *A görög polgárháború. A varkizai egyezménytől a Gramosznál lezajlott hadműveletig* (Budapest, Új Mandátum, 2006.) című könyvében az 1999-ben Athénban megrendezett nemzetközi történész kongresszus eredményeit ismerteti. Magyarul szintén olvasható Athanasiou Christoforos *Az újkori Görögország története* (Budapest, Új Mandátum, 2006.) című munkája, ami azonban 2006-os megjelenése ellenére nyelvezetében, szellemiségében és baloldali irányban meglehetősen elfogult szakmai mondanivalójában is messze elmarad a többi, kérdéssel foglalkozó munkától. Christoforostól eltérően a *Studies in the History of the Greek Civil War 1945-1949* címmel 1987-ben Koppenhágában, a Museum Tusculanum Press kiadó gondozásában megjelent tanulmánykötetben Elisabeth Barker és Jože Pirjevec, önálló tanulmányok formájában Nicholas Pappas és Ioannis Stefanidis foglalkozik a jugoszláv-görög közeledéssel, annak buktatóival és a nyugati nagyhatalmaknak a közeledésben játszott szerepével. Mindehhez brit és amerikai levéltári forrásokat használnak fel. A jugoszláv-görög-török „Balkán-paktum” formálódásával, az ahhoz kapcsolódó brit és amerikai dilemmákkal David R. Stone *The Balkan Pact and American Policy* címmel az East European Quarterly folyóiratban 1994-ben megjelent tanulmánya foglalkozik. A jugoszláv-olasz kapcsolatokat beárnyékoló trieszti kérdést Bogdan C. Novak *Trieste, 1941-1954. The Ethnic, Political, and Ideological Struggle*. (Chicago-London, The University of Chicago Press, 1970.) című monográfiájában elemzi, amelyben a szerző az eltérő jugoszláv és olasz álláspontokat a brit és amerikai elképzelésekkel összehasonlítva, mindezt pedig a formálódó hidegháborús szembenállás keretébe helyezi. Jugoszlávia és az el nem kötelezett országok kapcsolatával Alvin Z. Rubinstein *Yugoslavia and the Nonaligned World* (Princeton, Princeton University Press) című 1970-es átfogó monográfiája, annak előzményeivel, a kezdeti jugoszláv dilemmákkal és Tito nézetének indiai és burmai fogadtatásával Svetozar Rajak *In Search of a Life outside the Two Blocks: Yugoslavia's Road to Non-Alignment* című, egy 2003-as belgrádi konferencián elhangzott előadása foglalkozik. Tito 1953-as angliai látogatásának hátteréről és a látogatás eseményeiről Katarina Spehnyak és Vladimir Petrovic egy-egy tanulmánya szól (*Josip Broz Tito's Visit to Great Britain in 1953*. In: Review of Croatian History, 2005., illetve *Pokušaj sklapanja anglo-jugoslovenskog ugovora i staljinova smrt*. In: Istorija 20. veka, 2004/1.)

Jugoszlávia és a kelet-európai szovjet csatlósállamok kapcsolatában különösen jól ismert a magyar-jugoszláv kapcsolatok alakulása. A fent már említett szerzők és munkájuk mellett A. Sajti Enikő *Impériumváltások, revízió, kisebbség. Magyarok a Délvidéken 1918-1947* (Budapest, Napvilág, 2004.) című munkájában 1947-ig vizsgálja a kétoldalú kapcsolatok alakulását. Balogh Sándor 1988-ban megjelent, és így bizonyos szempontból az akkori kor diszkurzív nyelvezetét használó, *Magyarország külpolitikája 1945-1950* (Budapest, Kossuth) címet viselő monográfiája több helyett részletesen foglalkozik a kétoldalú magyar-jugoszláv kapcsolatokkal. Rajtuk kívül Ripp Zoltán *Példaképből ellenség. A magyar kommunisták viszonya Jugoszláviához, 1947-1948* címmel a Ständeisky Éva szerkesztésében *A fordulat évei 1947-1949. Politika-Képzőművészet-Építészet* (Budapest, 1956-os Intézet, 1998.) címmel megjelent gyűjteményes kötetben szereplő tanulmánya tarthat számot érdeklődésre. Katarina Kovačević szerb történész, valamint a Kiss József-Ripp Zoltán-Vida István szerkesztette forráskiadás (*Top Secret: Magyar-jugoszláv kapcsolatok 1956*. I. kötet. Budapest, MTA Jelenkor-kutató Bizottság, 1995.) előszava az 1953-1956 közti magyar-jugoszláv kapcsolatokkal foglalkozik. Fülöp Mihály és Sipos Péter *Magyarország külpolitikája a XX. században* (Budapest, Aula, 1998.) című könyvében a magyar külpolitikai mozgástér hiányára mutat rá a korszakkal foglalkozó fejezetben. A Jugoszláviával határos többi ország történetéről, kétoldalú kapcsolatairól a fentebb már említett Balkán-szintézisek mellett különösen Albánia ismert. Németül Peter Bartl *Albanien. Vom mittelalter bis zur Gegenwart* (München, Südosteuropa-Gesellschaft, 1995.), angolul Stefanaq Pollo és Arben Puto *The History of Albania* (London, Routledge & Kegan Paul, 1981.) címmel írt szintézist. Magyarul Réti Györgytől 2000-ben jelent meg *Albánia sorsfordulói* (Budapest, Aula) címmel XX. századi átfogó országtörténet, amelyben a szerző részletesen foglalkozik a jugoszláv és az albán kommunista partizánok második világháborús kapcsolataival és Albánia titói korszakával. Bulgária történetét tárgyalja Richard J. Crampton *A Concise History of Bulgaria* (Cambridge, Cambridge University Press 2005.) című összefoglaló monográfiájában. A szerző a kötet tematikájának köszönhetően csak röviden és belpolitikai aspektusból tárgyalja az általunk vizsgált időszakot, de így is több megállapítása tartott érdeklődésre számot. 2007-ben pedig Petar Dragišić *Jugoslovensko-bugarski odnosti 1941-1949* (Beograd, Institut za novije istoriju Srbije) címmel jelentetett meg a jugoszláv-bolgár kapcsolatokat elemző hiánypótló monográfiát.

## A második Jugoszlávia létrejötte és a jugoszláv külkapcsolatok alakulása 1948-ig

1948. június 30-án Cecil King, aki Charles Peake nagykövet távollétében Nagy-Britannia belgrádi nagykövetségét vezette, táviratban értesítette a brit külügyminisztériumot a Tájékoztató Iroda június 28-i határozatáról, amelyben a Jugoszláv Kommunista Pártot kizárták a szervezet tagjai sorából. A brit ügyvivő azonnal felismerte a lépés jelentőségét, azt a „kommunizmus egész történetének legfontosabb lépésének” tekintette. Mi több, egyenesen az 1054-es nagy keresztény egyházszakadáshoz hasonlította: „Először lehetséges, hogy az eretnokség szilárd területi alapon jöjjön létre. Trockij eretnokségének területi alapja nem volt nagyobb egy mexikói villánál, és mégis szó szerint csákánnyal verték a földhöz. Egy európai országban szilárdul megalapozott eretnokségnek összehasonlíthatatlanul nagyobbak kell lennie és azzá kell válnia, amit Konstantinápoly ellenállása jelentett Rómával szemben.”<sup>1</sup> Josip Broz Tito és a jugoszláv kommunista vezetés a Szovjetunió első számú követőjéből a külvilág számára egy pillanat alatt eretnekké vált.

Tito vezetésével a jugoszláv partizánok a második világháború súlyos küzdelmei során szerezték meg a hatalmat.<sup>2</sup> Jugoszlávia 1941-es német megszállásával teljesen felbomlott az első jugoszláv állam. A hatalom ugyan formálisan a Londonba menekült emigráns kormány kezében volt, ténylegesen azonban Draža Mihailović csetnikjei és Tito partizánjai gyakorolták azt, akik gyakran inkább egymás ellen harcoltak és nem Ante Pavelić horvát usztasa egységei vagy a megszálló német és olasz csapatok ellen léptek fel. Jugoszláviában ugyanis a megszállók elleni harccal párhuzamosan a csetnikek és a partizánok között polgárháború is zajlott, az eltérő ideológiák, valamint a régi és az új rendszer összetűzésének következtében pedig társadalmi

<sup>1</sup> The National Archives – Public Records Office, London. (A továbbiakban: PRO) FO 371/72579 R7751/407/92.

<sup>2</sup> Jugoszlávia második világháborús történelméről magyarul a teljesség igénye nélkül lásd: Barbara Jelavich: *A Balkán története*. II. kötet: 20. század. Budapest, Osiris-2000, 1996., 197-212., 231-241., 250-253. és 259-264.; Juhász József: *Volt egyszer egy Jugoszlávia. A délszláv állam története*. Budapest, Aula, 1999., 73-111.; Major Nándor: *Jugoszlávia a II. világháborúban. Múltunk* 2005/1. 33-88.; A. Sajti Enikő: Tito. Polonyi Péter-A. Sajti Enikő: *Mao-Tito*. Budapest, Pannonica, 2000. 224-269.; uő.: *Impériumváltások, revízió, kisebbség. Magyarok a Délvidéken 1918-1947*. Budapest, Napvilág, 2004. 153-317. A témával kapcsolatos legfrisebb angol nyelvű szakirodalom: Stevan K. Pavlowitch: *A history of the Balkans 1804-1945*. London, Longman, 1999. 307-330.; R. J. Crampton: *The Balkans Since the Second World War*. London, Longman, 2002. 11-23.; Leslie Benson: *Yugoslavia. A Concise History*. Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2004. 73-93.; John Lampe: *Balkans into Southeastern Europe*. Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2006. 141-175.; Stevan Kosta Pavlowitch: *Serbia: the history behind the name*. London, Hurst, 2002. 139-155. és Ann Lane: *Yugoslavia: When Ideas Collide*. Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2004. 75-93. A brit-jugoszláv kapcsolatokról a világháború alatt lásd: Michael Lees: *The Rape of Serbia. The British Role in Tito's Grab for Power 1943-1944*. San Diego-New York, Harcourt Brace Jovanovich, 1990.; Ann Lane: *Britain, the Cold War and Yugoslav Unity, 1941-1949*. Brighton, Sussex Academic Press, 1996 és Hans Knoll: *Jugoslawien in Strategie und Politik der Alliierten 1940-1943*. München, Oldenburg, 1986.

forradalom ment végbe. A partizánok és a csetnikek összecsapásából a kezdeményezés fokozatosan a partizánok kezébe került át. Így ők határozták meg, hogy milyen lesz Jugoszlávia második világháborút követő berendezkedése.

A világháborút követő jugoszláv berendezkedés alapjait 1943. november 29-én Jajcéban, a Jugoszlávia Népfelszabadító Antifasiszta Tanácsa (*Antifašističko veće narodnog oslobođenja Jugoslavije*, AVNOJ) II. kongresszusán fektették le. Annak ellenére, hogy elnökké Ivan Ribart, az 1920-1921-es alkotmányozó nemzetgyűlés elnökét választották, a tényleges vezetés már ekkor Tito kezében összpontosult.<sup>3</sup> A kongresszus már az átmeneti kormány önhatalmú megtestesítőjeként lépett fel. Intézkedéseket hoztak arról, hogy az új államot a föderáció elvének megfelelően fogják megszervezni, hiszen „kizárólag a demokratikus köztársasági uralkodási forma gátolhatja meg, hogy népeinket soha többé ne érje hasonló balsors.”<sup>4</sup> Megtiltották ugyanakkor Péter király hazatérését a londoni emigrációból. Ezt azzal indokolták, hogy „a király és a királyság kérdését maga a nép oldja majd meg saját akaratából – az egész ország felszabadulása után.”<sup>5</sup> Törvényhozó és végrehajtó hatalomnak a Népfelszabadító Nemzeti Bizottságot kiáltották ki, Titónak pedig a Jugoszlávia marsallja címet adományozták.<sup>6</sup> Magának az ülés összehívásának időpontja nem volt véletlen: egybeesett a három szövetséges nagyhatalom teheráni konferenciájával (1943. november 28-december 1.). A lépéssel Titóék már ekkor jelezték, hogy saját sorsuk irányításában nem engednek beleszólást a nagyhatalmaknak.<sup>7</sup>

A jajcei határozatok mindenki előtt egyértelművé tették, hogy Jugoszláviában lényegében egy szovjet típusú rendszer jön létre, annak minden következményével együtt. Titóék az antifasiszta frontot kezdettől átmenetinek szánták, aminek segítségével ellenőrzésük alá tudják vonni a nem kommunista politikai erőket. A világháborús küzdelmekben az is nyilvánvalóvá vált, hogy Jugoszláviában a kommunizmus nem szovjet nyomásra jön létre, hanem a belső politikai akarat következményeképpen.<sup>8</sup> Sztálin inkább fékezni szeretne volna a jugoszláv fejleményeket. Ezt diktálták akkori külpolitikai érdekei is; nem állt ugyanis érdekében, hogy a Szovjetuniótól független hatalmi központ jöjjön létre.

A hatalom legitimálásának következő fontos lépésére 1945. november 11-én, a nemzetgyűlési választásokon került sor. Az általános, közvetlen, titkos és a nőkre is kiterjedő

<sup>3</sup> David L. Larson: *United States Foreign Policy Toward Yugoslavia, 1943-1963*. Washington, University of America Press, 1979. 41-42. Maga a szervezet egy évvel korábban Bihać városában alakult meg.

<sup>4</sup> Idézi A. Sajti 2000.: i. m. 258.

<sup>5</sup> Dennison Rusinow: *The Yugoslav Experiment 1948-1974*. Berkeley-Los Angeles, University of California Press, 1978. 2. Idézet: A. Sajti 2000.: i. m. 258.

<sup>6</sup> Uo. 258-259.

<sup>7</sup> Nem igaz ugyanakkor az, hogy sem Sztálin, sem a brit vezetés nem volt tisztában Tito politikai szándékaival. Ezt Tito 1943. októberi, a szovjet-brit-amerikai külügyminiszteri értekezlet kapcsán küldött távirata bizonyítja. Uo. 258.

<sup>8</sup> Uo. 270.



választásokat az ellenzéki pártok bojkottálták, mert sérelmeztek több, a választás tisztaságát megkérdőjelező intézkedést. A választás tisztasága ellen valóban hoztak intézkedéseket. Ellenséges tevékenység miatt a választók 2,3 százalékát törölték a választási névjegyzékből. A statisztikai adat azonban csak a hivatalos változatot jelentette, valójában ennél jóval több embert fosztottak meg választójoguktól. Sokakat pedig eleve fel sem vettek a listára. További visszaélésekre adott okot, hogy az amúgy 18 évre leszállított korhatár mellett a hadsereg minden 14. évet betöltött katonája megkapta a szavazati jogot.<sup>9</sup> A választás tisztaságát leginkább mégis a vak urnák korlátozták. A szavazóhelyiségekben ugyanis két urnát állítottak fel, egyet a népfront jelöltjére leadott szavazatoknak, egyet pedig a népfront listáját ellenző voksok számára. Az állampolgár a két urna valamelyikébe dobhatta be golyóját, amit persze megnehezített, hogy az urnák eltérő anyagból készültek (a vak urna nagyobbat koppant). A bizottság tagjai tehát hallhatták, hogy ki melyik urnába adja le voksát.

A választáson a hivatalos végeredmény alapján a népfront fölényes győzelmet aratott: a Szövetségi Képviselőházban 90,4 százalékot, a Nemzetek Képviselőházában (ez a felsőháznak felelt meg) 88,9 százalékot kapott. A népfront listája ellen tehát hivatalosan a lakosság körülbelül 10 százaléka szavazott, legtöbbször Szlovéniában és a Vajdaságban.<sup>10</sup> Még ugyanebben a hónapban, november 29-én összeült az alkotmányozó nemzetgyűlés, amely egyhangúan megszavazta a monarchia eltörlését.<sup>11</sup> A nemzetgyűlés megalakulásának a dátuma később szimbolikus értelmet is nyert: négy évvel később ezen a napon fogja a Tájékoztató Iroda második határozatában ismételtelen elítélni a jugoszláv vezetést.

A koalíciós kormányzás formálisan meglévő elemei ellenére lényegében már az 1945. novemberi választásokat követően megvalósult a jugoszláv kommunista párt egyeduralkodása, amit az új alkotmány formálisan is szentesített és konszolidált. Az 1946. január 31-én elfogadott alkotmány, a kommunista mozgalomban bevett módon, a Szovjetunió 1936-os alkotmányát másolta le, attól csak egy lényeges ponton tért el: a tagköztársaságok rendelkeztek a kiválás jogával.<sup>12</sup> Az alkotmány értelmében (amelynek szövegében a szocialista szó egy alkalommal sem szerepelt) Jugoszlávia föderatív köztársaság lett, amit hat köztársaság (Szlovénia, Horvátország, Szerbia, Bosznia-Hercegovina, Macedónia és Montenegró) alkotott. Szerbián belül két autonóm területet, Vajdaság

---

<sup>9</sup> Uo. 271-272.

<sup>10</sup> Uo. 271.

<sup>11</sup> John Lampe: *Yugoslavia as History. Twice there was a country*. Cambridge, Cambridge University Press, 1996. 229. A választási eredmények miatti tiltakozásul az amerikai nagykövetség több mint 18 hónapig nem tartózkodott Belgrádban. Lane 2004.: i. m. 102.

<sup>12</sup> Lampe 1996.: i. m. 230. és Stevan K. Pavlowitch: *Tito. Yugoslavia's Great Dictator. A Reassessment*. London, C. Hurst & Co., 1992. 51. A jugoszláv és a szovjet alkotmány összehasonlítására lásd: Miroslav Jovanović: *Preslikana ili samobitna društvena izgradnja: Komparativna analiza ustava FNRJ (1946) i „Staljinskog” ustava SSSR-a (1936). Tokovi istorije*, 2008/1-2. 280-289.

autonóm tartományt és Koszovó-Metohija autonóm körzetet hoztak létre. Az alkotmány értelmében a központi kormány föderális és föderális-köztársasági minisztériumokból állt. Az egyes tagköztársaságok saját kommunista párttal és központi bizottsággal, és a Szovjetunióhoz képest nagyobb pénzügyi önállósággal rendelkeztek. A köztársaságok számára fenntartották a kiválás jogát is, ez azonban ismerve a szovjet típusú berendezkedés jellegét, elég illuzórikusnak hatott és valóban csak a deklarált jogok között maradt. Az alkotmány értelmében, legalábbis formailag, a kétkamarás nemzetgyűlés lett a legfőbb döntéshozó hatóság, melynek felsőházát, a Nemzetek Tanácsát föderációs alapon, a tagköztársaságok delegálta tagokból töltötték fel. Ennek ellenére az állam és párt erősen központosított és hierarchizált maradt, az állam és a hadsereg vezetésében pedig felülreprezentáltak voltak a szerbek és a montenegróiak.<sup>13</sup>

A jugoszláv partizánok valójában négy legitimációs forrással rendelkeztek: ténylegesen birtokolták a hatalmat, nemzetközileg elismerték őket, valamint a partizánharcok politikai mítoszt teremtettek. A negyedik legitimációs forrást a marxista ideológia történelmi imperativusza jelentette.<sup>14</sup> A jugoszláv berendezkedés további, egyéni vonását jelentette, hogy a párttagok többsége paraszti származású és 30 évnél fiatalabb volt, akiket a világháborús küzdelem kovácsolt eggyé. Ennek következtében „arrogáns fanatikus önbizalom” jellemezte őket, az állam vezetésében azonban nem rendelkeztek tapasztalattal.<sup>15</sup> Maga a tényleges irányítás egy szűk kör kezében összpontosult. A horvát-szlovén származású Tito mellett ide tartozott a montenegrói származású Milovan Djilas, a párt egyik legfőbb teoretikusa és a propagandáért felelős minisztere, a szlovén Edvard Kardelj, aki később jugoszláv külügyminiszterként és az öngazgatás ideológiájának kidolgozójaként vált ismertté, a horvát származású és gazdaságpolitikusként ismertté vált Boris Kidrič, valamint a szerb származású belügyminiszter, Aleksandar Ranković, aki belügyminiszterként irányította a már a világháborús küzdelmek alatt létrehozott állambiztonsági szolgálatot (*Odeljenje za zaštitu naroda*; Népvédelmi Osztály, OZNA), amit 1946 márciusában Állambiztonsági Igazgatósággá (*Uprava državne bezbednosti*; UDBA) szerveztek át.

A gyors hatalomátvételt a fentiek mellett egyéb tényezők is megkönnyítették. A jugoszláv lakosság többségének nem volt érdemi emléke arról, hogy milyen egy szabad választás vagy hogyan működik a többpártrendszer a gyakorlatban. Még a legfontosabb pártok is csak kevés elkötelezett aktivistával rendelkeztek, az emigráns kormány hírnevét pedig megtépázta az állandó

<sup>13</sup> Rusinow: i. m. 17-28., Lampe 1996.: i. m. 230-231. és Benson: i. m. 89-90. A szerbek és a montenegróiak felülreprezentáltságát több tényezővel magyarázhatjuk. A hadsereg többségét eleve ők adták, a hivatali bürokrácia összetételét pedig meghatározta, hogy a főváros Szerbia központja, Belgrád maradt. Igaz, hogy kezdetben (főként Milovan Djilas javaslatára) felmerült, hogy Szarajevót teszik meg székhelyüknek, ezt végül az elmaradott infrastruktúra miatt elvetették.

<sup>14</sup> Hasonló nézetet képvisel Ann Lane legújabb, Jugoszlávia történelmével foglalkozó monográfiájában. Lane 2004.: i. m. 98.

<sup>15</sup> Rusinow: i. m. 13-14.

nemzetiségi konfliktus.<sup>16</sup>

A partizánoknak több történelmi feladattal is meg kellett küzdeniük: egységes államban kellett integrálniuk az eltérő nemzetiségeket és modernizálniuk kellett a meglehetősen elmaradott társadalmat. Újra kellett indítaniuk a gazdasági termelést, meg kellett teremteniük az állami vezetést, gyors iparosításra és a források ellenőrzött mobilitására volt szükség. Rendezni kellett az ország nyugati, osztrák és olasz határainak kérdését, valamint likvidálniuk kellett a múltbeli és a potenciális ellenzéket.<sup>17</sup>

E feladatok közül legkönnyebben az ellenzék megsemmisítését hajtották végre, amire részben már a háború alatt sor került. A cinikus és brutális végrehajtást megkönnyítette, hogy hiányzott a hatékony ellenállás, így a nem kommunistákat könnyen kollaboránsként tartóztathatták le.<sup>18</sup> Legfontosabb háborús ellenfelüket, Draža Mihailovićot, az emigráns kormány hadügyminiszterét és a csetnikek vezetőjét 1946-ban monstre perben ítélték el, az usztasa kapcsolatokkal vádolt Alojzije Stepinac zágrábi érsekre pedig 16 év börtönbüntetést szabtak ki.<sup>19</sup> Az érsek ugyanis üdvözölte a Független Horvát Állam (*Nezavisna Država Hrvatska*; NDH) létrehozását, Pavelićet a nyilvánosság előtt támogatta. Magánkörben azonban bírálta az usztasa rendszer szélsőségesebb, a szerbek tömeges áttérítését szorgalmazó lépéseit.<sup>20</sup>

Az ellenzék megsemmisítésével párhuzamosan zajlott az újjáépítés és a gazdaság szocialista átalakítása. A vasútvonalak 90 százalékát már 1946-ra sikerült helyreállítani, az ipari termelés pedig már 1947-ben meghaladta a világháború előtti szintet, nem kis részben a Jugoszláviának juttatott nemzetközi, úgynevezett UNRRA-segélyeknek<sup>21</sup> köszönhetően. Jelentős szerepet játszott az újjáépítésben a kommunista brigádok<sup>22</sup> munkája, de segítette azt az idealista fiatal külföldi önkéntesek, köztük magyarok részvétele és több helyi kezdeményezés is. A mindennapi

<sup>16</sup> Aleksa Djilas: *The Contested Country. Yugoslav Unity and Communist Revolution, 1919-1953*. Cambridge-Harvard, Harvard University Press, 1991. 153.

<sup>17</sup> Rusinow: i. m. 14.

<sup>18</sup> Uo. 15.

<sup>19</sup> Benson: i. m. 86. A zágrábi érsek peréről lásd: Stella Alexander: *Church and State in Yugoslavia since 1945*. Cambridge, Cambridge University Press, 1979. 96-120.

<sup>20</sup> Fred Singleton: *A Short History of the Yugoslav Peoples*. Cambridge, Cambridge University Press, 1985. 214. Sokcsevits Dénes szerint Stepinac a leghatározottabban szegült szembe az antiszemitizmussal és elítélte a faji alapú megkülönböztetés minden formáját. Sokcsevits a zágrábi érsek elleni koncepciós per valódi okát abban látja, hogy Stepinac szembe mert szállni a kommunista hatóságok egyházüldöző politikájával. Sokcsevits Dénes: *Horvátország Közép-Európa és a Balkán között*. Budapest, Kreatéka, 2007. 82-84.

<sup>21</sup> UNRRA: United Nations Relief and Rehabilitation Administration, az Egyesült Nemzetek újjáépítési és segélyszervezete, amelynek célja az volt, hogy segítse a második világháborúban a tengelyhatalmak által megszállva tartott területek újjáépítését. A segélyek közül a legtöbbet Jugoszlávia kapta, legtöbbet az Egyesült Államoktól. A kongresszusi képviselők élesen bírálták is a jugoszláv vezetést, mivel ellenezték, hogy amerikai megbízottak felügyeljék a segélyek felhasználását. Titóék leginkább a Szovjetuniót szerették volna a segélyek egyetlen forrásának. Lampe 1996.: i. m. 236.

<sup>22</sup> A kommunista brigádok, ifjúsági brigádok nem csak a Szovjetunió kelet-európai övezetéből érkeztek Jugoszláviába, és nem is csak közvetlenül a világháború után. A belgrádi brit nagykövetség még 1948-ban is arról számol be, hogy a zömmel baloldali angol egyetemisták több turnusban részt vettek a Belgrádot Zágrábbal összekötő autópálya és több vasútvonal építésén. PRO FO 371/72617 R6884/2134/92., FO 371/72617 R6884/2134/92

nehézségek elviselését pedig megkönnyítette, hogy azt a vezetés a háborús pusztításokkal igazolhatta,<sup>23</sup> hangsúlyozva egyúttal egy szép új jövő ígérését. Elkobozták és államosították továbbá a külföldiek és a háborús kollaboránsok gyárait. Az ipar 80 százalékát és a teljes bankszektorát állami tulajdonba vonták<sup>24</sup>, a földmagántulajdont pedig 35-45 hektárban korlátozták. A földreform keretében a fennmaradó földek egy részét szétosztották a földnélküliek között, a többen szovjet mintára állami gazdaságokat hoztak létre.<sup>25</sup> A kelet-európai térségben elsőként már 1947-ben meghirdették az első ötéves tervet, amelynek keretében a gazdaság erőteljes, a nyersanyagokat és a munkaerő szakképzettségét figyelmen kívül hagyó erőteljes iparosításába kezdtek.<sup>26</sup>

A pártpropaganda hivatalos eszmeként a jugoszlávizmus ideológiájának titóista változatát, a „testvériség és egység” (*bratvo i jedinstvo*) elvét hangsúlyozta. A régi ideológia új vonásaként ez a partizánharcok sikerén alapult. Az ideológia arra is jó volt, hogy a világháborúban a németek oldalán állók, főként a horvátok, ne érezzék magukat vesztesként. Egyfajta pán-jugoszláv szolidaritás kialakításával pedig az egyes népek nacionalizmusának semlegesítését is szolgálta. Mindez azonban nem jelentette az etnikai és kulturális ellentétek megszűnését. Az eltérő nacionalizmusok az új jugoszláv nemzeti tudat keretében továbbra is fennmaradnak. A jugoszlávizmust egyébként Titóék három eltérő módon értelmezték: egyszerre jelentett antinacionalizmust, hazaszeretetet, és a munkásosztály egységeként internacionalizmust.<sup>27</sup> A „testvériség és egység” ideológiája meghatározó szerepet töltött be abban is, hogy Jugoszlávia végül képesnek bizonyult arra, hogy 1948 után szembeszálljon a Szovjetunió nyomásgyakorlásával. Elegendőnek véljük, ha itt röviden csak a Jugoszláv Kommunista Párt Központi Bizottságának 1948. április 13-án Sztálinnak és Molotovnak címzett levelében írt híres mondatra utalunk: „Bármennyire is szereti közölünk valaki az SZSZSZK-t [Szovjet Szocialista Szövetségi Köztársaság], a szocializmus országát, semmi esetre sem szeretheti kevésbé saját hazáját, amely szintén a szocializmust építi, jelen esetben a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaságot, amelyért

<sup>23</sup> Benson: i. m. 87.

<sup>24</sup> Az ipar államosításának arányát 1946-ban egyedül Albánia múlta felül. Csanády Márton: *A Jugoszlávia és a nagyhatalmak a XX. században*. Budapest, Institute for Political Science of the Hungarian Academy of Sciences, 2000. 26-27.

<sup>25</sup> Rusinow: i. m. 19-21. és Lampe 1996.: i. m. 234-236. Benson 25 hektárt hoz a földmagántulajdon felső határaként. Az új földtulajdonosok 43 százaléka valóban földnélküli volt. Ők 3 hektár nagyságú földet kaptak. Benson: i. m. 90-91.

<sup>26</sup> Az ötéves tervben célul tűzték ki az ipari termelés 223 százalékos növelését az 1939. évi színhez képest. Az összbefektetések 67 százalékát kívánták a bányászatba, a gépépítésbe és a közlekedésbe fektetni. Célul tűzték ki a munkásság létszámának megduplázását is. Ezen belül a szakmunkások arányát kívánták meghétszerezni. Mindeközben a mezőgazdasági termelést az 1939-es színhez képest csak 50 százalékkal kívánták növelni. Fejtő Ferenc: *A népi demokráciák története*. I-II. kötet. Budapest-Párizs, Magvető-Magyar Füzetek, 1991. I. kötet, 118. A szocialista tervezési céljaira, tulajdonviszonyaira és intézményrendszerére lásd: Berend T. Iván: *Terelőúton. Szocialista modernizációs kísérlet Közép- és Kelet-Európában 1944-1990*. Budapest, Vince Kiadó, 1999. 104-115.

<sup>27</sup> Neil Barnett: *Tito*. London, Hans Publishing, 2006. 80-81 és Aleksa Djilas: i. m. 163-165.

leghaladóbb embereink százezrei estek el.”<sup>28</sup>

Jugoszláviában tehát már nagyon korán megkezdődött az államberendezkedés, a belpolitika és a gazdaságpolitika szovjet mintára történő átalakítása. Nem volt ez másként a külpolitika terén sem. A világháborút követő években drámai mértékben romlott Jugoszlávia kapcsolata a nyugati világgal. Ezt leginkább Karintia miatt az osztrák-jugoszláv, Trieszt miatt pedig az olasz-jugoszláv határ kérdésében ütközött ki. A nyugati kapcsolatok romlásával párhuzamosan, részben azt előidézve, Tito és a partizánvezetés hűséges ideológiai szövetségesként teljesen a szovjet érdekszféra irányába orientálták át külpolitikájukat, hogy 1948-at követően, a szovjet-jugoszláv konfliktus hatásaként fokozatosan egy újabb fordulatot hajtsanak végre. 1945-ben azonban még senki nem láthatta előre a három évvel később bekövetkezett fejleményeket. A kor egyszerű embere csak Tito fokozatos megdicsőülését érezkelhette. Mindezt alátámasztotta, hogy az 1943-ban feloszlott Komintern utódszervezeteként 1947-ben a lengyelországi Szklarszka Porebában létrehozott Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája (Kominform) székhelyének Belgrádot tették meg. Igaz, ebbe több kutató szerint egyéb okok is belejátszottak.<sup>29</sup>

Tito ekkor szinte egy második kommunista vezető szerepében sütkérezett, amit csak megerősített, hogy sorra kötötték a gazdasági, barátsági és szövetségi szerződéseket,<sup>30</sup> de ezt támasztotta alá a Tito külföldi útjai során megnyilvánuló szimpátia is, ahogyan az az 1946-os lengyelországi és csehszlovákiai látogatásakor történt.<sup>31</sup>

<sup>28</sup> *A Jugoszláv Kommunista Szövetség a nemzetközi munkásmozgalomban 1948 és 1968 között.* Újvidék, Forum, 1968. 203. A jugoszlávizmus korszakonként eltérő megfogalmazására lásd: Sajti Enikő: Nemzettudat és jugoszlávizmus. In: A. Sajti Enikő: *Nemzettudat, jugoszlávizmus, magyarság.* Szeged, JATEPRINT, 1991. 9-19.

<sup>29</sup> Fejtő a szervezet létrehozását több tényezővel indokolja. A Tájékoztató Iroda egyrészt választ adott a Truman-doktrínára és a Marshall-tervre, de megfelelő terepnek szánták ahhoz is, hogy a kommunista mozgalmon belüli „jobboldali elhajlók” mellett Tito baloldali elhajlásával is leszámolhassanak. Fejtő: i. m. I. kötet, 136-140. Szovjet levéltári források alapján ezt megerősíti Vladislav Zubok-Constantine Pleshakov: *Inside the Kremlin's Cold War. From Stalin to Khrushchev.* Cambridge, Massachusetts-London, Harvard University Press, 1996. 114. Ezzel szemben Tucker úgy látja, hogy Sztálin már korábban, 1946-ban tervezte a szervezet létrehozását. Robert C. Tucker: *The Cold War in Stalin's Time. What the New Sources Reveal.* Diplomatic History 1997/2. 275. Magyar levéltári források alapján ezt a nézetet képviseli: Csaba Békés: Soviet Plans to Establish the COMINFORM in Early 1946: New Evidence from the Hungarian Archives. *Cold War International History Bulletin* No. 10. 135-136.

<sup>30</sup> Jugoszlávia az alábbi időpontokban kötött szerződéseket: Szovjetunióval 1945. április 10., Csehszlovákiával 1946. május 9., Albániával 1946. július 9., Bulgáriával 1947. november 27., Magyarországgal 1947. december 8., Románia 1947. december 19. Fejtő: i. m. I. kötet, 143-144. Az 1947. december 19-én, még a balkáni föderációs tervek büvöletében Bukarestben Romániával írt alá barátsági szerződést. A szerződés titkos záradékot is tartalmazott, amely a katonai tanácsadók cseréjét, a két vezérkar háborús lépéseinek egyeztetését és a közös parancsnokság létrehozását irányozta elő. A záradék továbbá előírta, hogy tanulmányozni fogják a vámhatárok megszüntetésének lehetőségét. PRO FO 371/72571 R181, R680, R834 és R1101/181/92.

<sup>31</sup> Tito csehszlovákiai látogatásáról Josef Korbel, Csehszlovákia egykori belgrádi nagykövete (1945-?) részletesen beszámol emlékiratában. Korbel ebben úgy emlékezik, hogy a látogatásra szigorú biztonsági előkészületek mellett került sor, Tito érkezéséről a napilapok is csak aznapi számukban számoltak be először. Tito a látogatás során titokban találkozott a csehszlovák kommunista vezetőkkel, akik Edvard Beneš elnököt győzködtek az együttműködési szerződés aláírásáról. Erre azonban csak Zdeněk Fierlinger, a Cseh Szociáldemokrata Párt titkára, társutas kommunista politikus viszontlátogatásakor került sor. Josef Korbel: *Tito's Communism.* Denver, University of Denver Press, 1951. 272-274. A lengyelországi és csehszlovákiai látogatásról Dedijer is részletesen beszámol Titóról írt életrajzában. Ebben kiemeli, hogy Titót mindkét alkalommal hatalmas tömeg fogadta, és az a megtiszteltetés érte, hogy a legnagyobb prágai gyár felvette a nevét. Vladimir Dedijer: *Josip Broz Tito. Adalékok*

A titói külpolitikát 1945 után tehát expanzív vonások jellemezték, amely a balkáni föderációs törekvésekben öltött testet. A Bulgáriával és Albániával tervezett föderáció elméletileg újabb tagok előtt is nyitva állt, vagyis párhuzamosan haladt az expanzionizmus és a föderalizmus.<sup>32</sup> A balkáni föderációs elképzelések Bulgáriával haladtak leginkább előre, és ezzel kívánták egyszer és mindenkorra megoldani a két ország kapcsolatát megnehezítő macedón kérdést. A macedón kérdésben azonban Tito óvatosabban járt el mint Karintia vagy Trieszt esetében, mert itt a bolgár és a görög kommunista párt érdekeire is tekintettel kellett lenniük. A macedón nemzeti érzés azonban még mindig meglehetősen fluid volt.<sup>33</sup> Annak támogatásában maga a rendszer is bizonytalan volt; ugyanakkor maguk a macedónok sem voltak egységesek. Egy részük a szerb kommunisták felé húzott, mások a független macedón állam létrehozását szorgalmazták. Az amúgy is eléggé összetett helyzetet csak tovább bonyolította a görög polgárháború kitörése. A jugoszlávok ugyanis szláv macedón partizánegységeket szerveztek, amit kibővítettek a gerilláknak nyújtott katonai segítekkel.<sup>34</sup>

A balkáni jugoszláv föderációs tervek részét képezték a jugoszláv vezetés Albánia felé tett lépései. A két ország kapcsolata azonban túl is mutat ezen, hiszen Jugoszlávia mintegy saját érdekszférájaként tekintett kis déli szomszédjára, ahogyan a Szovjetunió tekintett Kelet-Európára. Az Albán Kommunista Párt létét is Titóéknak köszönhetette, akik a Komintern balkáni szekciójának 1939-es utasításának megfelelően megteremtették az albán kommunista mozgalom ideológiai és szervezeti egységét.<sup>35</sup> Az AKP így lényegében a „JKP egyik ágazataként jött létre [...], ahol Miladin Popovics volt a politikai szervező, Dusan Mugosa pedig a katonai szervező.”<sup>36</sup>

A jugoszláv-albán kapcsolatokat találóan a jugoszlávok „tolakodó paternalizmusának” nevezhetjük.<sup>37</sup> A jugoszlávok, csakúgy mint ahogyan azt a Szovjetunió velük és a többi kelet-európai csatlóssá vált állam estében tette, tanácsadókat küldtek Albániába. A fent már említett Miladin Popović és Dušan Mugoša mellett 1944 augusztusában Velimir Stojnić ezredes vezetésével katonai misszió érkezett az albánokhoz. A misszió főként katonapolitikai és katonai feladatokat töltött be. Átadta a jugoszláv hadsereg tapasztalatait, állandó kapcsolatot teremtett a jugoszláv és az albán vezérkar között és egyeztettek a hadműveleti terveket. A valóságban az albán hadsereget

---

*egy életrajzhoz.* Noviszád, Magyar Szó, 1953. 433.

<sup>32</sup> Stevan K. Pavlowitch: *Jugoslavia*. London, Ernest Benn Limited, 1971. 197-198 és uő. 1992.: i. m. 52-53.

<sup>33</sup> A macedónokat önálló nemzetként Tito Jugoszláviájában ismerték el először. Addig a szerbek, a bolgárok és a görögök is saját nemzetük részeként tekintettek rájuk. Egy a XIX. század végén készült szerb elemzés szerint a macedónok lakta területen valójában 2 millió szerb élt és csak 60 ezer bolgár. A bolgár álláspont szerint azonban az 1,2 millió bolgár mellett csak 700 szerb élt a térségben. A görög megközelítés szerint viszont a térség lakossága nyelvüktől függetlenül lényegében elszlávósított görögök. Romsics Ignác: *Nemzet, nemzetiség és állam Kelet-Közép- és Délkelet-Európában a 19. és 20. században*. Budapest, Napvilág, 2004. 101.

<sup>34</sup> Pavlowitch 1971.: i. m. 200-203.

<sup>35</sup> Réti György: *Albánia sorsfordulói*. Budapest, Aula, 2000. 69-70.

<sup>36</sup> Idézi: uő. 75.

<sup>37</sup> Idézi: uő. 79. Az idézet eredeti helye: Fejtő: i. m. I. kötet, 183.

teljesen a jugoszláv minta alapján szervezték meg, ami még tovább erősítette a már addig is erős jugoszláv befolyást. Ezt az is jó példázza, hogy Stojnić rendszeresen részt vett a Politikai Iroda, a legfelsőbb albán pártforum ülésein.<sup>38</sup>

A hadsereg mellett Jugoszlávia az albán kommunista pártban is jelentős befolyással rendelkezett. 1944. október 20-23-án rendezték meg az AKP második konferenciáját Beratban, ahol – hasonlóan az AVNOJ második üléséhez – ideiglenes kormánnyá nevezték ki a Tanács Végrehajtó Bizottságát. A szoros együttműködést mutatja az is, hogy a központi bizottság november 23-án, szintén Beratban megtartott üléséről jelentést küldtek a jugoszláv Központi Bizottságnak.<sup>39</sup>

A szoros együttműködés a világháborút követően az élet szinte minden területére kiterjedt. Ennek keretében Jugoszlávia jelentős támogatást nyújtott Enver Hodzsa rendszerének nemzetközi elismertetéséhez: Belgrád 1945. április 28-án elsőként ismerte el az új albán kormányt és létesített vele diplomáciai kapcsolatokat. Első jugoszláv nagykövetnek a már említett Stojnićot nevezték ki. 1946 februárjában az ország külpolitikai orientációjával kapcsolatos vita is eldőlt az albán vezetésben. Az AKP KB V. plénümán határozatban kimondták, annak ellenére, hogy a „Szovjetunió függetlenségünk és népi hatalmunk leghatalmasabb garanciája [...], Politikánknak a Jugoszláviával való szorosabb és konkrétabb kapcsolatok felé kell orientálódnia. Népünknek meg kell értenie, hogy ez a barátság létezésünk biztosítója.”<sup>40</sup> A „barátság” elmélyítését szolgálta Hodzsa első külföldi útja is, ami természetesen Belgrádba vezetett. Az 1946. június 23-a és július 2-a közötti látogatáson Tito sokoldalú támogatást ígért Albániának és sürgette a Balkán-föderáció létrehozását. A látogatás során előkészítették a jugoszláv-albán barátsági és kölcsönös segítségnyújtási szerződést, amit egy héttel később Tiranában a kelet-európai térségben elsőként írtak alá (1946. július 9.). A szerződés védelmi és kölcsönös katonai segítségnyújtásról szóló 3. cikkelye – eltérően a népi demokráciák hasonló barátsági szerződéseitől – már nem csak Németország és volt szövetségesei agressziójának közös erővel történő elhárítására irányult, hanem bármilyen más hatalom támadása esetén is együttműködésre kötelezte a feleket. A kitétel nyilvánvalóan Görögországra utalt, amelynek Észak-Epiruszban területi követelései voltak Albániával szemben.<sup>41</sup> A politikai kapcsolatok elmélyítését szolgálta, hogy Jugoszlávia átvette Albánia külpolitikai érdekeinek képviselését, de senki nem hiányolta az albán kommunista párt küldöttségét a Kominform alakuló kongresszusán sem.<sup>42</sup>

<sup>38</sup> Réti: i. m. 86-88.

<sup>39</sup> Uo. 88-89.

<sup>40</sup> Idézet: uo. 99. Más megfogalmazásban ez azt jelentette, hogy „Tiranából az út Moszkvába Belgrádon keresztül vezet.” uo. 100. Hodzsa később, a szovjet-jugoszláv konfliktus kitörése után, az adott aktuálpolitikai körülményeknek megfelelően erősen átértékelte a második világháború utáni albán-jugoszláv kapcsolatokat. Erre vonatkozóan lásd az Albán Kommunista Párt I. kongresszusán, 1948. november 8-án elhangzott beszámolóját. Enver Hodzsa: *Albánia a szocializmus útján*. Budapest, Szikra, 1953. 237-250.

<sup>41</sup> Réti: i. m. 96-102.

<sup>42</sup> Peter Bartl: *Albanien. Vom Mittelalter bis zur Gegenwart*. München, Südosteuropa-Gesellschaft, 1995. 240-242.

Hodzsa látogatását követően rendkívül szorossá vált a két ország kapcsolata. Az albán pártvezetők és miniszterek gyakran látogattak Jugoszláviába, köztük Nako Spiru, a gazdasági ügyek felelőse vagy a később titóista koncepciók perben kivégzett Kocsi Dzodze. Nagykövetükké pedig Tuk Jakovát, a Politikai Iroda tagját és a Központi Bizottság titkárát nevezték ki, ezzel is jelezve a kapcsolatok fontosságát. Belgrád valóban jelentős gazdasági támogatást nyújtott az elmaradott és súlyos háborús károkat szenvedett albán gazdaságnak. Többek között 41 földmérővel segítették a földosztás végrehajtását. 1946. július 1-jén általános gazdasági együttműködésről írtak alá szerződést, amelyet még ugyanazon év november 27-én követett a gazdasági tervek egyeztetéséről, a vámunió létrehozásáról és a valutaárfolyamok kiegyenlítéséről szóló megállapodás. A szerződés értelmében szinte valamennyi fontos ágazatban paritásos alapon jugoszláv-albán vegyesvállalatokat hoztak létre, hasonlóan ahhoz, ahogyan az a szovjet-kelet-európai kapcsolatokban működött. Ezenfelül Jugoszlávia csak 1947-ben 2 milliárd lek (akkori árfolyamon számolva 40 millió dollár) hitelt nyújtott Albániának, ami az utóbbiak éves költségvetésének több mint felét, pontosan 57 százalékát fedezte. Jugoszláv hitelből és jugoszláv segítséggel építettek fel többek között egy erőművet, a durrësi hajóépítő üzemet, egy-egy kőolaj-finomítót és cukorgyárat, valamint tervbe vették a Shkodrai-tó medencéjének közös lecsapolását. A politikai és a gazdasági együttműködéssel, integrációval párhuzamosan a jugoszláv vezetés növelte befolyását az albán hadseregben. 225 albán katona számára biztosították, hogy jugoszláv katonai intézetek képzésében vegyenek részt, hasonlóan ahhoz, ahogy jugoszláv tisztek folytatták tanulmányaikat Moszkva és Leningrád több katonai akadémiáján. A két hadsereg vezetői kölcsönösen részt vettek egymás vezérkari ülésein, alkalmanként közös kiképzéseket is tartottak. Vladimir Dedijer, Tito hivatalos történetírója szerint közel 705 millió dinárt fordítottak az albán néphadsereg fejlesztésére.<sup>43</sup>

Albánia Jugoszláviához láncolása tehát már a világháborút követően jelentősen előrehaladt. A töretlenül felfelé ívelő kapcsolatoknak azonban volt egy, akkor még kisebbségben lévő ellenzéke az albán pártvezetésen belül. Vezetői, Enver Hodzsa és Nako Spiru főként a gazdasági kérdésekben elleneztek a szoros együttműködést Jugoszláviával, de Albánia külpolitikai orientációjának diverzifikálásával is igyekeztek mérsékelni a nyomasztóvá vált jugoszláv befolyást. Ezt szolgálta

---

<sup>43</sup> Réti: i. m. 102-106. Az Albániának 1947-ben nyújtott jugoszláv gazdasági segítség nagyságát Abdul Këllezzi albán pénzügyminiszter-helyettes az évi költségvetés 56,73 százalékára tette. Ramadan Çitaku pénzügyminiszter 1948-ban az adott évi költségvetés 48,13 százalékára tette az az évi jugoszláv segítség nagyságát. James O'Donnell: *A Coming of Age. Albania Under Enver Hoxha*. New York, Columbia University Press, 1999. 20. A legrosszabbra, vagyis a két vezérkar összevonására nem került sor. Stefanaq Pollo-Arben Puto: *The History of Albania*. London, Routledge & Kegan Paul, 1981. 262.



Hodzsa 1947. júliusi moszkvai<sup>44</sup> és 1947. decemberi szófiai látogatása.<sup>45</sup> Az ellentámadásba lendülés végső ürügyét Tito 1948. január 26-i levele szolgáltatta, amelyben a jugoszláv pártfőtitkár javasolta, hogy a várható görög támadás elhárítására két jugoszláv hadosztályt helyezzenek el Kocsiban, az albán-görög határ közelében. A görög kommunista partizánok ugyanis természetes hátszáguknak tekintették Dél-Albániát, ezért Tito szerint várható volt egy esetleges kormánypárti görög támadás.<sup>46</sup> Hodzsa azonban elutasította Tito ajánlatát, a levélről pedig tájékoztatta Sztálint, aki februárban azt a Moszkvába rendelt jugoszláv delegátus orra alá is dörgölte, jelezve ezzel, hogy már nem támogatja Albánia „lenyelését”. Ezt követően, a szovjet-jugoszláv konfliktus eszkalálódásának részeként drámai mértékben romlottak meg a jugoszláv-albán kapcsolatok, csakúgy, ahogyan hanyatlani kezdtek az 1945 után töretlenül felfelé ívelő jugoszláv-magyar kapcsolatok is.

1947-re a magyar politikai elit érdekévé vált a Jugoszláviához történő közeledés, annak ellenére, hogy az egypártrendszerű jugoszláv modell, részben a magasabb fejlettségi szint, részben a magyarországi belpolitikai berendezkedés miatt nem lehetett közvetlen példa. A magyar vezetés ugyanakkor számolt egy déli irányú integrációs folyamattal<sup>47</sup> és Csehszlovákiával szemben szüksége volt a jugoszlávok támogatására az ottani magyar kisebbség helyzete miatt. Ahhoz ugyanis, hogy a magyar fél egyenrangúként léphessen fel a nemzetközi szinten, mindenképp

<sup>44</sup> Hodzsa moszkvai útján a jugoszláv gazdasági befolyás ellensúlyozására traktorok és mezőgazdasági gépek vásárlására kapott hitelt. Sztálin a megbeszélésen egyébként három kérdést tett fel Hodzsának: miért szorgalmazták a jugoszlávok a vegyesvállalatok létrehozását; Tito miért küld katonai tanácsadókat Albániába, miközben hozzájuk a szovjetek küldenek; valamint hogy fejletlen országgént Jugoszlávia hogyan tud segítséget adni Albániának? Sztálin szerint a jugoszláv lépések Albánia ellenőrzésére irányultak. A jugoszláv befolyás híveinek azonban még sikerült felülkerekedniük, és 1948 február 26-március 8 között megrendezett központi bizottsági ülésen még a jugoszlávokkal való együttműködésről döntöttek, Hodzsát pedig frakciózással vádolták meg. O'Donnell: i. m. 21. Ha Sztálin fenti megjegyzése valóban elhangzott, akkor valószínűleg hátsó szándékkal mondta 1948. januárjában a szovjet-jugoszláv kereskedelmi tárgyalásokra Moszkvába érkező Djilasnak ominózus mondatát Albánia lenyeléséről. A kijelentést azonban a jugoszlávok készpénznek vettek. Sztálin kijelentésének körülményeire lásd: Milovan Đilas: *Találkozások Sztálinnal*. Budapest, Magvető, 1989. 131-135. Hodzsa moszkvai útja kapcsán hasonló tényezőket vélt meghúzódní Peake belgrádi brit nagykövet 1949. február 2-i táviratában, amiben úgy vélte, hogy Hodzsa 1947-es moszkvai látogatásakor „bepanaszolhatta” a jugoszlávokat Sztálin előtt. PRO FO 371/78680 R1544/1016/92

<sup>45</sup> Bartl: i. m. 246-247. A belgrádi brit nagykövetség Hodzsa útjáról megjegyezte, hogy az albán vezető Szófia felé Belgrádban is megállt, ahol Tito fogadta. A brit nagykövet szerint azonban a hivatalos kiadványokban hangoztatott szívélyes légkörnek éppen a fordítottja volt igaz a megbeszéléseken. PRO FO 371/72104 R514/514/90.

<sup>46</sup> Réti: i. m. 105, 108. Ann Lane inkább ürügynak tekinti a görög támadás lehetőségének felemlegetését. Valós oknak ezzel szemben azt tartja, hogy Tito a két hadosztály telepítésének gondolatával tovább kívánta növelni albániai befolyását. Lane azt is megjegyzi, hogy Tito nem csak Hodzsával, hanem Sztálinnal sem konzultált a lépésről. Lane 2004.: i. m. 105.

<sup>47</sup> A föderációs törekvések a második világháború után általánosak voltak a térségben. Közvetlenül a második világháború befejezése után a magyar politikai vezetést is foglalkoztatták hasonló tervek. Sőt, Churchill még a világháború alatt több föderációs terven gondolkodott a kelet-európai térség számára. Annak ellenére, hogy Sztálin ezeket a terveket elvetette, a föderáció gondolata a szovjet vezetőtől sem állt távol, de erre minden esetben a nyugati hatalmakkal szembeni hatalmi játszma részeként tekintett. A kérdésre a teljesség igénye nélkül lásd: Szabó Annamária: A Duna-táji határok „légiesítésének” tervei (1944-1947). *Társadalmi Szemle* 1990/3. 65-78., Gyarmati György: Dilemmák a Dunatájon (Magyarország és a délkelet-európai föderációs tervek). *Századvég* 1986/2. 67-87., u. ő.: Föderációs törekvések a második világháború után. *Politikatudományi Szemle*. 1992/2. 111-121.

rendezni kellett a csehszlovák-magyar ellentétet, mégpedig úgy, hogy az a magyar kisebbség számára elfogadhatóan történjen. E téren a magyarok pozitívként mutathattak rá a jugoszláv kisebbségi politikára. Rákosi ezért a jugoszlávok közvetítését kérte a csehszlovákok ellen. A magyar-jugoszláv kapcsolatokban azonban a Tájékoztató Iroda 1947-es alakuló ülésén még nem történt változás. A csehszlovák-magyar vitában Jugoszlávia ugyan Bulgáriával és Romániával együtt Magyarország mellett állt, Georgij Makszimilianovics Malenkov, a Politikai Iroda tagja (1946-1957) azonban nem támogatta, hogy a kérdést a négy nagyhatalom külügyminiszteri értekezlete elé vigyék, annak ellenére, hogy személy szerint neheztelt a csehekre.<sup>48</sup> 1947-ben azonban már alakulóban volt a két szuperhatalom ellentéte, így az egységes szövetségi rendszer kialakítása megkövetelte a táboron belüli ellentétek mérséklését. Ezt a magyar kommunista vezetők is megértették, és ebben nagy jelentőséget tulajdonítottak a magyar-jugoszláv kapcsolatok elmélyítésének. Ennek következtében a jugoszláv vezetést dicsérő írások jelentek meg a magyar újságokban, 1947. október 13-15-én kulturális egyezményt kötöttek és a jugoszláv-magyar barátsági szerződés aláírásának előmozdítása érdekében gesztusokat tettek a Magyarországon élő délszláv kisebbség felé. Rob Anton, a magyarországi délszlávok kulturális szervezetének vezetője anyanyelvén szólalhatott fel az Országgyűlésben, Rajk László pedig ünnepi beszédet mondott a Jugoszlávia függetlenségének második évfordulóján rendezett megemlékezésen. 1947. december 8-án, Tito látogatásakor aláírták a barátsági szerződést is. A rendkívüli biztonsági intézkedések mellett sorra kerülő látogatás egyébként nem nélkülözte a fényes külsőségeket és a kultikus elemeket.<sup>49</sup>

A Jugoszláviával kötött barátsági szerződés az első lépést jelentette azon bilaterális egyezmények felé, amelyet Magyarország a többi kelet-európai, a Szovjetunió érdekszférájába eső állammal kötött. Röviddel a jugoszláv-magyar szerződés megkötését követően aláírták a magyar-román, majd 1948. február 18-án a szovjet-magyar, június 18-án a lengyel-magyar, július 16-án pedig a bolgár-magyar barátsági szerződést.<sup>50</sup> A szerződések megkötésével tovább mélyült a térség országainak egymáshoz, de legfőképpen a Szovjetunióhoz való kétoldalú kapcsolata, hiszen Kelet-Európa országai nem csak egymással, hanem a Szovjetunióval is kétoldalú egyezményeket kötöttek.<sup>51</sup> Megkötésük mögött a valóságban az húzódnak meg, hogy a Marshall-segély

<sup>48</sup> Ripp Zoltán: Példaképből ellenség. Magyar kommunisták viszonya Jugoszláviához, 1947-1948. In: Ständeisky Éva (szerk.): *A fordulat évei 1947-1949. Politika-Képzőművészet-Építészet*. Budapest, 1956-os Intézet, 1998. 45-50.

<sup>49</sup> Uo. 50-52. és Balogh Sándor: *Magyarország külpolitikája 1945-1950*. Budapest, Kossuth, 1988. 278-279.

<sup>50</sup> Uo. 278-298. A barátsági szerződések kötését több esetben gazdasági és kulturális egyezmények aláírása előzte meg. Jugoszláviával például 1947. október 15-én, Bulgáriával október 29-én, Romániával november 25-én.

<sup>51</sup> Ilyen bilaterális egyezményt kötött a Szovjetunió Csehszlovákiával már 1943. december 12-én, Lengyelországgal 1945. április 21-én, Lengyelország Csehszlovákiával 1947. március 10-én. Szövetségi szerződést Bulgária Albániával 1947. december 16-án, Romániával 1948. január 16-án, a Szovjetunió Romániával 198. február 4-én, Bulgáriával 1948. március 18-án, Finnországgal 1948. április 6-án, Lengyelország Bulgáriával 1948 májusában, Romániával 1949. júliusában, Csehszlovákia 1948. áprilisában Bulgáriával, 1948 júliusában Romániával. Fejtő: i. m. I. kötet, 143-144.

meghirdetése, illetve az erre adott válaszként a Kominform létrehozása,<sup>52</sup> és annak alakuló ülésen megfogalmazott „két tábor elmélete” már a hidegháború eszkalálódását vetítette előre. Sztálin ekkorra leszámolt azzal, hogy a térségben koalíciós kormányok működjenek, helyüket mindenhol a kommunista párt gazdasági, politikai és ideológiai monopóliuma váltotta fel. Az ellentétek felerősödése megkövetelte, hogy a sorokat „szorosra zárják”. Ezt a célt segítették elő a Szovjetunióval kötött kétoldalú szerződések is, hiszen a vizsgált időszakban a szovjet tábor egyes országai között sem alakulhatott ki igazi együttműködés, még a testvéri pártok vezetői is csak nagy ritkán, Sztálin engedélyével, és főként a Szovjetunióban találkozhattak egymással. Hiába kötöttek a népi demokráciák sorra bilaterális szerződéseket egymással, ezek a horizontális megállapodások vertikálisan mindvégig alárendelődtek azoknak, amiket a Szovjetunióval kötöttek. Kelet-Európa monolit egységét nem hivatalosan természetesen leginkább Sztálin személye tartotta egybe: „A szovjet tömböt kényszerű egységben tartó legfontosabb informális, nem intézményesített tényező Sztálin személye volt.”<sup>53</sup>

Ezek után felmerül a kérdés, hogy Magyarország, illetve a Szovjetunió többi kelet-európai csatlós országa mennyire rendelkezett önálló külpolitikai mozgástérrel, mekkora volt, volt-e lehetőségük a manőverezésre, vagy a Szovjetunió – több esetben katonai formát is öltő – jelenléte ezt eleve kizárta.

A Szovjetunió magyarországi gazdasági jelenléte és ezzel együtt befolyása már a fegyverszüneti egyezmény aláírását és az ideiglenes kormány megalakulását követő időszakban megkezdődött. Kulcspozíciókra tettek szert a vegyesvállalatokban,<sup>54</sup> másrészt visszaéltek a

<sup>52</sup> Szovjet levéltári források alapján ma már úgy tűnik, hogy a szovjet-nyugati kapcsolatok módosulásába nem annyira a csak balkáni célkitűzéseket megfogalmazó úgynevezett Truman-doktrína, hanem a Marshall-terv meghirdetése okozott fordulatot. Scott D. Parrish-Mikhail M. Narinsky: *New Evidence on the Soviet Rejection of the Marshall Plan, 1947: Two Reports*. Washington, Cold War International History Project, Working Paper, 1994., Vladislav Zubok: *Stalin's Plans and Russian Archives. Diplomatic History* April 1997. 346-370. A hidegháború kialakulásának okairól és az erről szóló eltérő történelmi megközelítésekre lásd: Zubok-Pleshakov: i. m. 46-53.; John Lewis Gaddis: *The Cold War*. London, Penguin Books, 2007. 5-47.; Robert J. McMahon: *The Cold War. A Very Short Introduction*. Oxford, Oxford University Press, 2003. 16-34.; Vojtech Mastny: *The Cold War and Soviet Insecurity*. New York-Oxford, Oxford University Press, 1996. 11-29.; Kenéz Péter: *A Szovjetunió története. A kezdetektől az összeomlásig*. Budapest, Akkord, 2008. 224-232.; Vladimir O. Pechatnov: *The Big Three after World War II. New Documents on Soviet Thinking about Post War Relations with The United States and Great Britain*. Washington, Cold War International History Project, Working Paper No. 13, 1995. A népfrent stratégiaára lásd: Eduard Mark: *Revolution by Degrees. Stalin's National Front Strategy for Europe, 1941-1947*. Washington, Cold War International History Project, Working Papers, 2001. Magyarul: Békés Csaba: *A hidegháború eredete. Évkönyv, 1956-os Intézet 1999*. 217-226., és u. ő.: *Szuperhatalmi politika a hidegháborúban 1945-1962. Magyar Tudomány 2008/9*. Elérhető: <http://www.matud.iif.hu/08mar/06.html>, a hozzáférés ideje: 2009. március 05.

<sup>53</sup> Fülöp Mihály-Sipos Péter: *Magyarország külpolitikája a XX. században*. Budapest, Aula, 1998. 365.

<sup>54</sup> A vegyesvállalatokat a legfontosabb gazdasági ágazatokban hozták létre. Kétoldalú egyezmények keretében 1946-ban hozták létre a Meszhart hajózási, a Maszovlet légitársasági társaságot, de vegyesvállalatot alapítottak a bauxitkitermelésre is. A vegyesvállalatok révén a Szovjetunió bérbe vette a Duna és a Tisza összes kikötőjét, az ország egyetlen, csepeli szabadkikötőjét és 30 évig használatba kapták a magyar polgári légitársaságot és a magyar légteret. Mivel a legtöbb szerződést időkorlát nélkül kötötték, mindez arra utalt, hogy a Szovjetunió hosszú távra kívánt berendezkedni az országban. Borhi László: *A vasfüggöny mögött. Magyarország nagyhatalmi erőterében 1945-1968*. Budapest, Ister, 2000. 37-40.

békeszerződés előírta jóvátételi kötelezettségekkel. A szovjet típusú tervgazdálkodás alapjainak lerakásával pedig megingatták a magyar gazdasági függetlenség pilléreit, ami elmélyítette az ország politikai alárendeltségét.<sup>55</sup> A Szovjetunió gazdasági jelenléte tovább növekedett a szovjet-magyar gazdasági szerződés megkötésével (1945. augusztus 27.), melynek eredményeként 1946-ban a Szovjetunió annak ellenére lett Magyarország legfontosabb külkereskedelmi partnere, hogy a második világháború előtt az országgal lebonyolított export és import a magyar külkereskedelem mindössze egy százalékát adta.<sup>56</sup>

Mindezek alapján Magyarországot az 1940-es évek végére, 1950-es évek elejére nem is tekinthetjük a szó valódi értelmében szuverén országnak, habár ebbe az is belejátszott, hogy Rákosi és a magyar vezetés esetenként a belpolitikai szuverenitást sértve a Szovjetunió segítségét kérte a belpolitikai válságok rendezésében.<sup>57</sup> Ennek megfelelően nem beszélhetünk önálló magyar külpolitikáról sem. Magyarország „mozgástere szinguláris ponttá zsugorodott.” A korszakban érdemi külpolitikát csak a Szovjetunió folytathatott. A magyar vezetés ennek megfelelően a nemzeti érdekeket a szovjet érdekekkel azonosította, miközben a külügyminisztérium csak mondvacsinált ügyekkel foglalkozott. A tényleges döntést, a Szovjetunió iránymutatásának megfelelően, a kommunista párt külkapcsolatokra szakosodott osztályai intézték. Rákosi 1950 májusában az egyik csehszlovák-magyar ügyekkel foglalkozó feljegyzésre ráírta, hogy kisebb horderejű dolgokkal „csak foglalkozzon a külügy.” Ennek következtében a külügyminiszter tisztsége is eljelentéktelenedett, Rajk László belügyminiszter áthelyezése a külügyi tárca élére gyakorlatilag félreállításával volt egyenlő.<sup>58</sup>

<sup>55</sup> Uo. 6. Az Egyesült Államok részéről 1946 márciusában történt a legerőteljesebb kísérlet Magyarország szovjetizálásának leállítására. George F. Kennan, ekkor még mint a moszkvai amerikai nagykövetség vezető helyettese (*chef de mission*, 1944. július és 1946. áprilisa között) 1946. március 2-án éles hangvételű jegyzéket nyújtott át Vjacseszlav Mihajlovics Molotov szovjet külügyi népbiztosnak, amelyben kifejtette, hogy a magyar gazdaság helyreállítása Európa gazdasági újjáépítése miatt fontos. A gazdasági helyzet romlása a jegyzék szerint már az ország összeomlásával fenyegetett, amely végső soron megnövelné az európai újjáépítésben az Egyesült Államokra háruló terhet. Molotov a jegyzéket értetlenséggel vette át, azt nyilvánvalóan a szovjet hegyemónia ellen irányuló kihívásként érzekelte. Andrej Januarjevics Visinszkij helyettes külügyi népbiztos csak április 21-én reflektált rá és visszautasította az amerikai vádak. Igaz, átmenetileg enyhítettek Magyarország gazdasági kizsákmányolásán. uo. 24-27.

<sup>56</sup> Uo. 37. Nagy-Britannia a fentiek ellenére 1945-1949 között a második legfontosabb külkereskedelmi partner maradt. Arday Lajos: *Az Egyesült Királyság és Magyarország. Nagy-Britannia és a magyar-angol kapcsolatok a 20. században*. Budapest, Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, 2005. 154.

<sup>57</sup> Borhi 2000.: i. m. 74-75.

<sup>58</sup> Idézet: uo. 97., Rákosi feljegyzése: Fülöp-Sipos: i. m. 367. A külügyminisztérium egy esetben azért tiltakozott az amerikai követségnél, mert meglátásuk szerint a követségi filmvetítés hatására növekedett az iskolakerülők száma. Uo. 366-367. A kialakult helyzet ugyanakkor nem jelenti azt, hogy nem voltak önálló magyar külpolitikai törekvések. A csehszlovákiai magyar kisebbség helyzete miatt legalább két alkalommal történt tiltakozás, és hasonló lépéseket tettek Romániával szemben is, továbbá kérték a Szovjetunió segítségét. A szovjetek azonban kétoldalú rendezést javasoltak. Ezt Rákosi el is fogadta és hűen követte a nemzetközi kommunista mozgalom utasításait. Borhi László: *Magyarország a hidegháborúban. A Szovjetunió és az Egyesült Államok között, 1944-1956*. Budapest, Corvina, 2005. 215. Rákosi lépése azt is jól megmutatja, hogy ténylegesen meddig mehetett el a magyar vezetés. Kezdeményezések lehettek (a szovjet-jugoszláv konfliktussal összefüggésben voltak is), de annak megvalósulását minden esetben a Szovjetunió, konkrétan Sztálin döntötte el. Ungváry Krisztián: *Magyarország szovjetizálásának*

A Szovjetunió térnyerését az is elősegítette, hogy a nyugati nagyhatalmak, legfőképpen az Egyesült Államok és Nagy-Britannia a gyakorlatban 1947-re szószeros értelemben leírta Kelet-Európát. Franklin Delano Roosevelttel amerikai elnök csak nem sokkal halála előtt, 1945 áprilisára ismerte fel addigi, Sztálinnal párbeszédet kereső politikájának kudarcát. Az elnöki székben őt követő Harry Spencer Truman alatt lassú irányváltás vette kezdetét, amelynek eredményeként 1947 elejétől az együttműködésről a szembenállásra helyeződött át a hangsúly.<sup>59</sup> Magyarország esetében az Egyesült Államok utoljára az 1946-os úgy nevezett köztársaságellenes összeesküvés után tett lépéseket. Ekkor jegyzékben tiltakoztak Molotovnál a Kiszgadzapárt gyengítése miatt, a javasolt háromhatalmi vizsgálatra azonban a Szovjetunió elutasítása miatt nem került sor. A lépés arra utal, hogy az Egyesült Államok diplomáciája ekkor komolyan szembeszegült a szovjet terjeszkedéssel. Miközben a tervezés szintjén a Magyarországon történeteket a görögországi és a törökországi eseményekhez hasonlították, Truman 1947. márciusi 12-i kongresszusi beszédében Magyarországot már nem említette meg. A háttérben meghúzódó okokat jól megvilágítja Arthur Hendrick Vandenberg szenátor 1947. június 3-i beszéde, amelyre Nagy Ferenc miniszterelnök 1947. május 31-i lemondatását követően került sor.<sup>60</sup> Habár a szenátor bírálta a kommunisták cinizmusát és választási komédiát emlegetett, hirtelen fordulattal hozzátette, hogy Görögország az Egyesült Államok örök szövetségese, míg Magyarország jogos szovjet katonai megszállás alatt áll. Ebből is látható, hogy Magyarország az Egyesült Államok számára érdektelenné vált, miatta nem voltak hajlandóak tovább rontani a szovjet-amerikai kapcsolatokat.<sup>61</sup> Magyarországhoz hasonlóan a térség többi országában is minimálisra csökkent az amerikai jelenlét. Ezt alátámasztja az is, hogy az Egyesült Államok 1948 elejétől új gazdaság- és külpolitikát dolgozott ki, amelyben a kelet-európai régiót először fogták fel ellenséges országok homogén tömbjeként.<sup>62</sup>

Nagy-Britannia még az Egyesült Államoknál is visszafogottabban reagált a magyar

---

kérdései. In: Romsics Ignác (szerk.): *Mítoszok, legendák, tévhitek a 20. századi magyar történelemről*. Budapest, Osiris, 2002. 279-308. Mezei Géza ezzel szemben úgy látja, hogy a Szovjetunió a számára kevésbé fontos országok, mint Magyarország, Ausztria és Finnország esetében sokkal inkább hajlandó volt a kompromisszumok meghozására. Ennek bizonyítékaként az 1945-1946 fordulóján megrendezett többpárti választásokat említi. Nézete szerint a politikai uniformizálódásra a megváltozott nemzetközi körülmények hatására került sor, amelynek következtében „Sztálin egyre kevésbé tudott különbséget tenni a „barátok” és a „bábok” között.” Mezei Géza: *Befolyás vagy hegemonia? A háború utáni rendezés Kelet-Közép-Európában*. Budapest, Új Mandátum, 2001. 112-113.

<sup>59</sup> Borhi László: *Megalkuvás és erőszak. Az Egyesült Államok és a szovjet térhódítás Magyarországon, 1944-1949*. Debrecen, Kossuth Egyetemi Kiadó, 1997. 37-39. Az Egyesült Államok több okból nem tett lépéseket Kelet-Európa szovjetizálásának megakadályozására. Még maga Kennan sem hitt az azonnali szovjet hatalomátvételben, és az amerikaiak a térség országaiban nem rendelkeztek szoros gazdasági és kulturális kapcsolatokkal. Nem volt elegendő katonai erejük sem, az amerikai közvéleménnyel pedig lehetetlen lett volna elfogadtatni, hogy közvetlenül a világháború után fegyveres konfliktusba keveredjenek egy olyan térségért, ahol nem volt közvetlen érdekeltségük. uo. 40-41.

<sup>60</sup> Nagy lemondatását Truman egyenesen botránynak minősítette. Fülöp-Sipos: i. m. 347.

<sup>61</sup> Borhi 1997.: i. m. 115-122. A diplomáciai kapcsolatok fenntartásában a hivatalos érvelés mellett az is szerepet játszott, hogy így az amerikai diplomácia a táboron belülről figyelhette meg a vasfüggönytől keletre végbemenő folyamatokat.

<sup>62</sup> Uo. 129.

eseményekre. Kelet-Európát elfogadták a Szovjetunió érdekszférájának, a szovjetizálás lassítására további diplomáciai lépéseket már nem voltak hajlandók tenni. A brit külpolitika racionálisan és reálisan mérte fel lehetőségeit és tudatában volt annak, hogy még egy összehangolt brit-amerikai politikai fellépés eredménye is kérdéses lenne.<sup>63</sup> A brit külpolitika valójában már az amerikaiaknál jóval korábban, 1944 októberében világossá tette a térséggel kapcsolatos nézeteit: „Az 1944. októberi moszkvai megállapodásokkal Nagy-Britannia lényegében feladta, és szovjet befolyási övezetnek ismerte el Magyarországot és a Földközi-tenger északkeleti partvidékétől eltekintve tulajdonképpen egész Közép- és Kelet-Európát.”<sup>64</sup> Ebbe az is belejátszott, hogy Nagy-Britannia súlyos gazdasági válságba került. Következésképpen éppen 1947-1948-ra kristályosodott ki a politikai elitben a világhatalmi státusz elvesztése.

A második világháborút követő megváltozott körülmények ugyanis nem csak a kis országokat, hanem így vagy úgy, de a nagyhatalmakat is érintették. Nem volt ez alól kivétel Nagy-Britannia sem. Nagy-Britanniának már az 1930-as években szembe kellett néznie a feltörekvő országokkal: Németországgal, Olaszországgal és Japánnal, ami „állandó stratégiai túlfeszítettséget eredményezett.”<sup>65</sup> Ezt tovább nehezítette, hogy a világháború alatt volt olyan év (1940.), amikor a brit birodalom egyedül, szövetséges nélkül harcolt a náci hatalommal. A világháborús győzelem ellenére Anglia világhatalomból másodrendű hatalommá vált. A külső piacok jelentős részét elvesztették, az export harmadára csökkent. A fizetési mérleg hiányát a lend-lease szállítmányok leállítását követően csak amerikai kölcsönökkel lehetett helyreállítani.<sup>66</sup>

Annak ellenére, hogy a gazdaság gyakorlatilag csődben volt, és a világháborúban az ország jelentős károkat szenvedett (4 millió ingatlant ért kár a német bombázások során), Nagy-Britannia 1945-ben még superhatalomnak tartotta magát.<sup>67</sup> Igaz, többen már felismerték a megváltozott helyzetet. Az antik római történelemből vett hasonlattal élve Orme Sargent, a külügyminisztérium

<sup>63</sup> Bán D. András: A közép-kelet-európai brit külpolitika és Magyarország, 1939-1947. In: Romsics Ignác (szerk.): *Magyarország és a nagyhatalmak a 20. században*. Budapest, Teleki László Alapítvány, 1995. 147. Nagy-Britannia gondolkodásában 1946-ban következett be gyökeres változás. Frank Roberts moszkvai brit ügyvivő (1954-1957 között Nagy-Britannia belgrádi nagykövete) ekkor már úgy vélte, hogy a nehezen lehet megkülönböztetni a szovjet biztonsági és expanziós törekvéseket. Nagy-Britannia feladatát ezért a nyugati civilizáció védelmében látta. Megállapításait Londonban is elfogadták. Paul Gascoigne, aki 1946-ban a Szövetséges Ellenőrző Bizottság brit vezetőjeként járt Magyarországon, borúlátóan nyilatkozott a magyar kilátásokról, amit a Magyarországról érkező újabb brit jelentések tovább sötétítettek. Figder Éva: Brit diplomáciai törekvések Magyarországon, 1945-1947. In: Frank Tibor (szerk.): *Angliától Nagy-Britanniáig. Magyar kutatók tanulmányai a brit történelemről*. Budapest, Gondolat, 2004. 365-369.

<sup>64</sup> Romsics Ignác: *A State Department és Magyarország, 1942-1947*. In: uő.: *Helyünk és sorsunk a Duna-medencében*. Budapest, Osiris, 2005. 123. Mezei Géza azonban megjegyzi, hogy annak elismerése, hogy a térségben a Szovjetuniót illeti meg a vezető szerep, nem jelentette azt, hogy a brit vagy az amerikai külpolitika azonnal beletörődött volna a térség államainak teljes, erőszakos szovjetizálásába. Mezei 2001.: i. m. 109.

<sup>65</sup> Fischer Ferenc: *A megosztott világ. A Kelet-Nyugat, Észak-Dél nemzetközi kapcsolatok fő vonásai (1941-1991)*. Budapest, IKVA, 1996. 48.

<sup>66</sup> Uo. 48-50.

<sup>67</sup> Magát a fogalmat William Thornton Rickert Fox (1912-1988), a Columbia Egyetem professzora alkotta meg.

állandó parlamenti államtitkára (1946-1949) 1945 őszén Lepidushoz, vagyis az amerikai-szovjet-brit triumvirátus leggyengébb eleméhez hasonlította Nagy-Britanniát, míg Churchill szerint Nagy-Britannia volt a világ legnagyobb adója.<sup>68</sup> A brit döntéshozóknak azzal is szembe kellett nézniük, hogy ezt az illúziót csak amerikai pénzen tarthatják fenn. A megváltozott körülmények hatására tehát a brit politikusoknak új stratégiai helyzettel kellett szembenézniük. Azért is, mert a hadászati eszközök terén bekövetkezett változások (az atombomba kifejlesztése, a repülőgépek növekvő harcászati jelentősége) a tengerek geopolitikai jelentőségét, és ezzel párhuzamosan a brit haderő alapját képező tengeri flotta elsőségét is elsöpörte. Alapvető brit érdekként pedig Ernest Bevin külügyminiszter (1945-1951) 1948-ban három célterületet jelölt ki: a brit szigetek védelmét, a tengeri kommunikáció ellenőrzését (erre a gyarmatokkal történő kapcsolattartás miatt volt szükség) és a Közel-Kelet védelmét.<sup>69</sup> Kelet-Európa tehát nem szerepelt a stratégiai brit célok között.

A globális környezet észlelésében, a célok megfogalmazásában és a feladatok elvi megvalósítási módjában az 1945-es kormányváltás, amikor Churchill konzervatív kabinetjét Clement Attlee munkáspárti kormánya (1945-1951) váltotta fel, nem hozott változást. Angliában ugyanis 1939-től a világháború végéig háborús kormány volt hatalmon, amelyben munkáspárti politikusok is képviseltették magukat. Tehát az akkor megfogalmazott külpolitikai célkitűzések mindkét nagy párt érdekeit tükrözték.<sup>70</sup> Így mindkét nagy politikai párt fontosnak tartotta a

<sup>68</sup> Anthony Adamthwaite: Britain and the World, 1945-1949: the view from the Foreign Office. *International Affairs* Spring 1985. 231. Sean Greenwood brit történész a hidegháborús brit történelmet vizsgáló monográfiájában a második világháborút követő évek történéseit vizsgáló fejezet címének, meglátásunk szerint találóan a „Ruha nélküli birodalom” [Empire Without Clothes] címet adta. Sean Greenwood: *Britain and the Cold War, 1945-1991*. London, Macmillan, 1999. 73.

<sup>69</sup> Ritchie Ovendale: Introduction. In: uő. (ed.): *The Foreign Policy of the British Labour Governments, 1945-1951*. Leicester, Leicester University Press, 1984. 3-9. Michael Dockrill: *British Defence since 1945*. Oxford-New York, Basil Blackwell, 1988. 22. Annak ellenére, hogy Nagy-Britannia beismerte kimerültségét, még 1947-ben is többen úgy vélték, hogy lehetséges független brit külpolitikát folytatni. Ez köszön vissza Orme Sargent külügyi államtitkár (permanent under-secretary of state for foreign affairs, 1946-1949) 1947-ben készített elemzéséből. Sargent ugyanis annak ellenére, hogy tisztában volt azzal, hogy a három nagyhatalom (Egyesült Államok, Szovjetunió és Nagy-Britannia – tehát saját országukat még mindig annak tartották) barátsága már csak illúzió, és a gazdasági problémák is orvosolhatatlannak tűnnek, továbbra is lehetségesnek tartotta saját külpolitikai érdekeik és elképzeléseik érvényesítését. Adamthwaite in *International Affairs*: i. m. 227. A Munkáspárt 1945-ben még öt területen kívánta fenntartani a brit érdekeket: a Brit Birodalom, a nemzetközi gazdasági rendszer, az atomfegyverek ellenőrzése, a német kérdés rendezése és a hagyományosan brit érdekszférának tekintett Mediterráneum és a Közel-Kelet háború utáni rendezése. Allan Bullock: *Ernest Bevin. Foreign Secretary 1945-1951*. Oxford, Oxford University Press, 1985. 112.

<sup>70</sup> Az 1945 utáni brit külpolitika problémáival, irányjaival és az ezzel kapcsolatos lehetőségekkel, problémákkal részletesen foglalkoznak az alábbi művek: M. L. Dockrill: *The Cold War 1945-1963*. Atlantic Highlands, Humanities Press, 1988.; Egedy Gergely: *Nagy-Britannia története 1945-1987*. Budapest, HVG, 1991.; F. S. Northedge: *Descent From Power. British Foreign Policy 1945-1973*. London, George Allen & Unwin, 1974. Nagy-Britannia és a hidegháború kialakulásának háttérét érdekes összefüggésben, a hangsúlyt a brit-gyarmati kapcsolatokra helyezi: John Kent: British Policy and the Origins of the Cold War. In: Melvyn P. Leffler-David S. Painter (eds.): *Origins of the Cold War. An International History*. London-New York, Routledge, 2005. 139-153. A brit-amerikai különleges kapcsolatok („special relationship”) pontos és korszakonként változó jelentéséről, asszimmetriájáról hasznos olvasatot nyújt: Ritchie Ovendale: *The English-Speaking Alliance. Britain, the United States, the Dominions and the Cold War 1945-1951*. London, George Allen & Unwin, 1985.; Joseph Frankel: *British Foreign Policy 1945-1973*. London-New York, Oxford University Press, 1975. 204-216. valamint Bradford Perkins: Unequal Partners: The Truman Administration and Great Britain. In: W.M. Roger Louis-Hedley Bull (eds.): *The*

Földközi-tenger keleti-medencéjét, amely hagyományosan is a brit külpolitika érdekszférái közé tartozott; a Szezei-csatorna védelmével szándékozták biztosítani a zavartalan brit-közel-keleti és indiai kapcsolatokat. A Mediterráneum azonban csak egyike volt a brit érdekeltségeknek, és ezen belül is voltak kitüntetett brit területek, mint például Görögország. A földközi-tengeri útvonalak védelme miatt és a Szovjetunió kijutásának megakadályozása érdekében avatkoztak be már 1944-ben a királpárti erők oldalán a görög polgárháborúba. Habár 1947-re nyilvánvalóvá vált, hogy pénzügyileg nem képesek a csapatok állomásoztatását tovább finanszírozni, részben az amerikai segítség késlekedése miatt, a brit csapatok egészen 1954-ig Görögországban maradtak.<sup>71</sup>

A félsziget további országai, beleértve Jugoszláviát is, a második világháború kitöréséig kevésbé játszottak fontos szerepet. Miközben a XIX. századi görög szabadságharcosok felkeltették a brit arisztokrácia érdeklődését, Szerbia XIX. századi függetlenségi küzdelmeivel vajmi keveset törődtek. Az első világháborúba is sokkal inkább Belgium megtámadása, semmint a szarajevói merénylet miatt léptek be. A két világháború között hasonló volt a helyzet. Az 1920-1930-as években Kelet-Európával, beleértve a Balkán-félszigetet is, a brit külpolitika rendkívül keveset foglalkozott, a térségre mint elmaradott országok halmazára, egyfajta egzotikumként tekintettek. Mindez Hitler hatalomra kerülése után, az egyre fokozódó német terjeszkedés hatására változott meg. Jugoszlávia esetében még később, hiszen miközben Chamberlain német fenyegetés esetére garanciát adott Görögországnak, Jugoszlávia ilyen ígéletben nem részesült.<sup>72</sup>

Jugoszlávia esetében a változás 1941-től válik érzékelhetővé. Az ország háromhatalmi szerződéshez történő csatlakozását követő puccsot a brit titkosszolgálat is szorgalmazta, maga Anthony Eden külügyminiszter (1940-1945) is támogatta, Dušan T. Simović tábornokkal, a márciusi németellenes belgrádi puccs egyik szervezőjével pedig már a puccsot követő negyedik napon tábornoki szinten értekeztek.<sup>73</sup> Az 1941-es sikertelen kísérlet után igazi változásra csak 1943 és 1944 között került sor. A világháborúban ugyanis Jugoszlávia geopolitikailag, stratégiailag és

---

*'Special Relationship'. Anglo-American Relations Since 1945.* Oxford, Clarendon Press, 1989. 43-64.

<sup>71</sup> Egedy: i. m. 53., Ovendale 1985.: i. m. 61., Perkins: i. m. 54. A görög polgárháborúról magyarul olvasható: Jelavich: i. m. 269-276., Iliasz Nikolakopoulos-Alkisz Rigosz-Grigorin Pszalidasz (szerk.): *A görög polgárháború. A varkizai egyezménytől a Gramosznál lezajlott hadműveletekig. 1945 február-1949 augusztus.* Budapest, Új Mandátum, 2006., amely a hasonló címmel 1999. októberében megrendezett konferencián elhangzott előadások tanulmányváltozatát tartalmazza; továbbá a meglehetősen balos szemléletű Athanasίου Christoforos: *Az újkori Görögország története.* Budapest, Új Mandátum, 2006. A szovjet-görög kapcsolatokra lásd: Peter J. Stavrakis: *Moscow and Greek Communism, 1944-1949.* Ithaca, Cornell University Press, 1989. A Truman-doktrína és a görög-jugoszláv reakció összefüggéseiről: Milan Ristović: Trumanova doktrina, Grčka i jugoslovenske reakcije (1947-1949). In: *Tokovi istorije* 2008/1-2. 84-112.

<sup>72</sup> J. R. Whittam: Drawing the Line: Britain and the Emergence of the Trieste Question, January 1941-May 1945. *English Historical Review* April 1991. 348. és Elisabeth Barker: *Britain in a divided Europe 1945-1970.* London, Weidenfeld and Nicholson, 1971. 14.

<sup>73</sup> Uo. 23. A puccsban játszott brit szerepre lásd: Sue Onslow: Britain and the Belgrade Coup of March 1941 Revisited. *Electronic Journal of International History* 2005. 1-57.



pszichológiailag is fontossá vált.<sup>74</sup> Churchill pedig további két fontos dolgot ismert fel ekkor. Egyrészt nyilvánvaló lett számára, hogy a csetnikek és a partizánok közül a partizánok jelentik azt az erőt, amely hatásosan köti le a német csapatokat. Emiatt döntöttek arról, hogy a kapcsolatfelvétel és a két erő párhuzamos támogatását követően kizárólag Tito partizánjainak nyújtanak segítséget.<sup>75</sup> Másrészt a keleti fronton bekövetkező fordulópont és a szovjet csapatok gyors előrenyomulása miatt Churchillt egyre jobban aggasztotta, hogy a térséget a Vörös Hadsereg fogja felszabadítani, ezáltal pedig a Szovjetunió fog döntő befolyáshoz jutni. A brit miniszterelnök ezt mindenképpen meg szeretne volna akadályozni.

Ezért szinte görcsösen ragaszkodott a nyugati seregek balkáni partraszállásához. Ezt az Appennin-félszigeten előretörő amerikai-brit hadmozdulatokkal összefüggésben képzelte el. Olaszország kapitulálása után úgy vélte, hogy miközben a csapatok egy része Dél-Franciaország felé nyomul előre, egy másik részük kelet felé fordulhatna, és az Isztriai-félszigeten át Ausztria és a Balkán-félsziget felé törhetne előre. Ezt egy esetleges dalmáciai partraszállás egészítette volna ki. Churchill természetesen Sztálin megnyugtatóására végig hangoztatta, hogy ez nem helyettesíti a második front megnyitását, hanem annak kiegészítéseként, elterelő hadműveletként és a német haderő lekötéseként kerülne rá sor. Valószínű azonban, hogy a fenti indokok mellett Churchillt legalább ilyen mértékben befolyásolta az is, hogy minél hátrébb szeretne meghúzni annak a területnek a határát, amit a szovjet csapatok szabadítanak fel, csökkentve ezáltal befolyásukat.<sup>76</sup> Sztálin valószínűleg mindezt jól tudta, és ezért is ragaszkodott kitartóan ahhoz, hogy a második frontot Normandiában kell megnyitni. Ebben a nézetében az idealista és Sztálint barátjának tekintő Roosevelttel amerikai elnök is osztozott.

A balkáni partraszállás sürgetésével párhuzamosan Churchill azt is felismerte, hogy Jugoszláviában Tito és partizánjai képviselik majd a döntő politikai tényezőt a világháborút követően. Emiatt törekedett arra, hogy az emigráns londoni kormány tagjait is bevonják a döntéshozatalba. Legfőképpen azért, mert az AVNOJ második kongresszusán hivatalosan is minden jogtól megfosztották a royalista emigráns kormányt. Emiatt 1943-1944 telén több levelet is írt Titónak. 1944. január 8-án a következőképpen fogalmazott: „Egyetlen nagy cél lebeg előttünk: megtisztítani Európa földjét a náci-fasiszta mocsoktól. Legyen meggyőződve róla, hogy mi, britek,

<sup>74</sup> Pierre Maurer: *The Tito-Stalin Split in historical perspective*. Bradford, University of Bradford Press, 1987. 10.

<sup>75</sup> Első lépésként 1943 nyarán tisztekből és altisztekből álló kis létszámú csoportot küldtek Frederick William Dampier Deakin őrnagy, angol történész vezetésével a partizánokhoz. 1943 szeptemberében Fitzroy Maclean vezetésével ejtőernyős küldöttség szállt le a partizánok főhadiszállásán. Winston S. Churchill: *A második világháború*. Budapest, Európa, 1989. II. kötet, 355-356. Később Churchill fia, Randolph is csatlakozott a partizánokhoz küldött brit misszióhoz. Larson: i. m. 45-46. A partizánok megsegítésében szerepet játszott a kairói brit központ álláspontja, aminek munkatársai között több kommunista szimpatizáns is volt. Barnett: i. m. 66. Maclean és Tito között valódi barátság alakult ki, a világháborút követően is több alkalommal találkoztak egymással.

<sup>76</sup> Maurer ugyanakkor úgy véli, hogy a második front Balkán félszigeten történő megnyitásával Churchill Görögország és Észak-Afrika felé kívánta biztosítani az összeköttetést. Maurer: i. m. 10.

nem kívánjuk megszabni Jugoszlávia jövődő kormányformáját. Viszont azt reméljük, hogy a közös ellenség legyőzése a lehető leghamarabban összefog mindenkit, s később a nép akaratával összhangban határozzák majd meg az ország kormányformáját.”<sup>77</sup> Ezzel összefüggésben került sor Mihailović menesztésére, aki hivatalosan az emigráns jugoszláv kormány külügyminisztere is volt. Churchill 1944. február 5-én a következőket írta a jugoszláv marsallnak: „Megértem, hogy fenntartásokkal viseltetik Péter király iránt. Hónapok óta sürgetem, hogy tanácsoljuk neki Mihailović menesztését [...] Lekötelezne, ha tudatná velem, hogy Mihailović menesztésével elősegíthető-e, hogy baráti kapcsolatot építsen ki Önnel és az Ön kormányával, később pedig a hadszíntéren csatlakozzék Önhöz, azzal a feltétellel, hogy a királyság jövője csak Jugoszlávia teljes felszabadulása után dől majd el.”<sup>78</sup> Február 25-én pedig a következőt kérdezte: „Addig is kaphatnék-e biztosítékot Öntől arra, hogy ha Péter király megszabadul Mihailovićtól és többi rossz tanácsadójától, akkor meghívást kap Öntől, hogy csatlakozzék otthon küzdő honfitársaihoz, azzal a feltétellel természetesen, hogy Jugoszlávia nemzetei a háború után szabadon megválaszthatják majd alkotmányukat?”<sup>79</sup> Tito azonban már 1944. február 9-én kategorikusan válaszolt: „Jugoszlávia Nemzeti Felszabadításának Antifasiszta Tanácsa, mint Ön is tudja, [...] határozottan a jugoszláv nemzetek egységének híve. [...] Ezért a kairói kormány és vele Draža Mihailović működését meg kell szüntetni. [...] 2./ A szövetségeseknek Jugoszlávia Nemzeti Felszabadításának Antifasiszta Tanácsát kell Jugoszlávia egyetlen kormányául elismerniök; II. Péter király pedig vesse alá magát a JNFAFT törvényeinek. 3./ Ha Péter király elfogadja ezeket a feltételeket, a Nemzeti Felszabadítás Antifasiszta Tanácsa nem zárkózik el a vele való együttműködéstől, azzal a feltétellel, hogy a monarchia kérdésében Jugoszlávia felszabadulása után a nép szabad akarata döntsön.”<sup>80</sup> Mindez elővetítette, hogy Titóval, aki „házon belül volt”, nehéz lesz a megegyezés. Churchill azonban nem tett le erről; 1944. augusztus 12-13-án a Nápoly melletti Casertában, Viktória angol királynő egykori villájában személyesen tárgyalt Titóval. Tito ekkor egyetértett a tervezett isztriai hadműveletekkel, abba csapataival is kész volt bekapcsolódni. Churchill, vélhetően tartva a félszigetre támasztott jugoszláv területi igényektől, a kérdésről csak a háború befejeződése után volt hajlandó tárgyalni. Sürgette ugyanakkor az egységes nemzeti kormány létrehozását és az alkotmányos monarchia visszaállítását. Polgárháború kitörése esetén pedig a brit segélyek megvonásával fenyegetőzött.<sup>81</sup>

Churchill azonban nem csak a jugoszláv marsallal, hanem Sztálinnal is tárgyalást folytatott a Balkán jövőjéről. 1944. október 9-én Moszkvában személyesen találkozott a szovjet vezetővel. Az

<sup>77</sup> Churchill: i. m. 360.

<sup>78</sup> Uo. 362.

<sup>79</sup> Uo. 364.

<sup>80</sup> Uo. 363-364.

<sup>81</sup> Surányi Róbert: Churchill. Andor László-Surányi Róbert: *Roosevelt-Churchill*. Budapest, Pannonica, 1999. 300-301.

este 10 órakor kezdődő megbeszélésekről Churchill a következőképpen számolt be a második világháborúról írt visszaemlékezésében: „A pillanat alkalmas volt rá, hogy dologhoz lássunk, ezért azt mondtam: „Jussunk dülőre a balkáni ügyekben. Az Önök seregei Romániában és Bulgáriában vannak. Nekünk érdekeltségeink, képviselteink és ügynökségeink vannak ott. Ne keresztezzük jelentéktelen ügyekkel egymás útját. Ami Nagy-Britanniát és Oroszországot illeti, mit szólna hozzá, ha önöknek kilencven százalékos túlsúlyuk volna Romániában, nekünk ugyancsak kilencven százalékunk Görögországban, Jugoszláviában pedig fele-fele arányban osztoznánk?” Ezt követően Churchill mindezt egy papírlapra is felírta, majd az asztalon odacsúsztatta Sztálin elé, „aki közben meghallgatta a fordítást. Pillanatnyi szünet következett. Sztálin akkor fogta a kék ceruzáját, vastagon kipipálta a feljegyzést, majd visszacsúsztatta felénk. Az egész nem tartott tovább, mint amennyi idő alatt most leírtam. [...] Ezután hosszabb szünet állt be. A kipipált papírlap az asztal közepén hevert. Végül így szóltam: „Nem gondolja, hogy meglehetősen cinikus dolog volna azt a benyomást kelteni, hogy csak úgy félvállról vesszük ezeket a több millió ember sorsát eldöntő dolgokat? Égessük el azt a papírt!” „Ne, tartsa csak meg” - mondta Sztálin.”<sup>82</sup>

Churchill emlékiratában idézi azt a levelét is, amelyet a megbeszélésekről október 12-én küldött Londonba. Ebben megjegyezte, hogy a „százalékos rendszer nem arra való, hogy a különféle balkáni országokkal foglalkozó bizottságok taglétszámát szabja meg, hanem inkább hogy megmutassa, *milyen érdeklődést és érzelmeket tanúsít a brit és a szovjet kormány az illető országok problémái iránt* [kimerítés tőlem, V. P.], s hogy ennek alapján érthető formában hozhassák egymás tudomására elképzeléseiket.” A levél további részeiben Churchill kitért azokra az országokra, amelyeket a százalékos alkuban érintettek. Elismerte, hogy a Szovjetuniót hagyományos és létfontosságú érdekek fűzik Romániához és Bulgáriához, miközben „Nagy-Britanniát régi keletű barátság szálai fűzik Görögországhoz, és földközi-tengeri hatalom révén közvetlen érdeke fűződik Görögország jövőjéhez.” Jugoszláviával kapcsolatban a következőket írta: „Ami Jugoszláviát illeti, a jelképes ötven-ötven százalékos megosztás azt hivatott megalapozni, hogy a helyszínen immár közvetlen szerepet játszó két nagyhatalom közösen lépjen fel és egyeztesse politikáját [...]” Magyarországgal kapcsolatban pedig a következőket gondolta: „Minthogy Magyarországot a szovjet csapatok veszik ellenőrzésük alá, természetesen nagyobb arányú befolyáshoz kellene jutniuk, persze csak ha erről megegyeznek Nagy-Britanniával és talán az Egyesült Államokkal is, amely ugyan nem folytat hadműveleteket Magyarországon, de az országot nyilván közép-európai,

<sup>82</sup> Churchill: i. m. 476-477. Churchill és Sztálin megállapodását a következő napokban Eden és Molotov tovább pontosította: a Szovjetunió 80 százalékos érdekeltséget alkudott ki Magyarországon és Bulgáriában, Jugoszlávia felett pedig 60 százalékos befolyásra tettek szert. Berend: i. m. 33. Kogelfranz nem minden rosszindulattól mentesen azt jegyzi meg, hogy a szemtanúk visszaemlékezése szerint Churchill láthatóan spiccesen viselkedett a javaslat megtételekor. Siegfried Kogelfranz: *Jalta öröksége. Az áldozatok és akik megúszták*. Budapest, AB-Beszélő, 1990. 12.

nem pedig balkáni államnak tekinti.”<sup>83</sup> Churchill megjegyzései több szempontból is érdekesek. Egyrészt nyilvánvalóvá teszik, hogy Románia és Bulgária esetében Nagy-Britanniának nem voltak érdekei, ott készek voltak elfogadni a szovjet befolyást. A félszigeten elsődlegesen még mindig Görögország jövője foglalkoztatta őket, habár már célul tűzték ki a jugoszláv polgárháború megakadályozását. Ebben azonban még a németek elleni harc sikerének biztosítása vezette őket. Jól látszik az is, hogy az Egyesült Államokkal nem igazán számoltak a térség sorsának meghatározásakor, míg Magyarországot a brit külpolitika egyértelműen a Balkán és nem Közép-Európa részeként kezelte.

Churchill a százalékos megosztással kapcsolatosan azt is megjegyzi, hogy „[t]ermészetesen mi hosszan és alaposan megfontoltuk az álláspontunkat, s most csak rövid távú és a háború idejére szóló rendelkezéssel foglalkoztunk.”<sup>84</sup> A tárgyalásról készített brit jegyzőkönyvekben azonban nincs nyoma az ideiglenes jelzőnek.<sup>85</sup> Az ideiglenes jelleg hangsúlyozására csak azért volt szükség, mert Rooseveltt az előzetes tájékoztatás során csak azzal a feltétellel volt hajlandó beleegyezni a brit-szovjet tárgyalásokba, ha azok csak a világháború idejére és maximum három hónapra korlátozódnak. Ambivalens a kérdésben Sztálin megítélése is. Tény, hogy bizonyos értelemben betartotta a megállapodást, hiszen nem avatkozott be a görög polgárháborúba. Igaz ugyanakkor az is, hogy Jugoszlávia és kisebb mértékben a többi csatlós ország egészen 1948-ig támogatta a görög gerillákat, és Sztálin a párizsi békeszerződés aláírása előtt támogatta Bulgária Görögországgal szembeni területi követeléseit.<sup>86</sup> Sztálin pedig csak 1948 februárjában utasította ellentmondást nem tűrően a jugoszlávokat a támogatás beszüntetésére, ami összefüggött a térségben fokozódó amerikai szerepvállalással.<sup>87</sup>

Tény az is, hogy Jugoszlávia esetében nem sikerült megőrizni a kialakult brit befolyást, hiszen a tényleges hatalmat Tito és a Jugoszláv Kommunista Párt szerezte meg.<sup>88</sup> Nagy-Britanniának emiatt az elkövetkező években csak korlátozott stratégiai céljai lehettek az országban, mindössze a meglévő kapcsolatokat és a brit jelenlétet igyekeztek megőrizni. Mindezt ausztriai, olaszországi és görögországi érdekeik befolyásolták. A szovjet-nyugati kooperáció időszakában pedig nem tekintették lényeges tényezőnek Tito független gondolkodását, annak ellenére, hogy

<sup>83</sup> Churchill: i. m. 479-481.

<sup>84</sup> u. o. 476.

<sup>85</sup> Surányi: i. m. 296.

<sup>86</sup> Ez utóbbira lásd: Romsics 2004: i. m. 277.

<sup>87</sup> Geoffrey Warner ugyanakkor elfogadja azt, hogy a százalékos megállapodás akadályozta meg a görögországi kommunisták hatalomra kerülését. Nézete szerint Sztálin Görögország esetében hálálta meg, hogy a Balkánon döntő szóhoz jutott. Geoffrey Warner: *From ally to enemy: Britain's relations with the Soviet Union, 1941-1948*. In: Michael Dockrill-Brian McKercher: *Diplomacy and world power. Studies in British Foreign Policy 1890-1950*. Cambridge, Cambridge University Press, 1996. 229-230. A százalékos megállapodásról Sztálin tájékoztatta Titót, aki azonban azt figyelmen kívül hagyta. Benson: i. m. 84.

<sup>88</sup> Churchill már 1945-ben arról írt Sztálinnak, hogy Jugoszláviában a valóságban Nagy-Britannia csak tíz százalékos befolyással rendelkezik, de az is Tito nyomásának van kitéve. Idézi Larson: i. m. 77.

ennek meglétét a világháború idejéről jól ismerték. A Jugoszláviával kapcsolatos nehézségeket a szovjet-nyugati kapcsolatok problémáinak visszatükröződésekének tekintették.<sup>89</sup>

Nagy-Britannia Jugoszlávia-politikájának valódi orientációja az 1945. július 16-án megrendezett jugoszláv választások után vált nyilvánvalóvá. A választások eredménye miatt ugyan az Egyesült Államok nemtetszését fejezte ki és elfordult Jugoszláviától, a pragmatizmust képviselő Nagy-Britannia elfogadta a kommunista befolyás kiteljesedését. Olaszország és Görögország fontossága miatt ugyanis nem tehették meg, hogy teljesen kivonuljanak Jugoszláviából, inkább befolyásuk újbóli kialakítását tekintették fontosnak. Ez azonban az adott korban ambiciózus célkitűzésnek számított, főleg annak ismeretében, hogy 1945 végére szinte nullára redukálódtak a kétoldalú kapcsolatok. A kulturális kapcsolatok gyakorlatilag nem léteztek, a két ország közötti kereskedelem pedig bizonyos nyers ércekre és egyes élelmiszerekre korlátozódott. A gazdasági elemzésekben azonban továbbra is foglalkoztak a balkáni országgal, hiszen Nagy-Britanniának érdeke fűződött ahhoz, hogy megakadályozza Jugoszlávia csatlakozását a zárt szovjet gazdasági rendszerhez. Ezért 1946 elején rövid távú kereskedelmi megállapodás kötését javasolták. A kezdeti bizalmat ébresztő megbeszélések ellenére a tárgyalások hamar kudarcot vallottak amiatt, hogy nem sikerült megegyezni az államosított brit javak után fizetendő jóvátétel összegéről. Ezáltal a kereskedelmi kapcsolatok is megszűntek, egészen 1948-ig.

A görög polgárháború pedig még tovább rontotta a két ország amúgy sem túl pozitív kapcsolatait. A brit vezetés a kommunista hatalomátvétel szempontjából különösen Görögország sorsát tartotta aggasztónak, a gerilláknak nyújtott jugoszláv segítség láttán pedig gondolkodóba estek a Szovjetunió valódi céljaival kapcsolatban. Teljesen biztosra vették, hogy a jugoszláv segítség mögött valójában Sztálin húzódik meg.<sup>90</sup> A kétoldalú kapcsolatokon tovább rontott Trieszt hovatartozásának megoldatlansága is. Nagy-Britannia szem előtt tartva a Jugoszláviánál fontosabb olasz érdekeket, mindenképp meg akarta akadályozni, hogy a város a jugoszlávok kezére kerüljön. Attól tartottak ugyanis, hogy ezáltal gyengülnének az olaszországi nyugatbarát demokratikus erők. A kikötővárosnak továbbá fontos szerepet szántak a Közép-Európával folytatott kereskedelemben, amely, brit vélekedés szerint Európa újjáépítését segíthette volna elő.

A kapcsolatok normalizálását nehezítette az is, hogy a világháború végső szakaszában mintegy 70 ezer horvát usztasa került brit és amerikai fogolytáborokba. Természetesen a brit

<sup>89</sup> Ann J. Lane: Coming to Terms with Tito: Britain and Yugoslavia, 1945-1949. In: Richard J. Aldrich – Michael F. Hopkins (eds.): *Intelligence, Defence and Diplomacy: British Policy in the Post-War World*. Ilford – Portland, Frank Cass, 1994. i. m. 13-17.

<sup>90</sup> 1945. márciusában-áprilisában már összességében barátságtalannak tekintették a Szovjetuniót, amellyel csak korlátozott együttműködést tartottak elképzelhetőnek. Úgy vélték, hogy a legfontosabb brit feladat az, hogy a Szovjetunió alapvető érdekeinek elismerésével saját érdekszférájukat védjék, amelyre a Szovjetunió a Földközi-tenger térségében jelenti a legnagyobb kihívást. Frankel: i. m. 194-196.

kormány komolyan gondolta a foglyok visszaszolgáltatását Jugoszláviának, az egyes emberi sorsok felkutatására és dokumentálására azonban embererőben és forrásokban is híján voltak. Ennek következtében 1946 végéig mindössze pár száz foglyot repatriáltak. A kérdés 1946 decemberében vált igazán fontossá, mert a békeszerződések közelgő aláírásával a foglyok olasz fennhatóság alá kerültek volna. Az olasz kormány pedig közölte, hogy ebben az esetben hajlandóak lesznek tömegesen hazatelepíteni őket. Politikai és humanitárius okokból Nagy-Britannia számára ez elfogadhatatlan volt.<sup>91</sup> A kényes helyzet megoldásával Fitzroy Macleant bízták meg, akit, kihasználva a jugoszláv vezetőhöz fűződő jó kapcsolatát (1943-ban Churchill összekötő tisztként őt küldte a jugoszláv partizánokhoz), 1947 júniusában Titóhoz küldtek. Maclean informális megbeszélései sikeresnek bizonyultak, és 1947. szeptember 8-án Bledben megegyezést írtak alá. A megegyezés kimondta, hogy automatikusan nem fogják repatriálni az usztasa foglyokat, de megszabták a hazaárulással vádolt rabok átadásának végső idejét. Az átvilágításba pedig a jugoszláv felet is bevonták. Az Egyesült Államok azonban bírálta a megegyezést, annak végrehajtását hónapokig hátráltatták, amíg 1947 decemberében végül Jugoszlávia fel nem mondta azt. Az egyezmény felmondásán a brit külügyminisztérium nem lepődött meg, annak hátterében a Szovjetunió presszióját sejtette. Ezt azzal indokolták, hogy az 1948 tavaszi szovjet-jugoszláv levélváltáskor a Szovjetunió egyszer sem vádolta Titóékat az egyezmény megkötésével.<sup>92</sup>

A fenti brit politika kialakításában jelentős szerepet játszott az Ernest Bevin vezette külügyminisztérium. A nagy munkabírással, pragmatizmussal és stratégiai érzékkel rendelkező Bevin, szemben elődjével és utódjával, Anthony Edennel, akit Churchill személyisége és vezetői adottságai gyakran háttérbe szorított, valóban irányította a rá bízott minisztériumot. Vezető tisztségekbe pedig olyan tapasztalt szakembereket emelt, mint William Strang, akire a német osztály vezetését bízták, később pedig állandó külügyminiszter-helyettes lett, Ivone Kirkpatrick, aki Stranget követte a német osztály élén, Oliver Franks, aki az Észak-Atlanti Szerződés megkötését eredményező tárgyalásokon vezette a brit delegációt, valamint Gladwyn Jebb helyettes államtitkár, később az Egyesült Nemzetekhez akkreditált brit nagykövet. Jugoszláviával pedig 1946-1947 között a Christopher Warner, majd 1947-1951 között a Charles Bateman vezette déli osztály (South Department) foglalkozott a külügyminisztériumban. A jugoszláv ügyeket az osztályon belül

<sup>91</sup> Az 1945 márciusában átadott horvát usztasa és domobrán harcosokat a partizánok lemészárolták. Bleiburg környékén és a maribori út mentén összesen 35 ezer horvátot gyilkoltak le. Sokcsevits Dénes: *Déli szomszédaink története*. Budapest, Bereményi Kiadó, [1994]. 310.

<sup>92</sup> Lane in Aldrich-Hopkins 2004.: i. m. 17-26. Az 1945-öt követő időszak brit külpolitikáját bírálja Nora Beloff, aki többek között azt sérelmezi, hogy Nagy-Britannia diplomáciailag annak ellenére elismerte az új jugoszláv vezetést, hogy a koalíciós kormány a gyakorlatban nem működött. Beloff nehezményezi továbbá, hogy az újjáépítésben brit ifjúsági brigádok vettek részt, de azt is, hogy Maclean 1947-es látogatásán védelmezte a jugoszláv vezetőt, miközben a jugoszláv börtönökben nyugatbarát politikai foglyok raboskodtak. Nora Beloff: *Tito's Flawed Legacy. Yugoslavia & the West: 1939-1984*. London, Victor Gallancz, 1985. 130-141. A választások utáni kapcsolatok gyors romlásáról lásd: Arday Lajos: Nagy-Britannia Kelet-Európa-politikája. *Külpolitika* 1987/4. 56.

leginkább Geoffrey Wallinger vitte, akit 1949-ben Budapestre akkreditáltak követként.<sup>93</sup>

---

<sup>93</sup> Bullock: i. m. 98., Frank K. Roberts: Ernest Bevin as Foreign Secretary. In: Ritchie Ovendale (ed.): *The Foreign Policy of the British Labour Governments 1945-1951*. Leicester, Leicester University Press, 1984. 29., Lane in Aldrich-Hopkins 2004.: i. m. 13-17. A brit külpolitika döntéshozatali mechanizmusának elemzésében azonban nehézséget okoz Bevin munkamódszere. Bevin annak ellenére, hogy rengeteget olvasott, gondolatait csak ritkán vetette papírra. A külügyminisztérium különböző bizottsági üléseiről naplót nem vezettek, a lényegi döntéseket gyakran ad hoc bizottságok ülésein hozták meg. Feljegyzések azonban ezekről nem készültek. Az amerikai Politikai Tervező Hivatal mintájára csak 1949-ben hozták létre az Állandó Külügyminiszter-helyettesi Bizottságot. Adamthwaite in *International Affairs*: i.m. 224. és 229.

## A szovjet-jugoszláv konfliktus okai és az 1948. február 10-i moszkvai találkozó

Mint ismeretes, 1948 elejéig Tito Sztálin leghűségesebb, legmegbízhatóbb szövetségeseinek számított. Mind ideológiai, gazdasági, mind pedig külpolitikai téren híven követte a „Gazdát.” Sem Titóék, sem a többi csatlós állam vezetői, sem a nyugati hatalmak nem sejtették, hogy ez a jó viszony a végéhez közeledik. 1948. február 10-ére azonban Sztálin Moszkvába rendelte a jugoszláv és a bolgár vezetőket, ahol hideg zuhanyként érte a megjelenteket a szovjet kritika. A jugoszlávok később a vita hevében számos, a világháború idejére visszamenő sérelmet fogalmaztak meg a Szovjetunióval szemben.<sup>94</sup> Vladimir Dedijer, Tito hivatalos életrajzírója a jugoszláv államférfi saját megfogalmazása alapján a következőt írta erről: „A viszály oka egyszerű. A Szovjetunió agresszív törekvéseket táplált Jugoszláviával szemben.” Majd az ellentétek valódi forrásáról a következőképpen vélekedett: „Tehát már 1941-ben megmutatkoztak a nézeteltérés elemei országunk és Moszkva között forradalmunk jellege tekintetében.”<sup>95</sup> Mivel egészen addig, amíg nem váltak kutathatóvá a kérdéssel kapcsolatos szovjet levéltári források, a történészek csak a jugoszláv verzióra támaszkodhattak, ezért átvették az azokban megfogalmazott érveket, érvrendszereket, illetve az így megismert sérelmi pontok alapján próbálták meg megragadni a konfliktus valódi okait.

Amint arra Tito Dedijernek is utalt, a jugoszláv sérelmek egészen a második világháborús küzdelmekig visszanyúltak. Tito partizánjai ugyanis a világháború alatt nem csak saját országukért harcoltak, hanem már-már fanatikus hévvel a Szovjetunióért is, egyben azt is gondolva, hogy a győzelemben játszott szerepüket Moszkvában is hasonlóan nagyra értékelik. A *Borba* (Harc) címmel megjelenő pártlapban hihetetlen magasságokig magasztalták fel a szovjet csapatok győzelmeit.<sup>96</sup> Titóék számára a Szovjetunió nemcsak politikai és szellemi központot jelentett, hanem az osztály nélküli társadalom megvalósulását is. Sztálinra pedig egyenesen mint a kommunista eszmék megtestesítőjére tekintettek.<sup>97</sup>

Ugyanakkor Titóék sérelmezték, hogy a Szovjetuniótól hosszú ideig semmilyen anyagi segítségben nem részesültek a második világháborúban.<sup>98</sup> Az egyre többet követelő partizánoknak

<sup>94</sup> A jugoszláv visszaemlékezések közül: Dedijer 1953: i. m., uő.: *The Battle Stalin Lost. Memoirs of Yugoslavia 1948-1953*. New York, Viking Press, 1971., Milovan Djilas: *Rise and Fall*. London, Macmillan, 1985., uő. 1989: i. m., Edvard Kardelj: *Visszaemlékezések*. Újvidék, Forum, 1981.

<sup>95</sup> Dedijer 1953.: i. m. 387. és 389.

<sup>96</sup> Adam B. Ulam: *Titoism and the Cominform*. Westport, Greenwood Press, 1952. (reprint 1971.). 69-70.

<sup>97</sup> Jelavich: i. m. 283.

<sup>98</sup> Ez egyben megmutatta, hogy a partizánok nem rendelkeztek megfelelő technikai ismeretekkel, de azt is, mennyire naivul hittek a szovjetek erejében. A Szovjetunió viszont a sztálingrádi csatáig (1942. november 22.-1943. február



úgy tűnt, hogy a szovjetek nem vesznek tudomást polgárháborújukról és láthatóan nem is próbálnak segíteni. Azt is nehezményezték, hogy Sztálin még akkor is kiállt a csetnikek és a londoni emigráns kormány mellett, amikor már Churchill is a partizánokat támogatta. A népfrontpolitika keretében 1942 augusztusában a szovjet és az emigráns jugoszláv kormány nagyköveti rangra emelte a hivatalos kapcsolatokat. Érezhető változásra először csak 1942 október közepén került sor, amikor Tito megkapta a második proletár brigád kitüntetését. Mindez rövid ideig tartott, hiszen az AVNOJ létrehozásától Moszkva már óvta a partizánokat. Az ismétlődő német offenzívák miatt Tito állandóan segítségért sürgönyözött Sztálinhoz és értetlenül szemlélte annak elmaradását. 1943. január 31-én türelmetlenül és dühödten a következőt kérdezte: „Kénytelen vagyok újból megkérdezni, hogy tényleg ennyire lehetetlen, hogy valamilyen segítséget küldjete nekünk? Menekültek százezrei vannak kiteve az éhhalál veszélyének. Húsz havi hősie, majdnem emberfeletti küzdelem után tényleg lehetetlen, hogy valamilyen módon segítsetek?”<sup>99</sup> Ha pedig erre valóban nincs lehetőség: „Ha tényleg nem értitek, hogy milyen nehéz helyzetben vagyunk, és ha nem tudtok segíteni, legalább ne hátráltassatok minket.”<sup>100</sup> További sérelmet jelentett Sztálin és Churchill alkuja a balkáni érdekszférák elhatárolásáról,<sup>101</sup> de nem javított a helyzeten az országba benyomuló, fosztogató és erőszakoskodó Vörös Hadsereg sem.<sup>102</sup> Zsdanov nemcsak lekicsinylően nyilatkozott a partizánok erejétől, de a katonai tervek egyeztetésekor magabiztosságában elhamarkodottan másnapra Belgrádba teára hívta a jugoszlávokat. Az inzultus hatására a partizánok gyakorlatilag független támadást indítottak és fej-fej mellett versenyt futottak a szovjet csapatokkal a város bevételére. Mivel az előrenyomulás a Vörös Hadsereg számára a vártnál nehezebbnek bizonyult, Vlagyimir Zsdanov, aki Vlagyimir Tolbuhinnal együtt a szovjet csapatok parancsnoka volt, a partizánoktól kért segítséget. Végül azt is megengedte, hogy a jugoszláv katonák elsőként vonuljanak be a fővárosba.<sup>103</sup> A segítség késése és szovjet katonák viselkedése a konfliktus eszkalálódása után így megfelelő ürügyet jelentett a jugoszlávoknak ahhoz, hogy az ellentéteket egészen a második világháborúig visszavetítsék. Függetlenül attól, hogy a Szovjetunió megtámadása után Sztálin saját országának védelmével volt elfoglalva, így érthetően nem tudott

2.) saját élet-halál harcát vívta, így érthető, hogy nem tudott segítséget nyújtani.

<sup>99</sup> Stephen Clissold (ed.): *Yugoslavia and the Soviet Union 1939-1973. A documentary survey*. London, Oxford University Press, 1975. 22-26. Forrás helye: u. o. 144. A csetnikek támogatásába szovjet részről az is bejátszhatott, hogy Sztálin sokáig bizonytalankodott és tartott attól, hogy végül esetleg Mihajlović alakulatai győznek.

<sup>100</sup> Forrást idézi: Barnett: i. m. 63.

<sup>101</sup> Dennison: i. m. 23. Sztálin később többször figyelmeztette is a jugoszlávokat, a nyugati hatalmak nem fogják hagyni, hogy Titóék megszakítsák a brit-amerikai összekötő vonalakat Görögországban. John Lewis Gaddis: *Most már tudjuk. A hidegháború történetének újraértékelése*. Budapest, Európa, 2001. 68.

<sup>102</sup> Az országon átvonuló szovjet katonák 121 nőt erőszakoltak meg, és ebből 111-en meg is haltak. Jelavich: i. m. 283. Titóék ezt különösen sérelmezték. A Vörös Hadsereg viselkedésével kapcsolatosan híres epizód, amikor 1944-ben Moszkvából hazatérő Tito Djilasszal közösen tiltakozott Korneyev tábornoknál, a szovjet misszió vezetőjénél a katonák viselkedése miatt. A szovjet tábornok ezt sértésnek vette, és később Sztálin is többször utalt erre Djilasszal folytatott megbeszélésein. Dilasz 1989: i. m. 81-82. és 103.

<sup>103</sup> Clissold: i. m. 39.

hatékony segítséget küldeni a jugoszláv partizánoknak. A felszabadító harcokban pedig az is előfordult, hogy a szovjet csapatok jelenléte mérsékelte a partizánok kegyetlenkedéseit.

Sztálin ugyanakkor azt sérelmezte, hogy Tito szándékosan és többször is figyelmen kívül hagyta a szovjet tanácsokat, és a Szovjetuniótól eltérő politikai célokat fogalmazott meg. Ezzel hozzájárultak az ellenálló mozgalmak egységének meggyengítéséhez, de károsan hatottak a szövetségesek közti kapcsolatokra is. Ellentétkehez vezetett az is, hogy Tito az 1944. szeptemberében Moszkvában tartott találkozón azt kérte Sztálintól, hogy a Vörös Hadsereg hagyja el Jugoszláviát. A kérés amiatt is sérelmes volt, mivel nem sokkal azután került rá sor, hogy Nápolyban Tito Churchilllel tárgyalt, illetve kevés idővel azelőtt, hogy Churchill 50-50 százalékos arányban javasolta Jugoszlávia megosztását Sztálinnak.<sup>104</sup> Aggodalommal töltötte el Sztálint utolsó, 1946. május 27-28-ai találkozásuk is. A megbeszéléseken ugyanis Tito arrogánsan követelte, hogy a Szovjetunió adjon megfelelő gazdasági és katonai segítséget, és támogassa trieszti és albániai külpolitikai céljait.<sup>105</sup>

A jugoszláv sérelmekről eltérően Dennison Rusinow további három pontban foglalta össze a konfliktus világháború utáni okait: 1. Jugoszlávia egyre erősebben kezdte hangsúlyozni forradalma egyediségét, amit persze a szovjetek tagadtak. 2. Tito külpolitikai lépései, melyek során nyíltan vezető szerep megszerzésére törekedett a Balkánon. 3. Sztálinnak az egyöntetű szocialista blokk kialakítására irányuló törekvései.<sup>106</sup> Az első ponttal kapcsolatban meg kell jegyeznünk, hogy Tito és

<sup>104</sup> Rusinow id. mű p. 23.

<sup>105</sup> Mezei Géza (szerk.): *Európa kettészakítása és a kétpólusú nemzetközi rend születése (1945-1949)*. Budapest, Új Mandátum, 2001. 175-178. A találkozó magyar szempontból azért érdekes, mert Tito ekkor jelentette ki, hogy a béketárgyalásokon mégsem lesznek területi követeléseik Magyarországgal szemben. A konfliktus kortársai közül a második világháborús kölcsönös sérelmekben eredeztette a konfliktust Alex Dragnich (1912-), kiemelve, hogy a Szovjetunió képtelen volt hathatós segítséget küldeni a partizánoknak, miközben több intézkedésüket (proletár brigádok szervezése, vörös csillag viselése a sapkájukon) bírálta. Ez kapcsolódott össze a világháborút követően a gazdasági kizsákmányolással és a bel- és külpolitikai teljes alávetés tervével. Nézete szerint az ideológiai elem csak a gazdasági és politikai vádak alátámasztására szolgál. Alex Dragnich: *Tito's Promised Land. Yugoslavia*. New Brunswick, Rutgers University Press, 1954. 287-293. Érdekességként jegyezzük meg, hogy Dragnich közvetlenül Jugoszláviából figyelte a konfliktus alakulását: 1947-1950 között ugyanis az Egyesült Államok belgrádi nagykövetségén volt kulturális attasé.

<sup>106</sup> Rusinow: i. m. 23. A fentiekkel szemben Phyllis Auty, aki több könyvében foglalkozott Jugoszlávia történelmével és megírta Tito életrajzát, ugyanakkor Tito nemzeti függetlenedésében véli felfedezni a konfliktus mögött meghúzódó okot. Phyllis Auty: *Yugoslavia*. London, Thames & Hudson, 1965. 113. Auty egy másik alkalommal már négy okra vezette vissza a konfliktust. Ennek elemei a következők: bel- és külpolitikájában Jugoszlávia eltért a hivatalos marxista-leninista iránytól (ideológiai ok); ellenségesen viselkedett a Szovjetunióval és pártjával szemben; egy osztályként kezelték a jugoszláv parasztságot, vagyis nem tettek különbséget kulák és nem kulák között; a jugoszláv kommunista pártot pedig alárendelték a népfronttal szemben. A háttérben meghúzódó okként azonban továbbra is Tito függetlenedési törekvéseit emelte ki, aminek veszélyességét szerinte Sztálin már a második világháború alatt felismerte. Phyllis Auty: *The Post War Period*. In: Stephen Clissold (ed.): *A Short History of Yugoslavia. From Early Times to 1966*. Cambridge, Cambridge University Press, 1966. 246. Az okok hasonlóan négyes elkülönítése figyelhető meg Pierre Maurernél is. Clissoldhoz hasonlóan Maurer is megkülönbözteti a belső alávetést, az ideológiai autoritás kérdését, gazdasági okokat, de nála már negyedik elemként a „diplomáciai aspektus”, más szavakkal Tito regionális vezető szerepre való törekvése szerepel. Maurer: i. m. 13-22. Rusinowtól eltérő álláspontot képvisel Fred Singleton is, aki a gazdasági ellentétekből eredezteti a konfliktust. Singleton szerint a szakítás 1947-ben a gazdaság három érzékeny területén indult meg: az ambiciózus jugoszláv öt éves terv iránt Sztálin kevésbé lelkesedett, amíg a vegyesvállalatokat a jugoszlávok ellenezték. A vegyesvállalatok élére kinevezett szovjet

a jugoszláv vezetés mindig is tudatában volt annak, hogy Kelet-Közép-Európában Jugoszlávia az egyetlen ország, amelyet szinte kizárólag saját hadserege szabadított fel. A többi, később szocialistává vált kelet-európai ország esetében ez nem mondható el, hiszen ott a szovjet hadsereg játszott döntő szerepet. Ideológiailag<sup>107</sup> pedig a népi demokrácia jugoszláv felfogása eltért a többi szocialista ország által képviselt értelmezéstől. 1947-től Titóék egyre többet beszéltek rendszerük sajátos, független gyökereiről, világháborús szerepvállalásukról és a felszabadító harcokban játszott szerepükről. Mindeközben a jugoszláv népfrontot spanyolfalként használták a tényleges egypártrendszer leplezésére. A Szovjetunió viszont a Vörös Hadsereg egyedüli és kizárólagos szerepét hangsúlyozta, alárendelve és függő viszonyba kényszerítve ezáltal a többi országot. Titóék sérelmezték továbbá az orosz gazdasági és katonai tanácsadók jelenlétét, akik jóval több fizetést kaptak, mint a jugoszlávok, ráadásul a közös vállalatok révén előnyösebb helyzetbe kerültek,<sup>108</sup> valamint kémként is beépültek a jugoszláv vezetésbe. A Szovjetunió számukra egyre inkább úgy viselkedett, mint egy „arrogáns imperialista nagyhatalom.”<sup>109</sup>

Tito emellett önálló külpolitikát folytatott a Balkánon, és érdekeit kész volt akár a szovjeteké elé is helyezni. Ez nyilvánult meg például Trieszt és az osztrák határ kérdésében, de a Balkán-föderáció terveivel kapcsolatban is.

A Trieszttel kapcsolatos ellentétek egészen 1945 májusáig nyúltak vissza. Tito egyik közeli célkitűzését jelentette az Olaszországhoz tartozó Trieszt és a teljes Venezia-Giulia tartomány megszállása. E cél felé a döntő lépést az jelentette, hogy a partizán csapatoknak 1945. május 2-án sikerült áttörniük a várost körülvevő német védvonalakat, két nappal korábban mint a Velence felől érkező új-zélandi csapatoknak. Így a város a partizánok kezébe került. Harold Alexander tábornok, a szövetséges erők parancsnoka viszont hevesen tiltakozott a jugoszlávok ezen lépése ellen. Néhány hetes huzavona után Tito kénytelen volt meghátrálni. Francia kompromisszumos javaslatként a vitatott területet két részre osztották: magát a várost és a tőle nyugatra fekvő keskeny területsávot alkotó „A” zóna a szövetségesek ellenőrzése alá került, míg a „B” zónát alkotó többi terület a

---

igazgatókra pedig a jugoszláv igények figyelmen kívül hagyása miatt nehezményeztek. Ehhez járultak hozzá a katonapolitikai okok, vagyis hogy a Szovjetunió katonai tanácsadókat küldött Jugoszláviába, továbbá az, hogy Trieszt és Karintia kérdésében nem támogatta a jugoszláv elképzeléseket. Bulgária visszalépését a Balkán-föderációtól Singleton csak a konfliktus első nyilvános jelének tartja. Singleton: i. m. 220-221.

<sup>107</sup> Az ideológia összetartó erejét és a jugoszláv patriotizmust, valamint annak a nemzeti felszabadítási küzdelmekben történő manifesztálódását emeli ki a konfliktus okai közül Aleksa Djilas. Aleksa Djilas: i. m. 174-175.

<sup>108</sup> A vegyesvállalatok létrehozásáról már 1945-től kezdve folytak tárgyalások, nyersanyagot és felszerelést ígérve a jugoszláv nehézipar számára. Ehhez különösen az ötéves terv beindítása miatt volt szükség. A gazdasági együttműködésről szóló első megállapodást 1946-ban írták alá. Ennek értelmében létrejött egy közös jugoszláv-szovjet légitársaság (JUSTA) és egy dunai hajózási társaság (JUSPAD). A jugoszlávok később viszont sérelemként hozták fel, hogy a szovjet beruházásoknak csak kevesebb mint 10 százaléka valósult meg, a JUSTA ellenőrzése alatt tartotta a jugoszláv légteret, a JUSPAD pedig feleakkora költséggel terhelte a szovjet árukat mint a jugoszlávokat. Lampe 1996.: i. m. 242.

<sup>109</sup> Rusinow: i. m. 24 és 26.

jugoszlávok fennhatósága alatt maradt.<sup>110</sup>

A térségbe irányuló amerikai berepülések miatt azonban a helyzet továbbra is feszült maradt. Az amerikai gépek berepülési jogát Jugoszlávia már a világháború befejeződése óta vitatta. Kezdetben mindössze azt akarták, hogy a Törökország felé tartó gépek szálljanak le Belgrádban, elvetették ugyanakkor azt, hogy erről kétoldalú megegyezést kössenek. Egyre többet akadályozták ugyanakkor a Bécs és Belgrád közt zajló légiközlekedést, majd pedig az amerikaiaknak és a briteknek megtiltották a zemuni légibázis használatát. A fokozódó feszültség jele volt az az eset is, amikor 1946. augusztus 9-én Ljubljánától 12 kilométerre a jugoszláv légvédelem leszállásra kényszerített egy Bécsből Udinébe tartó C-47-es szállítógépet, amely a hivatalos amerikai indoklás szerint eltévedt a rossz időben. Tíz nappal később pedig lelőttek egy másik amerikai gépet. A gép teljes legénysége életét veszítette. Habár a jugoszlávok hivatalosan bocsánatot kértek a gép lelövése miatt, az incidensért a felelősséget az amerikaiakra hárították. Az első gép legénysége érdekében az Egyesült Államok augusztus 21-én ultimátumot küldött, amelyben követelte, hogy 48 órán belül engedjék el a fogságba esetteket, különben az ügyet az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé viszik. Az incidenst végül úgy rendezték, hogy a jugoszlávok elengedték a gép legénységét és a második gép lelövésekor életüket veszítettek családtagjainak 150 ezer dolláros jóvátételt fizettek. Az amerikaiak pedig átmenetileg felfüggesztették a Bécs-Udine légifolyosó használatát.<sup>111</sup>

Trieszt kérdésével kapcsolatosan azonban jelentős eltérést mutattak Tito és Sztálin elképzelései. Habár a Szovjetunió a nyilvánosság előtt kiállt Tito mellett, Sztálin tartott a konfliktus kiéleződésétől. Egy újabb háborúra ugyanis a Szovjetunió nem volt felkészülve. Sztálin attól is tartott, hogy a trieszti kérdés generálta feszültség az olasz nacionalisták megerősödéséhez vezet, ez pedig rontaná az Olasz Kommunista Párt győzelmi esélyeit a következő választáson.<sup>112</sup> Sztálin

<sup>110</sup> Clissold: i. m. 44-45.

<sup>111</sup> Lampe 1996.: i. m. 236-237., Jelavich: i. m. 277. és Lorraine M. Lees: *Keeping Tito Afloat. The United States, Yugoslavia and the Cold War*. University Park, Pennsylvania State University, 1997. 13-15. Az ellentétekhez az is hozzájárult, az amerikaiak a többi Trieszttel kapcsolatos brit, francia vagy akár szovjet javaslatától eltérően, jóval keletebbre akarták meghúzni az „A” zóna határát. A jugoszláv területekre történő berepüléseket egyébként azzal indokolták, hogy ez a legrövidebb út Bécs és Róma között. A jugoszláv-szovjet viszonyt jól jellemzi az amerikai repülőgép lelövését követő szóváltás. Molotov Párizsban vonta kérdőre Kardelj, attól tartva, hogy az incidens a nagyhatalmi ellentétek eskalálódásához vezethet. Erre Kardelj egyik tanácsadója azzal válaszolt, hogy amíg az amerikaiaknak atombombájuk, a jugoszlávoknak „partizánbombájuk” van. Tito pedig kitüntette a gép lelövésére parancsot adó Viktor Bubanjt. A. Sajti 2000.: i. m. 279. A berepülésekkel kapcsolatosan Dedijer kiemeli, hogy a jugoszlávok többször tiltakoztak az amerikaiaknál a berepülések miatt. Adatai szerint az 1946. július 16-tól augusztus 8-ig terjedő időszakban 172 esetben történt jogtalan berepülés a jugoszláv légtérbe. A tíz tiltakozó jegyzék azonban hasztalannak bizonyult. Dedijer azt is megemlíti, hogy az amerikai gép lelövése után sem szűntek meg a berepülések, augusztus 20-ig további 110 esetben került erre sor. Dedijer 1953.: i. m. 385. A trieszti kérdésről lásd még: Bogdan C. Novak: *Trieste, 1941-1954. The Ethnic, Political, and Ideological Struggle*. Chicago-London, The University of Chicago Press, 1970.; Whittam: i. m.; Glenda Sluga: *The problem of Trieste and the Italo-Yugoslav border: difference, identity and sovereignty in twentieth-century Europe*. Albany, State University of New York Press, 2001. és Roberto G. Rabel: *Between East and West: Trieste, the United States, and the Cold War, 1941-1954*. Durham, Duke University Press, 1988.

<sup>112</sup> Clissold: i. m. 45. Az 1946-os olasz alkotmányozó gyűlési választásokon az 556 tagú alkotmányozó gyűlésbe a kereszténydemokraták 207 képviselőt küldhettek, míg a szociáldemokraták 115, a kommunisták pedig 104

álláspontját a legjobban az a kijelentése tükrözi, amely 1945 júniusában hangzott el és amelyben utasította a jugoszlávokat, hogy ürítsék ki a megszállás alatt tartott területeket: „Trieszt miatt nem fogom kirobbantani a harmadik világháborút.”<sup>113</sup>

Tito másik önálló külpolitikai fellépése a jugoszláv-osztrák határral volt kapcsolatos. A jugoszláv vezetés ugyanis célul tűzte ki, hogy megszerzi az Ausztriához tartozó, de szlovénok lakta területeket. Megkönnyítette ezt a törekvést, hogy a visszavonuló német csapatok üldözése közben Klagenfurtig és Villachig nyomultak előre. Bár a békekonferencián támogatták a jugoszláv terveket, Karl Renner osztrák elnökhöz (1945-1950) írt személyes levelében Sztálin ezzel ellentétesen foglalt állást. A Szovjetunióknak valójában nem állt céljában a kérdés gyors rendezése, hiszen amíg a nagyhatalmak nem kötöttek békeszerződést Ausztriával, addig a szovjet csapatok az országban maradhattak. Tito követeléseivel szemben ezért Sztálin 1947 márciusában már arra kérte a jugoszlávokat, hogy minimális és maximális követeléseiket is fogalmazzák meg. Majd azzal érvelve, hogy maguk a jugoszlávok hagytak fel a karintiai szlovének támogatásával, elvetette a jugoszláv tervet.<sup>114</sup>

Tito és Sztálin eltérő személyisége, a politikájukban ebből fakadó eltérések és a trieszti kérdés mellett a konfliktus újabb okát jelentette Tito regionális hatalmi törekvése a Balkán-félszigeten. Az antik görög mitológiából kölcsönzött hasonlattal élve ebben a macedón kérdés jelentette a „viszály almáját.”<sup>115</sup> A Jugoszlávia és Bulgária között létrehozandó föderáció gondolata nem volt újkeletű. Többen ebben látták az egyetlen módját annak, hogy a két ország félretegye Macedónia kapcsán kirobbant, évszázados ellentéteit. A jugoszláv vezetés számára 1945 után elsődleges céllá vált a föderáció létrehozása, ami részét képezte annak a tervnek, hogy Jugoszlávia a Balkán vezető politikai tényezőjévé váljék. A Bulgáriával kötendő unió révén vélték megvalósíthatónak a délszláv népek egy országban történő egyesítését, amivel ténylegesen létrejöhetett volna Jugoszlávia, a délszláv népek állama. Titóék egyben úgy gondolták, hogy a Balkán felszabadításában játszott politikai és katonai szerepük méltó jutalmát jelentené, ha az egyesülésre jugoszláv vezetéssel kerülne sor. Albániát pedig teljesen a saját érdekszférájuknak tekintették.

Kezdetben úgy tűnt, hogy Tito elképzeléseit Moszkva is támogatja. Sztálin azt azonban

---

mandátumot szereztek. Az 1948-as parlamenti választásokon a kereszténydemokraták tovább növelték előnyüket, 574 mandátumból 305-öt szerezve meg.

<sup>113</sup> Idézi: Gaddis 2001.: i. m. 66.

<sup>114</sup> Clissold: i. m. 46. és Jelavich: i. m. 277. A Karintiával kapcsolatos jugoszláv terveket Sztálin véglegesen csak 1949-ben vetette el, a szovjet-jugoszláv konfliktus egyik lépéseként. Rusinow: i. m. 43. Ezt Molotov 1949 júniusában jelentette be a négy nagyhatalom párizsi konferenciáján. Fejtő: i. m. I. kötet, 192.

<sup>115</sup> Hamilton Fish Armstrong: *Tito and Goliath*. New York, Macmillan, 1955. 185-192. Jelavich: 279-282. A macedón ellentét gyökereit és az ezzel kapcsolatos jugoszláv-bolgár terveket külön fejezetben vizsgálja. Jelavich: i. m. 279-288. Barnett: i. m. 84-85.

kezdettől ellenezte, hogy erre a Bulgáriával megkötött békeszerződés előtt kerüljön sor. Álláspontjának látszólagos módosulásában szerepet játszott, hogy 1944-re mind Jugoszláviában, mind pedig Bulgáriában a kommunisták kezébe került a hatalom. Sztálin ezzel a taktikai lépéssel akarta ellensúlyozni az amerikai-angol befolyást a félszigeten. Macedónia kérdésében pedig egészen 1948-ig a jugoszláv elképzeléseket támogatta, mintegy jutalomként szánva a területet „Sztálin legígéretesebb és leghasznosabb tanítványának.”<sup>116</sup>

Az unió formájával kapcsolatban viszont Jugoszlávia és Bulgária eltérő álláspontot képviselt. A jugoszlávok először a vardari (jugoszláv) Macedóniát kívánták egyesíteni a pirini területekkel, vagyis Macedónia bolgár részével, majd ezt követően Bulgária hetedik tagköztársaságként csatlakozott volna Jugoszláviához (*policentrikus* föderáció). Bulgária viszont egyenrangú félként kívánt csatlakozni (*dualista* föderáció).<sup>117</sup> Az 1945 januárjában Moszkvában tartott értekezleten Sztálin a jugoszlávok elképzelését támogatta, kifejtve, hogy „a jugoszláv terv az egy jó terv”.<sup>118</sup>

A föderációról a második világháború után is folytatódtak a tárgyalások. 1947. július 30 és augusztus 1-je között Tito és Dimitrov Bledben találkozott és szoros barátsági és megneemtámadási megállapodást kötöttek. Megállapodtak abban is, hogy együttműködnek egy közös vámunió létrehozásában és további lépéseket tesznek a föderációs elképzelés gyakorlatba ültetéseért.<sup>119</sup> 1948 januárjában, romániai látogatásakor Dimitrov újságírók előtt azonban már egy szélesebb, a kelet-európai szocialista államokat is magában foglaló föderáció vagy konföderáció lehetőségéről beszélt.<sup>120</sup> Jugoszlávia és Bulgária formálódó föderációján túlmutatva lehetségesnek tartotta, hogy a többi kelet-európai ország is csatlakozzon az államszövetséghez. Sőt, Görögország tagságát is elképzelhetőnek tartotta. Sztálin számára ez a görögországi brit és amerikai érdekek miatt teljesen elfogadhatatlan volt. Tehát a Kreml szemében Tito balkáni hegemon törekvése már nagyobb volt annál, semmint azt támogatni tudták volna.<sup>121</sup>

Hasonlóan a második szemponthoz, Rusinow véleményének harmadik pontjához is több érdekellentét köthető. Az 1947-1948 eseményei során megnyilvánuló növekvő amerikai

<sup>116</sup> Ulam: i. m. 86-88.

<sup>117</sup> Sajti 2000.: i. m. 280.

<sup>118</sup> Ulam: i. m. 91-92. A találkozó során a jugoszláv küldöttséget Moša Pijade, a jugoszláv parlament alelnöke, a kommunista párt Központi Bizottságának és a Politbúrónak a tagja vezette, míg a bolgár küldöttség vezetője Anton Jugov belügyminiszter és Kimon Georgijev miniszterelnök volt.

<sup>119</sup> Juhász: i. m. 127. és Sajti 2000.: i. m. 281.

<sup>120</sup> Berend: i. m. 90. Dimitrov válasza a föderációs terveket firtató újságírói kérdésre a következőképpen hangzott: „Amikor felbukkan a kérdés, mert mindenképp fel fog bukkanni, akkor népeink, a népi demokráciák népei – Romániáé, Bulgáriáé, Jugoszláviáé, Albániáé, Csehszlovákiáé, Lengyelorszáé, Magyarorszáé és Görögorszáé, jegyezzék meg, Görögorszáé is! – meg fogják azt oldani.” Idézi: Magarditsch A. Hatschikjan: *Tradition und Neuorientierung in der bulgarischen Außenpolitik 1944-1948. Die „nationale Außenpolitik“ der Bulgarischen Arbeiterpartei (Kommunisten)*. München, Oldenbourg Verlag, 1988. 344.

<sup>121</sup> Ripp in Standsky: i. m. 46.

szerepvállalás miatt Sztálin a táboron belül engedelmességet, más szóval „csendet” szeretett volna, ezért már nem támogatta Tito ambícióit. 1948. március 17-én ugyanis a Nagy-Britannia, Franciaország és a három Benelux állam között megkötött, katonai együttműködést kodifikáló brüsszeli szerződés hatására Sztálin meg akarta zabolázni csatlósait. Tito céljain túl ebben a jugoszlávok spontán elkötelezettsége is problémát jelentett. Sztálin velük kapcsolatos elképzeléseiben ekkor ugyanis már nem volt hely a spontaneitás számára, a szovjet vezető „félelemből fakadó alázatot” kívánt meg a kelet-európai államok vezetőitől.<sup>122</sup>

A vita tényleges okát azonban nem a politikában, gazdaságban vagy az ideológiában megnyilvánuló felszín alatti ellentétek, sérelmek jelentették, hanem az, hogy ki legyen Jugoszlávia tényleges irányítója: Tito vagy Sztálin? Tito és Sztálin kapcsolatát Mohamed Ali és a szultán viszonya jellemezte. Hasonlóan az egyiptomi helytartóhoz, Tito is viszonylagos függetlenségre törekedett Sztálinnal, a szultánnal szemben.<sup>123</sup> De kettejük eltérő személyiségét az állatvilágból kölcsönözve akár az oroszlán-róka hasonlattal is szemléltethetjük. Miközben Sztálin „oroszlánként” a status quót óhajtotta megőrizni a térségben, addig Tito „rókaként” inkább hajlott a kísérletezésre és az adott korlátok feszegetésére.<sup>124</sup> A konfliktus mindemellett két barát összeveszéséhez is hasonlított. A régi barátság a vitát még hevesebbé tette, lehetetlenné téve a kibékülést. Ebből a szempontból Sztálin azzal követte el a legnagyobb hibát, hogy nem volt tekintettel „egy kis nép nagy érzékenysége” és lekicsinyelte a partizánok Jugoszlávia felszabadításában játszott szerepét.<sup>125</sup> Tito ugyanis nem volt hajlandó megkérdőjelezhetetlen dogmaként elfogadni a Kreml utasításait. Ebből a szempontból a vita tárgya másodlagos volt, annak megléte önmagában elég jelentőséggel bír.<sup>126</sup>

A szovjet-jugoszláv konfliktus alapját tehát az okozta, hogy a megváltozott nemzetközi helyzetben a Szovjetunió számára zavaróvá váltak Tito bizonyos külpolitikai lépései. Különösen azért, mert ezekről nem minden esetben egyeztetett a szovjet vezetéssel és így keresztezték egymás érdekeit.<sup>127</sup> A közvetlen kiváltó okot pedig Tito albániai törekvései okozták. Egészen pontosan az, hogy a Szovjetunió tudta nélkül két hadosztályt kívánt telepíteni Albánia déli részébe, hivatalosan az esetleges görög támadás megakadályozására. Lavrentyev belgrádi szovjet nagyköveten keresztül

<sup>122</sup> Borhi 2005.: i.m. 137. Borhi Lászlóhoz hasonlóan Juhász József is úgy véli, hogy a konfliktus alapvető okát Sztálin homogenizációs és centralizációs törekvései okozták. Jugoszlávia regionális vezető szerepre való törekvése miatt azonban több, fent már említett kérdésben a Szovjetunióétól eltérő álláspontot képviselt. Juhász: i. m. 126.

<sup>123</sup> Rusinow: i. m. 23-25.

<sup>124</sup> Rudolf M. Rizman: Sztálin és Tito. „Az oroszlán és a róka.” *Évkönyv*, 1956-os intézet, 1998. 87.

<sup>125</sup> Ulam: i. m. 69-71.

<sup>126</sup> Fitzroy Maclean: Tito: A Study. *Foreign Affairs* January 1950. 245.

<sup>127</sup> Ezt a nézetet képviseli Stevan K. Pavlowitch, aki magyarázatként mind a gazdasági kizsákmányolást, mind az ideológiai ellentéteket elveti, és a konfliktus hátterében tisztán hatalmi érdekellentétet vél meghúzódni. Meglátása szerint a konfliktushoz mindkét oldalon hozzátapadó toposzok csak eltorzítják a valós képet. Pavlowitch 1992.: i. m. 54.

a Szovjetunió több esetben kifejtette ezzel kapcsolatos rosszallását és már nem érte be Tito egyszerű bocsánatkérésével. Ez vezetett ahhoz, hogy a jugoszláv vezetőt 1948. február 1-jén Moszkvába rendelték. Ezt az is alátámasztja, hogy a bolgár vezetés ezzel egyidejű berendelésekor Dimitrov bukaresti nyilatkozatából kiemelték azokat a megjegyzéseket, amelyeket a bolgár pártfőtitkár Görögországra tett.<sup>128</sup> Megerősíti ezt Tito Djilasnak írt levele is. Ebben a jugoszláv pártfőtitkár arra utasította a Moszkvában kereskedelmi tárgyalásokon részt vevő Djilast, hogy közölje a szovjetekkel, hogy Dimitrov kijelentésének a görögökre vonatkozó részeivel a jugoszlávok nem értenek egyet. Táviratában Tito arra is utasított, hogy Djilas vesse fel Dimitrov megdorgálását.<sup>129</sup> Tehát a kérdést elsőként nem is a szovjetek, hanem a jugoszlávok vetették fel és csak később, saját politikájuk helyességének igazolása miatt állították, hogy balkáni föderációs tervük okozta a konfliktust. A szovjet pártfőtitkár egyébként, mint ismeretes, mindvégig föderáció ellenes volt. Politikai és taktikai okokból azonban többször megjátszotta, hogy szabad kezét ad a föderációs törekvéseknek. Ilyenkor azonban Nagy-Britannia hasonló balkáni föderációs terveinek (mint például a világháború alatti jugoszláv-görög föderáció terve) kívánt elébe menni. A Dimitrov kijelentésének hatására pedig Sztálinban végérvényesen megérett Tito „megregulázásának” gondolata.

### *Az 1948. február 10-i moszkvai találkozó*

A találkozóra egy keddi napon, 1948. február 10-én, este 9 óra után került sor Sztálin irodájában. A Szovjetunió részéről Sztálin és Molotov vezetésével összesen hatan vettek részt, míg hárman-hárman képviselték Jugoszláviát illetve Bulgáriát. A jugoszláv küldöttséget Edvard Kardelj és Milovan Djilas vezette. Kardelj Vladimir Bakarić horvát miniszterelnökkel együtt két nappal korábban érkezett meg a szovjet fővárosba. Djilas már január elejétől Moszkvában tartózkodott, ahol Sztálinnal is találkozott. Találkozójukon Albánia jövőjét is érintették. A bolgár küldöttséget személyesen Dimitrov vezette, Tito viszont, amint azt sokan állítják, talán megsejthetett valamit a találkozó céljáról, nem jelent meg.

Annak ellenére, hogy már több sérelem érlelődött mind a jugoszláv, mind a szovjet oldalon,

<sup>128</sup> Jeronim Perović: The Tito-Stalin Split. A Reassessment in Light of New Evidence. *Journal of Cold War Studies* 2007/2. 42-57. Tito albániai törekvéseit véli a konfliktus kirobbanása miatt meghúzódni Noel Malcolm: *Kosovo. A Short History*. London, Pan Books, 2002. 319-320.

<sup>129</sup> Leonid Gibianski: The 1948 Soviet-Yugoslav Conflict and the Formation of the 'Socialist Camp' Model. In: Odd Arne Westad-Sven Holtsmark-Iver B. Neumann: *The Soviet Union in Eastern Europe, 1945-1989*. New York, St. Martin's Press, 1994. 31.



a találkozó okaként Molotov három nézeteltérést nevezett meg. A szovjet külügyminiszter hangsúlyozta, hogy „súlyos nézeteltérés lépett fel köztük [vagyis a szovjetek] és Jugoszlávia, illetve Bulgária között. Ezek a nézeteltérések mind a párt és mind az állam szempontjából elfogadhatatlanok. Az egyetértés súlyos hiányára három példát hozott fel: elsőként, a jugoszláv-bolgár föderációs szerződés eredménye – összhang hiánya egyrészt az SZSZSZK, másrészt Bulgária és Jugoszlávia között; másodsor, Dimitrov nyilatkozata a kelet-európai és balkáni államok föderációjáról [utalás Dimitrov bukaresti beszédére], Görögországot is beleértve – összhang hiánya egyrészt az SZSZSZK, másrészt Bulgária között; harmadszor, jugoszláv katonai egységek küldése Dél-Albániába (Korcsa) – összhang hiánya egyrészt az SZSZSZK, másrészt Jugoszlávia között.”<sup>130</sup>

A szovjet fél a találkozón külön kihangsúlyozta, hogy a jugoszláv-bolgár föderációs tervek legutolsó szakaszáról csak a Pravdából szerzett értesülést. Sztálin meg is jegyezte: „Dimitrov elvtárs túlságosan is kedveli a sajtótájékoztatókat. Ugyanakkor, ha Dimitrov és Tito nyilatkozatot tesz közre a sajtóban, azzal az egész világ számára azt a látszatot keltik, hogy a Szovjetunió véleménye is hasonló.” Ezt Sztálin az ülés során még többször szóvá tette. A jugoszláv és a bolgár küldöttek viszont hangsúlyozták, hogy Bledben nem kötöttek tényleges szerződést, hanem csupán nyilvános szándéknyilatkozatot tettek egy jövőbeni szerződésről: „[Dimitrov] azt mondta, hogy amit Jugoszlávia és Bulgária Bledben közzétett, az nem egy szerződés volt, hanem csak egy nyilatkozat, amely egy jövőbeli szerződés alapjául szolgál.”<sup>131</sup> A bukaresti beszéddel kapcsolatban Dimitrov azonban elismerte, „hogy az egyik sajtótájékoztatón elragadtatta magát.” Sztálin viszont gyakorlatilag rendre utasította a bolgár pártfőtitkárt: „Sztálin félbeszakítja, és azt mondja neki, hogy [Dimitrov] hencegni akart egy új szóval, ami nem helyes, valamint hogy ez tévedés, mert egy ilyen jellegű föderáció nem valósítható meg.” Később viszont pont ő vetette fel három föderáció – a jugoszláv-bolgár, a lengyel-csehszlovák és a román-magyar – létrehozását, és ő sürgette a

<sup>130</sup> A találkozóról szóló idézetek Djilasnak az ülésről készített jegyzőkönyvéből származnak, amelyet Moszkvából Belgrádba tartva írt meg az ülésen készített feljegyzései alapján. Az iratot angolul Leonyid Gibianszkij tette közzé a Cold War History Project Bulletinben: Leonid Gibianskii: The Soviet Bloc and the Initial Stage of the Cold War: Archival Documents on Stalin's Meetings with Communist Leaders of Yugoslavia and Bulgaria, 1946-1948. *Cold War International History Project Bulletin* 10. 112-134. A fordítás ez alapján készült, magyarul olvasható: Vukman Péter: *Sztálin és Tito moszkvai titkos találkozója. 1948. február 10.* Documenta Historica 64. Szeged, JATEPress, 2004. Az ülésről Djilas hasonlóan beszámol: Đilas 1989.: i. m. 157-170. A találkozóról mindhárom küldöttség készítet feljegyzést. A szovjet jelentést Valerijan Zorin szovjet külügyminiszter-helyettes készítette el, míg bolgár részről Trajco Kosztov gyorsírással készített feljegyzést. Vaszil Kolarov feljegyzése gyakorlatilag Kosztovén alapul, néhány stiláris megjegyzést fűzve hozzá. A Tito Archívumban megtalálható egy távirat is, amelyet a találkozó után egy nappal küldtek Belgrádba. Gibianskii in Cold War History Bulletin: i. m. Dimitrov naplójában szintén beszámolt az ülésen elhangzottakról. Erre vonatkozóan lásd: Ivo Banac (ed.): *The Diary of Georgi Dimitrov.* New Haven-London, Yale University Press, 2003. 436-444.

<sup>131</sup> Ezt a beavatkozást Djilas drámaian érzékelteti könyvében: „ – Igen, de maguk nem kérdeztek meg bennünket – kiáltotta Sztálin. – Mi az újságból értesültünk a maguk ügyeskedéseiről. Fecsegnék, mint vénasszonyok a kapualjban, aztán az egész megjelenik az újságokban. ” Đilas 1989.: i. m. 161.

jugoszláv-bolgár föderáció megalakítását: „Ezt követően Kelet-Európával kapcsolatosan Sztálin kifejtette azt a szovjet nézetet, miszerint három föderációt kellene létrehozni – a lengyel-csehszlovákok, a román-magyart és a jugoszláv-bolgár-albánt.<sup>132</sup> [Azt mondja, hogy] Jugoszlávia, ha akar, egy nap egyesülhet [Bulgáriával], hiszen ezzel kapcsolatban nem létezik semmiféle megszorítás, mivel Bulgária ma is független állam. [...] Először Jugoszláviának és Bulgáriának kell egyesülnie, majd azt követően Albánia is csatlakozhat.” A jugoszlávok viszont, Bulgáriát a szovjetek trójai falóvának tartva, már nem támogatták ezt. A dualista szerkezetű föderációban ugyanis a bolgárokat és a szovjetbarát jugoszláv kommunistákat felhasználva Sztálin könnyedén elbánhatott volna Titóval.<sup>133</sup>

Miután bírálta Dimitrovot és a balkáni föderációs terveket, Sztálin rátért Albániára és élesen elítélte a jugoszláv csapatküldés gondolatát. „A három világhatalom – az SZSZSZK, Anglia és Amerika külön nyilatkozatban garantálta Albánia függetlenségét. Albánia a leggyengébb pontunk, mivel a többi ország vagy tagja az ENSZ-nek vagy elismerték függetlenségét stb., de Albánia esetében nem [ismerték el]. Ha a jugoszláv csapatok belépnének Albániába, abból az angol és amerikai reakciók hasznát húzhatnánk, és Albánia függetlenségének védelmezőiként léphetnének fel. Ahelyett, hogy csapatokat küldenénk, keményen kellene dolgoznunk az albán hadsereg megerősítésén, és azután, ha támadás érné őket, akkor az albán skupcsina forduljon segítségért Jugoszláviához.” Januárban azonban még szabad kezét adott Djilasnak Albánia bekebelezésére: „Bennünket Albánia nem érdekel különösképpen. Nincs kifogásunk ellene, ha Jugoszlávia lenyeli!” majd „jobb keze ujjait összeszorította, a szájába dugta, mintha lenyelné őket.”<sup>134</sup> Így Titóék nem tartották szükségesnek, hogy a csapatmozgásról előzetesen tájékoztassák Moszkvát. Hodzsa azonban nem habozott kihasználni a lehetőséget, és saját pozíciója megerősítése érdekében tájékoztatta Sztálint a jugoszlávok kéréséről.

Az albán kérdés a görög helyzettel is összefüggött. A német csapatok kivonulását követően

<sup>132</sup> A szovjet feljegyzés nem tartalmazza a három föderáció tervét, csak azt említi meg, hogy Sztálin szólt Jugoszlávia és Bulgária, Románia és Magyarország, valamint Lengyelország és Csehszlovákia közti természetes közeledésről. De „nonszensznek” nevezte azt az ötletet, hogy mindegyik ország egyetlen föderációban egyesüljön. A szovjet feljegyzés szerint Sztálin a „föderáció” szót csak a jugoszláv-bolgár unióval kapcsolatban használta. Sem a szovjet, sem a bolgár feljegyzések nem utalnak a Djilas jelentésében az egyesült jugoszláv-bolgár „konföderációjára.” Gibianszkii eredeti megjegyzése a forrás közlésekor, idézi: Vukman 2004.: i. m. 31. 25. lábjegyzet.

<sup>133</sup> Erről Hruscsov visszaemlékezéseiben szemléletesen számolt be. Sztálin bizalmas emberei előtt egy alkalommal kifejtette, hogy „csak a kisujjamat kell mozdítanom, és Tito nincs többé. Vége van.” Idézi Fejtő: i. m. II. kötet, 47. Hruscsov ezt az SZKP XX. kongresszusán a sztálini rendszer bűneiről zárt ajtók mögött tartott beszámolójában is megemlítette, majd a következőképpen folytatta: „Drágán kellett megfizetnünk Sztálin kisujjának ezért a mozdulatáért.” Idézet u. o. Perović ezt azonban inkább Hruscsov saját megjegyzésének tartja. Ezt azzal támasztja alá, hogy Sztálin Gomulka lengyel pártfőtitkárnak kifejtette, hogy nem célja Tito azonnali megdöntése, inkább a kivárára és lassú „kivéreztetésére” játszott. Perović: i. m. 60-61.

<sup>134</sup> Djilas 1989: i. m. 132. Djilas a Sztálinnal folytatott tárgyalásokról a következő táviratot küldte Belgrádba: „*Djilas tegnap Moszkvába érkezett, még aznap tárgyaltunk vele, a szovjet kormány teljes mértékben egyetért Jugoszláviával az albán kérdésben.*” Bár az üzenet Sztálin nevében íródott, azt a szovjet vezető nyomására Djilas írta. Idézet: uo. 134.

Görögországban azonnal polgárháborús helyzet alakult ki. Sztálin kezdetben legalábbis nem gátolta a jugoszlávokat a görög partizánok megsegítésében,<sup>135</sup> 1947-ben Truman amerikai elnök később doktrína-rangra emelkedő kongresszusi beszédének következtében megváltozott a helyzet. Az elnöki beszéd Görögországot nem csak hogy az amerikai érdekszférába sorolta, hanem a konfliktus kiterjedése esetén segítséget ígért a görög kormány csapatoknak. Sztálin azonban az érlelődő hidegháborús hangulatban nem kockáztathatta meg egy fegyveres konfliktus kitörését.<sup>136</sup> Ezért ellenezte a találkozón a görög partizánok megsegítését. „Ezután, Kardelj magyarázatára reagálva, hogy egyre erősödik Görögországban az Albánia-ellenes kampány, Sztálin tudni akarta, hogy hiszünk-e a görög gerillák győzelmében. Kardelj igenlően válaszolt. Sztálin azt mondja, hogy az utóbbi időben mind neki, mind a többi munkatársának súlyos kétségei vannak e felől. Azt mondja, hogy ha remény van a győzelemre, akkor támogatni kellene Görögországot [vagyis a gerillákat], de ha nincs, akkor újra kell gondolnunk, és véget kell vetnünk a gerillamozgalomnak. Az angolok és az amerikaiak semmilyen nehézségtől sem fognak visszariadni, hogy Görögországot megtartsák [a saját érdekszférájukban],<sup>137</sup> és az egyetlen komoly akadályt az a tény jelenti számukra, hogy támogatjuk a gerillákat. Molotov hozzáteszi, hogy állandóan és jogosan vádolnak minket a gerillák segítéséért. Sztálin azt mondja, hogy ha semmi körülmények között sem számíthatunk győzelemre, akkor sem kell félni attól, hogy ezt bevalljuk. Nem ez az első alkalom a történelemben, és ha most nincsenek is kedvező körülmények, majd egyszer lesznek. [...] Sztálin azt is mondta, hogy nem szabad államunk jövőjét összekapcsolnunk a görög gerillák győzelmével. Dimitrov azon megjegyzésére válaszolva, hogy a fasiszta-monarchista erők győzelme jelentősen súlyosbítaná a balkáni helyzetet, Sztálin azt mondja, hogy ez nem bizonyított.”

A találkozó végén Sztálin mintegy mellékesen odavetette a jugoszláv delegációnak, hogy „alá kellene írunk egy, a közös konzultációkról szóló protokollt. Azt mondja, hogy a bolgárok és a jugoszlávok semmit sem jelentenek [a szovjeteknek], és ők [a szovjetek] mindenről az utcán értesülnek, általában kész tények elé állítva.”<sup>138</sup> A jegyzőkönyvet, amivel Sztálin az önálló jugoszláv külpolitikai törekvéseket akarta megakadályozni, még aznap éjjel alá is írták Kardeljjel. A jugoszláv külügyminisztert ezért álmából riasztottak fel. Kardelj zavarában rossz helyen írta alá az

<sup>135</sup> Zubok-Pleshakov ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy 1947. tavaszán hosszas hezitálás után a szovjet pártfőtitkár végül hajlandó volt támogatásáról biztosítani a Moszkvában tárgyaló görög partizánküldöttséget. Ebbe az is közrejátszhatott, hogy nem akarta a jugoszlávoknak átengedni az ideológiai kezdeményező szerepet. Az úgynevezett Truman-doktrína megfogalmazása után azonban ismét módosult a kérdésben vallott szovjet álláspont. Zubok-Pleshakov: i. m. 126-128.

<sup>136</sup> Clissold: i. m. 48.

<sup>137</sup> Djilas könyvében Sztálin a következőket mondja: „ – Nem, nincs semmiféle kilátásuk a sikerre. Mít képzelnek, Nagy-Britannia és az Egyesült Államok, az Egyesült Államok, a világ leghatalmasabb országa eltűrné, hogy a Földközi-tengeren útját állják? Képtelenség. Nekünk nincs hadiflottánk. A görögországi felkelést le kell állítani, amilyen gyorsan csak lehet.” Dilas 1989.: i. m. 166

<sup>138</sup> Vukman 2004.: i. m. 32.

eléje tett jegyzéket, ezért megalázó módon másnap meg kellett ismételni a procedúrát.<sup>139</sup>

A brit diplomácia természetesen a moszkvai megbeszélésekről nem tudhatott. Így a fejlemények kapcsán kezdetben a sötétben tapogatóztak. Habár bizonyos jeleket észleltek és egyes nyilvános szovjet lépésekből is megpróbáltak következtetéseket levonni, ténylegesen azonban csak a Kominform 1948. június 28-án kiadott elítélő határozatát követően szembesültek Sztálin és Tito ellentétével.

---

<sup>139</sup> Kardelj eltérően emlékszik erre a megalázó lépésre. Visszaemlékezésében ugyanis azt írja, hogy nem tévedésből, hanem szándékosan, a Jugoszláviát ért megaláztatás miatt, dühből írta alá Molotov nevével az egyezményt. Kardelj: i. m. 136. Elképzelhetőnek tartjuk, hogy itt utólagos önigazolásról lehet szó.

## Nagy-Britannia és a szovjet-jugoszláv konfliktus

### *A moszkvai találkozótól a Tájékoztató Iroda bukaresti üléséig*

A brit külügyminisztérium 1948 januárjában készült feljegyzése még a következőképpen jellemezte Tito rendszerét: „Jugoszlávia kétségtelenül az eminens diák a szovjet tábor kelet-európai országai között – a „legmonolitikusabb,” hogy a marxista terminológiát használjuk.” Tito szerepét pedig ezzel összefüggésben a térség konszolidálásában látta: „Tito marsallra Kelet-Európa konszolidálásának felelősségét bízta.”<sup>140</sup> Tito szovjet megítélésében bekövetkező módosulás lehetőségéről nem is Belgrádból, hanem Romániából, a bukaresti nagykövetségről érkezett Londonba az első jelzés. Február 4-én, tehát pár héttel az előbb idézett belgrádi távirat után, a következőt táviratozták a bukaresti konzulátusról: „nap mint nap vad híresztelések keringenek [Tito] sorsáról, hogy elmenekült, meghalt vagy leváltották.” Emögött Tito helyzetének radikális megváltozását feltételezték. Ezt azzal is alátámasztották, hogy a romániai „kommunista pártot utasították, hogy távolítsa el arcképét az ipari és középületekről.” A távirat arról is beszámolt, hogy az előző este rendezett diplomáciai fogadáson Gheorghe Apostol vezető román kommunista politikus szó szerint a következőt mondta, miközben Tito arcképére mutatott: „Vegyétek le ezt a disznót!”<sup>141</sup> Két nappal később pedig már arról jelentettek, hogy Tito arcképének eltávolításához hasonlóan, „drasztikus és szenzációs módon bántak el Dimitrovval és Bulgáriával.” A román lépés mozgatórugóit azonban teljesen félremagyarázták és Ernest Bevin brit külügyminiszter pár nappal korábbi alsóházi beszédével hozták összefüggésbe: „Ezeket a fejleményeket [...] minden helybeli, beleértve a kommunistákat is, az Ön beszédének és a külügyi vita hatásának tulajdonítja.”<sup>142</sup> A fentiek mellett a belgrádi görög külképviseleten is arról értesültek, hogy nincs minden a legnagyobb rendben a jugoszláv vezetés körül: „Titónak súlyos gazdasági és politikai nehézségei vannak.” Így koránt sem meglepő, hogy a brit külügyminisztérium már február 7-én, három nappal a moszkvai találkozó előtt Tito helyzete felől tudakozódott belgrádi nagykövetségétől.<sup>143</sup> Nem igaz tehát, hogy a brit diplomácia nem észlelte időben azt, hogy valami nincs rendben Sztálin és Tito között. A jelek észleléséből azonban nem mindig a háttérben ténylegesen meghúzódó folyamatokra következtek.

Sir Charles Peake belgrádi brit nagykövet a külügyminisztérium érdeklődésére válaszolva február 10-én (a moszkvai szovjet-jugoszláv-bolgár találkozó napján) megalapozatlannak tekintette

<sup>140</sup> PRO FO 371/72578 R413/404/92

<sup>141</sup> PRO FO 371/72571 R1617/181/92

<sup>142</sup> PRO FO 371/72571 R1756/181/92

<sup>143</sup> PRO FO 371/72571 R1617/181/92

a fenti híreszteléseket és arról számolt be, hogy Tito rendszere továbbra is stabil. A nagykövet aznap maga is látta Titót, miközben távozott a jugoszláv hadügyminisztérium épületéből. Mégis úgy vélte, hogy a jugoszlávok bilaterális szerződéskötéseikkel túl messzire mentek: „Összefoglalva, számomra úgy tűnik, hogy megrendült Tito arra vonatkozó terve, hogy gyorsan és szándékosan a kelet-európai új típusú népi demokráciák vezetőjének pozíciójába kerüljön, és az SZSZSZK helyreállította primátusát.” Ennek ellenére Tito Jugoszlávián belüli helyzetét teljesen szilárdnak látta: Tito „helyzete az új Jugoszlávia vezetőjeként, ebben biztos vagyok, olyan szilárd, mint eddig bármikor.”<sup>144</sup>

A beérkező követségi jelentések alapján Geoffrey Arnold Wallinger, aki ekkor a Foreign Office déli osztályának Jugoszláviával foglalkozó referense volt, február 13-án írásbeli összefoglalást készített, amelyben jelzésértékűnek tekintette, hogy „Bukarest Tito elleni kampánya a román vezetők két napos moszkvai látogatása után kezdődött.” Az összefüggést felismerve azon is elgondolkodott, hogy nem Sztálin áll-e az események háttérében: „Csábító a gondolat, hogy amit Bukarestben tettek, az Moszkva utasítására történt.” Helyesen feltételezte továbbá, hogy Moszkvában „leállították Dimitrov és Tito veszélyes terveit (ami bizonyos mértékben már Moszkva hegemoniáját is fenyegette), és Moszkva újból érvényt szerzett annak a régi elvnek, miszerint a csatlósok függetlenségének leple alatt politikájukat valójában a kommunista pártok ellenőrzik.”<sup>145</sup> Peake titkos távirata és Wallinger összefoglalója összességében tehát helyesen látta meg az 1948 februárjában titokban végbemenő fejleményeket és azok legfontosabb okát, azt, hogy a megváltozott nemzetközi körülmények miatt Sztálin szorosabbra kívánta fogni a Szovjetunió befolyási övezetébe tartozó országok gyepeljét. A brit külügyi iratokat olvasva az olvasónak már-már az a benyomása, hogy a február 10-i moszkvai találkozóról is értesültek valamilyen, feltehetően hírszerzési forrásokból, ezt azonban az általunk ismert külügyi iratok nem támasztják alá.

Ennek ismeretében meglepő, hogy a brit diplomaták nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget a szovjet katonai és polgári tanácsadók hazahívásának (március 18-19.), de a szovjet és a jugoszláv kommunista párt között zajló levélváltásról is csak áttételesen értesültek.<sup>146</sup> Az abban elhangzó szovjet vádpontok közül csak Andrija Hebrang iparügyi miniszter és Sreten Žujović

<sup>144</sup> PRO FO 371/72571 R1980/181/92. Jean Payart belgrádi francia nagykövet szintén felfigyelt 1948 januárjában a szokatlan jelekre, és azokat a Balkán-föderációval hozta összefüggésbe. Úgy vélte ugyanis, hogy a föderáció létrehozásával megnövekedett volna a balkáni államok ereje, miáltal Moszkvától függetlenebb politikát tudtak volna folytatni. Beatrice Heuser: *Western Containment Policies in the Cold War: The Yugoslav Case, 1948-1953*. London-New York, Routledge, 1989. 35.

<sup>145</sup> PRO FO 371/72571 R2831/181/92

<sup>146</sup> A szovjet és a jugoszláv kommunista párt közti levélváltásra 1948. március 20 és május 22 között került sor. Összesen három-három levélváltásban a szovjet vezetés (valószínűsíthetően a második levelet maga Sztálin írta) számos ideológiai, gazdasági és politikai sérelmet hozott fel, kezdve a Vörös Hadseregre tett bíráló megjegyzésektől, a jugoszláv kommunista párt népfrontosságán át helytelen gazdaságpolitikájukig. A jugoszlávok minden esetben tételesen próbálták meg cáfolni az ellenük felhozott vádakot. A levélváltás magyarul olvasható: A Jugoszláv Kommunista Szövetség .... i. m. 201-215 és 217-245.

vezérezredes, miniszter letartóztatása és Vladimir Velebit külügyminiszter-helyettes menesztése keltette fel az érdeklődésüket.

Ezzel kapcsolatban május 12-én Peake arról számolt be, hogy „teljesen megbízható forrásból arról értesültem, hogy tegnap Hebrangot családjával együtt letartóztatták.”<sup>147</sup> Némi informálódás után május 19-ére már a jugoszláv fővárosban terjedő különféle híresztelésekről is értesült: A „legfrissebb híresztelések szerint a volt minisztereket már le is lőtték.” Habár a hírt fenntartásokkal kezelte, elismerte, hogy „Žujović nevét az elmúlt napokban körültekintően minden nyilvános falfeliratról kiradírozták.”<sup>148</sup> A híreszteléseken túl a belgrádi brit nagykövet május 22-i szigorúan titkos minősítésű levelében már a letartóztatások hátterére keresett magyarázatot. Ezt azzal a közgazdasági-politikai vitával hozta összefüggésbe, amely az ötéves terv célkitűzéseiről és megvalósításáról szólt: „Egy ideje jól ismert, hogy az ötéves terv végrehajtási tempója és módszere miatt nyílt szakadás van a párt legmagasabb köreiben,” miközben „Kidrič Ranković és Djilas erős támogatását élvezve a tervet nyers teljességében végrehajtaná,” addig Hebrang és Žujović „óvatosabb és alkalmazkodóbb”, amit „minden bizonnyal eretnekségnek tartanak.”<sup>149</sup>

A két renitens politikus és Tito ellentéte mögött valójában hatalmi politikai okokat kell feltételeznünk, és összefüggött a szovjetek első levelével. Április 12-én került sor Tito dedinjei palotájának könyvtárszobájában a Központi Bizottság azon ülésére, amelyen a március 20-án elküldött szovjet levélre adandó választ tárgyalták meg. Tito expozéjában összefoglalta az események addigi alakulását, majd a KB minden tagját állásfoglalásra szólította fel. A tagok közül egyedülként Žujović ellenezte a válaszlevél elküzdését, amivel kiváltotta Tito heves ellenreakcióját, aki egyenesen árulásról beszélt. Ezt követően Djilas már arra is emlékezett, hogy látta Žujović autóját a szovjet nagykövetség épülete előtt. Ezt Žujović sem tagadta, de azzal indokolta meg, hogy autót segített vásárolni Lavrentyevnek. Valójában Titóék azt feltételezték, hogy Hebrang és Žujović rendszeresen jelentett a szovjeteknek a jugoszláv vezetésről. Hebrang és Žujović ügye volt a témája a Központi Bizottság május 9-i ülésének is, ahol a két politikust kizárták a pártból és döntést hoztak letartóztatásukról.<sup>150</sup>

Hebrang és Žujović letartóztatása mellett, a már idézett május 22-i levelében Peake egy újabb vezető jugoszláv tisztségviselő, Velebit, Tito szürke eminenciásának sorsáról is beszámolt. Velebit a brit nagykövetnek magánlevelében arról írt, hogy „azonnali betegszabadságra távozik.” A

<sup>147</sup> PRO FO 371/72578 R5912/407/92

<sup>148</sup> PRO FO 371/72578 R6146/407/92

<sup>149</sup> PRO FO 371/72578 R6862/407/92

<sup>150</sup> Dedijer 1953.: i. m. 462-467, Fitzroy Maclean: *The Heretic. The Life and Times of Josip Broz-Tito*. New York, Harper & Brothers, 1957. 333-341. Hebrang és Tito kapcsolata a múltban sem volt mindig a legszívélyesebb. Ivo Banac úgy véli, hogy Hebrangot azért helyezték át Belgrádba és tették meg a gazdasági irányításért felelős miniszternek, mert horvát pártfőtitkárként túl nagy népszerűsége tett szert. Ivo Banac: *With Stalin Against Tito. Cominformist Splits in Yugoslav Communism*. Ithaka-London, Cornell University Press, 1988. 98.

nagykövet ugyan elismerte, hogy Velebitet valóban májpanaszokkal kezelték, de a lépést nagyon furcsállotta. Gyanakvását tovább fokozta, hogy egy diplomata, aki Velebit szobája előtt várakozott, a nyitott ajtóból azt tapasztalta, hogy „Velebit minden holmiját eltávolították az irodájából.” Letartóztatására azonban nem gyanakodott, hiszen a külügyminiszter-helyettest a „tisztábbak legtisztábbjai” közé sorolta. Komolyabban tartott viszont attól, hogy Hebrang és Žujović pere „át fog terjedni a külügyminisztériumra.” Már csak azért is, mert ezzel fontos információs forrásait veszítette volna el.<sup>151</sup>

Velebit háttérbe szorítása valójában szintén a szovjet-jugoszláv levélváltással, egészen pontosan a szovjetek 1948. március 27-én elküldött első levelével függött össze, amelynek vonatkozó része így hangzik: „Számunkra felfoghatatlan, hogy Velebit, az angol kém, még mindig a jugoszláv külügyminisztérium kötelékébe tartozik külügyminiszter-helyettesi minőségben. A jugoszláv elvtársak tudják, hogy Velebit angol kém. Tudják azt is, hogy a szovjet kormány képviselői szintén angol kémnek tartják Velebitet. Mégis, minderre való tekintet nélkül, Velebit a jugoszláv külügyminiszter első helyettese maradt.”<sup>152</sup> Habár Tito nem hitt a vádaknak, a feszültség mérséklése miatt ideiglenesen kénytelen volt Velebitet háttérbe szorítani.

Maga Velebit több okot vélt meghúzódnival az ellene irányuló vádak mögött. Egyrészt elismerte, hogy 1944 áprilisi londoni útján a szovjet hírszerzés felkereste és rendszeres jelentéstételt kértek tőle a londoni szovjet rezidens számára, amit Tito és Ranković tudtával teljesített is. Miniszter-helyettesként viszont már megtagadta, hogy információkat adjon át a Szovjetunióknak: „A saját kormányom utasítására információt szolgáltatni az egy dolog, információt szolgáltatni a saját kormányomról a Szovjetunióknak pedig egy másik.” Velebit lépése természetesen arcátlan merészségnek számított a szovjet-csatlós hierarchikusan determinált kapcsolatokban. Velebit második okként Kardelj balszerencsés megjegyzését sejtette a háttérben meghúzódnival. Az 1946-os párizsi béketárgyalásokon Molotov kérésére a jugoszláv delegáció vezetője Velebit jelleméről a következőt felelte: „tehetséges és nagy munkabírási diplomata, de van vele egy kis probléma. Londoni tartózkodása alatt szoros kapcsolatban állt egy angol nővel, aki valószínűleg kém.” Harmadik okként Velebit szerint az is szóba jöhetett, hogy nem volt hajlandó a vegyesvállalatokról készített szovjet tervezetet aláírni, mivel az „szó szerint megegyezett a szovjet-magyar és a szovjet-román egyezmény szövegével.”<sup>153</sup>

A fenti néhány jelzés ellenére a brit diplomácia számára csak 1948 júniusában, nem sokkal a Tájékoztató Iroda bukaresti ülését (június 20-22.) megelőzően sokasodtak meg azok a jelek,

<sup>151</sup> PRO FO 371/72578 R6862/407/92/G

<sup>152</sup> A Jugoszláv Kommunista Szövetség ...: i. m. 221.

<sup>153</sup> Ritter László: Tito diplomatája. Vladimir Velebittel Ritter László beszélget. *Beszélő* 2004/10. Elérhető: <http://beszelo.c3.hu/04/10/13velebit.htm>, a hozzáférés ideje: 2005. március 15.



amelyek a szovjet-jugoszláv kapcsolatok megromlására utaltak. Peake június 18-án írt titkos levelében számolt be ezekről. Tito születésnapján ugyanis azt tapasztalta, hogy „szinte az összes jugoszláv lap naponta közöl címlapján cikkeket Tito Moszkva iránti hűségéről és a marxista-leninista elvekhez való ragaszkodásáról,” ami „élesen ellentmond az ilyenkor szokásos hangvételnek.” Az előző évek ünneplésével szembeni legnagyobb kontrasztot pedig az jelentette, hogy „idén elmaradt Sztálin marsall szokásos, Tito születésnapjára üdvözlőlevele, amit a párt alacsonyabb tagjai elég nyugtalanul fogadtak.”<sup>154</sup>

Levelében Peake arról is beszámolt, hogy „Tito nem tartózkodik Belgrádban, hanem a híresztelések szerint Moszkvába utazott, hogy békét kössön a szovjet vezetőkkel.” Mivel ilyen és hasonló híresztelések „évente kétszer” lábra kaptak, Peake általában nem tulajdonított különösebb jelentőséget nekik. Most azonban mégis megjegyezte, hogy a jelen körülményei között a „hírben most lehet valami igazság.” Emellett kellő éleslátással a konfliktus valódi okára is rátapintott, amit saját szavaival a következőképpen fogalmazott meg: „Tito túl nagyra próbált válni.” Ezt azzal támasztotta alá, hogy „Tito a népfront kongresszusán mondott beszédét szinte a világ összes nyelvére lefordították,” az „indiai és a burmai kommunista párt kongresszusán képe Sztáliné mellett lógott a falon,” Maurice Thorez (1900-1964) francia kommunista pártfőtitkár a Tájékoztató Iroda 1947-es ülésén a „Jugoszláv Népfrontot említette követendő példának,” miközben önkritikát gyakorolt pártja addigi helytelen politikája felett.<sup>155</sup> Mindezek alapján hasznosnak vélte a konfliktus figyelemmel kísérését. Tito túlélési esélyeiről ugyanakkor kedvezően vélekedett a még aznap elküldött rejtjeles táviratában. Annak ellenére, hogy „Tito nagyon önző, így lehetséges, hogy túllőtt a célon,” a hadsereg támogatása „manőverezési lehetőséget biztosít számára.” Ennek alapján pedig biztosra vette hatalmon maradását.<sup>156</sup>

Habár a kelet-európai országokba akkreditált nyugati diplomataik észlelték, hogy valami nincs rendben Tito és Sztálin között,<sup>157</sup> a konfliktus valódi intenzitása még Peake éleslátása ellenére is rejtve maradt előttük. Így a közvéleményhez hasonlóan megdöbbenéssel értesültek 1948. június 29-én a Tájékoztató Iroda egy nappal korábbi határozatáról. A határozat ugyanis leszögezte, hogy a „JKP vezetői szembehelyezkedtek a Tájékoztató Iroda kötelékébe tartozó kommunista pártokkal, az imperializmus elleni szocialista egységfronttól való elszakadás valamint a dolgozó nép nemzetközi

<sup>154</sup> PRO FO 371/72630 R7300/7300/92

<sup>155</sup> Uo.

<sup>156</sup> PRO FO 371/72630 R7301/7300/92

<sup>157</sup> Ennek észlelése nem korlátozódott csak a brit diplomataikra. Az amerikaiak Kosanović jugoszláv nagykövet februári hazarendelésének még nem tulajdonítottak különösebb jelentőséget, hiszen ez illeszkedett a kelet-európai országok nagyköveteinek hazahívásába, John Hickerson Robert Abercrombie Lovett külügyminiszter-helyettesnek (1947-1949) már több gyanús jelről számolt be. Ilyen volt például az, hogy korlátozták a gépkocsik használatát, Tito lakásánál fegyveres őrök jelentek meg, a katonaság élelmiszer raktározásába kezdett, miközben Tito egyre kevésbé tűnt magabiztosnak a nyilvánosság előtt.

szolidaritása elárulásának útjára léptek, és áttértek a nacionalizmus pozícióira.” Mindezek következtében a „JKP KB kizárta magát és a Jugoszláv Kommunista Pártot a kommunista testvérpártok családjából, a kommunista egységfrontból, tehát a Tájékoztató Iroda soraiból is.”<sup>158</sup> A jugoszlávok kizárásáról valójában már a Tájékoztató Iroda június 20-22. között Bukarest mellett megrendezett ülésen döntöttek, a határozat kiadásáig eltelt egy hétre a drámai hatás fokozása miatt volt szükség. Június 28-a ugyanis fontos szerepet tölt be a szerb nép történeti gondolkodásában. 1389-ben ezen a napon zajlott le az a rigómezei csata, amelyhez a közhit a középkori szerb állam bukását köti, 1914-ben pedig ezen a napon gyilkolta meg Gavrilo Princip szerb nacionalista merénylő Sarajevóban Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökös, közvetlen ürügyet szolgáltatva ezzel az első világháború kitöréséhez.<sup>159</sup>

Maga a Tájékoztató Iroda több szállal kötődött a jugoszláv kommunistákhoz. 1947-ben Titóék fontos szerepet játszottak annak létrehozásában, és Belgrád lett a szervezet székhelye. Mindez érthetően büszkeséggel és további önbizalommal töltötte el Titót és a jugoszláv vezetés többi tagját, habár a szervezet létrehozásával és székhelyének Belgrádba helyezésével Sztálin valójában közelebbi ellenőrzése alá akarta vonni a jugoszlávokat.<sup>160</sup> Beatrice Heuser szerint a Tájékoztató Iroda alakuló ülésén a szovjet kommunista párt belső frakcióharca is szerepet játszhatott. Nézete szerint Andrej Alekszandrovics Zsdanov, a Szovjetunió elnöke és Molotov radikális forradalmi vonala ekkor került szembe Georgij Makszamilanovics Malenkov, a Politbüro tagja és Mihail Andrejevics Szuszlov vezető pártideológus mérsékeltebb, a konszolidáció és a centralizáció fontosságát hangsúlyozó álláspontjával. A két felfogás közül Sztálin nézetei inkább Malenkovékhoz álltak közel, de betegsége miatt ekkor nem tartózkodott Moszkvában, így a rivalizálásról sem volt tudomása. Így a Kominform alakuló ülésén Zsdanov álláspontja diadalmaskodott, ami hozzájárult a hidegháborús konfliktus tovább mélyüléséhez. Sztálin persze hamar felismerte a következményeket, ezért leverte Zsdanov frakcióját. A fenti okfejtés logikája

<sup>158</sup> A Jugoszláv Kommunista Szövetség ...: i. m. 252.

<sup>159</sup> Egyes történészek kétségbe vonják az elítélő határozat dátumának fenti, szimbolikus jelentőségét. John C. Campbell szerint csak véletlen egybeesés történt. Okfejtése azonban logikai ellentmondást tartalmaz, hiszen ő maga emeli ki, hogy a határozatban török terrorista módszerek használatával vádolják a jugoszláv vezetést. John C. Campbell: *Tito's Separate Road. America and Yugoslavia in World Politics*. New York-Evanston, Harper & Row, 1967. 12. Vele szemben David Larson elismeri a dátum szimbolikus jelentőségét. Mi több, meglátása szerint az időpont megválasztásával Sztálin stratégiai hibát követett el, hiszen megsértette a jugoszlávok büszkeségét, kiváltva ezzel ellenállásukat. Larson: i. m. 177. Ann Lane, habár elismeri, hogy a nyilvánosságra hozatal dátuma szándékos provokáció lehetett, úgy véli, hogy a késlekedésbe egy további ok is belejátszott. Sztálin így akart bizonyos lenni abban, hogy minden csatlós aláírja a Németországról szóló varsói deklarációt, amire jugoszláv részről június 24-én került sor. Lane 1996.: i. m. 108.

<sup>160</sup> Fejtő: i. m. I. kötet, 140. Zubkov levéltári forrásokkal igazolja Fejtő feltevésének helyességét. Eszerint a szovjetek már 1947-ben, a szervezet alakuló ülésén Tito baloldali elhajlását is el akarták ítélni. Ettől végül azért álltak el, mert a jugoszláv képviselők lelkesen támogatták a szovjet javaslatokat. Ezzel szemben Pavlowich a Marshall-tervre adott választ látja a szervezet létrehozásának kizárólagos okaként. Stevan K. Pavlowich: *Yugoslavia*. London, Ernest Benn Limited 1971. 205-206.

szerint Zsdanov bukását pedig szövetségeseinek, köztük Tito bukásának is követnie kellett.<sup>161</sup> Szovjet levéltári források alapján azonban nyilvánvaló, hogy a valóságban nem volt ellentét Sztálin és Zsdanov között, sőt az előbbi maga fogalmazta bele Zsdanov beszámolójába a két tábor ellentétéről szóló részt.<sup>162</sup>

A Tájékoztató Iroda bukaresti ülését érhetően gondosan előkészítették. A szovjet párt március 27-i levelét nem csak a jugoszlávoknak, hanem a többi kommunista pártnak is elküldték. Sőt, Rákosi Mátyás emlékiratából azt is tudjuk, hogy az 1848-as forradalom centenáriumán rendezett ünnepekre Budapestre érkező Kliment Jefremovics Vorosilov marsall már célozgatott az ellentétekre.<sup>163</sup> Annak ellenére, hogy a március 27-i levélben megfogalmazott vádak nem minden kommunista párttitkár fogadta el – például a lengyel Władysław Gomułka, a bolgár Dimitrov és a román Gheorghe Gheorghiu-Dej –, mindannyiukban erősebbnek bizonyult a Szovjetunióval szembeni hierarchikus alárendeltség. Ez végül abban nyilvánult meg, hogy egy 20 perces, merőben formális tanácskozás során az összes megjelent pártküldöttség vezetője elfogadta a szovjet határozattervezetet.<sup>164</sup>

Amíg a jugoszláv vezetés „kiközösítésének” előkészületei és a szervezet ülései rejtve maradtak a brit diplomáták előtt, a nyilatkozat nyilvánosságra hozásáról már értesültek. A prágai brit külképviselet június 29-én ugyanis arról küldött rejtjeles táviratot Londonba, hogy „egyidejű nyilatkozat jelent meg ma reggel Belgrádot kivéve minden csatlós ország kommunista lapjában.” A követség a csehszlovák hírügynökségtől arról is értesült, hogy „egyes külföldi tudósítók már tegnap este 8 körül látták” a határozat szövegét, ezt azonban reggelig titokban kellett tartaniuk.<sup>165</sup> Még aznap a belgrádi és a moszkvai brit nagykövetség is elemzéseket küldött Londonba, habár Cecil King a belgrádi nagykövetségről július 3-án küldött bizalmas levelében elismerte, hogy a határozat szövegét csak felületesen ismerik.<sup>166</sup> Emiatt az is előfordult, hogy egyes vádpontokat félreértelmeztek, összességében azonban helyesen ismerték fel Sztálin neheztelésének valódi okát: „Innen nézve az igazság egyszerűen az, hogy Tito és a jugoszláv párt túl nagyra tört és a szovjet nacionalizmus céljai ellen lépett fel. Azt, hogy ez pontosan hol történt, nem tudom.” Cecil King, a

<sup>161</sup> Heuser: i. m. 24-28.

<sup>162</sup> Zubok-Pleshakov: i. m. 133.

<sup>163</sup> Rákosi Mátyás: *Visszaemlékezések 1940-1956*. Budapest, Napvilág, 1997. II. kötet, 653.

<sup>164</sup> Székely Gábor: A Kominform, 1947-1949. In: Feitl István-Izsák Lajos-Székely Gábor (szerk.): *Fordulat a világban és Magyarországon 1947-1949*. Budapest, Napvilág, 2000. 72-73, T. V. Volokityina: A „jugoszláv utak” elutasítása és a jugoszláv ügy. *Múltunk* 1997/3. 161-162, Leonyid Gibianszkij: Az 1948-as szovjet-jugoszláv konfliktus és a Kominform. *Múltunk* 1994/4. 132-142. A Titóék elleni „per” Gibianszkij szerint a jugoszláv vezetés elítélésén túl precedensként is szolgálta a szovjet uniformizálási célokat, mivel hasonlóan tervbe vették Gomułka elítélését is. uo. 133-134. A Tájékoztató Iroda három ülésének anyaga angolul olvasható: Giuliano Procacci et al. (ed.): *The Cominform: minutes of the three conferences 1947/1948/1949*. Milano, Fondazione Giangiacomo Feltrinelli, 1994.

<sup>165</sup> PRO FO 371/72579 R7653/407/92. A jelentés arról is beszámol, hogy néhány külföldi újságíró már látta a határozat szövegét, amivel a brit követ megfogalmazásával élve „nem kis aggodalmat keltettek a cseh galambdúcban.”

<sup>166</sup> A nagykövetség a prágai rádióból értesült a határozatról, szövegéhez viszont csak azután jutottak hozzá, hogy az a belgrádi lapok hasábjain megjelent. PRO FO 371/72582 R8040/407/92

fenti idézet megfogalmazója, hivatalos minőségben Charles Peake londoni távolléte alatt a belgrádi brit nagykövetség vezetője azt is helyesen feltételezte, hogy egy palotaforradalom keretében lehetetlen lesz a jugoszláv vezetés megdöntése: „Három évnyi hatalom és mindaz, ami ezzel jár, továbbá ismerve nagyfokú büszkeségüket arról, amit eddig elértek, kétlem, hogy engedelmeskednének.”<sup>167</sup>

Ennél pontosabb képpel rendelkeztek a moszkvai brit nagykövetségen. Az onnan szintén június 29-én küldött rejtjeles távirat beszámolt a határozat főbb pontjairól, melyek alapján a nagykövetségen, helyesen, úgy vélték, hogy a Tájékoztató Irodát csak felhasználták a jugoszláv kegyvesztés levezénylésére: „Első ránézésre erős a meggyőződése, hogy a Tájékoztató Iroda csak levezényelte a kegyelemdöfést, a vita a szovjetek és a jugoszlávok között kezdődött, amit Tito csökönysége eredményezett.”<sup>168</sup>

Belgrádból az első részletesebb brit elemzést rejtjeles távirat formájában a Foreign Office június 30-án kapta meg Kingtől, miután a jugoszláv lapok leközölték azt a levelet, amelyben a pártvezetés visszautasította részvételüket a Tájékoztató Iroda ülésén. (Peake nagykövet éppen az Orient expresszen utazott London felé, hogy a Belgrádban sorra kerülő dunai hajózási konferenciával kapcsolatos brit álláspontról egyeztessen. Ez önmagában is jelzi, hogy mennyire nem várták azt, hogy ekkora horderejű fejleményre kerüljön sor.<sup>169</sup>) King elemző táviratában a „kommunizmus egész történetének legfontosabb lépésének” tekintette a fejleményeket, mi több, azt egyenesen az 1054-es nagy keresztény egyházszakadáshoz hasonlította: „Először lehetséges, hogy az eretnokség szilárd területi alapon jöjjön létre. Trockij eretnokségének területi alapja nem volt nagyobb egy mexikói villánál, és mégis szó szerint csákánnyal verték a földhöz. Egy európai országban szilárdul megalapozott eretnokségnek összehasonlíthatatlanul nagyobbak kell lennie és azzá kell válnia, amit Konstantinápoly ellenállása jelentett Rómával szemben.” King ugyanakkor helyesen óvott attól, hogy a határozat keltette döbbenetben elhamarkodottan Tito átállását feltételezzék: „nagyon elhamarkodott lenne azt feltételezni, hogy a jugoszlávok a keleti táborból automatikusan a nyugatiba állnának át.” Lehetséges jugoszláv válaszlépésként valami mást feltételezett: „Amivel a jugoszláv párt próbálkozik, az ennél sokkal nagyobb következményű lesz. A Kreml pártvonalával szemben *saját kommunizmust* [kiemelés tőlem, V. P.] próbálnak meg létrehozni.” King megállapítása szinte váteszi volt, hiszen a szovjet vádakra válaszolva a jugoszlávok, visszatérve a marxi-lenini alapokhoz, az 1950-es évek elején valóban ki fogják dolgozni a munkásönigazgatás elméletét. Már itt meg kell jegyeznünk azonban, hogy King elemzését követően hosszú ideig a brit diplomácia (az amerikaihoz hasonlóan) egyfajta nemzeti

<sup>167</sup> PRO FO 371/72579 R7655/407/92

<sup>168</sup> PRO FO 371/72579 R7700/407/92

<sup>169</sup> A brit nagykövettel Ljubljanában sikerült tudatni a fejleményeket, miközben a helyi brit konzullal vacsorázott.

kommunizmust feltételezett Jugoszláviában. Ennek hatására a későbbiekben több elemzésben is azt vizsgálták, hogy mekkora annak a lehetősége, hogy hasonló fordulatra kerüljön sor a többi kelet-európai országban. Valójában azonban Tito nem volt nemzeti kommunista. Ő végig meg volt győződve arról, hogy hűen követte a Szovjetuniót és a kommunista eszmét. Ebben az értelemben nemzeti kommunizmusról a Tájékoztató Iroda határozatát megelőző időszakban nem beszélhetünk.

Habár később felmerültek olyan nézetek, miszerint az egész konfliktus megrendezett, csak a Nyugat félrevezetését szolgálja, ennek a brit diplomácia kezdettől fogva nem adott hitelt. King például fenti elemzésében úgy vélte, hogy az „oroszok azzal, hogy nyílt kihívásra készítették a jugoszlávokat, az SZSZSZK történelmének egyik legnagyobb hibáját követték el.” Mindez azt is érzékelteti, hogy az „oroszok is tévedhetnek és (mint német elődjeik) gyakran hihetetlenül figyelmen kívül hagyják a balkáni országok körülményeit.” Az elemzés szerint a Szovjetunió következő lépésként csatlósait a gazdasági kapcsolatok felfüggesztésére fogja utasítani, ami tovább rontana a jugoszláv gazdaság amúgy is igen kedvezőtlen helyzetén. King meglátása szerint ez azonban kevés lesz arra, hogy a jugoszlávok ilyen könnyen beadják a derekukat, főleg mert „egyáltalán nincsenek abban a hangulatban, hogy beismerjék, a hibákat ők követték el.” Úgy véljük, King ezen megállapítása gyakorlatilag rá is érzett arra a politikára, amit a jugoszláv vezetés a határozat után ténylegesen folytatott. Vagyis arra, hogy még erőteljesebben a kommunista elméletre és annak gyakorlati megvalósítására (kolhozosítás, iparosítás fokozása, V. pártkongresszus összehívása) helyezik a hangsúlyt.<sup>170</sup>

Összefoglalva elmondhatjuk, hogy a szovjet-jugoszláv konfliktus nyilvánosságra kerülése után a brit diplomaták azonnal felismerték az esemény jelentőségét. Mi több, helyesen tapintottak rá a háttérben meghúzódó okokra és a várható szovjet és jugoszláv lépésekre is. Ezek után nem meglepő, hogy szinte napi rendszerességgel küldtek a csatlós államok brit követségei beszámolókat a sajtó cikkeiről és az adott ország kommunista politikusainak reakcióiról. A sajtó szinte szolgáian egységes hangneme ellenére a brit diplomaták figyelmét nem kerülte el a kommunista politikusok idegessége, zavarodottsága, különösen Csehszlovákiában és Lengyelországban, de ugyanezt tapasztalták Romániában is.<sup>171</sup> Hiába volt a hivatalos álláspont minden országban egyöntetűen jugoszlávellenes – ami egyben azt is bizonyítja, hogy nagy horderejű kérdésekben a csatlósországok nem rendelkeztek valódi mozgástérrel –, spontán szimpátia-megmozdulásokra azért sor került. Pierson Dixon prágai brit nagykövet (1948-1950) július 5-i rejtjeles táviratában például megemlítette, hogy a Sokol fesztiválon megtapsolták a jugoszláv színtársulatot.<sup>172</sup>

<sup>170</sup> PRO FO 371/72579 R7751/407/92

<sup>171</sup> PRO FO 371/72580 R7857/407/92, R7798/407/92, FO 371/72581 R7906/407/92

<sup>172</sup> PRO FO 371/72582 R8076/407/92. A fesztiválra a nemzetközi ifjúsági kongresszus keretében került sor és egybeesett a határozat nyilvánosságra hozatalával. A jugoszláv küldöttek, miután értesültek a vádakra, Tito feliratú poszttereket helyeztek el ablakaikban, amit a csehszlovák rendőrség természetesen elkobzott. A zárónapon

Természetesen nem került el a Foreign Office figyelmét a határozat magyarországi reakciója sem. A magyar-jugoszláv pártközi kapcsolatokban 1948 tavaszától voltak megfigyelhetőek a romlás jelei. Mint említettük, Vorosilov már március 15-én célozgatott a szovjet-jugoszláv ellentétekre, amit jó tanítványként Rákosi hamar megértett, főként miután kézhez kapta az SZKP március 27-i levelét. A Magyar Kommunista Párt Politikai Bizottsága április 8-án elfogadott határozatában egyöntetűen felsorakozott Sztálin mögött. A szovjetek a magyar párt határozatát annyira mintaszerűnek tekintették, hogy azon nyomban el is küldték a többi kommunista párthoz, így természetesen a jugoszlávokhoz is, akik április 19-én válaszukban vitatták a magyar párt erkölcsi és politikai jogát ahhoz, hogy bírálatot fogalmazzon meg ellenük. Rákosi a PB nevében április 19-én visszautasította a vádakat és önkritikára szólította fel a jugoszláv pártot.<sup>173</sup>

A britek a Kominform határozatát követő azonnali magyar reakciókról természetesen szintén értesültek. Alexander Knox Helm budapesti brit követ (1947-1949) július 1-jén számolt be a Szabad Nép előző napi cikkéről, amely az MKP PB határozatáról szólt.<sup>174</sup> Az újságcikk a csatlósok sajtójának általános hangneméhez illeszkedő vádakat fogalmazta meg, de *en clair* táviratában Helm azt is kiemelte, hogy a cikk lekicsinylően szólt a jugoszláv partizánok második világháborús küzdelmeiről, helyi jelentőségűnek minősítve azt: „Sikereiktől megittasultan a jugoszláv vezetők arrogánsan a Szovjetunió ellen fordultak. Lekicsinyelték a felszabadulásban játszott szerepüket, miközben a jugoszláv partizán mozgalom (minden dicsősége ellenére) csak helyi jelentőséggel bír a szovjet győzelmek nemzetközi történelmi jelentőségéhez képest.”<sup>175</sup> Amellett, hogy a brit követség tájékoztatott a sajtóban megjelenő cikkekről, figyelemmel kísérték a kommunista párt reakcióit is. Így beszámoltak Rákosi július 2-án az MKP KB-ban elhangzott felszólalásáról, ahol „részletes vita után egyhangúan elfogadták a Tájékoztató Iroda döntését.”<sup>176</sup>

A beszámoló mellett Helm a jugoszláv-magyar kapcsolatokat is elemezte és azt a hivatalos szinten normálisnak találta: „A felszínen minden normális és nincs kivételes lépésre vagy akár magyar, akár orosz katonai mozgolódásra utaló jel.” Ez egyben azt is jelentette, hogy a katonai fellépés gondolata már pár nappal a konfliktus nyilvánosságra kerülése után igenis megfordult a brit diplomaták fejében. A pontos megállapítások mellett azonban Helm egyvalamiben tévedett, amikor a következőket vetette papírra: „Nem lepne meg, ha még Rákosinak, ha nem éppen valakinek alatta, pl. Révainak fenntartásai lennének a Tájékoztató Iroda határozatával kapcsolatban.”<sup>177</sup> Rákosinak a

---

megrendezett tornabemutatón pedig Tito nevét formázták ki, amit a közönség hangosan megtapsolt. Jasper Ridley: *Tito*. London, Constable, 1994. 290.

<sup>173</sup> Ripp in Standsky: i. m. 54-57

<sup>174</sup> A határozat a Tájékoztató Iroda határozatának egyhangú támogatásáról szólt. Ezt a Központi Vezetőség kibővített ülésén fogadtak el június 30-án. Balogh: i. m. 300.

<sup>175</sup> PRO FO 371/72580 R7844/407/92

<sup>176</sup> PRO FO 371/72580 R7850/407/92

<sup>177</sup> PRO FO 371/72581 R7963/407/92, FO 371/72582 R7992/407/92

valóságban egyáltalán nem voltak fenntartásai, sőt több alkalommal inkább igyekezett kiélezní a jugoszláv-csatlós feszültséget. Néhány alkalommal még az is előfordult, hogy Sztálin ellenezte Rákosi elképzeléseit és maga próbálta fékezni azokat.<sup>178</sup> Helm megjegyzése ugyanakkor pontosan érzékelteti mindazt a nehézséget, amellyel egy nyugati diplomatának kellett szembenéznie a szovjet táborban, ha megbízható információra kívánt szert tenni.

### *Az első brit elemzések*

Természetesen a Foreign Office nemcsak azt vizsgálta, hogy miként reagál a fejleményekre a csatlós országok vezetése, hanem a következtetések levonásával is foglalkozott. Vizsgálta továbbá azt is, hogy milyen mértékben lehet saját hidegháborús céljaik érdekében felhasználni Tito „eretnekségét,” és ehhez milyen brit lépéseket kell megtenni. Nem mellékesen állandó konzultációt folytattak az Egyesült Államokkal, és nemcsak figyelembe vették az amerikai álláspontot, de nem ritkán aktívan formáltak is azt. A brit elemzések valójában a döntéshozatal eltérő szintjein jelentkeztek. Az egyes külképvisletek beérkező táviratai, a külképvisletek vezetőinek elemzései mellett ide tartoztak a külügyminisztérium saját belső használatra készült elemzései, de azok is, amelyeket a miniszterelnök számára vagy a minisztériumok közti ülésekre készítettek. Meg kell említenünk a külügyminisztérium különböző osztályainak az ülésén elfogadott elemzéseket is, köztük a déli osztály (South Department) június 29-i ülését, ahol a jugoszláv kérdéssel foglalkoztak. Az ülésen részt vettek az északi osztály (Nordic Department) és a hírszerzési osztály (Intelligence Department) munkatársai is. Az ülésről G. T. C. Campbell, a déli osztály referense készített feljegyzést. Ebből kiderül, hogy nem támogatták azt az amerikai javaslatot, hogy egy általános nyilatkozattal kellene megsegíteni Titót a Szovjetunióval szemben. Ezt az ülésen megjelentek azzal vetették el, hogy „[b]ármilyen nyugati, Tito támogatására történő utalás csak szorosabbá zárná a kommunisták sorait.”<sup>179</sup> A kérdés háttérében valószínűleg a belgrádi amerikai nagykövetség szintén aznap (június 29-én) Washingtonba küldött távirata lehetett, amelyben Robert Borden Reams, a követségen dolgozó egyik diplomata a „legbriliánsabb megoldásnak” a jugoszlávok segélyekkel történő megkörnyékezését tartotta, és egy, a kis államok területi integritásáról szóló általános nyilatkozat kiadását javasolta feletteseinek. Természetesen anélkül, hogy Jugoszláviát név szerint megemlítették volna. Reams ugyanakkor azt már nem tartotta célravezetőnek, hogy az amerikaiak

<sup>178</sup> Rainer M. János: Sztálin és Rákosi, Sztálin és Magyarország 1949-1953. *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 1998. 96-98.

<sup>179</sup> PRO FO 371/72579 R7655/407/92.

tegyék meg a kezdeményező lépést,<sup>180</sup> amit minden valószínűség szerint kifejtett belgrádi brit kollégájának is. King ugyanis még aznap rejtjeles táviratot küldött Londonba, amelyben beszámolt arról, hogy az amerikaiak arról érdeklődtek, hogy jugoszláv kezdeményező lépések esetén mi lenne Nagy-Britannia hivatalos álláspontja.<sup>181</sup>

A Foreign Office ülésén részt vevők a szovjet-jugoszláv ellentét külpolitikai dimenzióival is foglalkoztak, és már ekkor összefüggést találtak a jugoszláv események és annak brit szempontból korántsem mellékes, a görög polgárháborúra gyakorolt hatása között. A megjelentek úgy vélték, hogy az események hatására gyengülni fog Markosz Vafiadisz partizánegységeinek ereje, amit a monarchista kormánycsapatok kihasználhatnak: „Markosz pozíciója mindenképp bizonytalanabb lesz, és a görög hadsereg talán profitálhat ebből. Nem kétséges, hogy a fejleményeket alaposan megbeszéljük az amerikai tanácsadóikkal és olyan lépést fognak tenni, amivel előnyükre fordíthatják a helyzetet.”<sup>182</sup> Már ezen az ülésen felmerült az a gondolat is, hogy a jugoszlávokat valamilyen formában a nyugati táborhoz kellene kötni. Ezt azonban nem tartották egykönnyen kivitelezhetőnek: „Jugoszláviát nehezebb lesz később a nyugat-európai táborba hozni.” Mindez azt is megvilágítja, hogy a nyugati diplomaták több szempontot mérlegeltek, és a konfliktus ezen korai szakaszában még koránt sem volt egyértelmű számukra, hogy milyen politikát is kellene követniük.

Az ülésen elfogadott álláspontról másnap, június 30-án tájékoztatták az amerikaiakat. Ebből az is kiderül, hogy a brit diplomácia a kivárás álláspontjára helyezkedett. Bevin Lewis Williams Douglas londoni amerikai nagykövetnek (1947-1950) személyesen ki is fejtette ellenvetését és várakozó álláspontot javasolt.<sup>183</sup> Hasonlóan tett Cecil King is, aki közölte belgrádi amerikai kollégájával, hogy Nagy-Britannia első reakcióként minden kezdeményező lépést ellenez, a „kommunisták meg csak hadd veszekedjenek.” King erről Londonba is táviratozott. A táviratban, amellet, hogy beszámolt az amerikaiakkal folytatott megbeszélésekről, a kivárás, a „masterly inactivity” stratégiáját javasolta feletteseinek.<sup>184</sup> Javaslatát hivatalos szintre emelkedve egészen 1948-1949 fordulójáig meghatározta a Jugoszláviával kapcsolatos brit megközelítést.

Miközben Reams a konfliktus kihasználhatóságát vizsgálta, mind az amerikai hírszerzés, mind a State Department stratégiai elemző részlege, a Politikai Tervező Hivatal (Policy Planning Staff, PPS) foglalkozott a kérdéssel. Roscoe Henry Hillenkoetter, a Központi Hírszerző Hivatal (CIA) első igazgatója június 29-én memorandumban fejtette ki Truman amerikai elnöknek Tito

<sup>180</sup> Nick Ceh (ed.): *U. S. Diplomatic Records On Relations With Yugoslavia During The Early Cold War, 1948-1957*. New York, Columbia University Press, 2002. 1.

<sup>181</sup> PRO FO 371/72579 R7694/407/92

<sup>182</sup> PRO FO 371/72579 R7655/401/92

<sup>183</sup> *Foreign Relations of the United States*. Washington, United States Government Printing Office, 1974. (A továbbiakban: FRUS.) 1948. Volume IV: Eastern Europe; The Soviet Union 1078.

<sup>184</sup> PRO FO 371/72579 R7769/407/92



azonnali lehetőségeit. Ebben jelentősnek tartotta, hogy a jugoszlávok azonnal nyilvánosságra hozták a határozatot, elejét véve ezzel annak, hogy a Kreml átvegye a jugoszláv kommunista párt feletti ellenőrzést. Hillenkoetter kizárta ugyanakkor azt a lehetőséget, hogy puccsal döntenék meg Tito rendszerét, mert erre szerinte a határozat nyilvánosságra hozatala előtt lehetett volna több siker. Emellett azt is mérlegelte, hogy a kelet-európai szovjet csatlósállamokban mekkora esély van arra, hogy egy Titóéhoz hasonló független vezető bukkanjon fel. Hillenkoetter ezt korántsem tartotta valószínűnek.<sup>185</sup> A nyomatékosság kedvéért másnap újabb emlékeztetőt küldött Trumannak, amelyben megismételte, hogy meglátása szerint a többi csatlósállamban nem fogják követni a jugoszlávokat, elismerte ugyanakkor azt, hogy Tito azért támaszthat nem várt nehézségeket.<sup>186</sup>

A hírszerzéssel párhuzamosan George Frost Kennan, amerikai diplomata, a „hosszú távirat” szerzőjének vezetésével a PPS is ülésezett. Kennan, aki naplója tanúsága szerint azonnal felismerte a szovjet-jugoszláv ellentétet,<sup>187</sup> az ülésen elismerte, hogy Jugoszláviáról csak általános háttérismerettel rendelkeznek, és mindeddig csak kevés figyelmet szenteltek a balkáni országnak. Az ülésen hangot adott továbbá azon meggyőződésének, hogy a bekövetkezett események a külpolitikában teljesen új fordulatot jelentenek. A britekhez hasonló józan óvatossággal úgy vélte, hogy minden eshetőséget nagy körültekintéssel kell kezelni. Mivel feltételezte, hogy Tito a jövőben is kommunista marad, hibának gondolta, hogy szövetségesként fogadják el. Annak ellenére, hogy ő is tudatában volt annak, a szakítással mindenképp csorba esett a Kreml csalhatatlansági mítoszán. Hasonlóan a fentebb említett brit nézetekhez, Kennan amiatt is óvatosságra intett a Titóval folytatott esetleges tárgyalásokon, mert ez meglátása szerint alááshatja a jugoszláv vezető pozícióját. Károsnak tartotta azonban a teljes elutasítást is, mert azt Sztálin szintén kihasználhatta volna. Mindezek alapján óvatos középutas politikát javasolt, amit attól tett függővé, hogy követni fogják-e Titót a többi népi demokráciában. Mindeközben tisztában volt azzal, hogy a segítség elmaradásakor Sztálin könnyen demonstrálhatja, hogy a kommunisták számára csak a szovjet táboron belül van hely, azon kívül nincs élet. A kezdeményezést Kennan azonban mindenképp Tito kezébe helyezte és a kapcsolatok javulása esetén segítséget helyezett kilátásba.<sup>188</sup>

A fenti két amerikai elgondolás mellett a britek óvatosságra intő interpretációi is belejártak abba, hogy George Catlett Marshall amerikai külügyminiszter (1947-1949) az összes

<sup>185</sup> Coleman Armstrong Mehta: *A Rat Hole to be Watched? CIA Analyses of the Tito-Stalin Split, 1948-1950*. Elérhető: <http://www.lib.ncsu.edu/theses/available.pdf>, a letöltés ideje: 2009. január 15. 42-43.

<sup>186</sup> Uo. 43-44. A forrást idézi: Ceh: i. m. 9-10.

<sup>187</sup> John Lamberton Harper: *American visions of Europe. Franklin D. Roosevelt, George F. Kennan and Dean Acheson*. Cambridge, Cambridge University Press, 1994. 206.

<sup>188</sup> Wilson D. Miscamble: *George F. Kennan and the Making of American Foreign Policy, 1947-1950*. Princeton, Princeton University Press, 1992. 189-191. és Lorraine Lees: i. m. 53. Kennan elgondolásait a június 30-i PPS-35 dokumentum tartalmazza: FRUS 1948. Vol. IV. 1079-1081. Marshall amerikai külügyminiszter július elsején, a Nemzetbiztonsági Tanács július 6-án fogadta el az ebben foglalt megállapításokat. Közli: Ceh: i. m. 19-22.

amerikai külképviselet számára küldött táviratában arra intette a követségeken dolgozókat, hogy kellő körültekintéssel figyeljék a fejleményeket.<sup>189</sup>

King fentebb már említett táviratai mellett július 2-án tett újfent javaslatot a követendő brit politikára. A lehetséges szovjet lépések számbavételekor semmi jelét nem látta annak, hogy a Szovjetunió esetleg katonai úton kívánná Titót eltávolítani, palotaforradalom útján történő eltávolítását pedig már kivitelezhetetlennek tartotta. Azt is kizárta, hogy a szovjetek belső lázadás szításával számoljanak le a jugoszláv vezetőkkel, de elvetette a kibékülés lehetőségét is. Így egyetlen reális alternatívaként a gazdasági blokáddal számolt. „Ezzel viszont Jugoszláviát elkerülhetetlenül a Nyugat karjaiba löknék.” - vélte, ami King szerint nem lehetett a Szovjetunió érdeke.<sup>190</sup>

Abban, hogy Nagy-Britannia ekkor még nem kívánt segítséget nyújtani „Tito felszínen tartásához,” Bevin hírhedt kommunistaellenessége is megnyilatkozhatott.<sup>191</sup> Ezt Donald D. Maclean, a washingtoni brit nagykövetség első titkára július 3-án telefonon ki is fejtette Frederick T. Merillnek, az amerikai külügyminisztérium déli osztályának vezetőjének. Az első titkár ekkor arról a belgrádi nagykövetségnek adott utasításról tájékoztatta kollégáját, miszerint bármilyen jugoszláv gazdasági segítségkérést<sup>192</sup> gyanakvással kell fogadni,<sup>193</sup> és a jugoszláv kérést meghallgatva arra kitérő választ kell adnia.<sup>194</sup>

A fentiekkel és ezáltal a kivárás politikájával az amerikai diplomácia is egyetértett. Ezt az is alátámasztja, hogy a washingtoni brit nagykövetségről július 7-én üzenetben közölték a Foreign Office-szal, hogy az amerikaiak a britekével azonos álláspontot képviselnek: „A State Department egyetért azzal, hogy a jelen pillanatban egyetlen nyugati gesztust sem szabad Tito felé tenni.” Az amerikaiak azonban még ekkor sem tettek le a már említett nyilatkozattételről, „de ez nagyon rövid és semmire sem kötelező lesz, és nem fog eltérni a fentiektől.”<sup>195</sup>

Mind a brit, mind az amerikai diplomáciának a Tájékoztató Iroda határozatát követő

<sup>189</sup> Uo. 6-8.

<sup>190</sup> PRO FO 371/72581 R7867/407/92. King újabb elemzésének közvetlen háttérében az állt, hogy bécsi híresztelések szerint Tolbuhin szovjet marsall Belgrádban tartózkodott, hogy a jugoszláv pártkongresszus előtt rendezzék a vitát. King a híresztelést minden alapot nélkülözőnek tartotta.

<sup>191</sup> Bevin a Tájékoztató Iroda határozatára először visszafogottan reagált, hiszen eddig a jugoszlávok bírálták a legagresszívebben a brit külpolitikát. Habár hitt a szakítás valódiságában, Attlee-nek írt júliusi emlékeztetőjében nem tulajdonított neki igazi jelentőséget. Azt egy családi vitához hasonlította. Bullock: i. m. 599.

<sup>192</sup> A belgrádi amerikai nagykövetségnél ugyanis egy bizonyos „Dragonich”, aki Djilas barátjaként adta ki magát, már július elején tapogatózni kezdett (nyilvánvalóan felettesei tudtával), és afelől érdeklődött, hogy Jugoszlávia esetleg részt vehetne-e az Európai Újjáépítési Programban. Az amerikai nagykövet a kérdésben a brit ajánlásoknak megfelelően járt el. Ez is jelzi, hogy a konfliktus nyilvánosságra kerülése után az Egyesült Államok követendő politikának fogadta el a britek álláspontját. PRO FO 371/72590 R7861/407/92

<sup>193</sup> A brit gyanakvásba belejátszott az is, hogy egyes nézetek szerint Sztálin és Tito konfliktusa megrendezett volt. A Tájékoztató Iroda határozatát eszerint a jugoszláv párt belső fegyelmének megszilárdítására kívánták felhasználni. Ceh: i. m. 4.

<sup>194</sup> FRUS 1948, Vol. IV. 1084.

<sup>195</sup> PRO FO 371/72583 R8190/407/92

irataiból kiderül tehát, mindkét országot élénken foglalkoztatta a konfliktusban rejlő lehetőség. Ennek megfelelően saját külpolitikai álláspontjukat is megfogalmazták. Pár nappal a határozat megjelenése után mindkét kormány a be nem avatkozás mellett döntött, tehát az amerikaiak is elfogadták a britek óvatosabb nézetét.

### *A szovjet-jugoszláv konfliktus eszkalálódása (1948 június-1949 november)*

A Tájékoztató Iroda határozata természetesen érzékenyen érintette Titót és a jugoszláv vezetés többi tagját, így azonnali cél volt, hogy megfelelő választ adjanak a határozatban megfogalmazott vádakra. Erre a Jugoszláv Kommunista Párt V. kongresszusának összehívása bizonyult a legmegfelelőbb alkalomnak. Erről a Központi Bizottság június 29-i ülésén döntöttek és azt július 21-én nyitották meg a topčideri egykori királyi testőrlaktanya épületében, ott, ahol egykor Draža Mihailović perét rendezték meg.<sup>196</sup> A konferenciára a jugoszlávok mellett a Szovjetunió és a csatlósállamok is erősen figyeltek. Sztálin és a szovjet vezetés külön tervet is kidolgozott, hiszen a kongresszust látta a legmegfelelőbb alkalomnak arra, hogy Titót és követőit eltávolítsák a hatalomból. Helyzetértékelésük optimizmusában valószínűleg közrejátszottak azok a Belgrádból küldött szovjet jelentések, amelyek gyengének értékelték a jugoszláv vezetés párton belüli helyzetét. Sztálin ezért úgy gondolta, hogy a hadsereg szovjetbarát köreit felhasználva a kongresszust a Szovjetunió melletti demonstrációvá és a jugoszláv pártvezetés perévé alakíthatja át.<sup>197</sup> Nem számolt azonban azzal, hogy Tito kézben tartotta a jugoszláv pártügyek irányítását, így a hatalma megdöntéséről szövögetett álmaiban Sztálinnak csalatkoznia kellett.

A pártkongresszust a belgrádi brit nagykövetség is élénk figyelemmel követte és az ott történekekről többször be is számolt.<sup>198</sup> Amellett, hogy a konferencia minden részletéről tájékoztatták Londont, Charles Peake és Cecil King összefoglaló jelentéseiben a legfőbb pontokat és összefüggéseket is megvizsgálták, mint például az új pártprogram külpolitikai fejezetét. King július

<sup>196</sup> Maclean: i. m. 348. A helyszín kiválasztásában két ok játszott szerepet: egyrészt Jugoszláviában máshol nem volt olyan hely, ahol ekkora nagyságú rendezvényt lehetett volna tartani, másrészt tovább nem részletezett biztonsági szempontok is szerepet játszottak ebben. Djilas 1985.: i. m. 211. A határozattal kapcsolatos dokumentumok olvashatók: Clissold 1975.: i. m. és *White Book on Aggressive Activities by the Governments of the USSR, Poland, Czechoslovakia, Hungary, Rumania, Bulgaria and Albania towards Yugoslavia*. Beograd, Ministry of Foreign Affairs of the Federal People's Republic of Yugoslavia, 1951.

<sup>197</sup> Fejtő: i. m. I. kötet, 174-176.

<sup>198</sup> Tito beszédének jelentőségével Maclean is foglalkozott emlékiratában és kihangsúlyozta, hogy a jugoszláv marsall sikerrel fordította a párt közvéleményt vádlóik ellen, miközben beszédében közvetlenül egyszer sem bírálta Sztálint vagy a Szovjetuniót. Maclean: i. m. 350. Tito beszédét hangos tapsvihár zárta, közte a „Sokáig éljen Tito elvtárs! Sokáig éljen Sztálin elvtárs, a haladó emberiség tanítója és vezetője!” felkiáltásokkal. Rusinow: i. m. 29.

23-án Bevinnek küldött bizalmas levelében ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy a jugoszláv pártvezetés számára a legfontosabb Jugoszlávia függetlenségének megőrzése, miközben „eltökélten harcolni fognak az imperialisták kísérletei ellen, bármilyen formában is próbálják meg rabszolgasorsba dönteni Jugoszlávia népeinek szocialista hazáját.” Meglátása szerint a jugoszlávok legszorosabbnak a Bulgáriával és Albániával történő együttműködést tekintették, hiszen ezzel kapcsolatban ki is fejtették, hogy „Bulgária és Albánia népköztársaságaival legszorosabban azon kell együtt dolgoznunk, hogy megteremtsük a feltételeket ahhoz, hogy Bulgária és Albánia népei az egyenlőség alapján unióra lépjenek Jugoszlávia népeivel.”<sup>199</sup> Ez utóbbi, a föderációra vonatkozó kitétel végül kimaradt a határozatból,<sup>200</sup> vélhetően Tito fent már bemutatott beszédével összefüggésben. King mindebből azt a következtetést vonta le, hogy Titóék „ragaszkodnak a marxista doktrína eretnek újragondolásához,” továbbá, hogy a szakítás ellenére semmi jel nem utal a rendszer demokratizálódására, de a nyugathoz közeledésre sem: „nincs utalás [...] arra, hogy a jugoszlávok szakítása [...] liberálisabb vagy demokratikusabb rendszert hozna létre Jugoszláviában vagy hogy nagyobb barátságra törekednének a Nyugattal.”<sup>201</sup>

A beszámolók meghallgatását és a párthatározat elfogadását követően a kongresszus megválasztotta a Politbüro tagjait. A párt főtitkára természetesen továbbra is Tito maradt. Charles Peake belgrádi brit nagykövet mindebből azt szűrte le, hogy a „vezetők újraválasztásával a Tájékoztató Irodával kibékülés esélye nagyon távoli lesz.” Bizalmas minőségű rejtleges táviratában azonban ennek a brit-jugoszláv kapcsolatokra gyakorolt esetleges hatásaival nem foglalkozott.<sup>202</sup>

A Jugoszláv Kommunista Párt kongresszusát már a kortársak is a függetlenség legitimálásának szempontjából tartották fontosnak, hiszen az megmutatta, hogy „ki az úr a házban.” Szovjet szempontból a konferencia nem is zárulhatott volna rosszabbul, mert Sztálin teljesen félreértelmezte a jugoszláviai helyzetet és nem tudott hatékony ellenzéket létrehozni a jugoszláv kommunista párton belül.<sup>203</sup> Tito kiszorítására következő lehetősége Arso Jovanović tábornok volt, akinek sikertelen szökési kísérlete egybeesett a Belgrádban megrendezett dunai hajózási konferenciával.

A konferencia összehívásáról a Külügyminiszterek Tanácsa 1946. december 21-i ülésén

---

<sup>199</sup> PRO FO 371/72585 R8905/407/92

<sup>200</sup> PRO FO 371/72586 R9082/407/92

<sup>201</sup> PRO FO 371/72585 R8905/407/92. Hasonlóan vélekedtek a külügyminisztériumban is, amire a margóra írt feljegyzés árulkodik. A megjegyzést készítő referens ugyanis Kinghez hasonlóan úgy vélte, hogy a jugoszlávok a „jelen eretnokséget fogják folytatni.” Uo. A tervetéről készített elemzését King július 26-án, már a kongresszuson elhangzottak fényében kiegészítette. Ekkor már úgy vélte, hogy a határozat a kongresszus egész vonalát tükrözi, hangjában erősen nacionalista, miközben a nemzetközi kérdéseket csak gyenge általánosságokban érinti. PRO FO 371/72585 R8863/407/92.

<sup>202</sup> PRO FO 371/72586 R9082/407/92

<sup>203</sup> Djilas 1985.: i. m. 212. és Maclean: i. m. 351.

döntött,<sup>204</sup> azzal, hogy a békeszerződések aláírásától (1947. február 10.) számított hat hónapon belül új konvencióban kell szabályozni a dunai hajózás kérdéseit. A konferenciát a dunai államok és a négy nagyhatalom (a Szovjetunió dunai államként is részt vehetett) képviselőinek, összesen 11 delegátus részvételével 1948. július 31. és augusztus 18. között rendezték meg.<sup>205</sup> A nyugati nagyhatalmak, köztük Nagy-Britannia számára a konferencia azért is jelentős volt, mert a Tájékoztató Iroda határozatát követően első alkalommal láthatták együtt a szovjetek és a jugoszlávok képviselőit.<sup>206</sup> Charles Peake belgrádi brit nagykövet erről több alkalommal be is számolt. Augusztus 7-én Geoffrey Wallingernek a külügyminisztériumba küldött titkos levelében részletesen foglalkozott annak hangulatával, amit „meglehetősen hűvösnek” minősített. Meglátása szerint azt leginkább a „gyanakvás és a félelem” légköre jellemezte: a „csatlós delegációk egymásra gyanakodnak, Visinszkijtől [a szovjet delegáció vezetője] pedig mindenki fél.” Annak ellenére, hogy a többi küldöttség szinte páriaként kezelte a jugoszláv vendéglátókat, Peake szerint a jugoszláv delegáció tagjainak „jókedvét ez nem akadályozta.”<sup>207</sup> Egy héttel később, augusztus 14-én azonban már úgy jellemezte a jugoszláv delegáció tagjait Bevinnek írt titkos minősítésű személyes levelében, mint akik „szembetűnően másnaposságtól szenvednek.” „Barátságtalanok és pesszimisták,” behódolásnak azonban „semmi jelét nem mutatják.” A nagykövet a konferencián tapasztaltak alapján úgy vélte, hogy „Sztálin már felismerte, hogy súlyos hibát követett el,” azonban „kénytelenek a jelenlegi szovjet politika folytatására.” A jugoszlávok pedig arra, hogy „fanatikus kommunistaként” viselkedjenek. A brit nagykövet azt is felismerte, hogy a jugoszláv vezetés a végletekig nem bagatellizálhatja el az ellentéteket és nem keltheti azt a látszatot, hogy a Szovjetunió és Jugoszlávia között minden a legnagyobb rendben lenne. Titóéknak ezért előbb vagy utóbb dönteniük kell: „vagy Canossa-járásba kezdenek vagy új patrónust kell keresniük.” Abban azonban kételkedett, hogy Sztálin megbocsátana Titónak: „A Moszkva és Belgrád közti bizalom, úgy vélem, teljesen megszűnt.”<sup>208</sup>

A konferenciát a brit nagykövet arra is felhasználta, hogy megbeszéléseket folytasson Aleš Bebler külügyminiszter-helyettessel. Bebler először még az ellentétek minimalizálására törekedett, de már közölte a brit nagykövettel, hogy a konferencia után függetlenebbül fognak fellépni.<sup>209</sup> A megbeszélésekkel kapcsolatban Peake kihangsúlyozta, hogy a külügyminiszter-helyettes

---

<sup>204</sup> Balogh: i. m. 301.

<sup>205</sup> Uo. 301.

<sup>206</sup> Lane 1996.: i. m. 129.

<sup>207</sup> PRO FO 371/72587 R9432/407/92

<sup>208</sup> PRO FO 371/72588 R9964/407/92. A jugoszláv hangulat módosulását az is befolyásolhatta, hogy Peake fenti távirata előtt került sor Kardelj és Ranković Visinszkijjel folytatott megbeszélésére. Mivel a brit nagykövet erről elkésett, csak mások beszámolóira tudott támaszkodni. Ezek alapján azonban azt jelentette Londonba, hogy a megbeszélésre „jeges hangnemből került sor.” Uo.

<sup>209</sup> Lane 1996.: i. m. 129.

meglehetősen „sértett és sebzett hangon” beszélt a szovjetek jugoszlávellenes lépéseiről.<sup>210</sup>

Arso Jovanović sikertelen szökési kísérletéről a britek az augusztus 18-i jugoszláv sajtóból értesültek. Az eseményről készített első gyorsjelentésében Peake a szökés tényét önmagában „nagyon jelentősnek” minősítette. Számára ez a „Tito elleni mozgalom nem várt nagyságát” jelezte. Azt azonban nem gondolta, hogy a belső ellenzék meg tudná szerezni a hatalmat. Helyesen vélekedett abban, hogy a „Tito-ellenes klikk hatalomra kerülésére jelenleg nincs esély.”<sup>211</sup>

Peake augusztus 19-én részletesebben is foglalkozott a kérdéssel a külügyminisztériumba küldött sürgős és titkos minősítéssel ellátott rejtjeles táviratában. Ebben beszámolt a sikertelen szökési kísérlet körülményeiről, és várható következményeiről. A belgrádi brit nagykövet úgy értesült, hogy a tábornok régóta tervezte szökését. A terv részeként Vrsac közelébe ment, hivatalosan azért, hogy a határőröket ellenőrizze. Valójában azért, mert ott Jovanović egyik barátjának volt földbirtoka.<sup>212</sup> Peake a tábornok montenegrói származására utalva úgy vélte, hogy a montenegróiak, bár a rendszer kedvezményezettjei (akár a hadsereg vezetőségében betöltött nagy arányukra is gondolhatott), „egyre több bizonyíték szól amellett, hogy jelentős részük Tito-ellenes.” Ennek háttérében a hagyományos orosz barátságot vélte meghúzódní. A brit nagykövet a montenegróiakon kívül még a veterán partizánokban ismerte fel Tito belső ellenzékét. Úgy vélte, hogy elsősorban nekik és „különösen azoknak, akik egykor a spanyol polgárháborúban harcoltak, van elégük abból, amit korrupt ideológiának és a jelenlegi vezetés szűk látókörű nacionalizmusának vélnek.” Peake jelentését a külügyminisztériumban is érdeklődéssel olvasták, amire a nagyszámú margóra fűzött megjegyzés is utal. Ezek közül az egyik azért tartotta jelentősnek a szökési kísérletet, mert az arra utalt, hogy a „szakítás a vártnál mélyebb lehet.” Egy másik észrevétel szerint pedig az húzódozott meg a háttérben, hogy a montenegróiak és a macedóniaiak egy lazább föderációt szerettek volna: „Azt hiszem, hogy a montenegróiak és a macedóniaiak egyaránt lazább föderációt óhajtanak Jugoszláviában, ami mentes Belgrád centralista törekvéseitől, olyat, amelyet az alkotmány és a "jugoszláv föderáció" név indítványoz”<sup>213</sup>

Peake a párt belső ellenzékéről további részleteket ismert meg Nesićtyel, a jugoszláv

<sup>210</sup> PRO FO 371/72588 R9964/407/92

<sup>211</sup> PRO FO 371/72587 R9627/407/92

<sup>212</sup> A tábornok halálának körülményeiről Vladimir Kovačević a belgrádi katonai bíróságon 1950. június 3-án tanúként a következőt vallotta: „Koromsötét volt. Őrhelyemen voltam, amikor észrevettem, hogy valakik elhaladtak előttem. Egy fehér egyenruhát láttam. Felriadtam és hallottam, ahogy egyikük ezt mondja: „Valami mozog.” Odakiáltottam: „Állj!” Semmit sem szóltak, de leadtak két lövést. Löttem egyet, aztán még egyet, aztán hallottam, hogy egyikük azt mondja, hogy valaki meghalt. Amikor ezt meghallottam, harmadszor és negyedszer is löttem, aztán az ötödik lövés is eldörrent. Ezt követően visszamentem Sočice faluba, hogy megtaláljam parancsnokomat – majd miután hajnalban megtalálta – [k]ibiztosított löfegyverünkkel visszamentünk megnézni, hogy kit öltem meg. Először egy fehér sapkát találtunk, aztán a testeket. Így történt.” White Book: i. m. 228. dokumentum, 367. Magyarul olvasható: Vukman Péter: *A szovjet-jugoszláv konfliktus története (1948-1949). Ideológiai vádak a korabeli forrásokban*. Szeged, 2005. (Kézirat, egyetemi szakdolgozat melléklete) 85.

<sup>213</sup> PRO FO 371/72587 R9742/407/92

külgyminisztérium nyugati osztályának korábbi vezetőjével, akkori külkereskedelmi államtitkárral való találkozásakor. Nesić megerősítette a nagykövetet abban, hogy a „rég elvtársak, főként azok, akik 1939-ben párttagok vagy társutasok voltak, különösen ellenük vannak és a spanyol polgárháborúban harcolókról úgy vélte, hogy többségük biztosan Sztálin mellett van.” Peake az államtitkártól arról is értesült, hogy Jovanović menekülését a „Szovjetunióban és Romániában készítették elő.” A terv szerint a tábornok szökése „egy alternatív jugoszláv kormány alapját jelentette volna, amelyet Romániában állítottak volna fel.” A gyanú már akkor felmerült a brit nagykövetben, amikor augusztus 9-én Ana Paukerrel, a román külügyminiszterrel találkozott: „felmerült bennem, hogy rivális jugoszláv kormányt állíthatnának fel egy másik kommunista országban.” Megérzésének akkor még nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Jovanović szökése után azonban már úgy vélte, hogy nem volt véletlen, hogy Pauker augusztus 11-én sietve távozott Belgrádból, hiszen ez egybeesett Jovanović lelövésének idejével. A román delegációt vezető külügyminiszter csak 48 óra elteltével tért vissza.<sup>214</sup> A tábornok szökése azt is tudatosította a britekben, hogy Sztálint komolyan foglalkoztatta egy emigráns, Tito-ellenes kormány létrehozásának gondolata. Ahogyan azonban Hebrang és Žujović esetében sem sikerült egy puccsot megszerveznie, ez a terv sem vált valóra. Tito továbbra is élvezte a párt többségének támogatását és jól működött Ranković titkosrendőrsége is. Nem csoda, hogy októberben, a parlament őszi ülésszakának megnyitó ülésén a képviselők egyhangú határozatban sorakoztak fel Tito mögött.<sup>215</sup>

Habár Bebler már a dunai konferencián is utalást tett arra, hogy Jugoszlávia hamarosan függetlenebb külpolitikába fog kezdeni, a nagyszámú belső pártellenzék miatt Tito ekkor még nem szakíthatott nyíltan Moszkvával. Edvard Kardelj jugoszláv külügyminiszter 1948. december 28-án, a parlament költségvetési vitájában elhangzott beszéde is erre utal. Beszédéből Peake kiemelte, hogy Kardelj „nem titkolta, hogy a Tájékoztató Iroda határozatának eredményeként megromlottak a kapcsolatok Jugoszlávia és a keleti tábor többi országa között.” Ez azonban nem jelentette, hogy a nyugati táborba állnának át: „M. Kardelj beszéde ugyanakkor érdekesen jelzi, hogy a jugoszláv vezetőket még mindig elrémiszi, amit az országuk "nyugati táborhoz csatlakozásának" akár a gyanúja is kelthet támogatóik körében.” A beszéd alapján a brit nagykövet azért sem feltételelezhette mindezt, mert felszólalásában Kardelj „többször bírálta az imperialista nagyhatalmakat.”<sup>216</sup>

A kelet-európai országok közül a leghamarabb Albániával romlott meg Jugoszlávia kapcsolata, azzal az országgal, amely 1948-ig a leginkább ki volt szolgáltatva Jugoszláviának. Titóék gyakorlatilag a saját kliensállamuknak tekintették Albániát és úgy viselkedtek, ahogyan Sztálin viselkedett a többi kelet-európai csatlós állammal. A jugoszláv-albán kapcsolatok

<sup>214</sup> PRO FO 371/72588 R9791/407/92.

<sup>215</sup> PRO FO 371/72589 R11346/407/92

<sup>216</sup> PRO FO 371/78689 R399/1022/92

felvázolásában azonban sem most, sem a későbbiekben sem tudunk tiranai brit követjelentésekre hivatkozni. Ennek az az oka, hogy a korfu-csatornai incidens<sup>217</sup> után Nagy-Britannia és Albánia között megszűnt a diplomáciai kapcsolat. A brit diplomácia így kénytelen volt részben belgrádi, részben a tiranai francia követség információi alapján kialakítani álláspontját. Így érthető, hogy a belgrádi brit nagykövet távollétében Cecil King július 1-én tiranai francia forrásra hivatkozva arról táviratozott Londonba, hogy Albániában a „jugoszlávok többsége már összecsomagolt és Jugoszláviába távozott.” Habár a francia diplomácia értesülései nem minden esetben tükrözték teljesen a valóságot, King az amerikai nagykövetségtől is a jugoszlávok aggodalmairól értesült. Egy meg nem nevezett, Djilashoz közel álló személy ugyanis arról számolt be az amerikai nagykövetnek, hogy „miután három évig etettük őket, az albánok most ellenünk fordultak.”<sup>218</sup>

A jugoszlávok félelmei mindenesetre hamar beigazolódtak. Az elkövetkező napokban több jugoszlávellenes intézkedést foganatosítottak Albániában. „Bezáratták a jugoszláv könyvesboltokat és megtiltották a jugoszláv lapok árusítását.” További propagandalépésként pedig „minden iskolát Tito könyveinek elégetésére utasítottak és a Marsall arcképeit eltávolították a hivatalok faláról.” Az intézkedések foganatosítását „gyakran kísérte inzultus és felháborító viselkedés.”<sup>219</sup> A brit követjelentésből az is ismert, hogy a szovjet példát követve az albán kormány az „összes jugoszláv technikai tanácsadó távozását követelte, 48 órát hagyva távozásukra.” A jugoszláv-albán gazdasági szerződést pedig, a térségben elsőként, már július 1-jén felmondták.<sup>220</sup>

A jelentéseken túl a belgrádi brit nagykövetség elemezte is a szerződés felmondása mögött meghúzódó okokat. King július 6-án sürgős és bizalmas minősítéssel rejtjeles táviratban foglalta össze meglátásait. Albán részről teljesen értelmetlennek tartotta a lépést, hiszen az ország „élelmiszerből és már létfontosságú termékekből erőteljesen Jugoszláviától függ.” Arra pedig szerinte Hodzsa nem számíthatott, hogy a szovjet tábor többi országából pótolhassák ezeket. Ezért úgy vélte, hogy az albánok a „gazdasági következményekre való tekintet nélkül hozták meg döntésüket.” Valós céljuk nem a gazdaság helyzetének javítása volt, hanem a jugoszláv befolyás megszüntetése. A szerződés felmondásával ehhez láttak megfelelő ürügyet. A távirat szóhasználatával élve „egyedülálló lehetőséget láttak a jugoszláv járom lerázására.”<sup>221</sup>

Az albán-jugoszláv gazdasági kapcsolatok megromlásával párhuzamosan a pszichológiai

<sup>217</sup> Az első korfui incidensben (1946. május 15.) az albán partvédelem két brit hadihajóra nyitott tüzet. A második incidensre október 22-én került sor. Ekkor két brit hajó futott aknára az elvileg már aknamentesített tengerszakaszon és 40 brit tengerész vesztette életét. Ennek következtében Nagy-Britannia megtagadta az albán kommunista rendszer elismerését és jóvátételt követelt az okozott károkért. A két ország vitáját csak az 1990-es évek elején sikerült rendezni, miután Albánia elismerte, hogy Jugoszláviával együtt felelős az incidensért. Crampton 2002.: i. m. 47.

<sup>218</sup> PRO FO 371/72580 R7849/407/92

<sup>219</sup> PRO FO 371/72580 R7843/407/92

<sup>220</sup> PRO FO 371/72581 R7961/407/92

<sup>221</sup> PRO FO 371/72581 R7962/407/92



hadviselés különböző elemei is felerősödtek. A propaganda-hadviselés részeként augusztusban bebörtönözték Nuri Hutát, az albán-jugoszláv kulturális társaság vezetőjét,<sup>222</sup> szeptemberben pedig észak-albániai fegyveres összecsapásokról és a jugoszláv határ menti albán törzsek felfegyverkezéséről érkeztek híresztelések.<sup>223</sup> Ezek valóságtartalmában azonban a belgrádi brit nagykövetségen kételkedtek és a különböző mendemondákat a „zavarosban halászásnak” tekintették. Annak sem tulajdonítottak különösebb jelentőséget ha a jugoszláv határőrök „néhány fegyveres bandita határátlépésekor becsukják a szemüket.”<sup>224</sup>

A kétoldalú kapcsolatok elhidegülését azonban nem csak jugoszláv-albán vonatkozásban figyelhetjük meg. Hasonló fejleményeket tapasztalhatunk a többi népi demokrácia esetében is. Ez megnyilvánult a jugoszláv diplomatákat ért inzultusokban és több követségi vezető és munkatárs lemondásában is. A brit külképviseletek ezekről minden esetben beszámoltak. A jugoszláv diplomáciai testületet ért kellemetlenségeket egy-egy csehszlovák és lengyel esettel érzékeltetjük. Meglepő módon a brit diplomaták Montevideóban szerezték meg azt a csehszlovák iratot, amelyben 1948. július 21-én arra utasították a csehszlovák külképviseleteken dolgozókat, hogy „tartózkodóan lépjenek fel a jugoszláv diplomatákkal szemben és semmilyen kapcsolatot ne tartsanak fenn jugoszláv állampolgárokkal.”<sup>225</sup> Azt, hogy mindez hogy működött a gyakorlatban, jól illusztrálja az a fogadtatás, amelyben Pribičević jugoszláv nagykövetet az amerikai függetlenség napján Varsóban rendezett fogadáson részesítették. Donald St. Clair Gainer, a Lengyelországba akkreditált brit nagykövet (1947-1950) jugoszláv kollégájának viselkedését egyenesen „egy megfélemlített kutyáéhoz” hasonlította Robert Maurice Alers Hankeynek, a külügyminisztérium északi osztályának vezetőjének (1946-1949) írt bizalmas levelében. Külön kiemelte, hogy a szovjet és csatlós diplomaták közül senki sem volt hajlandó vele beszélni. Idegkimerültségre panaszkodva a brit nagykövettel is csak pár szót váltott, majd az árgus tekintetek keresztüzeben „elköszönt és gyorsan távozott.”<sup>226</sup>

A jugoszláv diplomaták de facto kiközösítése mellett több esetben dezertálásra is sor került, legkorábban Romániában. Adrian Holman rendkívüli brit követ (1947-1948) augusztus 2-án sürgős és szigorúan titkos munősítésű táviratban számolt be a *Scanteia*, a román pártlapban július 31-i számában megjelent cikkről, amely Golubović jugoszláv nagykövet lemondó nyilatkozatát tartalmazta. A jugoszláv nagykövet lépését azzal indokolta, hogy a „Jugoszláv Kommunista Párt

<sup>222</sup> PRO FO 371/72104 R10210/514/90

<sup>223</sup> Nemcsak a jugoszláv-albán, hanem a jugoszláv-román határ megerősítéséről is szállingóztak híresztelések július elején. Adrian Holman bukaresti brit rendkívüli követ (1947-1948) olasz kollégájától értesült arról, hogy a jugoszlávok megerősítették a román határszakaszt. Holman ezt azonban elvetette, mert „szerinte minden nyugodt a határon.” PRO FO 371/72583 R8319/407/92

<sup>224</sup> PRO FO 371/72104 R11467/514/90

<sup>225</sup> PRO FO 371/71321 N8988/2186/12

<sup>226</sup> PRO FO 371/72583 R8306/407/92

szovjetellenes irányt vett.” Holman megbízhatóbb forrásból ugyanakkor arról értesült, hogy Golubovičtyal szándéka ellenére írták alá a szóban forgó nyilatkozatot, miután július 30-án, krimibe illő körülmények között, „autójából kiráncigálták, egy másik autóba ültették és ismeretlen helyre szállították.”<sup>227</sup> Hasonló lemondásra Bulgáriában is sor került. Itt 1948 novemberében Haji Panzov követségi tanácsos mondott le.<sup>228</sup> Ezt még augusztusban megelőzte a teheráni jugoszláv követség első titkárának lemondása,<sup>229</sup> amit szeptemberben Momčilo Ješić követségi sajtótitkár, Zora Ješić követségi másodtitkár és Ljubomir Karinja könyvtáros lemondása követett Oslóban. Mivel a Norvégiába akkreditált jugoszláv katonai attasé már korábban lemondott, Moskovljević nagykövet gyakorlatilag beosztottak nélkül maradt.<sup>230</sup> Hasonló helyzet állt elő az ottawai jugoszláv követségen is, ahol október elején Pavle Lukin követségi tanácsos mondott le hat munkatársával együtt.<sup>231</sup>

Habár hasonló esetre Magyarországon nem került sor, a jugoszláv-magyar kapcsolatok alakulásával foglalkozó iratok mennyisége önmagában is arra utal, hogy a brit külügyminisztérium különös figyelemmel követte a jugoszláv-magyar kétoldalú kapcsolatok alakulását.

### *Magyarország szerepe a Jugoszlávia elleni rágalomhadjáratban (1948-1949)*

A brit diplomácia a jugoszláv-magyar kapcsolatok elmérgesedésének több apróbb elemét észlelte. Ezek közül Dudás Lajos esetét emeljük ki, amiről Alexander Knox Helm budapesti brit követ (1947-1949) 1948. július 12-i *en clair* táviratában számolt be. A hivatalos magyar verzió szerint Dudásnak, aki 1926-tól volt a Jugoszláv Kommunista Párt tagja, két társával együtt azért kellett Magyarországra menekülnie, mert támogatták a Tájékoztató Iroda határozatát. A Foreign Office egyik referense a beérkező távirat margójára írt kiegészítésében azonban a *Borba* Dudást bíráló megjegyzéséről írt. A jugoszláv pártlap cikkéből kiemelte, hogy Dudás 1944-ben „magyar nacionalistaként egy ideig szimpatizált a megszállókkal.”<sup>232</sup> Mivel a disszidens későbbi sorsára vonatkozó további brit külügyi irat nem ismeretes, valószínűleg nem történt olyan, személyével összefüggő lépés, amely felkeltette volna a brit diplomaták érdeklődését. Dudás menekülését Rákosiék egy olyan esetnek tekintették, amelyet felhasználhattak a jugoszlávok elleni

<sup>227</sup> PRO FO 371/72571 R9077/181/92G

<sup>228</sup> PRO FO 371/72591 R13841/407/92

<sup>229</sup> PRO FO 371/72588 R10128/407/92

<sup>230</sup> PRO FO 371/72589 R10729/407/92

<sup>231</sup> PRO FO 371/72590 R11860/407/92

<sup>232</sup> PRO FO 371/72583 R8308/407/92

propagandájukban. Meglepő azonban, hogy mennyire kevés alkalommal került sor újabb átszökésre.

A kisebb-nagyobb incidensek mellett a budapesti brit követség többször foglalkozott a jugoszláv-magyar kapcsolattal. A budapesti brit követ augusztus 25-én bizalmas levélben számolt be Ernest Bevin külügyminiszternek nézeteiről. Ebben kiemelte, hogy a magyar vezetők a gyakorlatban nem rendelkeznek mozgástérrel, ezért engedelmesen követik Sztálin utasításait: „a magyar kommunista vezetők kezdettől fogva teljesen Moszkvától függnék,” és „vakon csatlakoznak a Tájékoztató Iroda ügyéhez.” Annak ellenére, hogy egyes értesüléseik szerint Rákosi helyzete bizonytalan volt, Helm a pártfőtitkárt „kiváló taktikusnak” tartotta, akit ezért „nem lesz könnyű eltávolítani” a hatalomból. Meglátásai azonban nem minden esetben bizonyultak helytállónak. Rajk László külügyminiszterre történő kinevezését ugyanis ugyanebben az elemzésben azzal hozta összefüggésbe, hogy Rákosiék vélhetően „gyenge pontjaikon kívántak erősíteni.” Valójában azonban a külügyminiszteri poszt lényegtelenné válásával ez egyet jelentett Rajk „felfelé” buktatásával, és összefüggött az ellene irányuló per kidolgozásával. Helm ugyanakkor azt jól látta, hogy a belpolitikai fejleményeket „hamarosan a kommunista párton belüli tisztogatás követheti.”<sup>233</sup>

1948 jugoszláv-magyar pszichológiai hadviselésében a legfontosabb szerepet az úgy nevezett „Boarov-ügy” játszotta. A magyarországi jugoszlávellenes propaganda ezzel vett olyan fordulatot, amely aztán a következő évben a Rajk-perben kulminálódott. Živko Boarov, a jugoszláv követség diplomáciai mentességet élvező sajtóattaséja 1948. július 10-én szerelemföltésből lelőtte az egyébként jugoszláv állampolgárságú Miloš Moićot, a *Naše Novine* című magyarországi délszláv lap munkatársát. Az ügy első szakaszában diplomáciai jegyzékváltásra került sor. A magyar hatóságok ezzel akarták elérni, hogy a jugoszláv követségen tartózkodó Boarovot gyanúsítottként kihallgathassák. Azért, hogy a magyarok az ügyet ne tarthassák napirenden, a jugoszlávok végül jobbnak látták hozzájárulni ehhez. Rákosiék elsőként a Boarov-ügyből akartak egy monstre, jugoszlávellenes pert kreálni, a túl korai időpont és a zavaros ügy miatt végül azonban csak propagandalehetőségként használták fel.<sup>234</sup>

Boarovot végül csak 1953-ban ítélték el, addig ítélet nélkül ült. Az 1953. november 24-én kelt vádiratból kiderül, hogy Boarov „mint az UDB. megbízottja Brankov Lázárnak az UDB. magyarországi főrezidensének vezetése alatt állott.” A természetesen koholt vádpontokban emellett az is szerepelt, hogy a Tájékoztató Iroda elítélő határozata után „Brankov Lázár és a többi jugoszláv kémek, amelyek közé Boarov Zsivko is tartozott, igyekeztek kémhálózatukat aktivizálni. Ennek során felfedezték, hogy Moics Milos, a magyarországi délszlávok lapjának, a „Nase Novine”

<sup>233</sup> PRO FO 371/72380 R10088/53/21

<sup>234</sup> Ripp in Standsky: i. m. 60-62 és Rákosi: i. m. II. kötet, 657.

szerkesztője szakított a titóista vonallal,” ezért Belgrádból azt az utasítást kapták, hogy „Moics Milost Jugoszláviába kell csalni, hogy ott az UDB. letartóztathassa.” Amennyiben erre önként nem lenne hajlandó, úgy „el kell őt rabolni és erőszakkal át kell hurcolni a határon, végül ha ez sem lehetséges, meg kell gyilkolni.” Boarov a „vezetőitől kapott utasítás értelmében” Moicsot lakásán próbálta meg erre rábeszélni, majd miután ez nem sikerült, a „vita hevében kölcsönösen fenyegetni kezdték egymást, mire dulakodni kezdtek. Dulakodás közben Boarov Zsivko előrántotta a nála lévő pisztolyt,” majd „fegyverét többször elsütötte és a lövedékek közül 2. Moics Milost halálra sebezte.” Boarovot a vádak alapján 1948. augusztus 25-én előzetes letartóztatásba helyezték. Az ÁVH vallatási módszereinek hatására bűncselekményeit „teljes egészében töredelmesen beismerte.”<sup>235</sup> A bíróság 1953. december 21-én a fenti cselekmények elkövetése miatt jogerősen „életfogytiglani börtönre és teljes vagyonelkobzásra ítéli, a közügyektől 10 évre eltiltja.”<sup>236</sup>

Helm budapesti brit követ július 19-én számolt be az esetről, megemlítve hogy „politikai okokból egy szabadkai diákot július 10-én megölt a jugoszláv sajtóattasé.”<sup>237</sup> Az ügygel kapcsolatban diplomáciai jegyzékváltásra is sor került Magyarország és Jugoszlávia között. Erről a budapesti brit követség szeptember 2-án és szeptember 15-én számolt be. Az első esetben a jugoszlávok augusztus 27-i, a második esetben a magyarok szeptember 11-i jegyzékéről. Mindkét esetben mellékeltek a jegyzékek teljes fordítását, annak tartalmát azonban érdemben nem kommentálták. Szeptember 2-án mindössze annyi megjegyzést fűztek hozzá, hogy a jegyzékváltással „többé nem lehet megjátszani, hogy csak pártok közötti vitáról van szó, ami nem befolyásolja a kormányok és a népek közti kapcsolatot.”<sup>238</sup>

1948 őszén a propaganda-hadjárat új színfoltját jelentette Dušan Devedjić budapesti jugoszláv követségi titkár letartóztatása. Erre akkor került sor, amikor „október 25-én a magyar titkosrendőrség ügynökei betörték a Tanjug, a jugoszláv hírügynökség budapesti irodájába.” Az esetről Peake belgrádi brit nagykövet a jugoszláv sajtóra támaszkodva számolt be, kiemelve, hogy Devedjićet „kémkedésre akarták rávenni,” neki azonban sikerült megszöknie a rendőrség épületéből. Válaszul másnap a magyar hatóságok Jovanović jugoszláv nagykövetet kiutasították az országból, majd a diplomáciai protokollban szokatlan módon a hazafelé tartó nagykövetet a határnál „erőszakkal leszállították a vonatról és fegyveres kísérettel a helyi rendőrállomásra kísérték.” A nagykövetség vezetését ekkor Simanović vette át. Őt azonban október 29-én szintén nem kívánt

<sup>235</sup> Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára, Budapest (továbbiakban: ÁBTL) 2.1 V-54381-zárt I/110 10-12.

<sup>236</sup> Uo. 56-59. 1955. december 2-án, a javuló jugoszláv-magyar kapcsolatok jegyében a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a „börtönbüntetés hátralévő részét kegyelemből elengedte.” Uo. 105. A szabadulást követően Boarov visszatért Jugoszláviába és nyugdíjazásáig Újvidéken, a Matica srpska osztályvezetőjeként dolgozott. A. Sajti Enikő: Egy kommunista káder a külügyben 1945-1948: Rex József. *Forrás*, 2009. július-augusztus. 91.

<sup>237</sup> PRO FO 371/72605 R8559/934/92

<sup>238</sup> PRO FO 371/72605 R10454/934/92 és R10900/934/92

személynek nyilvánították és kiutasították az országból. Mindössze egy nappal azután, hogy a magyar hatóságok a jugoszláv katonai attasét és további öt személyt utasítottak ki. A magyar hatóságok lépéseiből Peake azt a következtetést vonta le, hogy a magyar hatóságok „minden bizonnyal a budapesti jugoszláv képviselő munkáját próbálták meg ellehetetleníteni.”<sup>239</sup>

A propaganda-hadjárat 1949-ben tovább folytatódott. Május 5-én a belgrádi légihatóság leszállásra kényszerítette a Magyar-Szovjet Légiforgalmi Társaság (Maszovlet) Budapest-Tirana között közlekedő menetrend szerinti utasszállító járatát. A frissen kinevezett új budapesti brit követ, Geoffrey Arnold Wallinger (1949-1951) a magyar sajtóból értesült az esetről. Ezt ismertetve Londonba küldött *en clair* táviratában kiemelte, hogy a magyar nézet szerint a lépés ellentétes volt az 1947-es magyar-jugoszláv légi konvencióval. Arra is kitért, hogy a magyar hatóságok, propagandisztikus felhangoktól nem mentesen, olyan példa nélküli esetnek tartották a jugoszlávok lépését, amelyet „még a hitleri Németország sem követett el a világháborúban.”<sup>240</sup>

Wallinger mellett Peake belgrádi brit nagykövet is foglalkozott az esettel. Ő május 21-én a Tanjug hivatalos nyilatkozata alapján foglalta össze a jugoszláv álláspontot. Eszerint az 1947-es konvenció csak három útvonalról – Budapest-Belgrád, Budapest-Zágráb-Zadar és Budapest-Belgrád-Szófia – tett említést, a Budapest-Tirana közti légifolyosóhoz csak az 1949. április 18-án aláírt kiegészítő protokollban járultak hozzá. A jugoszláv érvelés szerint ez kötelezővé teszi a belgrádi leszállást.<sup>241</sup> Peake azonban maga is úgy vélte, hogy az eset háttérében más húzódott meg. Feltételezte, hogy a jugoszláv lépés valójában az albánok ellen irányult, akiket a jugoszlávok továbbra is minden lehetséges módon ellenőrizni szerettek volna.<sup>242</sup> Ezt támasztja alá a Budapestről május 24-én Belgrádba küldött brit távirat is, amely arról tájékoztatta a belgrádi brit nagykövetséget, hogy a gépen utazott az albán igazságügy-miniszter. Budapesti brit érvelés szerint a jugoszlávok „egy értékes túsza szerettek volna szert tenni,” habár a követségen vitatták a miniszter alkuértékét.<sup>243</sup>

A repülőgépincidens érdekes módon egybeesett Kocsi Dzodze, az Albán Munkáspárt Politikai Bizottságának tagjának, belügyminiszternek és a titkosrendőrség főnökének a perével. A brit diplomaták azonban nem láttak összefüggést a két eset között. Annak háttérében inkább a kölcsönös erőfitogtatást vélték. Ezzel összefüggésben emelték ki, hogy a „jugoszlávok minden jugoszláv terület felett átrepülő albántól jugoszláv tranzitvízumot követelnek,” amit „válaszként

<sup>239</sup> PRO FO 371/72605 R12298/934/92 A budapesti jugoszláv ügyvivő mellett a magyar külügyminisztérium ugyanazon, 676. számú jegyzékében a követség titkárát is kiutasította az országból. Két nappal később, október 28-án egy újabb jegyzékben pedig a követség további hat munkatársát utasították ki. White Book: i. m. 465.

<sup>240</sup> PRO FO 371/78757 R5149/1384/92

<sup>241</sup> PRO FO 371/78757 R5189/1384/92

<sup>242</sup> PRO FO 371/78757 R5201/1384/92

<sup>243</sup> PRO FO 371/78757 R5419/1384/92

tekintettek arra, hogy az albán vezetés megtagadta 250 jugoszláv állampolgár elengedését.”<sup>244</sup>

Kocsi Dzodze perével a szovjet-jugoszláv konfliktus új szakaszába érkezett. Kezdetét vette Tito „leleplezése.”<sup>245</sup> A titóista perek közé a szakirodalom három pert sorol: az albán Kocsi Dzodze, a bolgár Trajco Kosztov, a minisztertanács elnöke és a Bolgár Kommunista Párt Központi Bizottságának főtitkára, valamint Rajk László mintának is tekintett perét. A pereknek Tito leleplezése mellett volt egy másik, funkcionális oka is: a hatalom így próbálta meg kiengedni a felgyülemlett feszültséget. Az autoriter rendszerekben ugyanis a hatalom teljesen megszemélyesített, ezért az irányváltást minden esetben szükségszerűen per követi. Mindez a perek periodikus ismétlődéséhez vezet, ezáltal a sztálinista kommunista rendszer szükségszerű jellegzetességévé válnak.<sup>246</sup>

A három per közül leghamarabb tehát Dzodzének a perére került sor, aki valóban a jugoszlávbarát szárny vezetője volt. A belgrádi brit nagykövetségen június 14-én, már az ítélelhozatal után, részletesebben foglalkoztak a perrel. Biztosra vették, hogy Dzodzét koholt vádak alapján ítélték el. Ezért úgy fogalmaztak, hogy az eljárás „szó szerint nem tekinthető pernek.” Azt is felismerték, hogy a per valójában a szovjetbarát Hodzsa és a jugoszlávbarát Dzodze eltérő külpolitikai irányultságú csoportjának belső harca volt, amelyből Hodzsa került ki győztesen. Győzelme pedig azt jelentette, hogy „Albánia a jelen pillanatban teljesen engedelmeskedik az oroszok utasításának.”<sup>247</sup> Mivel a perre zárt ajtók mögött került sor, arról kevés brit beszámoló készült. Mennyiségileg sokkal több brit irat foglalkozott a klasszikus Tito elleni perrel, Rajk László külügyminiszter, korábbi belügyminiszter perével.

Rajk letartóztatásáról, amelyre 1949. május 30-án került sor, Wallinger budapesti brit követ némi hezitálás után 1949. június 8-án számolt be először. Ekkor azonban még nem volt maradéktalanul biztos abban, hogy a letartóztatásra tényleg sor került-e. Elismerte ugyanakkor, hogy „szokatlanul sok híresztelés kering Rajk letartóztatásáról.” Biztosan viszont csak azt tudta, hogy Rajk „nem jelent meg a parlament mai ülésén” és „neve kimaradt a névsorolvasásból.”

<sup>244</sup> PRO FO 371/78757 R5502/1384/92

<sup>245</sup> A perekre vonatkozó magyar nyelvű szakirodalom a teljesség igénye nélkül: Berend: i. m. 89-97., Varga László: A Rajk-per háttérében. Ferenczi Edmond és Noel Haviland Field. *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 2000. 11-25., a magyarországi perek történetébe ágyazva: Kiszely Gábor: *ÁVH. Egy terrorszervezet története*. Budapest, Korona, 2000. 151-214, Hódos György: *Kirakatperek. Sztálinista tisztogatások Kelet-Európában 1948-1954*. Budapest, Eötvös, 1990. 20-99., és a később elérhetővé vált, zömmel magyarországi levéltári források tükrében kibővítve Hódos György: *Tettesek és áldozatok. Koncepciós perek Magyarországon és Közép-Kelet-Európában*. Budapest, Noran, 2005. 21-161. Rajk-per teljes vádirata, tárgyalása és ítélet: Zinner Tibor: *Rajk László és társai a népbíróság előtt. 40 év távlatából [...]*. Budapest, Magyar Eszperantó Szövetség, 1989. Rákosi saját személyét mentve ír a perről emlékiratában: Rákosi: i. m. II. kötet, 769. A per háttéréről további hasznos olvasatot nyújt: Hajdú Tibor: A Rajk-per háttéré és frázisai. *Társadalmi Szemle*, 1992/11. 17-36.

<sup>246</sup> Ulam: i. m. 145-146. Meglátása szerint a perek elsődlegesen propagandát és nevelési célokat szolgáltak és nem rendelkeztek egyetlen általános formulával. Uo. 195. Valójában a Rajk-perben használt módszerek általánossá váltak, Trajco Kosztov perében is a Magyarországon bevált sémákat használták fel.

<sup>247</sup> PRO FO 371/78222 R6074/10392/90

Mindezek alapján elképzelhetőnek tartotta, hogy Rajk „valószínűleg osztozni fog Kosztov és Gomulka sorsában.”<sup>248</sup>

Wallerger június 10-én újabb híresztelésekről számolt be. Értesüléseit Balogh pátértől, Szeged-Alsóváros plébánosától, kispapja politikustól szerezte. Balogh szerint „Rajkról azt híresztelik, hogy az elmúlt héten Rákossal és Gerővel Moszkvába utazott és onnan nem tért vissza.” A hírek szerint „nemzeti elhajlás vádjával letartóztatták” és „barátai ellen tisztogatások kezdődtek a pártban.” Balogh tudomása szerint ez „80 vezető kommunistát érint.”<sup>249</sup> Wallinger a páter információihoz nem fűzött megjegyzést, de az újabb és újabb híresztelésekről rendszerint táviratozott Londonba. Horace Anthony Claude Rumboldnak, a Foreign Office déli osztályának elsőtitkárának küldött június 15-ei titkos és személyes levelében azonban már megemlítette, hogy az első, moszkvai eltűnésről szóló mendemondák után „később az Andrássy út 60-ba szállításáról híreszteltek.” Ezt azonban csak egynek tartotta a lehetséges magyarázatok közül. Rajk eltávolítását ekkor már a parlamenti választással (1949. május 15.) hozta összefüggésbe: Rajk „eltűnésének időzítése, amire azonnal a választás után került sor, arra utal, hogy tartottak attól, hogy ezen önkényes lépés milyen hatást vált ki a választópolgároknak a választás előtt.” Ezzel hozta összefüggésbe Puskin szovjet nagykövet hirtelen hazautazását is, akinek „Rajk eltávolítása lehetett tehát utolsó feladata.” És mivel a „szovjetek budapesti satrapáikban már megbíznak, hogy bármit megcsinálnak, amit csak mondanak nekik, Puskinra örkutyaként nincs már szükségük.”<sup>250</sup>

A Rajk-per előkészületeire azonban már jóval a választásokat megelőzően sor került, miután 1948 augusztusában Rákosi Mátyás lakására hívta a Politikai Bizottság négy tagját. Kádár János, aki szintén részt vett az ülésen, később életrajzírójának a következőket mondta: „Farkas Mihály beszámolt, hogy az Államvédelmi Hatóság jelentései szerint Rajk László feltehetőleg az amerikai titkosszolgálat embere.”<sup>251</sup> Ezt követően Péter Gábor, az Államvédelmi Hatóság vezetője és munkatársai, Szücs Ernő és Dézsi Gyula vezetésével kezdetét is vette a koncepció per kidolgozása.<sup>252</sup> A brit követség természetesen erről nem tudhatott, az azonban már jobban meglepő, hogy a tárgyalásról készített beszámolóknak sem tettek említést Noel Fieldről, a Harvardon végzett amerikai kommunista szimpatizánsról és a per úgy nevezett „svájci száláról.”

Wallerget nem is annyira a letartóztatás, inkább Rajk további sorsa foglalkoztatta. Úgy vélte, hogy egyik lehetőségként „önkritika gyakorlásával alacsonyabb posztra kerülhet,” de azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy „Rákosi nagy politikai pert tervez Rajkkal, mint legfőbb bűnözővel

<sup>248</sup> PRO FO 371/78521 R5721/10110/21. Gomulkát jobboldali nacionalizmus vádjával 1948-ban kizárták a pártvezetésből. A hatalomba csak az 1956-os lengyelországi események hatására került vissza.

<sup>249</sup> PRO FO 371/78521 R5785/10110/21

<sup>250</sup> PRO FO 371/78521 R6084/10110/21.

<sup>251</sup> Idézi: Gyurkó László: *Arcképvázlat történelmi háttérrel*. Budapest, Magvető, 1982. 180-181.

<sup>252</sup> Berend: i. m. 92.

szemben.” Ez pedig Rajk kollégáit is érinteni fogja. A brit követ azonban tévesen feltételezte, hogy „van bizonyos alapja annak, hogy Péter Gábor, a rendőrfőnök, az egyik másik áldozat.” Elismerte azonban, hogy ennél pontosabb információk szerzésére nem képes. Biztosnak tűnt abban, hogy Rajknak az lehet a valódi bűne, hogy „nem volt elég moszkovita.” Ugyanakkor nem látta benne a „Kremltől teljes függetlenséget óhajtó” nacionalista típusát sem.<sup>253</sup>

Biztosabbat csak június 16-án tudott mondani, amikor az aznapi magyar sajtóból arról értesült, hogy „trockista kémszervezetet fedeztek fel,” és ennek keretében „Rajkot és Szőnyit, mint a külföldi imperialista hatalmak és trockista ügynökök kémjeit, megfosztották párttagságuktól.”<sup>254</sup> Ernest Bevin brit külügyminiszternek június 18-án küldött levelében külön is beszámolt erről. Wallinger a magyar belpolitikai helyzetre utalva azonban óvott attól, hogy Rajkban Tito magyarországi megfelelőjét lássák: „Rajkot nehéz magyar Titónak látni.”<sup>255</sup>

A háttérben meghúzódó okokról a budapesti brit követ még június 22-én is azt feltételezte, hogy Rákosi „pozíciója megőrzése miatt félelemből léphetett,” vagy hogy Gerő Ernő államminiszter és Farkas Mihály honvédelmi miniszter, akik „legteljesebb mértékben moszkoviták hírében állnak, esetleg megkötötték Rákosi kezét.” Azt azonban felismerte, hogy Rajkra az áldozati bárány szerepét osztották: „ha nem is teljesen Ábrahám fiaként, de mindenképp nagy kommunistaként Sztálin oltárán megfelelő áldozatnak” gondolták.<sup>256</sup>

Habár szintén tartalmaz téves elemeket, Hilary Young, a budapesti brit követség diplomatája szeptember 13-i bizalmas táviratában már nem csak azt állította, hogy a per egyik célja az volt, hogy „elegendő löszert biztosítson a Tito elleni propaganda hadjáratához,” de arra is ráérezett, hogy a Rajk-per „megfelelő ürügyet szolgáltat a jugoszláv-magyar barátsági szerződés felmondásához.”<sup>257</sup> Szeptember 27-én, három nappal azután, hogy meghozták Rajk halálos ítéletét, Clement Attlee brit miniszterelnöknek írt levelében már azt is felismerte, hogy a „per minden részletében a kommunista országokban zajló állami perek jól megalapozott mintáját követte.” Figyelmét az sem kerülte el, hogy néhány „itteni megfigyelő a vádirat megszövegezése és megfogalmazása alapján biztosnak veszi, hogy nem magyar eredetű, hanem legalább nagy részét oroszról fordították.” Habár Young ennek nem adott hitelt,<sup>258</sup> 1949 júliusától Fjodor Bjelkin, a kelet-európai elhárító parancsnokság vezetőjének irányításával valóban szovjet tanácsadók vették át a per kidolgozását. Ennek volt köszönhető a per jugoszláv vonalának a felerősödése is.<sup>259</sup> Wallinger

<sup>253</sup> PRO FO 371/78521 R6084/10110/21

<sup>254</sup> PRO FO 371/78521 R5939/10110/21

<sup>255</sup> PRO FO 371/78521 R6262/10110/21

<sup>256</sup> PRO FO 371/78521 R6319/10110/21

<sup>257</sup> PRO FO 371/78721 R8889/10110/21

<sup>258</sup> PRO FO 371/78523 R9414/10110/21

<sup>259</sup> Kiszely: i. m. 174-175.



azonban még október 11-én is beszámolt olyan téves nézetekről, mint hogy a per „Rákosi személyes pozícióját gyengítette és Gerő nagyon optimista annak esélyéről, hogy Rákosi oda fog kerülni, ahol most Rajk van.”<sup>260</sup> Wallingernél sokkalta pontosabban látta a per mögött meghúzódó okokat a belgrádi brit nagykövetség. Younghoz hasonlóan a pert az ottani diplomaták is Titóval hozták összefüggésbe. A vádlottak padjára nem is Rajkot, hanem Titót képzeltek: „nem Rajk, hanem Tito marsall és klikkje [a per] igazi vádlottjai.”<sup>261</sup>

A Rajk-per valóban megfelelő ürügyet szolgáltatott a nyomásgyakorlás fokozásához. Ennek újabb elemeként a Szovjetunió szeptember 28-án felmondta a Jugoszláviával 1945. április 11-én Moszkvában megkötött barátsági és együttműködési szerződést. David Kelly moszkvai brit nagykövet (1949-1951) azonnal úgy vélte, hogy a Rajk-per csak megfelelő ürügyet nyújtott a lépéshez: „A Rajk-pert minden bizonnyal csak ürügyként használták fel.”<sup>262</sup> A barátsági szerződés felmondása után a Szovjetunió újabb lépése következett. Október 25-én nem kívánatos személynek nyilvánították Karlo Mrazović moszkvai jugoszláv nagykövetet és kiutasították az országból. A jugoszláv nagykövet valójában már áprilisban távozott a Szovjetunióból, azóta Latinović látta el ügyvivőként a jugoszláv nagykövetség vezetését.<sup>263</sup> Azonban nem sokáig, mert november 16-án őt is kiutasították a Szovjetunióból. Kelly moszkvai brit nagykövet a lépés ellenére nem gondolta, hogy a Szovjetunió a diplomáciai kapcsolatok teljes felszámolására törekedne. Nem volt ugyanis érdekük, hogy minden megfigyelői posztjukat elveszítsék Jugoszláviában. A nagykövet ezért úgy fogalmazott, hogy a szovjetek „anélkül akarják a gyors és határozott fellépés látszatát keltetni, hogy kockára tennék a diplomáciai kapcsolatokat és elvesztenék jugoszláviai megfigyelői posztjukat.”<sup>264</sup>

A Szovjetuniót követve a többi kelet-európai ország is sorra mondta fel a Jugoszláviával kötött barátsági szerződést. Legkorábban Magyarország és Lengyelország. Az 1949. szeptember 30-ai lépéssel Rákosi valószínűleg élére akart állni a Tito-ellenes kampánynak. A magyar és a lengyel lépést október 1-én Románia és Bulgária, október 4-én Csehszlovákia követte.<sup>265</sup> Az albán-jugoszláv szerződést azonban nem Hodzsáék, hanem végül Jugoszlávia mondta fel november 12-én.<sup>266</sup>

Habár az előkészületek már a Rajk-per előtt elkezdődtek, ítélet csak később született Trajcsó

<sup>260</sup> PRO FO 371/78523 R9905/10110/21

<sup>261</sup> PRO FO 371/78696 R11213/1023/92G

<sup>262</sup> PRO FO 371/78712 R9397/10338/92

<sup>263</sup> PRO FO 371/78713 R10255/10338/92

<sup>264</sup> PRO FO 371/78714 R10886/10338/92. Kelly eggyel korábbi, szintén november 19-i keltezésű jelentésében a jugoszlávok válaszlépéséről is beszámolt: távozásra készítették a Szovjetunió zágrábi konzulját és a katonai attasét. PRO FO 371/78714 R10885/10338/92. A szovjet-jugoszláv barátsági szerződés felbontását kísérő jegyzékváltás magyarul olvasható: Vukman Péter: *A szovjet-jugoszláv konfliktus története a források tükrében (1948 február-1949 november)*. Documenta Historica 70. Szeged, JATEPress, 2005. 32-42.

<sup>265</sup> White Book: i. m. táblázata 448-452.

<sup>266</sup> Uo. 164-173

Kosztov perében. Bulgáriában ugyanis komoly dilemmát okozott a megfelelő személy kiválasztása. A kommunista mozgalomban betöltött múltja miatt Georgi Dimitrov, a „lipcsei per hőse” természetesen szóba sem jöhetett. Őt csendben a Szovjetunióba vitték gyógykezelésre, ahonnan már nem tért vissza élve. Kosztovot, a végső kiszemeltet, 1949 márciusában minden kormány- és párttisztviseléséről leváltották és a nemzeti könyvtár igazgatójának nevezték ki. Hamarosan letartóztatták és koncepciós perben abszurd vádak alapján halálra ítélték és decemberben ki is végezték.<sup>267</sup> A perrel többször foglalkozott Paul Mason szófiai brit követ. Magáról a tárgyalásról azonban csak azt a korántsem mindennapi epizódot emelte ki, amikor az utolsó szó jogán Kosztov tagadta az ellene felhozott vádakát. Ezt leszámítva más rendkívüli eseményre nem figyelt fel, a pert a szocialista táborban teljesen szokványosnak minősítette: „Eltekintve attól a meglepő ténytől, hogy Kosztov szinte az összes ellene felhozott vádat tagadta, a per az előírt mederben zajlott és kevés új információval egészítette ki a vádiratban foglaltakat.”<sup>268</sup>

A Rajk-pert követően tehát felgyorsultak az események. A pert ürügyként használták fel arra, hogy a Szovjetunió és kelet-európai csatlósai sorra felmondják a Jugoszláviával kötött barátsági és együttműködési szerződéseket. 1949 októberében az Egyesült Államok aktív és Nagy-Britannia hallgatólagos támogatásával Jugoszláviát beválasztották a Biztonsági Tanács nem állandó tagjai közé. A lépést Andrej Visinszkij, a Szovjetunió egykori legfőbb ügyésze, 1949-1953 között külügyminisztere éles hangvételű beszédben ítélte el a Közgyűlésben. A Szovjetunió ugyanis a hallgatólagosan Kelet-Európának fenntartott helyre csehszlovák delegációt szánt volna. Nagy-Britannia egyébként éppen a hallgatólagos egyezség miatt az első körben nem is támogatta Jugoszlávia megválasztását. Attól tartottak ugyanis, hogy a brit domíniumokat illető helyre a Szovjetunió saját jelöltet fog állítani. A második körben végül tartózkodásukkal mégis elősegítették Tito megválasztását. Az Egyesült Nemzetekben történt lépések egyenes következményeként 1949. november 29-én, az első jugoszláv állam kikiáltásának napján, a Tájékoztató Iroda Galyatetőn megrendezett ülésén minden eddiginél erősebb hangvételű határozatban ítélték el Jugoszláviát.<sup>269</sup>

<sup>267</sup> Crampton 2002.: i. m. 169.

<sup>268</sup> PRO FO 371/78251 R11838/10116/7. Mason érdekességgé azt is megjegyezte, hogy a bolgár sajtó Kosztov szokatlan megnyilvánulását a véleménynyilvánítás szabadságaként állította be.

<sup>269</sup> Jugoszlávia megválasztásához lásd: Heuser: i. m. 110-112. Hivatalosan az azonban nem szerepel a szervezet Alapokmányában, hogy a tagállamok kötelesek arra az országra szavazni, amelyet az adott térség országai jelölnek vagy támogatnak. A szavazás pedig titkosan történik. Prandler Árpád: *Az ENSZ Biztonsági Tanácsa*. Budapest, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, 1974. 448., Visinszkij beszédének részletét angolul lásd: White Book: i. m. 181-182, magyarul: Vukman 2005. kézirat: i. m. 84-85. A Tájékoztató Iroda határozata magyarul is olvasható: *A Tartós Békéért, a Népi Demokráciáért!* 1949. november 29., 4. A Jugoszláv Kommunista Szövetség ...: i. m. 262-266. Érdekes, hogy 1955-ben éppen fordított helyzet állt elő az amerikai-brit hozzáállásban. Ekkor Törökország megüresedett helyére Nagy-Britannia szorgalmazta Jugoszlávia megválasztását, amíg az Egyesült Államok a Fülöp-szigeteket látta volna szívesen a Biztonsági Tanácsban. Harmincöt eredménytelen szavazás után José Maza chilei ENSZ-nagykövet salomoni döntése oldotta meg a kialakult patthelyzetet. Javaslatára megfélemték a kétéves ciklust, így az első évben Jugoszlávia, utána pedig a Fülöp-szigetek lett a Tanács nem állandó tagja. Harold Macmillan: *Tides of Fortune 1945-1955*. New York-Evanston, Harper & Row, 1969.

*A „mesteri semmittevéstől” „Tito felszínen tartásáig” (1948 június-1949 november)*

1948 nyarán Ernest Bevin külügyminiszter kérésére a brit külügyminisztérium külön iratban foglalta össze a brit-szovjet politika alapelveit, amit Bevin és Clement Attlee brit miniszterelnök is elfogadott. A „Bástya-irat” néven ismert dokumentumot eredetileg a görög polgárháború problémájának megoldására készítették, végül általános helyzetértékeléssé bővült és tartalmazta mindazon alapelveket, amelyek a koreai háború kitöréséig meghatározták a Szovjetunióval kapcsolatos brit külpolitikát. Az irat a Nyugat második világháború utáni konszolidálásának négy fő állomását sorolta fel: a Truman-doktrína és a Marshall-segély meghirdetését, a brüsszeli szerződés megkötését és az olasz választásokon elért kereszténydemokrata győzelmet. Mindezeket azonban a dokumentum készítői kevésnek vélték, ezért öt olyan „bástyát” fogalmaztak meg, amelynek megtartása a brit külpolitika alapérdekei közé tartozott. Ezek a következők voltak: Németország, Ausztria, Trieszt, Görögország és Törökország. Mint az a felsorolásból is látszik, Jugoszlávia nem tartozott közéjük. Mindez természetesen nem jelentette azt, hogy Nagy-Britannia szemszögéből csak ezeket a területeket kellett volna megvédeni egy esetleges kommunista előretöréstől, hiszen maga a dokumentum is a teljes periféria védelmére szólított fel. Továbbá, mivel a nyugat-európai védelem katonailag nem készült fel egy újabb háborúra, ezért Nagy-Britanniának érdekében állt, hogy a lehetőségekhez képest minél nagyobb mértékben bevonják az Egyesült Államokat a nyugat-európai országok védelmébe.<sup>270</sup>

Ezzel egyidejűleg, a Tájékoztató Iroda 1948. júniusi bukaresti ülésén elfogadott határozatát követően Nagy-Britannia Jugoszlávia kapcsán a kivárás politikájára rendezkedett be, amivel az amerikai külügyminisztérium is egyetértett. A brit külügyminisztérium több elemzést is készített, amelyben megpróbálták felvázolni, hogy Jugoszlávia és a Szovjetunió előtt milyen lehetőségek vannak, illetve, hogy mindegyik milyen brit választ adhatnának. Az egyik ilyen részletes elemzést 1948. július 8-án készítették el. Ebben úgy vélték, hogy „Tito keményen ellen fog állni a szovjet nyomásgyakorlásnak,” hiszen „élvezi a kommunista párt mérsékelt támogatását.” Az „erős jugoszláv nacionalista hagyományú lakosság pedig általában támogatni fogja a szovjet dominanciával szemben.” A jugoszláv-csatlós viszonyt értékelve az elemzők Albániát kivéve ekkor még teljesen normálisnak látták a diplomáciai kapcsolatokat, de helyesen számoltak azzal, hogy a „csatlósok kötelességtudóan felsorakoznak a Tájékoztató Iroda mögött.” A Jugoszlávia elleni gazdasági blokádra adott válaszlehetőségként pedig már ekkor felmerült, hogy Jugoszlávia esetleg

---

<sup>270</sup> Heuser: i. m. 16-18.

támadást fog intézni Hodzsa országa ellen,<sup>271</sup> ami később többször visszaköszönt a brit jelentésekben.

A szovjet-jugoszláv kapcsolatokra rátérve, az elemzők úgy vélték, hogy egyik félnek sem áll érdekében a kapcsolatok további romlása. De tévesen azt feltételezték, hogy a jugoszláv pártvezetés elítélése hatással lesz a többi kommunista országra és ott a jugoszlávhoz hasonló, nemzetinek vélt kommunista áramlat fog megjelenni. Annak ellenére, hogy a konfliktus okairól a brit elemzők „csak találgatni” tudtak, a Szovjetunió előtt három lehetőséget láttak: egyrészt „Sztálin tárgyalásokra invitálhatja Titót azon az alapon, hogy részlegesen elállnának a határozattól,” másrészt a kezdeti lazítást Jugoszlávia elleni gazdasági szankciók és katonai támadás követheti. Harmadik lehetőségként azonban úgy vélték, hogy a „Szovjetunió minden bizonnyal semmit sem fog tenni a jugoszláv párt kongresszusáig” amelyen a „haladó erők” győzelmét és a „Tájékoztató Iroda autoritásának helyreállítását” remélték. Újfént felmerült a szovjet katonai támadás gondolata is, erre azonban csak a legvégső esetben láttak lehetőséget, hiszen „egy ilyen lépés Németországban és máshol is egész pozíciójukat [értsd: a Szovjetunióét] meggyengíthetné.” Tévesen feltételezték ugyanakkor, hogy „ilyen körülmények között Tito szilárd ellenállása lázadásra bátorítana a csatlósoknál.” Erre az események utólagos ismerete alapján nem került sor, 1948 után azonban szinte egyik megkerülhetetlen, de téves alaptételét jelentette a brit és az amerikai elképzeléseknek, reményeknek. Az elemzők azt azonban már helyesen feltételezték, hogy a „Szovjetunió utasítására egyes csatlósok gazdasági szankciókat foganatosíthatnak.”<sup>272</sup> Erre ténylegesen is sor került, lehetetlenné téve a szovjet és a csatlós szállításoktól függő ambiciózus jugoszláv öt éves terv teljesítését. Ez pedig végső soron ahhoz vezetett, hogy Titóék a nyugattól kértek gazdasági segítséget.

Az elemzést készítő diplomaták újabb lehetőségként a belső lázadás szítását és a Tito elleni merényletet is mérlegelték, de ezt a legkevésbé tartották valószínűnek. A szovjet levéltári iratok kutathatóvá válásával azonban ma már tudjuk, hogy Sztálin valóban több alkalommal tervezett Tito ellen merényletet. A legmerészebb ezek közül Joszif Romualdovics Griguljevics terve volt, aki 1953. februárjában Bécsben Tito likvidálásának három lehetőségét vázolta fel. Az első változatban személyes meghallgatást eszközölt volna ki Tito részéről, „amelynek folyamán egy, az öltözékbe rejtett hangtalan mechanizmus olyan dózisú tüdővész-baktériumot bocsátana ki, ami szavatolná Tito és az összes jelenlevő halálát.” A második változatot Tito angliai látogatásakor a londoni jugoszláv nagykövetségen hangtompítós fegyverrel kellett volna végrehajtani, a harmadikat hasonló módszerrel „egy belgrádi hivatalos fogadáson, amelyre a diplomáciai testületek tagjai meghívást

<sup>271</sup> PRO FO 371/72584 R8466/407/92

<sup>272</sup> Uo.

kapnak.”<sup>273</sup> Azt azonban a Foreign Office stratégiái mindenképp helyesen ismerték fel, hogy a „Jugoszláv Kommunista Párt következő kongresszusán, amelyre június 21-től fog sor kerülni, Tito politikai pozíciója inkább valamelyest erősödni és nem pedig gyengülni fog.”<sup>274</sup>

Amíg a külügyminisztériumi elemzésben még elképzelhetőnek tartották, hogy Tito és Sztálin közeledni fog egymáshoz, King a belgrádi követségen ezt már elvetette. Július 22-én Bevinnek írt bizalmas levelében ugyanis leszögezte, hogy a „felek könnyű kihátrálására [a konfliktusból] nincs mód.” Ezt a helytálló megállapítását annak ellenére is fenntartotta, hogy „több tényező mutathat a kibékülés felé.” Ezek között említette meg, hogy a „jugoszláv bírálatok nagyon óvatosan udvariasak,” a „Nyugathoz csatlakozást nyíltan nem hangoztatják,” miközben „velejükig hűek maradnak ahhoz, amit ők marxista doktrínának tartanak.” A jugoszláv vezetés belső helyzetét mérlegelve pedig úgy látta, hogy annak ellenére, hogy vannak szovjetbarát megnyilvánulások (ezek közül a belgrádi egyetemisták tüntetését emelte ki), a többség szilárdan kitart Tito mellett. Ezt meglátása szerint elősegíthette, hogy „400 ezer párttag a háború után csatlakozott” a kommunista párthoz. Így őket már a „Tito iránti személyes hűségre nevelték és csak Titón keresztül hűségesek Sztálinhoz.” King úgy vélte továbbá, hogy Jugoszlávia egy „hihetetlenül nacionalista ország,” a szovjet-jugoszláv ellentétekkel pedig Tito „újabb esélyt kapott népszerűsége megőrzésére.” Mindebből azt szűrte le, hogy a jugoszláv vezetés a „nyugat felé keményebb lesz.” Követendő stratégiaként ezért az eddigi brit politika folytatását javasolta, hiszen Nagy-Britannia „hosszú távú érdeke a [jugoszláv] eretnecség virágzása, de ennek ösztönzésére itt [Belgrádban a nagykövetségen] semmit sem tehetnek.” Indoklásul felhozta a hírszerzés tevékenységét is, ami meglátása szerint csak elidegenítené a jugoszláv vezetőket.<sup>275</sup> Miközben bízott abban, hogy a szakítás visszafordíthatatlan lesz, reménykedett, hogy Titóék gazdasági szükségszerűségből végül „nyugati irányba fognak tekintgetni.”<sup>276</sup>

Nagy-Britannia ezen kérdésekről természetesen több alkalommal és a kapcsolatok eltérő szintjein az Egyesült Államokkal is egyeztetett, az amerikai diplomácia pedig ekkor még teljesen egyetértett a brit elképzelésekkel. Óvatosságra intette az amerikai külügyminisztériumot a moszkvai

<sup>273</sup> Christopher Andrew: *A Mitochrin-archívum: a KGB otthon és külföldön*. [Budapest], Talantum, [2000]. 354-355. A vonatkozó feljegyzés magyarul olvasható: Mezei (szerk.): i. m. 360-261. Egy másik alkalommal Titót titkára, Boško Čolić próbálta meg meggyilkolni. Őt három évi börtönbüntetés után Tito személyes közbenjárására engedték ki, majd az egykori titkár személyesen is bocsánatot kérhetett Titótól, aki Sztálinnal szemben már nem volt ennyire megbocsátó. Egy alkalommal a következőt írta neki: „Sztálin! Ne küldj több embert meggyilkolásra! Már ötöt elkaptunk, egyet bombával, egy másikat törrel. Ha nem hagyod abba, én küldök Moszkvába egyet és nekem nem kell másodikat küldenem.” Barnett: i. m. 92.

<sup>274</sup> PRO FO 371/72584 R8466/407/92

<sup>275</sup> A megjegyzés minden bizonnyal az amerikai hírszerzés azon elképzeléseire utal, miszerint külsőleg, emigráns csoportok Jugoszláviába juttatásával kellene megdönteni Tito rendszerét és helyette nyugatbarát kormányt segíteni hatalomra. A CIA a jugoszláv légierő egyenruhájába öltöztetve valóban juttatott vissza Jugoszláviába jobboldali, zömmel csetnik egységeket. Őket azonban a jugoszláv titkosszolgálat azonnal elfogta és börtönbe vetette. Heuser: i. m. 45.

<sup>276</sup> PRO FO 371/72585 R8906/407/92

nagykövetségükről július 23-án küldött távirat is. Ebben Walter Bedell Smith, a Szovjetunióba akkreditált amerikai nagykövet (1946-1949) a britekhez hasonlóan úgy vélte, hogy „nagyobb óvatosságra van szükség.” A State Departmentet ezért óvta attól, hogy a jugoszlávok átorientálását „nagy lendülettel” végezzék. Úgy vélte, és ez megegyezett a brit elképzelésekkel, hogy a „kezdeményezést a jugoszlávoktól kell elvárni.” Azt azonban nem ellenezte, hogy a „megfelelő helyeken” pozitív jelzésekkel ösztönözzék őket. Ezért „titkos és közvetett megközelítést” javasolt. Amúgy is úgy vélte, hogy jobb lenne, ha a briteket követnék. Már csak azért is, mert a moszkvai amerikai nagykövet szerint nekik a világháború idejéből több kapcsolatuk van a jugoszlávokkal.<sup>277</sup> Joggal feltételezhetjük, hogy javaslatait Marshall amerikai külügyminiszter is elfogadta, aki július 28-i kimenő táviratában a jugoszlávok megsegítése kapcsán ismét óvatosságra intette a belgrádi amerikai diplomatákat.<sup>278</sup> Hasonlóan visszafogott volt az amerikai hírszerzés is augusztus 19-én kelt elemzésében, amelyben a Belgrádban megrendezett dunai konferenciát elemezték. A hírszerzők meglátása szerint annak ellenére, hogy a konferencián a „jugoszlávok a szovjet irányvonalat támogatták, a szakítás még megmaradt.” Ennek ellenére óvatosságra intették az amerikai döntéshozókat: „A nyugat azonban várhatja az előnyök kiaknázásával.”<sup>279</sup>

A Foreign Office újabb, szeptember 6-án készített elemzésében már a nyár folyamán tett apróbb jugoszláv gesztusokat is figyelembe vette. Ilyen jelzés lehetett például, hogy a V. pártkongresszuson elhangzott beszédekben „egyetlen felszólaló sem fecsérelt sok időt a nyugati hatalmak bírálataira,”<sup>280</sup> vagy az, hogy Bebler augusztus 26-án azt mondta Charles Peake belgrádi brit nagykövetnek, hogy „Jugoszlávia baráti kapcsolatokra törekszik Ófelsége kormányával.”<sup>281</sup> Mindezek ellenére az elemző nem javasolta a brit politika módosítását. Vélhetően a V. pártkongresszus és a dunai konferencia szovjetbarát jugoszláv magatartása miatt úgy látta, hogy „nincs bizonyíték arra, hogy Tito a jelen pillanatban kedvezőbben vélekedne Nagy-Britanniáról vagy az Egyesült Államokról.” Elismerte ugyan, hogy a jugoszlávok magánbeszélgetéseken tettek néhány baráti megnyilvánulást (ilyennek tartotta az előbb említett Peake-Bebler találkozót is), de a „nyugati imperialisták és háborús uszítók elítélése ugyanolyan erős mint bármikor máskor.” A referens ugyanakkor feltételezte, hogy Titóék már kevésbé hisznek abban, hogy sikerül Sztálint meggyőzniük álláspontjuk helyességéről. Kiábrándulásuknak és a jugoszláv gazdasági nehézségeknek pedig a referens meglátása szerint a brit érdekekre nézve pozitív hatása is lehet. Mindezek alapján időszerűnek tekintette a brit politika újraértékelését.<sup>282</sup> Nagy-Britannia

<sup>277</sup> Ceh: i. m. 29.

<sup>278</sup> Uo. 32.

<sup>279</sup> Uo. 37-38.

<sup>280</sup> PRO FO 371/72584 R8738/407/92

<sup>281</sup> PRO FO 371/72588 R10033/407/92

<sup>282</sup> PRO FO 371/72632A R10425/10425/92

legfontosabb kelet-európai külpolitikai céljának továbbra is azt tekintette, hogy minden lehetséges módon „gyengítsék a Szovjetunió pozícióit a csatlósállamokban,” amihez számára a szovjet-jugoszláv szakítás fokozása kínálkozott a legígéretesebbnek.<sup>283</sup> Mindezek alapján az elemző úgy vélte, hogy a „korlátozott segítségnyújtás politikája tűnik ezért logikus rövid távú lépésnek.” Nézete ezért már elmozdulást jelentett a „teljes kivárás” (masterly inactivity) politikájához képest „Tito felszínen tartása” felé, de engedményként mindössze a gazdasági kapcsolatok javítását tartotta reálisnak: „az erőfeszítéseket továbbra is a jugoszláv gazdaság életben tartására kell korlátozni.” Úgy gondolta továbbá, hogy a hitelek adása előtt „sort kell keríteni bizonyos jugoszláv lépésekre,” amellyel a jugoszlávok kimutatnák Nagy-Britannia iránti jó szándékaikat. Több konkrét lehetőséget fel is sorolt: többek között, a jugoszlávok tartózkodhatnak a görög partizánok támogatásától; meg kellene egyezniük a brit vagyoni államosításáért fizetendő jóvátétel nagyságáról; segítséget nyújthatnának a hírszerzés terén; de a jugoszláv rendszer tekintélyének megőrzése végett ahhoz nem ragaszkodott, hogy a sajtó szüntesse be ellenséges megnyilvánulásait.<sup>284</sup> Az elemzés a hivatalos politikában javasolt óvatos elmozdulás mellett emiatt is jelentős. Ahhoz ugyanis, hogy ténylegesen javuljanak a brit-jugoszláv kapcsolatok, először valóban rendezni kellett a brit jóvátétel ügyét és teljes fordulatnak kellett bekövetkeznie a jugoszláv-görög kapcsolatokban.

Mindeközben a Jugoszláviával kapcsolatos amerikai külpolitikában már érezhetővé vált bizonyos elmozdulás. Szeptember 15-én ugyanis a belgrádi amerikai nagykövetség már azt javasolta a State Departmentnek, hogy „csendes és fokozatos gazdaságpolitikát” kellene folytatniuk, amelynek keretében az Egyesült Államok vásárolhatna a jugoszlávoktól, hogy ezzel is segítse a jugoszláv gazdaság fenntartását és nem mellékesen mintát közvetítsen a többi csatlós felé.<sup>285</sup> Tehát az amerikaiak továbbra is bíztak abban, hogy Tito megsegítésével elősegíthetik, hogy Moszkvától független, nemzeti kommunista rendszerek kerüljenek hatalomra Kelet-Európában. A hivatalos brit álláspont azonban továbbra is a régi maradt. A külügyminisztérium elvetette, hogy a nyugati hatalmaknak kellene a kezdeményező lépést megtenniük, sőt a segítségnyújtást ismételten bizonyos feltételekhez kötötték volna: „Mielőtt bármit is tennénk [...] Jugoszláviának tisztáznia kell a Jugoszláviában államosított brit javak jóvátételét.” Ezt egy rövidtávú kereskedelmi egyezmény megkötése követheti, hosszú távú kereskedelmi megállapodásról azonban csak ezután lettek volna hajlandóak tárgyalni.<sup>286</sup>

<sup>283</sup> Hasonlóan vélekedett ebben Bordell Reams, belgrádi amerikai ügyvivő is, aki augusztus 31-i táviratában a szakítás elmélyülésének előmozdítását javasolta a State Departmentnek. Ezáltal tartotta elképzelhetőnek, hogy növeljék Tito befolyását a csatlósok között. FRUS 1948. Vol. IV. 1102-1105.

<sup>284</sup> PRO FO 371/72632A R10425/10425/92. A külügyminisztérium egyik munkatársa margóra írt megjegyzésében hosszan méltatta az elemzés hosszú távú meglátásait.

<sup>285</sup> Ceh: i. m. 44.

<sup>286</sup> PRO FO 371/72576 R11209/300/92

Charles Peake belgrádi brit nagykövet a fenti minisztériumi állásfoglalásra reflektálva szeptember 24-én szigorúan titkos minősítésű levélben foglalta össze az amerikai politikával kapcsolatos aggodalmait és tett Wallingernek arra vonatkozó ajánlásokat, hogy a jövőben Nagy-Britanniának milyen álláspontot kellene követnie. A brit nagykövet ugyanis kételkedve fogadta az amerikai terveket. Segítségnyújtásukat pedig képletesen ahhoz hasonlította, hogy „miután Titónak kereskedelmi egyezmény formájában tevét ajánlottak, most az ellenőrzés fokozatos könnyítésének szűnyogját (sic!) adnák neki.” Úgy vélte továbbá, hogy az amerikai javaslatot csak „nagy körülményekkel és a legnagyobb ügyességgel lehetne végrehajtani.” Ez szerint legfőképpen a jugoszláv gazdaság alaposabb ismeretét követelte meg. Mindezek alapján határozott hangon azt javasolta, hogy intse óvatosságra az amerikai diplomáciát. Feleslegesnek tartotta a túlzott sietséget is, majd távirata befejezéseként ismételtlen nyomatékositotta, hogy „nagyon óvatosnak kell lennünk és alaposan fel kell mérnünk a terepet mielőtt bármi olyat tennénk, amit Tito iránti gesztusként lehetne értelmezni.”<sup>287</sup>

Miközben tehát az amerikai álláspontban az ősz folyamán egyre inkább kezdett felülkerekedni az a megközelítés, hogy gazdasági segélyek nyújtásával kellene Tito rendszerét stabilizálni, a brit külügyminisztérium továbbra is kitartott korábbi álláspontja mellett. A Campbell külügyi államtitkár november 30-án készített feljegyzésében ugyan elismerte, hogy „minden tény a Kreml-Tito szakítás visszafordíthatatlanságára utal,”<sup>288</sup> ám a minisztériumban újfent elvetették, hogy a jóvátételi egyezmény megkötése előtt bármilyen kereskedést folytassanak. Ezt természetesen az is befolyásolta, hogy az elemzés készítői ebben látták az egyedüli módját annak, hogy kielégítően rendezzék a jóvátétel évek óta megoldatlanul húzódó kérdését.<sup>289</sup>

1949-ben azonban a brit külpolitika homlokterébe is fokozatosan „Tito fenntartásának” politikája került, ami kiegészült a gazdasági segítségnyújtás kérdésével. Peake június 27-én, egy évvel a szovjet-jugoszláv konfliktus nyilvánosságra kerülése után Rumbold első titkár részére készített elemzésében még mindig úgy látta, hogy „túl korai az új [jugoszláv] politika Jugoszláviára gyakorolt következményeit meghatározni.” De a Tájékoztató Iroda 1948-as elítélő határozata után eltelt egy év alatt a brit diplomáciában is megérett az a gondolat, hogy a jugoszláv gazdaság helyzetét figyelembe véve már kevés a kivárás passzív politikája. Tito felszínen tartásához pedig bizony gazdasági segítséget kellett adniuk, hiszen a csatlósok blokádja, és az ennek következtében

<sup>287</sup> PRO FO 371/72576 R11209/300/92

<sup>288</sup> Erre történő utalásnak tekintették, hogy a jugoszláv nemzeti ünnepen (november 28-án) Tito egyenruháját már nem díszítették a Szovjetuniótól és a kelet-európai népi demokráciáktól kapott kitüntetések. Pijade 50 perces beszédében pedig már nem tett utalást az „imperialista háborús uszítókra,” sőt, első helyen utalt a brit kormány világháborús segítségére. PRO FO 371/72591 R13576/407/92

<sup>289</sup> PRO FO 371/72591 R13613/407/92. A jóvátételi tárgyalások végre a brit álláspont szerint is jól haladtak, és december 3-án munkaszinten elfogadták a szerződés szövegét. Nagy-Britannia 4,5 millió font jóvátételre számított. PRO FO 371/72591 R14134/407/92



fellépő áruhiány nem csak az irracionális célokat kitűző ötéves terv sikerét fenyegette, hanem komolyan veszélyeztette a lakosság ellátását. Azzal pedig a brit külügyminisztériumban is tisztában voltak, hogy ez könnyen alááshatta volna Tito rendszerének stabilitását. Peake belgrádi nagykövet, szemben korábbi, minden beavatkozást kerülő nézetével, ezért július 8-ai levelében már gesztusértékű lépést javasolt: kössenek kulturális egyezményt Jugoszláviával.<sup>290</sup>

Mindez az amerikai álláspont módosulásához képest megkésve történt. Cavendish Wells Cannon belgrádi amerikai nagykövet (1947-1949) ugyanis már 1949. január 21-én politikai feltételek nélküli kereskedést javasolt – ez minden valószínűség szerint brit hatást tükrözött, amit megerősít a két nagykövet személyes jó kapcsolata is. Cannon ugyanis attól tartott, hogy a halogatással tovább fog romlani a jugoszláv gazdaság helyzete, amit a Szovjetunió logikusan felhasználhatna a Tito elleni lépéseikor. Ezzel szemben Tito megsegítésével stabilizálhatnák a jugoszláv rendszert. Mindezek alapján azt javasolta, hogy csendben és fokozatosan, de módosítani kell a gazdaságpolitikában eddig követett állásponton.<sup>291</sup> Erről, mint az Douglas londoni amerikai nagykövet február 26-án kelt táviratából kiderül, a Foreign Office-t is értesítették. Az óvatosabb, pragmatikusabb brit politikai nézetet képviselő Wallinger azonban túl gyorsnak tartotta az Egyesült Államok reakcióját. A brit diplomata ugyanis tartott attól, hogy ezzel kiprovokálnák Sztálin válaszütemét. Nézetéről Douglast is sikerült meggyőznie. Erre utal, hogy következtetéseiben az amerikai diplomata úgy látta, hogy „általánosságban a kelet-nyugati, és különösen a Jugoszláviával folytatott kereskedelmi politikánk akkor lesz a leghatékonyabb, ha szorosan összehangoljuk a britekével.”<sup>292</sup>

Az egyre súlyosbodó jugoszláv gazdasági helyzet és az elmozduló amerikai politika hatása mellett a brit nézetek módosulásába egy másik, hasonlóan fontos tényező is belejátszott. Ez a görög kérdésben addig vallott jugoszláv álláspont megváltozása volt. Nagy-Britannia számára a Földközi-tenger keleti medencéje a Szuezi-csatornához vezető út biztosítása miatt stratégiaiag nagyon is fontos volt. Ezért annak ellenére, hogy hivatalosan már 1947-ben jelezte, hogy a görög kormányerők további támogatása meghaladja lehetőségeiket, továbbra is érdekelték voltak abban, hogy a polgárháborúban ne a kommunista erők győzzenek. Katonailag pedig egészen 1954-ig Görögországban maradtak, addig, amíg meg nem érkezett a tényleges amerikai katonai támogatás.

Jugoszlávia már a második világháború óta segítséget nyújtott<sup>293</sup> a görög kommunista

<sup>290</sup> PRO FO 371/78681 R6833/1016/92.

<sup>291</sup> FRUS 1949. Vol. V. Washington, United States Government Printing Office, 1976. 859-861.

<sup>292</sup> Uo. 875-876.

<sup>293</sup> A jugoszlávok élelmet, fegyvert és ruhát szállítottak, menedéket nyújtottak a polgári lakosságnak (akiket egyben túszként is kezeltek) és kórházat is tartottak fenn Macedóniában. Nicholas Pappas: *The Soviet-Yugoslav Conflict and the Greek Civil War*. In: Wayne S. Vucinich (ed.): *At The Brink of War and Peace: The Tito-Stalin Split in a Historic Perspective*. New York, Columbia University Press, 1982. 222.

partizánoknak (ELAM/ELAS) és ebben a Truman 1947. március 12-ei kongresszusi beszéde sem tántorította el. A partizánok támogatásában Titókat több tényező befolyásolta, azt egyetlen okra nem lehet visszavezetni. Általánosságban hatással volt erre a hidegháborús légkör, de befolyásolta a macedón kérdés és a jugoszláv gazdaság helyzete is. A görög kormányerőknek a polgárháború második, úgynevezett athéni szakaszában nyújtott brit támogatást pedig a balkáni brit térhódítás első lépésének tekintették.<sup>294</sup> A támogatás egyenes következményeként természetesen megromlott Jugoszlávia és a hivatalos görög kormány viszonya. A kapcsolatok 1947 decemberében tovább mélyültek, amikor Markosz Vafiadis kommunista partizánvezér karácsonykor bejelentette az észak-görög köztársaság létrehozását. Ez kiváltképp aggasztotta a brit diplomáciát, Peake belgrádi nagykövet egyenesen attól tartott, hogy már csak idő kérdése, hogy Tito mikor ismeri el az új államot. Az amerikaiak pedig amiatt aggódtak, hogy az elismerést katonai fellépés fogja követni.<sup>295</sup> Erre azonban az időközben kitört szovjet-jugoszláv konfliktus miatt nem került sor.

Habár az 1948. február 10-i moszkvai találkozón Sztálin a görög partizánoknak nyújtott támogatás beszüntetésére utasította a jugoszlávokat, erre csak 1949 nyarán került sor. A támogatás végleges leállításába több tényező is belejátszott. Jugoszláviának a csatlósok blokádja miatt egyre inkább nyugati gazdasági segítségre volt szüksége ahhoz, hogy sikerre vigye az irreális ötéves tervben kitűzött célokat és úrrá legyen az egyre súlyosabb ellátási nehézségeken. Ezt felismerve Nagy-Britannia az Egyesült Államokkal közösen diplomáciai offenzívát indított, hogy Tito változtasson nem csak a görög, hanem az eddig folytatott, korántsem nyugatbarát trieszti és osztrák politikáján is. Mindeközben a Szovjetunió végleg felhagyott a karintiai jugoszláv területi igény támogatásával. Sztálin ugyanis felismerte, hogy *quid pro quo* alapon jelentős német jóvátételre számíthatott Ausztriából.<sup>296</sup> Erős ösztönzőerőt jelentett a jugoszlávok számára az is, hogy Markosz vereséget szenvedett a görög partizán vezetők belső harcaiban, a győztes Nikolaosz Zahariadész pedig 1948. június 30-án a Tájékoztató Iroda határozatával egyetértve bírálta a jugoszláv vezetést.<sup>297</sup> Titóban mindezek alapján már 1948 novemberében-decemberében megérett az elhatározás, hogy meg fogja szüntetni a görög kommunistáknak adott támogatását. Ennek megtételét azonban taktikai okokból késleltette, így akarván kipuhatolni, hogy mekkora gazdasági segílyt tudna cserébe

<sup>294</sup> Elisabeth Barker: Yugoslav Policy towards Greece 1947-1949. In: Lars Baerentzen-John O. Iatrides-Ole L. Smith (eds.): *Studies in the History of the Greek Civil War 1945-1949*. Copenhagen, Museum Tusculanum Press, 1987. 263-268., u.ő.: The Yugoslavs and the Greek Civil War of 1946-1949. In: Baerentzen: i. m. 301.

<sup>295</sup> Barker in Baerentzen: Yugoslav Policy ...: i. m. 270-272 és Ioannis Stefanidis: United States, Great Britain and the Greek-Yugoslav Rapprochement, 1949-1950. *Balkan Studies* 1986/2. 316.

<sup>296</sup> Ez utóbbira lásd: Lane 2004.: i. m. 102.

<sup>297</sup> Pappas in Vucinich: i. m. 224, Jože Pirjevec: The Tito-Stalin Split and the End of the Civil War in Greece. In: Baerentzen: i. m. 312, Barker in Baerentzen: The Yugoslavs ...: i. m. 304. Elisabeth Barker ugyanakkor úgy véli, hogy az EAM/ELAS végső vereségébe nem a jugoszláv segítség leállítása játszott szerepet, sokkal inkább Sztálin megváltozott politikája volt rá hatással. Mindez részét képezte Sztálin hosszú távú görög politikájának. uo. 305. Lampe további okként említi a két görög partizánvezér eltérő katonai stratégiai felfogását is. Lampe 2006.: i. m. 194.

szerezni a nyugati hatalmaktól.<sup>298</sup>

Anélkül, hogy Titót erről megkérdezték volna, Nagy-Britannia 1949 februárjában döntött arról, hogy hosszú távú kereskedelmi egyezmény kötése javaslatot. Puhatolózásként márciusban küldöttséget is küldtek Belgrádba, szigorúan csak a gazdasági tárgyalások folytatására.<sup>299</sup> A gazdasági megfontolások mellett természetesen a briteket más szempont is vezérelte. Úgy gondolták ugyanis, hogy ezáltal nyomást gyakorolhatnak Titóra, hogy mielőbb rendezze a görög kérdést.<sup>300</sup> Mivel a márciusi tárgyalások nem vezettek eredményre, a Foreign Office úgy döntött, hogy Fitzroy Maclean látogatását használja fel céljai eléréséhez, kihasználva Tito és Maclean II. világháborúig visszanyúló személyes kapcsolatát.<sup>301</sup> Peake belgrádi brit nagykövet már a látogatás megkezdése előtt, 1949. április 27-én titkos és rejtjeles táviratot küldött a külügyminisztériumnak. Ebben kifejtette, hogy Maclean, akit egyébként jó tárgyalófélnak tartott, a jugoszláv vezetőt esetleg rávehetné arra, hogy mérsékelje a görög partizánok támogatását: „parlamenti képviselőként Maclean közölhetné, hogy amennyiben megszűnik a görög lázadóknak nyújtott jugoszláv segítség, feltűnés nélkül bizonyos gazdasági segítséget adhatnak Jugoszláviának, de amennyiben a folytatódik a fenti támogatás, bármilyen, Jugoszláviának adandó különleges gazdasági támogatás jelentős bírálatnak tenné ki Önt [Bevint] az Alsóházban [...] ami bizonyosan Titónak sem érdeke.” Ezzel összefüggésben Peake fontosnak tartotta annak hangsúlyozását is, hogy Nagy-Britannia nem törekszik Jugoszlávia fennálló társadalmi rendszerének megváltoztatására.<sup>302</sup>

A megbeszélésről Peake május 6-án számolt be feletteseinek. Szigorúan titkos rejtjeles táviratában kiemelte, hogy Tito „nem tagadta, hogy a múltban segítették a lázadókat. De egyetértett azzal, hogy megváltoztak a körülmények, és azt mondta, hogy miközben Jugoszlávia a politikai menekültek előtt nem tagadhatja meg a menedékjogot, őket most már Jugoszláviában fogják tartani.” Tito ezenfelül gyakorlatilag garanciát adott arra, „hogy a jövőben nem fogják megengedni, hogy visszatérjenek Görögországba és ott tovább folytassák a küzdelmet. Hasonlóan semmilyen további segítséget nem fognak adni a lázadóknak.” Minderről teljes titoktartást kért, „mivel ennek nyilvánosságra kerülése nagyon kínos lenne a számára.”<sup>303</sup> Ez volt az első eset, hogy Tito utalást tett

<sup>298</sup> Barker in Baerentzen: The Yugoslavs ...: i. m. 300.

<sup>299</sup> Lane in Aldrich: i. m. 31.

<sup>300</sup> Peake Bebler jugoszláv külügyminiszter-helyettesnek 1949 januárjában javasolta, hogy Párizsban, az Egyesült Nemzetek ülésén esetleg jugoszláv-görög informális találkozóra kerülhetne sor. Később azonban felhagyott ezzel. Ennek okait a brit feljegyzések nem részletezték. PRO FO 371/78716 R2168/1051/92G. A londoni görög nagykövet szintén javasolta a kapcsolatok újrafelvételét. Ezt az ausztrál nagyköveten és a londoni jugoszláv nagyköveten keresztül tartották elképzelhetőnek. Uo.

<sup>301</sup> Nem ez volt az első alkalom, hogy a brit külügyi vezetés a II. világháború után igénybe vette Macleant. Mint már utaltunk rá, a brit diplomata hasonló okokból 1947. júniusában a háborús foglyok repatriálása miatt folytatott tárgyalásokat Belgrádban. Az 1947. szeptember 8-án megkötött egyezmény a britek számára kedvezett. Kimondták ugyanis, hogy az usztasa foglyokat automatikusan nem küldik haza, de az átvilágításba a jugoszlávokat is bevonják. Lane in Aldrich: i. m. 25.

<sup>302</sup> PRO FO 371/78768 R4460/1634/92

<sup>303</sup> PRO FO 371/78716 R4734/1051/92G. A britek ezt be is tartották. Bevin még a következő kabinetülésen sem utalt

arra, hogy nem fogja tovább támogatni Markosz gerilláit. Peake azonban május 10-én keltezett újabb rejtjeles táviratában ezt az előzmények ismeretében érthetően kételkedve fogadta és nem valószínűsítette, hogy rövid időn belül Tito valóban lépéseket fog tenni a kérdés rendezésére. Így pedig „a banditák továbbra is Jugoszláviában keresnek majd menedéket,” miközben az „események alakulása arra utal, hogy Jugoszláviának egyre kevésbé érdeke a görög lázadók további anyagi megsegítése.” Mindezek alapján a görög kérdésben kizárta a gyors változást.<sup>304</sup>

Tito végül július 10-én, az Isztriai-félszigeten fekvő Pulában jelentette be a görög határ lezárását,<sup>305</sup> amit a brit politika is nagyra értékelt, könnyebbé téve Tito gazdasági megsegítését. Miközben azonban Nagy-Britannia a görög kérdéssel és Tito gazdasági támogatásával volt elfoglalva, az Egyesült Államok szakértői, elsősorban a hírszerzési elemzésekben, új javaslatokat adtak a Jugoszláviával kapcsolatos állásponthoz. Igaz, a Nemzetbiztonsági Tanács 1949. február 17-i jelentésében továbbra is azt ajánlotta, hogy csak olyan, stratégiaiilag jelentéktelen árukat szállítsanak Jugoszláviának, amely arra elegendő, hogy a jugoszláv gazdaság azonnali szükségleteit fedezzék. A háborús célokat szolgáló termékek exportja, nem is beszélve az atomenergia felhasználását elősegítő berendezésekről, azonban továbbra sem jöhetett szóba.<sup>306</sup> Szeptember 4-én azonban ugyanez a Nemzetbiztonsági Tanács már úgy vélte, hogy hasznos lenne az „eretnek kommunista rendszerek” támogatása, de továbbra is a gazdasági segítségnyújtást tartották a leginkább kifizetődőnek.<sup>307</sup> November 10-én pedig az amerikai külügyminiszter, igaz, csak a korlátozott gazdasági segítségnyújtás és az általános nyilatkozattétel mellett, de harmadik lehetőségként már azt is mérlegelte, hogy egy esetleges szovjet katonai támadás esetén milyen garanciák adásával lehetne segíteni a jugoszláv ellenállást. Úgy vélte, hogy ebben az esetben egy általános, segítségről szóló nyilatkozatot kellene kiadniuk, amit korlátozott mértékben katonai felszerelések szállításával egészíthetnének ki. A segítség részleteit azonban mindig az adott körülményektől tette volna függővé.<sup>308</sup> Louis Arthur Johnson védelmi miniszter (1949-1950) azonban november 16-án kelt emlékeztetőjében ellenezte az azonnali kormánysegély ötletét. Indoklásul azt hozta fel, hogy az Egyesült Államokat saját védelmi kiadásai is jelentősen lekötik. A segítségadásra ezért a kölcsönös védelemről szóló törvényt (Mutual Security Act) tartotta

---

Tito garanciájára, és az amerikaiakat is csak késve tájékoztatták. Barker in Baerentzen: Yugoslav Policy ...: i. m. 291. Maclean könyveiben soha sem tett Tito ígéretére utalást.

<sup>304</sup> PRO FO 371/78716 R4875/1021/92G

<sup>305</sup> A határ lezárását követően fokozatosan javulás kezdődött a jugoszláv-görög kétoldalú kapcsolatokban: 1949 októberében az újból felállított ENSZ határbizottságában a jugoszláv delegáció együttműködése mindenkinek feltűnt. Stefanidis: i. m. 324-325.

<sup>306</sup> Ceh: i. m. 72.

<sup>307</sup> Uo. 113-115. A State Department szeptember 1-én keltezett állásfoglalásában már úgy vélte, hogy Tito felszínen tartása hosszútávon már nem elegendő ahhoz, hogy egy demokrata, független rendszert hozzanak létre. FRUS 1949. Vol. V. 941-944.

<sup>308</sup> Ceh: i. m. 137-138.

irányadónak, amiben viszont kizárják Jugoszlávia részvételét.<sup>309</sup> Truman amerikai elnök december 22-i sajtótájékoztatóján szintén érintette Jugoszláviát. George Allen, az új belgrádi amerikai nagykövet kinevezését firtató kérdésekre válaszul kifejtette, hogy az Egyesült Államok minden agressziót ellenez, bárhol is történjék a világban: „Bármely ország elleni agressziót ellenezzük, függetlenül attól, hogy hol helyezkednek el. [...] Mindig is ez volt a politikánk.”<sup>310</sup> Ez azonban a gazdasági megsegítés mellett egy újabb problémakört, a Jugoszlávia katonai megsegítésének problematikáját vetette fel.

---

<sup>309</sup> Uo. 144-145.

<sup>310</sup> *Public Papers of the Presidents of the United States. Harry S. Truman. Containing the Public Messages, Speeches, and Statements of the President January 1 to December 31, 1949.* Washington, United States Government Printing Office, 1964. 585.

## **„Tito felszínen tartása”: Nagy-Britannia és Jugoszlávia gazdasági megsegítése**

A Jugoszlávia elleni szovjet és csatlós fellépés az ideológiai vádaskodások mellett már a Tájékoztató Iroda 1948. június 28-i elítélő határozata után a gazdasági nyomásgyakorlással párosult. A brit diplomácia első, blokáddal kapcsolatos megnyilvánulásai azonban ambivalens jegyeket mutattak.

A brit külügyminisztérium gazdasági hírszerző osztálya már július 10-i elemzésében a blokád gazdasági hatásait vizsgálta, miután megállapította, hogy a „jugoszláv határt lezárták az áruforgalom előtt.” Az elemzés, amelyben egyszerre vizsgálták a blokád Jugoszláviára, valamint a Szovjetunióra és kelet-európai csatlós országaira gyakorolt hatását, leszögezte, hogy a várható jó aratás és a megfelelő élelmiszerellátottság ellenére a jugoszláv mezőgazdaságban „elosztási nehézségek léphetnek fel.” A lépés pedig fékezheti a modernizációt és a szövetkezetesítést, mivel a „jugoszláv gazdaságot primitívebb művelési formára kényszeríti vissza.” Az elemzők azonban ennél sokkalta súlyosabbnak tartották a várható ipari következményeket. Főként azért, mert megállapításuk szerint Jugoszlávia az „olaj háromnegyedében, jó minőségű szénből és textíliából pedig teljesen az orosz csatlósok exportjára szorul,” miközben tőkére is szükségük van. Mindezek alapján azt a következtetést vonták le, hogy „hiányukkal nem csak a további iparosítási bővítés válik lehetetlenné, hanem jelentősen visszaeshet a működő gyárak termelése,” miközben az „olajhiány az ország közlekedési rendszerét súlyosan nehezítheti.” Mindezeknek pedig „politikai következményei lehetnek.” Az elemzők optimistán ugyanakkor úgy látták, hogy „nyugatról tengeren szinte az összes hiány pótolható” és bíztak abban, hogy a „keleti blokád Jugoszláviát erősen a nyugatiakkal történő kereskedelemre fogja ösztönözni.” Ennél jóval jelentéktelenebbnek vélték a blokád csatlósokra gyakorolt hatását. Meglátásuk szerint ez leginkább Albániát fogja kedvezőtlenül érinteni, a többi csatlós országra, köztük Magyarországra gyakorolt hatását azonban nem tartották jelentősnek, egyedül a Dunán átmenő hajóforgalom jugoszláv blokádját tekintették károsnak.<sup>311</sup>

Az elemzéssel, amely már tényként kezelte a Jugoszlávia elleni csatlós gazdasági blokádot, azonban nem mindenki értett egyet. Charles Peake belgrádi brit nagykövet még augusztus 24-én, a külügyminisztériumba küldött bizalmas és rejtjeles táviratában is úgy foglalt állást, hogy „semmi olyan bizonyíték nincs, amely a blokádra utalna.” Igaz, azt a nagykövet is elismerte, hogy „állandóan ezt híresztelik.” Peake azt is megemlítette, hogy Jugoszláviának Csehszlovákiával és

<sup>311</sup> PRO FO 371/72586 R9028/407/92

Magyarországgal „bizonyos nehézségei akadtak,” de úgy vélte, hogy a „jelen szakaszban az ilyen gazdasági blokád” a Szovjetuniónak nem áll érdekében.<sup>312</sup>

A Foreign Office augusztus 24-i kimenő táviratában még nem kezelte tényként a csatlós gazdasági blokád meglétét, de a távirat árnyaltabban már úgy fogalmazott, hogy „Belgrádból folyamatosan a gazdasági blokádról híresztelnek.” Mindezt Peake beérkező távirataira alapozták. A távirat ezt követően felsorolásszerűen be is számol ennek legfontosabb elemeiről, megemlítve, hogy az „albánokkal a kereskedelem teljes mértékben megszűnt.” Igaz, hogy Romániától „kis mennyiségben még kapnak olajat,” a szovjetektől a behozatal azonban „hónapok óta elhanyagolható.” Emellett a „csehszlovák és a magyar szállításokban [is] vannak bizonyos nehézségek.”<sup>313</sup>

A szófiai brit követ ugyanakkor augusztus 20-án kelt táviratában Peake-hez hasonlóan elvetette, hogy létezne a renegát délszláv állam elleni csatlós blokád. Mindössze a pirini térség közlekedésében észlelt megszorításokat.<sup>314</sup> Habár az általunk ismert szakirodalom külön nem foglalkozik azzal, hogy a valóban beinduló „gazdasági hadviselésbe” Bulgária mikortól kapcsolódott be, Románia 1948 augusztusában ténylegesen felfüggesztette a Jugoszláviába irányuló olaj- és vasércszállítmányokat és leállították a jugoszláv dohány behozatalát. Elmaradt a jugoszláv-román kereskedelmi egyezmény megújítása is. Csehszlovákia pedig csak azokat a gépkocsikat szállította le, amelyeket a jugoszlávok már előzőleg kifizettek és a románokhoz hasonlóan ők sem voltak hajlandók újabb kereskedelmi egyezmény megkötéséről tárgyalni.<sup>315</sup> A prágai brit nagykövetségről azonban még augusztus 18-án is arról táviratoztak Londonba, hogy a csehszlovák kormány „csak nagyon vonakodva alkalmazna gazdasági szankciókat,” mivel az „legalább ugyanakkora mértékben számukra is káros lenne.”<sup>316</sup>

A brit diplomácia tehát a gazdasági nyomásgyakorlásra utaló jeleket ellentmondóan értékelte. Az idő előrehaladtával és a konfliktus egyre nyilvánvalóbbá válásával azonban tényként kezelték a gazdasági blokádot. Különösen két ország, Csehszlovákia és Magyarország Jugoszlávia elleni lépéseivel foglalkoztak. Az előzővel minden bizonnyal azért, mert Csehszlovákia a kelet-európai térség iparilag legfejlettebb országa volt, Magyarországgal pedig részben a két ország között érvényben lévő jóvátételi megállapodások miatt.

Habár Alexander Knox Helm budapesti brit követ 1948. szeptember 2-i bizalmas minősítéssel ellátott táviratában még mindig leszögezte, hogy a „kereskedelmi tárgyalások terén *hivatalosan* [kiemelés tőlem, V. P.] nincs gazdasági szankció,” de arról is értesült, hogy a magyar

<sup>312</sup> PRO FO 371/72575 R9792/300/92

<sup>313</sup> PRO FO 371/72575 R9689/300/92

<sup>314</sup> PRO FO 371/72575 R9788/300/92

<sup>315</sup> Larson: i. m. 198.

<sup>316</sup> PRO FO 371/71321 N9326/2186/12

árak szállítása az „utóbbi időben” „adminisztratív” és hasonló más intézkedések hatására jelentősen lelassult.”<sup>317</sup> Augusztus 27-én ugyanő arról táviratozott, hogy a „magyar kormány augusztus 25-én döntést hozott a jóvátételi szállítások felfüggesztéséről,” és ennek végrehajtására másnap utasították is a megfelelő szerveket. Informátora értesülésére támaszkodva Helm feltételezte, hogy erre szovjet utasításra került sor.<sup>318</sup> A belgrádi brit nagykövetség 1949. június 14-én ugyanezzel magyarázta a csehszlovák-jugoszláv gazdasági kapcsolatok elmergesedését.<sup>319</sup> A belgrádi brit követség már addig is többször jelentett a csehszlovák szállítások csökkenéséről, megszűnéséről. 1949. március 18-án a *Borba* február 28-i cikkére alapozva például arról számoltak be, hogy Csehszlovákia a megelőző nyolc hónapban esedékes 500 millió korona értékű árunak csak 43 százalékát szállította le, miközben Magyarországhoz hasonlóan 30 százalékkal növelte meg exportcikkeik árát.<sup>320</sup> Június 14-én pedig arról írtak, hogy májusban Csehszlovákia felfüggesztette minden Jugoszláviába irányuló szállítását, ami ekkor 1,5 milliárd dinárt tett volna ki.<sup>321</sup>

A magyar jóvátételi szállításokat háborús vesztesként már az 1945. január 20-i fegyverszünet 12. pontja előírta, amely Magyarországot 200 millió dolláros jóvátétel megfizetésére kötelezte a Szovjetunió, további 100 millió dollár fizetésére pedig Jugoszlávia és Csehszlovákia felé. Az 1946. május 11-én aláírt jugoszláv-magyar jóvátételi egyezmény 6 év alatt 70 millió dollár értékben írta elő a magyar jóvátételi szállításokat. Többek között vasúti felszereléseket, villanymotorokat, hajókat és nehézipari hengerelt árukat kellett Jugoszláviába szállítani. A jóvátételi kötelezettség bekerült az 1947-es párizsi békeszerződésbe is, melynek 23. cikkelye 6 év helyett 1945. január 20-ától számított 8 évre elosztva írta elő a magyar jóvátételi szállításokat.<sup>322</sup> A szállításokkal azonban akadtak problémák. Magyarország még 1948 nyarán kérte a jugoszlávoktól a jóvátétel méltányos csökkentését, ezt azonban 1948. július 16-án Jugoszlávia elutasította. Majd az egyre élesedő gazdasági szembenállás részeként elkobozta az ottani magyar javakat.<sup>323</sup> Ezt egy évvel később az öt évre kötött kereskedelmi megállapodás magyar részről történő felmondása követte.<sup>324</sup> Az egyezmény felmondására június 22-én adott jugoszláv válaszáról a belgrádi brit

<sup>317</sup> PRO FO 371/72575 R10283/300/92

<sup>318</sup> PRO FO 371/72575 R10031/300/92

<sup>319</sup> PRO FO 371/78728A R5899/11312/92

<sup>320</sup> PRO FO 371/78727 R3480/1122/92

<sup>321</sup> PRO FO 371/78728A R5896/11312/92

<sup>322</sup> Balogh Sándor-Földesi Margit (vál.): *A jóvátétel és ami mögötte van ...: válogatott dokumentumok 1945-1949.* Budapest, Napvilág, 1998. 8. és 13. és Romsics Ignác: *Az 1947-es párizsi békeszerződés.* Budapest, Osiris, 2006. 223-224. és 233. A fegyverszünet és békeszerződés pontjai: Romsics Ignác: *Magyar történeti szöveggyűjtemény.* Budapest, Osiris, 2000. I. kötet, 381. és 481-482. A magyar-jugoszláv egyezmény szövegét közli: Balogh-Földesi: i. m. 94-98.

<sup>323</sup> Balogh: i. m. 316.

<sup>324</sup> Balogh Sándor ennek dátumaként 1949. június 19-ét jelölte meg. Balogh: i. m. 322. Wallinger új budapesti brit követ azonban június 20-án kelt táviratában a *Szabad Nép* június 18-i számára hivatkozva számolt be a felmondó nyilatkozatról. A brit követ az egyezmény felmondásához vezető okok közül a magyar pártlapban megjelent cikkből azt emelte ki, hogy a jugoszlávok visszatartották a gazdasági adatokat és felfüggesztették a Magyarországra irányuló



nagykövetség gazdasági titkársága táviratozott Londonba. A távirat azonban további részlettel nem szolgált, mindössze annyit szögezett le, hogy „számos jugoszláv vád minden kétséget kizáróan megalapozottnak tűnik.”<sup>325</sup>

A kereskedelmi egyezmény felmondását követően tovább bonyolódott a magyar jóvátétel teljesítése, pontosabban annak nem teljesítése körüli huzavona. Jugoszlávia 1949. szeptember 28-án már-már kétségbeesetten fordult Nagy-Britanniához, mint a párizsi békeszerződést aláíró egyik győztes nagyhatalomhoz. Az erről szóló jugoszláv hivatalos levélből kiderül, hogy Magyarország 1948 szeptemberében függesztette fel az 1946. augusztusi jóvátételi megállapodás fizetését. A jugoszláv álláspont védelmében a levél arra is kitért, hogy Jugoszlávia már 1948 novemberében tárgyalást javasolt, ezt azonban a magyarok két, számukra teljesíthetetlen feltételhez kötötték: Jugoszlávia egyrészt mondjon le arról, hogy a teljesítés elmaradásakor panaszjoggal élhessen, másrészt változtasson az 1948 augusztusában államosított magyar tulajdon jogállásán. Mivel a jugoszláv fél a „magyar kormány rossz szándéka (mauvais volonté) miatt közvetlen tárgyalás keretében lehetetlennek tartja a békeszerződés 23. cikkelyének végrehajtását,” a szovjet és az amerikai féllel együttműködve a britek segítségét kérték.<sup>326</sup>

A britek késnek is mutatkoztak a jugoszláv kérés teljesítésére. Erre bizonyos győzködés után az amerikaiakat is sikerült rávenniük, a szovjeteknek küldött azonos tartalmú brit és amerikai jegyzékekre azonban nem kaptak pozitív választ. A Szovjetunió ugyanis mind a november 15-én, mind az újbóli brit-amerikai megkeresésre december 3-án adott válaszában elutasította, hogy a három győztes hatalom foglalkozzon a kérdéssel. Úgy vélte, hogy erre a magyar békeszerződés 40. cikkelye nem ad felhatalmazást, annak ellenére, hogy az kimondta, hogy abban az esetben, ha két hónap alatt közvetlen tárgyalásokon nem sikerül rendezni a vitás kérdéseket, az „érdekelte felek bármelyikének kívánságára bizottság elé kell terjeszteni, amely bizottság mindkét fél egy-egy képviselőjéből és a két fél közös megegyezéssel harmadik országok állampolgárai közül választandó harmadik tagból fog állni.”<sup>327</sup> A Szovjetunió amúgy úgy gondolta, hogy „Magyarország és Jugoszlávia nem merítette ki a vita [...] összes közvetlen rendezési lehetőségét.”<sup>328</sup> Így annak ellenére, hogy a Budapestre akkreditált brit és amerikai követ 1949. november 28-án egyeztetett a követendő lépésekről,<sup>329</sup> a nyilvánvaló okokból homlokegyenest eltérő szovjet álláspont miatt a háromhatalmi közös fellépés nem vezetett eredményre. A kérdés pedig csendben lekerült a brit

---

vasérc szállítását. PRO FO 371/78728B R6065/11321/92. A felmondás dátumaként Balogh-Földesi is 1949. június 18-át hozza. Balogh-Földesi: i. m. 15.

<sup>325</sup> PRO FO 371/78728B R6546/11321/92

<sup>326</sup> PRO FO 371/78764 R9301/1493/92

<sup>327</sup> Romsics 2000.: i. m. I. kötet, 485.

<sup>328</sup> PRO FO 371/78764 R10837/1493/92 és R11357/1493/92

<sup>329</sup> PRO FO 371/78764 R11170/1493/92

diplomácia napirendjéről.

Nem így a gazdasági segítségnyújtás Jugoszláviának, ami az ország növekvő gazdasági elszigetelődése miatt egyre sürgetőbbé vált. Főként azután, hogy hivatalos brit-amerikai politikává vált „Tito felszínen tartása.” Így annak ellenére, hogy a nyugati nagyhatalmak továbbra is irracionálisnak tekintették a jugoszláv öt éves tervben kitűzött célokat, a jugoszláv gazdaság összeomlása nem volt érdekük. Attól tartottak ugyanis, hogy a fellépő társadalmi nyugtalanságban Tito rendszerét egy szovjet szimpátiájú rendszer fogja felváltani. A gazdasági segély előfeltételül szabták ugyanakkor, hogy először Tito kérje azt tőlük.

Tito gazdasági megsegítését Nagy-Britannia csak korlátozott mértékben tudta támogatni, hiszen szintén nem volt mentes a gazdasági problémáktól.<sup>330</sup> Támogatásuknak emellett előfeltételül szabták az államosított brit javak jóvátételéről szóló tárgyalások mihamarabbi, brit szempontból kielégítő befejezését.<sup>331</sup> A megváltozott jugoszláv érdekeknek köszönhetően az erről szóló egyezményt 1948. december 23-án alá is írták. A megállapodás értelmében Jugoszlávia 4 millió font jóvátétel megfizetésére kötelezte magát a második világháborút követően államosított brit javak után.<sup>332</sup> Jugoszlávia előzetesen legalább 15-20 évre próbálta elhúzni az összeg kifizetést, amit a britek természetesen kategorikusan elvetettek. Helyette 6-8 éves teljesítési határidőt szabtak. Sőt, a jóvátétel törlesztését is csak abban az esetben engedélyezték volna 8 évre, ha Jugoszlávia évente 500 ezer fontot törleszt belőle.<sup>333</sup>

A jóvátételi megegyezés mellett 1948. december 23-án még további két egyezményt írtak alá. Az ekkor megkötött rövid távú kereskedelmi egyezményben az 1949. szeptember 30-ig terjedő időszakban mindkét irányban 15-15 millió fontos árucserében állapodtak meg. Ennek keretében Jugoszlávia főként textíliát, nyersanyagokat, nyers olajat, vegyszereket és gépeket vásárolhatott, míg Nagy-Britannia zömmel fát, fából készült termékeket és élelmiszert importálhatott. A másik (összességében harmadik) egyezmény, az úgynevezett Money and Property Agreement azoknak a javaknak a sorsát rendezte, amiket még a második világháború alatt, a megszálló országok tulajdonítottak el.<sup>334</sup> Hosszú távú kereskedelmi megállapodást azonban ekkor még nem írtak alá. Arra majd csak azután került sor, hogy Tito 1949. július 10-én Pulában nyilvánosan bejelentette,

<sup>330</sup> Az 1947-ben meghirdetett Marshall-tervnek Nagy-Britannia volt a legnagyobb haszonélvezője: 1948-1951 között nem kevesebb mint 3,2 milliárd dollár értékben részesültek a segélyből, ami az összes segély 25 százalékát alkotta. Horváth Gábor: Egység és megosztottság: az euroatlanti kapcsolatokról a Marshall-terv 50. évfordulóján. *Külpolitika* 1997/1. 89.

<sup>331</sup> Vonatkozó brit jegyzék Jugoszláviának 1948. június 3-án. PRO FO 371/72622 R7061/4524/92

<sup>332</sup> PRO FO 371/72626 R14439/4524/92. A 4 millió font vonatkozott a domíniumi valamint a brit gyarmatokon élők egykori tulajdonára is.

<sup>333</sup> PRO CAB 134/222 E. P. C. (49)58. Note by the Chancellor of the Exchequer, 28 May 1949.

<sup>334</sup> PRO FO 371/72626 R14439/4524/92 Ann Lane 4,5 millió fontot hoz a jóvátétel összegére. A rövid távú kereskedelmi egyezményre 14,7 millió dollár értékű brit importot és 11,3 millió font értékű jugoszláv behozatalt állapít meg. A Money and Property egyezményt azzal egészíti ki, hogy az a háború alatt befagyasztott számlák ügyének rendezését szolgálta. Lane 1996.: i. m. 135-136.

hogy leállítják a görög partizánok megsegítését.<sup>335</sup> Az ezt követően három évre megkötött hitelmegállapodás keretében Jugoszlávia 11,6 millió font értékben kapott hitelt, amelyből az első évben 7,3 milliót, a következőben 2,3 milliót, míg a harmadik évben 2 millió fontot hívhatott le.<sup>336</sup> A megállapodást 1949. december 26-án újabb egyezmény követte, amelynek keretében Jugoszlávia 8 millió font értékben középtávú, 5 millió font értékben pedig rövid lejáratú hitelt kapott Nagy-Britanniától.<sup>337</sup>

A terhek oroszlánrészre azonban az Egyesült Államokra hárult. Ennek első lépéseként az amerikai kormány még 1948. július 17-én felszabadította azt a 48 millió dollár értékű jugoszláv aranykészletet, amit még Jugoszlávia 1941-es német megszállásakor fagyasztottak be.<sup>338</sup> Az amerikai lépés bizonyítja, hogy kezdettől az Egyesült Államok volt az, amely aktívabban segítette a jugoszláv gazdaságot. 1949 szeptemberében az Export-Import Bankon, az amerikai kormány hivatalos hitelkihelyezési szervén keresztül további 20 millió dollár értékű segélyt jutattak az országnak, szükség esetére további segítséget helyezve kilátásba. Természetesen az amerikai politikusokat mindebben nem egyfajta irgalmas szamaritánusi megközelítés vezérelte. Tagadhatatlan stratégiai előnynek tekintették ugyanis, hogy Jugoszlávia leválásával csökkent a szovjet és csatlós haderők összereje és a közvetlen szovjet katonai fenyegetés visszaszorult az olasz határtól. Albánia pedig földrajzilag szigetelődött el. A segélyezés háttérében politikai okok is meghúzódtak. Az amerikai döntéshozók ugyanis bíztak abban, hogy Tito rendszere követőkre fog találni.<sup>339</sup>

A segélyezést azonban megnehezítették az érvényben lévő amerikai törvények. Az 1949-ben elfogadott Kiviteli Korlátozási Törvény (Export Control Act) ugyanis az elnök számára lehetőséget teremtett arra, hogy megtiltsa minden olyan amerikai termék vagy árucikk exportját, amely jelentősen megnövelné bármely, az Egyesült Államokkal ellenséges nemzet hadipotenciálját. A törvény részletesen szabályozta az ilyen tiltólistára kerülő termékeket, amelyeket további négy csoportba soroltak be: az első kategóriába a katonai felszerelések, a másodikba a félig katonai termékek, a harmadikba a hadi felszereléseket előállító termelő berendezések, a negyediket pedig az atomenergia előállításához szükséges berendezések tartoztak. A törvény előírásait a koreai háború kitörése után az úgynevezett Cannon-törvénykiegészítés tovább szigorította, míg az 1952-ben hatályba lépett Kölcsönös Védelmi Segélyt Ellenőrző Törvény (Mutual Defense Assistance Control

<sup>335</sup> Uo. 140. és Lane in Aldrich: i. m. 30.

<sup>336</sup> Lane 1996.: i. m. 145.

<sup>337</sup> Heuser: i. m. 85.

<sup>338</sup> Lane 1996.: i. m. 131-132. és Stephen C. Markovich: American Foreign Aid and Yugoslav Foreign Policy. In: Peter J. Potichnyj-Jane P. Shapiro (eds.): *From the Cold War to Detente*. New York-London, Praeger Publishers, 1976. 79. A jugoszláv aranytartalék felszabadításával egyidejűleg került sor körülbelül 50-60 ezer tonna nyersolaj szállítására Nagy-Britanniából és az Egyesült Államokból Jugoszláviába. Heuser: i. m. 82.

<sup>339</sup> Campbell: i. m. 16. és 19-20.

Act) széles lehetőséget nyújtott az amerikai elnök számára annak mérlegelésekor, hogy a korlátozások megkerülésére törekvő nyugat-európai országok ellen milyen szankciót alkalmazzon.<sup>340</sup> A megnövelt elnöki jogkör alapján a törvény arra is lehetőséget teremtett, hogy Tito felszínén tartását mind gazdasági, mind pedig katonai segíellyel támogassák.

A törvény előírásai mellett az amerikai vezetésnek a közvélemény reakcióival is számolnia kellett, hiszen végső soron egy kommunista állam fenntartásáról volt szó. Jól mutatják ezt az 1949 elején, illetve az év közepén végzett közvélemény-kutatások. Az amerikai lakosság körében februárban végzett felmérésből ugyanis kiderült, hogy csak 47 százalékuk tudott a szovjet-jugoszláv konfliktusról és közülük is csak 51 százalék növelte volna a Jugoszláviával folytatott amerikai kereskedelmet. A másik, 1949 közepén végzett felmérés szerint az amerikai lakosságnak csak mindössze 52 százaléka hallott Titóról, a kereskedelmet pedig csak az összes megkérdezett 21 százaléka tartotta kívánatos lépésnek.<sup>341</sup> A konfliktus azonban nem csak a politikusokat, a diplomáciai képviselőket vagy a nyugati közvéleményt állította új dilemma elé, hanem az Egyesült Államokban különösen erős és politikaformáló szereppel is bíró sajtó képviselőit is. A befolyásos Wall Street Journal 1948. július 1-i szerkesztőségi cikke egyértelműen amellel foglalt állást, hogy a vitának nem szabad befolyásolnia az amerikai külpolitikát. A cikk írója erkölcsileg elítélendőnek tartotta Tito megsegítését, a szovjet-jugoszláv konfliktussal kapcsolatban pedig leszögezte, hogy „amikor gazemberek egymás torkának esnek, egyik sem válik ezáltal a törvény és a helyes viselkedés bajnokává.”<sup>342</sup> A lap ezen megállapításával valójában már a konfliktus kezdeti szakaszában rátapintott az amerikai külpolitika egyik legfontosabb dilemmájára, arra, hogy bármilyen segítség logikátlannak tűnik, miközben erkölcsi keresztes hadjáratot folytatnak a Szovjetunió ellen.<sup>343</sup>

Truman 1947. március 12-i kongresszusi beszédével ugyanis hivatalos külpolitikai doktrínává emelkedett a feltartóztatás (*containment*) politikája, habár azt a gyakorlatban már 1946 elejétől alkalmazták. Az úgynevezett Truman-doktrína az izolációs politika feladását és az Egyesült Államok új világpolitikai szerepvállalásának kezdetét jelentette. A szabad világ védelmében pedig dogmaként kezelték a szovjet-kommunista expanzió megfékezésének szükségességét.<sup>344</sup> A világ két részre osztásának (szabad és kommunista) egyszerű képletébe ugyanakkor csak nehezen volt beilleszthető egy olyan kommunista állam létrejötte, amelyik a Szovjetunió hivatalos dogmájától

<sup>340</sup> Borhi László: Az amerikai diplomácia és a szovjet gazdasági-politikai térnyerés Magyarországon. *Történelmi Szemle* 1993/3-4. 353. és u. ö.: Az Egyesült Államok Kelet-Európa-politikájának néhány kérdése. *Történelmi Szemle* 1995/3. 279-280.

<sup>341</sup> Lorraine Lees: i. m. 60.

<sup>342</sup> Idézi: Mark S. Byrnes: A Titónak nyújtott amerikai segély. In: *Külpolitika*, 2001. 1-2., 153-166., 153.

<sup>343</sup> Uo. 154.

<sup>344</sup> Fisher: i. m. 118.

eltérő nézeteket kezd el vallani. Trumannak az amerikai közvéleményt eddig éppen az erkölcsi keresztes hadjárat ideológiájával sikerült megnyernie, ami kizárta bármilyen kommunista rendszer támogatását.<sup>345</sup> A reálpolitika felől tekintve a kérdést, a jugoszlávok megsegítése előnyökkel is járhatott a hidegháborús küzdelemben, amit nem lett volna szabad kiaknáztatlanul hagyni.

Mindezen várt előnyök mellé 1950 nyarától egy újabb, Jugoszlávia megsegítésére ösztönző tényező csatlakozott: részben a szárazság miatt fellépő aszály, részben az irracionális és ezáltal katasztrofális hatású jugoszláv iparpártoló politika következményében súlyos élelmiszerhiány lépett fel. Komolyan számolni kellett az éhínség lehetőségével, de a külkereskedelmi kapcsolatok csökkenésével és a lakosság elégedetlenségének növekedésével is. Az aszály következtében gyakorlatilag teljesen leállt a jugoszláv gabona kivitele, egyre több állatot vágtak le és tizedével csökkentették a városi lakosok kenyéradagját.<sup>346</sup> Az így kialakuló nehéz belpolitikai helyzet miatt 1950 októberében Jugoszlávia hivatalosan is nyugati segélyezést kért: 60 millió dollárt élelmiszer és további 45 millió dollárt nyersanyagok vásárlására.<sup>347</sup> A kérdést az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Tanácsa már október 16-i gyorsjelentésében megvizsgálta és 35-50 millió dollárnyi élelmiszersegítséget irányzott elő.<sup>348</sup> A kongresszus nagy többséggel még decemberben elfogadta az erről szóló segélytörvényt (Yugoslavia Economic Relief Act), amely humanitárius és nemzetbiztonsági okokra hivatkozva, az Export-Import Bankon keresztül 38 millió dollárnyi segélyt folyósított.<sup>349</sup> A segélyprogrammal emellett mindkét fél demonstrálhatta, hogy képes az együttműködésre.<sup>350</sup> Erre már csak azért is szükség volt, mert 1952-ben újabb aszály sújtotta Jugoszláviát, ami további nyugati segélyezést tett szükségessé.

Korlátozott lehetőségeihez mérten a magyar diplomácia is értesült az amerikai segélyezés legfontosabb lépéseiről, és habár a két ország közti ideológiai eltérések és a magyar részről a külpolitikai mozgástér teljes hiánya miatt az erről szóló külügyminisztériumi jelentések tobzódnak az ideológiai klisékben, az azokban szereplő számadatokat valósnak fogadhatjuk el. Eszerint a jugoszláv élelmiszerválság enyhítésére 1950. december közepéig az Egyesült Államok a Marshall-terv alapjából 100 ezer tonna lisztet szállított a lakosság részére. Az Atlanti Szövetség katonai segélyalapjából további 16 millió dollár értékben 108 ezer tonna élelmiszerrel támogatta a jugoszláv hadsereget, köztük liszttel, kukoricával, árpával, cukorral és zsírral. A jelentés beszámol a fent

<sup>345</sup> Magyarics Tamás helyesen állapítja meg, hogy Jugoszláviát csak nehezen lehetett demokratikus államnak nevezni. Magyarics Tamás: *Az Egyesült Államok külpolitikájának története*. Budapest, Eötvös, 2000. 251.

<sup>346</sup> John Lampe-Russel O. Prickett-Ljubiša S. Adamović: *Yugoslav-American Economic Relations Since World War II*. Durham-London, Duke University Press, 1990. 32.

<sup>347</sup> Lorraine Lees: i. m. 90.

<sup>348</sup> Ceh: i. m. 195-196.

<sup>349</sup> A képviselőházban 225:142, a szenátusban 60:21 arányban fogadták el a törvényt. Campbell: i. m. 23-24. és Lorraine Lees: i. m. 93-94

<sup>350</sup> Uo. 97.

említett 38 millió dolláros segélyről is, amit a „ház külügyi bizottsága december 6-án egyhanguan megszavazott és így kongresszusi megszavazása biztosnak ígérkezik.” A segély a magyar követség értesülése szerint „115 millió font mezőgazdasági „élelmiszerfelesleg” szállítását jelenti az alábbi megoszlásban: 15.432.200 font tejpor, 33.069.000 [font] szárazbab, 66.138.000 [font] sárgaborsó.” Mindezt a CARE (Cooperative for American Remittances in Europe) amerikai segélyszervezet 5-10 dolláros élelmiszercsomagjai egészítették ki.<sup>351</sup> A segélyszervezet egyébként igen aktívan vett részt Jugoszlávia megsegítésében. A magyar követség 1951. február 17-i táviratában újfent beszámolt tevékenységéről, külön kiemelve, hogy „Paul C. French a CARE vezérigazgatójának január 25-i nyilatkozata szerint az elkövetkezendő 6 hónap alatt 35 millió dollár értékű ingyenes csomagszállítmányt kívánnak Jugoszláviának juttatni.”<sup>352</sup>

Szerényebb gazdasági lehetőségeihez mérten kölcsönökkel és hitelekkel Nagy-Britannia is segítséget nyújtott. Ennek kezdeti pontos mértékét a brit kormány ülésére 1950. október 17-én elkészült közös külügyminiszteri és a kereskedelmi miniszteri emlékeztető tartalmazza. Az emlékeztető, amellet, hogy kitér arra, hogy mennyire fontos a Szovjetunió olasz, francia, német és görög területekre gyakorolt veszélye ellen Jugoszlávia fenntartása, számszerűen összesítette a megelőző 12 hónap brit segélyezését. Ebből kiderül, hogy gépvásárlásra 8 millió font értékben adtak középtávú hitelt, amit 5 millió font rövidlejáratú hitel egészített ki, miközben az Egyesült Államok a fenti időszakban az Export-Import Bankon keresztül 55 millió dolláros hitelt juttatott az országnak. Mindezt az IMF 9 millió dolláros, az IBRD (International Bank for Reconstruction and Development) fakitermelésre adott 2,7 millió dolláros hitele, valamint egyéb országok (köztük Nyugat-Németország, Ausztria, Svédország, Hollandia és Belgium) 35 millió dolláros hitele egészítette ki.<sup>353</sup> A fenti számsorok alapján is nyilvánvaló, hogy Nagy-Britannia csak kisebb részben járult hozzá a segélyezéshez, még akkor is, ha a konkrét összehasonlítást jelentősen megnehezíti, hogy a források a brit segítség esetében kizárólag fontban, a többi állam esetében pedig dollárral számolnak. Egy 1951 augusztusában kelt brit külügyi iratból azonban kiderül, hogy 4 millió font akkor 11,5 millió dollárral volt egyenlő.<sup>354</sup> Az egyszerűség kedvéért, vállalva az ebből származó torzítás kockázatát, a továbbiakban a háromszoros szorzót fogjuk alkalmazni. Eszerint a 12 millió font hitel valamivel kevesebb mint 36 millió dollárral volt egyenlő, ami nagy vonalakban két harmadát jelentette az amerikai segélynek. Figyelembe véve a többi nyugat-európai ország 35 millió dolláros segítségét, ez nem is volt csekély hozzájárulás.

Visszatérve a brit külügyminiszter és a kereskedelmi miniszter 1950. októberi közös

<sup>351</sup> Magyar Országos Levéltár (a továbbiakban: MOL) XIX-J-1-k-Egyesült Államok-48t-758/1950/biz./2 (17d.)

<sup>352</sup> MOL XIX-J-1-k-Egyesült Államok-48t-123/1951/biz./pol (17d.)

<sup>353</sup> PRO T236/3226 CAB C. P. (50)234. Memorandum by the Secretary of State for Foreign Affairs and the President of the Board of Trade, 17. October, 1950.

<sup>354</sup> PRO FO 371/95518 RY1102/368

emlékeztetőjéhez, abból az is kiderül, hogy 1950 júliusában Jugoszlávia további, konkrét összegmegjelölés nélküli rövid lejáratú hitelt kért Nagy-Britanniától fogyasztási cikkek vásárlására, további 30 millió fontot (90 millió dollár) pedig hosszú távú hitel formájában beruházási javakra. Nagy-Britannia ugyanekkor újabb 1-1 millió fontot (3-3 millió dollár) adott fogyasztási cikkek vásárlására és egy cinkkohó felállítására, továbbá 1,5-1,5 millió fontot (4,5-4,5 millió dollár) alumíniumkohó építésére valamint fakitermelésre és faszállításra. Mindezekon felül a két miniszter további 5 millió font (15 millió dollár) segély megadását kérte a kabinettől, amin Jugoszlávia élelmiszert és fogyasztási cikkeket vásárolhatna. Amerikai segítségnyújtás esetén azonban csak 3 millió font értékben, míg a másik 2 millióból tartalékalapot képeztek volna. A hosszú lejáratú gazdasági segély adását azonban azzal az indoklással utasították el, hogy először az azonnali válságot kell kezelni.<sup>355</sup>

Habár az egyes országok különböző formában Jugoszláviának nyújtott gazdasági segélyei önmagukban is jelentősek voltak, hatásában és az ott elfogadott összeg nagyságát tekintve ezt felülmúlta az a Nagy-Britannia, Egyesült Államok és Franciaország részvételével megrendezett háromhatalmi konferencia, amelyre 1951. április 9. és június 13. között Londonban került sor.

A konferencia iratanyagából kiderül, hogy Nagy-Britannia és az Egyesült Államok először kétoldalú megállapodás keretében akarta megtárgyalni a kérdést, Franciaországot csak 1951. április 11-én, tehát csak a konferencia első ülése után hívták meg. Így képviselőik csak az április 13-án megtartott negyedik üléstől vettek részt a konferencia munkájában. A megbeszéléseken a brit delegáció öt kérdéskört kívánt rendezni: az IBRD-kölcsön és a hosszú távú beruházások kérdését, „Tito fenntartásának” pontos definiálását, a jövőbeni segítségnyújtás formájának és az ebben vállalt amerikai-brit arány meghatározását, valamint ötödik elemként Franciaország és egyéb államok bevonását a terhek viselésébe. Viszonylag nagy hasonlóságot mutat ezzel az amerikai delegáció előzetes napirendi pontjairól készített jegyzék, amely az öt brit pont mellett a jugoszláv gazdasági válság okaival, az IBRD képviselőinek részvételével<sup>356</sup> és azzal is foglalkozni kívánt, hogy a segélyezés felügyeletében Jugoszlávia mekkora nyugati ellenőrzésre lenne hajlandó. A megbeszélésekkel kapcsolatos francia tervekről a konferencia brit iratai között nem találtunk utalást, amit vélhetően az is okozhat, hogy Franciaországot utólag, már a konkrét napirendi pontok egyeztetése után hívták csak meg.

<sup>355</sup> PRO T236/3226 CAB C. P. (50)234.

<sup>356</sup> Az Egyesült Államok ugyanis ellenezte, hogy a Bank képviselői kezdettől részt vegyenek az üléseken. A rövid távú deficit kezeléséről elsőként Nagy-Britanniával és Franciaországgal kívántak megegyezni, az IBRD képviselőjét pedig csak ezt követően kívánták meghívni az ülésekre. FRUS United States Government Printing Office, 1983. Vol. IV. 1773-1775. A bank képviselői így csak az április 20., 24., 27 és május 1-jén zajlott üléseken vettek részt. Ez az amerikai álláspont felülkerekedése mellett arra is utal, hogy viszonylag gyorsan sikerült rendezni a rövid távú jugoszláv deficit kérdését.

A fenti napirendi pontok közül legkorábban „Tito felszínen tartásának” definiálását sikerült megfogalmazni. A pontos meghatározást már a harmadik ülésen, április 11-én elfogadták: „Az Egyesült Királyság, az Egyesült Államok, Franciaország és általában a nyugati világ alapvető politikai és katonai érdeke (a) mindannak az előnynek a megőrzése, amit a szovjet táboron kívül fekvő független Jugoszlávia léte jelent, és (b) mindannak a következménynek az elkerülése, amit Tito rendszerének és a jugoszlávok Kremllel szembeni ellenállásának az összeomlása maga után vonna.” A definícióból következően pedig leszögezték, hogy a jugoszláv életszínvonal és a morál megőrzése végett „folyamatos gazdasági segélyezés szükséges.”

Viszonylag hamar, április 24-én sikerült megállapodni abban is, hogy mi okozhatta a jugoszláv gazdaság problémáit. Ezek közül az erről készült külön jegyzékben a háborús pusztítást, az ösztönző tényezők (különösen a mezőgazdaságban) és a szakképzett munkaerő hiányát, a csatlósok blokádját, az 1950-es aszályt és a jugoszláv kereskedelmi kapcsolatok átorientálását említették. Megoldásként pedig a lakosság életszínvonalának növelését, a beruházási és a katonai segélyprogramokat tekintették, habár erről az utóbbiról nem kívántak a konferencián tárgyalni.

Ennél sokkal nehezebb feladatnak bizonyult a jugoszláv adósság átütemezésének, a konkrét háromhatalmi segély nagyságának meghatározása, de legfőképpen a három résztvevő fél segélyezésben vállalt arányának pontosítása. Ezzel kapcsolatban a britek előzetes becsléseket készítettek a nyugat felé esedékes jugoszláv államadósság nagyságáról, amelynek összegét 183,3 millió fontra becsülték. Ebből az Egyesült Államok 50,2 millió fonttal részesült (ezt teljesen az amerikai kölcsön törlesztőrészei alkották), Nagy-Britannia 40,7 millió fonttal, amiből 9,9 millió fontot a jóvátétel részletei, 30,8 millió fontot a kölcsönök tettek ki. Franciaország felé azonban mindössze 2,8 millió fontot tett ki az összes jugoszláv adósság nagysága, miközben Nyugat-Németországnak 25,9 millió fonttal, de Svájcnak is 13,9 millió fonttal tartoztak. Nagy-Britannia a fennálló nagy adósságállomány miatt egyébként ellenezte azt az amerikai javaslatot, hogy segély helyett kölcsönt adjanak a balkáni „renegát” államnak, mivel tartott attól, hogy „Jugoszlávia nem lesz abban a helyzetben, hogy ekkora megnövekedett terhet belátható időn belül visszafizessen.”

A konferenciára készített dokumentumokból, statisztikákból az is kiderül, hogy az Export-Import Bank különböző kölcsönei, a szárazság miatt adott segélyekkel és a magánszemélyek élelmiszeradományaival együttesen az Egyesült Államok a konferencia idejéig mintegy 137 millió dollár értékben segítette a jugoszláv gazdaságot. Nagy-Britannia ugyaneddig a már említett és további kereskedelmi megegyezések, rövid és közepes távú, élelmiszer és nyersanyagok vásárlására fordított hitelek keretében legkevesebb 26-27 millió fonttal, vagyis megközelítőleg 80 millió dollárral segítette Jugoszláviát. Ettől nagyságrendekkel maradt el Franciaország a maga 17 millió dolláros munkaeszközökre adott hosszú távú tőkeberuházásával.



Mint már említettük, a konferencia legvitatottabb kérdése a három fél egymáshoz viszonyított százalékos segélyezési arányának meghatározása volt. A brit delegáció már az április 26-i ülésen elvetette az amerikaiak javasolta 4:2:1-es amerikai:brit:francia arányt és helyette, szigorúan az egyes országok teljesítőképessége alapján 10,5:1,5:1 arányban (82:11:7 százalék) osztotta volna el az eredetileg tervezett 400 millió dollárt (255:33,5:23 millió dollár arányban). Habár a francia delegáció már április 16-án jelezte, hogy kész 23 millió dollárral beszállni az IBRD kölcsönbe, a brit javaslat az amerikaiak számára teljes egészében elfogadhatatlan volt. További nehézséget jelentett, hogy a franciák 14:2:1 arányban osztottak volna el a segélyezés terhein. A tárgyalások során az Egyesült Államok végül május 17-én hajlandónak mutatkozott a korábbi 4:2:1-es arány 62,5:25:12,5 százalékos arányra (5:2:1) történő módosítására. Végso megállapodást azonban az álláspontok fokozatos közeledése ellenére is csak június 11-én sikerült elérni, amikor is 65:23:12 százalékos arányban állapodtak meg. Végül június 13-án aláírták a konferenciáról szóló közös jelentést.<sup>357</sup>

A konferencia eredményéről a londoni magyar legátus is értesült, amint az az 1951. május 24-én kelt táviratból kiderült. Ebben (tehát még a végleges megállapodás aláírása előtt) arról tájékoztatták a magyar külügyminisztériumot, hogy a „legutóbbi napokban nagy publicitást kapott a jobboldali sajtóban az a hír, hogy az angol-francia-amerikai tárgyalások eredményeképpen ez a három ország ötven millió fontos "segélyt" nyújt Jugoszláviának, amely összegből Angliára kb. 12.5 millió font esik.” A jelentés arról is beszámolt, hogy a „lapok első helyen közölték azt, hogy a fenti segély keretében a Jugoszláv hadsereg fegyvereket is fog kapni az Északatlanti Szövetség készletéből.”<sup>358</sup> Végso soron a magyar értesülések mind a segély várható nagyságáról, mind annak felhasználhatóságáról teljesen tévesnek bizonyultak. Amint arra már korábban is utalást tettünk, a konferencia valójában nem foglalkozott katonai témákkal, végül pedig 265 millió dollár értékben<sup>359</sup> (megközelítőleg 90 millió font) döntöttek három éves ütemezésben az IBRD bankon keresztül segély adásáról. Ha azonban az eredetileg három évre összesen tervezett 265 millió dollár első éves, 1951. júliusa és 1952. júniusa közti időszakra előirányzott részét vizsgáljuk, ami megközelítőleg 45 millió fontot (135 millió dollár) tett ki, a magyar értesülés közelebb áll a valósághoz. Ebből ugyanis végül 10 millió fontot tett ki a brit részesedés.<sup>360</sup> Az azonban a magyar követjelentésből nem derül ki, hogy az értesülése erre az időszakra vonatkozik-e.

Mivel a háromhatalmi konferencia konkrétan csak az első évre adott segélyt szabályozta, 1952-ben újabb háromhatalmi megbeszélésre került sor, amit Washingtonban rendeztek meg február

<sup>357</sup> PRO FO 371/95508 RY1102/158

<sup>358</sup> MOL XIX-J-1-j-Nagy-Britannia-48t-05988/1951 (12. d.)

<sup>359</sup> Lorraine Lees: i. m. 103.

<sup>360</sup> PRO FO 371/107849 WY1103/17

19. és április 21. között. A konferencián az 1952. évi első féléves segély kiutalásával kapcsolatos tennivalókkal, az 1952. június 30-át követő időszakra vonatkozó jugoszláv helyzet áttekintésével és az ezzel kapcsolatos háromhatalmi célkitűzésekkel foglalkoztak.<sup>361</sup> Eden brit külügyminiszter már 1951. december 21-én megfogalmazta az ezzel kapcsolatos legfontosabb brit tennivalót a pénzügyminiszternek (Chancellor of the Exchequer) írt levelében. Ebből kiderül, hogy a brit álláspont szerint a „három Kormánynak őszintén közölnie kell a jugoszlávokkal, hogy korlátlan ideig nem fogják finanszírozni a jugoszláv külkereskedelmi deficitet,” továbbá az IBRD-n keresztül 1954 közepéig, maximum az év végéig volt hajlandó segítséget nyújtani. De azt is egyre csökkenő arányban és a felajánlott összeget konkrétan meghatározott célokra kívánták fordítani: „[célunk] a segélyezés folytatása kölcsön [aláhúzás az eredeti iratban – V. P.] formájában, de csökkenő mértékben és egy meghatározott időpontig, ami 1954 közepe vagy vége lehetne.”<sup>362</sup> A konferencián elfogadott és később „Washington-tervként” szereplő ajánlás valóban ki is mondta, hogy fix összegekre fogják korlátozni a Jugoszláviának nyújtott pénzügyi segítséget, amit a jugoszláv vezetésnek a deficit csökkentésére kell fordítania.<sup>363</sup> Nagy-Britannia ebben az 1952-1953 közti időszakban 4,5 millió fonttal,<sup>364</sup> azaz közel 13,5 millió dollárral járult hozzá a háromhatalmi segélyezéshez. Franciaország 2940 millió frankkal, az Egyesült Államok pedig 78 millió dollárral, habár az amerikaiak fenntartották maguknak a jogot, hogy ezt az összeget segély helyett részben kölcsönként adják.<sup>365</sup> Mivel ez mindenképp csökkenést jelentett az előző évi segélyezéshez képest, nem csoda, hogy a háromhatalmi jegyzék 1952. július 10-én történt átadásakor<sup>366</sup> Tito és a jugoszláv vezetés meglehetősen hűvösen reagált. A július 28-án átadott jugoszláv emlékeztető, habár „megelégedéssel” nyugtázta, hogy 1953. június 30-ig tovább folytatódik a háromhatalmi segélyezés, hangsúlyozottan említette a nagy jugoszláv áldozatokat, valamint kifejtette, hogy az „1951-es háromhatalmi jegyzékben foglalt baráti szellemű együttműködéshez hasonló segítséget vártak.”<sup>367</sup>

Habár a jugoszláv memorandum konkrét összeget nem tartalmazott, a washingtoni magyar követség arról értesült, hogy a „jugoszláv kormány 1952/53 pénzügyi évre a katonai "segélyen" kívül 230 millió dollár segélyt kért a nyugati hatalmaktól, 150 millió dollárt a külkereskedelmi deficitjének rendezésére fordítana és 80 millió dollárt a legfontosabb beruházásokra.”<sup>368</sup> A várt és kapott segítségnyújtás közti nagy eltérés állhatott annak háttérében, hogy Jugoszlávia kérésére

<sup>361</sup> PRO FO 371/102204 WY1103/87

<sup>362</sup> PRO PREM 11/2581. 34-40.

<sup>363</sup> PRO FO 371/107850 WY1103/45

<sup>364</sup> PRO FO 371/107849 WY1103/17

<sup>365</sup> FRUS 1952-1954. Washington, United States Government Printing Office, 1988. Vol. VIII. 1284-1290.

<sup>366</sup> PRO FO 371/102205 WY1103/104

<sup>367</sup> PRO FO 371/102205 WY1103/114

<sup>368</sup> MOL XIX-J-1-k-Egyesült Államok-48t-08478/1952(17d.)

augusztus 16-án és 22-én Bledben újabb megbeszélésekre került sor. Az 1953 júniusáig folytatott háromhatalmi segítséget azonban még így is csak 1952. október 11-én jelentették be hivatalosan. Az ekkor kiadott sajtónyilatkozatból kiderül, hogy a segély a „világbéke megőrzése érdekében a jugoszláv gazdaság megerősítését, védelmi képességük növelését és függetlenségük megőrzését szolgálja.” A nyilatkozat kitért az összeg konkrét felhasználására is, amit az „import finanszírozására és a jugoszláv szakemberek otthoni vagy külföldi kiképzésének költségeire kell fordítani.”<sup>369</sup> A washingtoni magyar követség november 12-én jelentett arról, hogy október 13-án gazdasági egyezményt írtak alá, amelyet „egy éves vita és négy hónapi tárgyalás előzött meg.” A jelentésből kiderül, hogy a három nyugati hatalomtól Jugoszlávia végül „99 millió dollárt fog kapni az 1952/53 pénzügyi évben. 78 millió dollárt az USA-tól, 12.600.000 dollárt Angliától és 8.500.000 dollárt Franciaországtól.”<sup>370</sup> A segélyezés sikerét azonban nagyban csökkentette, hogy 1952 második felében újabb aszály pusztított Jugoszláviában. Részből emiatt is szükségessé vált az újabb, éves segélyezésről szóló konferencia összehívása, amit 1953. áprilisában Belgrádban rendeztek meg. Nagy-Britannia ezt mindenképp az utolsó olyan évnek tekintette, amikor még folytatják a háromhatalmi segélyezést. Mindez egyértelműen kiderül a pénzügyminisztérium 1953. február 18-án Eden brit külügyminiszternek írt leveléből is, ami a következőképpen szólt: „ha 1953-1954-ben folytatjuk a segélyezést, akkor annak azzal a nyilvánvaló kikötéssel kell történnie, hogy ez lesz az utolsó év, amikor Jugoszlávia segélyt kap tőlünk.” A brit pénzügyminiszter érvelésével a brit külügyminiszter is egyetértett.<sup>371</sup>

---

<sup>369</sup> PRO FO 371/102206 WY1103/149

<sup>370</sup> MOL XIX-J-1-k-Egyesült Államok-48t-010861/1/1952 (17d.)

<sup>371</sup> PRO FO 371/107849 WY1103/17

## **„Az idegek háborúja” és Jugoszlávia katonai megsegítése**

### *Határincidensek, katonai manőverek 1949 augusztusáig*

Mint már említettük, a brit külügyminisztériumot, a többi nyugati nagyhatalomhoz hasonlóan, váratlanul érte a szovjet-jugoszláv konfliktus kirobbanása. A kezdeti jelentések nagy részét az egymást követő események és az azokkal kapcsolatos brit állásfoglalások tették ki. De már ekkor is több, a tényleges okokat feltáró és a várható következményeket mérlegelő részletes elemzést készítettek és megfogalmazták a követendő brit politikát, „Tito felszínén tartását.” A brit politika formálódásában az eddig bemutatott tényezőkön kívül nagy szerepet játszott a Jugoszlávia elleni idegháború kérdésköre, aminek önmagában is több aspektusa volt. Kezdve a jugoszláv határon történt számos határincidenstől, a csatlós hadseregek megerősítésén és a szovjet csapatmozgásokon át egészen a Szovjetunió és/vagy a csatlós országok közös katonai támadásának lehetőségéig.

A szovjet és csatlós országok katonai támadása csak 1949 tavaszán bukkan fel lehetőségként a nagykövetségek jelentéseiben, a jugoszláv határon egyre fokozódó határincidensek lehetséges következményeként. A brit jelentések legkorábban a magyar-jugoszláv és a román-jugoszláv határon lezajlott incidensekről számolnak be 1949 január 29-én, majd március 30-án. A jugoszláv kimutatásokból azonban kiderül, hogy az első határincidensekre már jóval korábban, 1948 júliusában sor került, igaz, 1948-ban a határincidensek számszerűsítve még jóval elmaradtak az 1949. év hasonló eseményeihez képest. Az adott határszakaszra lebontva 1948-ban a következő adatokat találjuk: az albán-jugoszláv határon 33 alkalommal, a jugoszláv-bolgár határszakaszon 30, a jugoszláv-magyar 11 alkalommal történt határincidens, a jugoszláv-román határszakaszon pedig egyetlen alkalommal sem került sor erre. 1949 augusztusáig, a Szovjetunió fehérgárdistákról szóló ultimátumszerű jegyzékéig, amelyre később még visszatérünk, az albán-jugoszláv szakaszon már 56, a jugoszláv-bolgár határszakaszon 84, a jugoszláv-román szakaszon jóval kevesebb, 20, a jugoszláv-magyar határszakaszon 55 alkalommal, összesen tehát 215 alkalommal került sor a határsértés valamely fajtájára.<sup>372</sup> Úgy véljük, hogy az adatsor azt is jól megmutatja, hogy 1949 késő nyaráig bizonyosan nem a magyar-jugoszláv határszakaszon került sor a legtöbb határincidensre. Számuk azonban így is jelentős volt és a statisztikai adatokból nem derül ki az egyes incidensek valós komolysága. Magyar levéltári forrásokból az 1948-as évre vonatkozóan valamivel kevesebb,

<sup>372</sup> White Book: i. m. táblázata 472-475. A táblázatok a határincidenseket havi és jelleg szerinti (határsértés, terület megsértése, légtér megsértése, jugoszláv terület megvilágítása) lebontásban közlik. A Fehér könyvben szereplő 1948-1949-es adatokat helytállónak fogadja el a bolgár-jugoszláv határszakaszra vonatkozóan: Petar Dragišić: *Jugoslovensko-bugarski odnosi 1941-1949*. Beograd, Institut za novije istoriju Srbije, 2007. 224-225.

9 határincidensre találunk utalást, míg 1949-ben az egész évre vonatkozóan a külügyminisztérium politikai osztálya szerint mindössze 23 esetben következett el határsértést, ami lényegesen eltér a jugoszláv számsoroktól.<sup>373</sup>

Habár a Jugoszláviába és a csatlósállamokba akkreditált brit diplomaták minden jugoszláv határszakaszon bekövetkezett incidensről jelentettek, legtöbbször az ezekkel kapcsolatos jegyzékek tartalmát ismertették, valamint megjegyzéseket fűztek hozzájuk. Az általunk vizsgált levéltári források alapján úgy tűnik, leginkább a jugoszláv-albán és a jugoszláv-magyar határszakaszon bekövetkezett fejlemények keltették fel érdeklődésüket. Az albán határon bekövetkező incidensekről legkorábban 1949. február 12-én számolt be Charles Peake belgrádi brit nagykövet, amelyben az albán kormány február 5-én keltezett tiltakozó jegyzékéről írt. A jegyzékből megtudjuk, hogy albán állítás szerint 1948. július 27-től 1949. január 17-ig 46 esetben került sor határsértésre a jugoszlávok részéről. 25 alkalommal a szárazföldön, 17 esetben a levegőben és négyszer az Adriai-tengeren. Több esetben jugoszláv katonák albán területre léptek vagy oda átlóttek. Peake azonban furcsának találta, hogy az albán sajtó ilyen sokáig csendben maradt: „Amennyire tudom, ez az első alkalom, hogy az albán sajtó jugoszláv határincidensek miatt tiltakozik, és nehéz elhinni, hogy ilyen hosszú ideig csendben maradtak volna ha valóban már tavaly júliustól sor került ilyen incidensekre.” A nagykövet meglátása szerint a jugoszlávok nagyon óvatosan viselkedtek, azért, hogy „ne provokáljanak olyan albán reakciót, ami a Tájékoztató Iroda országainak ürügyet adna az intervencióra.” Természetesnek tartotta továbbá, hogy a brit nagykövetség „minden albán fejleményt közélről figyelemmel fog kísérni.”<sup>374</sup>

Ennek 1949 augusztusáig számos alkalommal eleget is tettek. Így beszámoltak például az előzőekben röviden bemutatott albán jegyzékre adott jugoszláv válaszról is. Erről a brit nagykövetség február 22-én küldött táviratot, amelyben kifejtette, hogy a Borbában megjelent jugoszláv verzió szerint 1948. júliusa óta 16 esetben történt határincidens az albán-jugoszláv közös határon. Ebből két esetben az albán légierő megsértette a jugoszláv légeret, 6 alkalommal a járőröző albán határőrök engedély nélkül átlépték a határt, „egy alkalommal egy albán folyami hajó (kenu? [kérdőjel az eredeti dokumentumban, V. P.]) vitorlázott jugoszláv felségvizekre a Bojana folyó torkolatánál.” Jugoszlávia ekkor azonban hivatalosan még nem tiltakozott az incidensek miatt.<sup>375</sup> A brit nagykövetség még aznap kelt újabb táviratban már részletesebben bemutatott néhány határincident. Így például a jugoszlávok tagadták, hogy megpróbálták volna ellopni azt a Bojana hajót, ami az előző jelentésben még folyóként szerepelt. A jugoszláv verzió szerint az eredetileg

<sup>373</sup> MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-„A politikai osztályon nyilvántartott jugoszláv határincidensek”-ikt.sz.n./1949(46d.)

<sup>374</sup> PRO FO 371/78222 R1725/10392/90

<sup>375</sup> PRO FO 371/78222 R2443/10392/90

Travemündére keresztelt hajót jóvátételként kapták a németektől, amit a szoros albán-jugoszláv barátság idején adtak kölcsön Albániának. Így jogosnak tekintették a hajó „visszafoglalását,” amit csak abban az esetben lettek volna hajlandóak az albánoknak visszaadni, „ha az albánok visszaadják a jugoszláv kábelállomást” és ha döntés születik az „Albániában törvénytelenül visszatartott 19 teherautó-motor és a maradék jugoszláv és albán tulajdon sorsában.”<sup>376</sup>

Márciusban a határincidensek mellett már egyéb, az idegháború részét képező propaganda-lépésre is sor került. Erről a Tanjug közleménye alapján Peake március 29-én tájékoztatta feletteseit. A közlemény szerint öt nappal korábban, „március 24-én egy albán repülőgép berepült a jugoszláv légtérbe.” A közlemény szerint a gép Scutari felől 7 kilométerre jugoszláv terület felé repült, és „Martići és Ostros falvakra [rendszerellenes] szórólapokat dobott le,” majd Tirana felé távozott a légtérből. A Tanjug megfogalmazása szerint a „nemzetközi jog és szuverenitás hallatlan megsértéseként” elkövetett atrocitás után a lakosság természetesen összeszedte a szórólapokat és átadta azokat a hatóságoknak.<sup>377</sup> Peake mindehhez nem fűzött további megjegyzéseket. Nem így francia kollégája, aki arról tájékoztatta a briteket, hogy a fenti provokáció nem számított egyéni akciónak és nem korlátozódott az albán-jugoszláv határra: „A francia nagykövet azt mondta, hogy a magyar határ közelében, Zombornál és Szabadkánál is dobtak már le szórólapokat.” Habár a francia diplomáciának egy példányt sem sikerült szereznie, értesüléseik szerint Péter király arcképe szerepelt rajtuk.<sup>378</sup>

Annak ellenére, hogy legelőször 1949. január 29-én számoltak be a britek egy magyar-jugoszláv határincidensről, részletesebben csak Peake március 8-i *en clair* táviratában foglalkoztak vele. Ekkor a belgrádi brit nagykövet arról számolt be feletteseinek, hogy a Borba több határincidensről szóló magyar és jugoszláv jegyzéket közölt, köztük a magyarok 1948. december 29-i jegyzékét, amelyet 1949. február 10-én újból megismételtek. A jegyzékben a magyar kormány amiatt tiltakozott, hogy a „jugoszlávok 1948. december 6-án magyar területre lőttek.” A jugoszlávok akkor mindezt egy háborús bűnökkel vádolt ügynök (nevét nem közölték) letartóztatásával indokolták. Február 23-án Jugoszlávia újabb jegyzékben válaszolt, „amelyben

<sup>376</sup> PRO FO 371/78222 R2444/10392/90. A jelentésben a brit követség egy további érdekességről is beszámolt. 1948. júliusáig jugoszláv buszokon szállították Albániába a postai küldeményeket, de a Tájékoztató Iroda határozatát követően Albánia visszautasította Jugoszlávia ez irányú segítségét. Mivel a jugoszláv határon több ezer zsáknyi levél halmozódott fel, a jugoszlávok kezdetben egyszerűen a levegőben átdobták a küldeményeket. (A belgrádi brit nagykövetség szerint ez minden bizonnyal középkori előzményekre nyúlt vissza.) Mivel így sem sikerült rendezni a küldemények végleges sorsát, ahhoz is hajlandóak lettek volna, hogy az albánok Sveti Naumban vegyék át a küldeményeket. Mivel ezt az albán hatóságok visszautasították, a levelek csak tovább halmozódtak. Uo.

<sup>377</sup> PRO FO 371/78222 R3419/10392/90

<sup>378</sup> PRO FO 371/78222 R3541/10392/90. Habár a fenti esetben a szórólapok monarchista hangvétele miatt kizárhatjuk, hogy ledobásukban Magyarország részt vett volna, több alkalommal magyar ügynökök is terjesztettek Titó-ellenes szórólapokat Jugoszláviában. Egy 1952. március 26-i keltezésű jelentés például arról számol be, hogy Szabadka utcáin propaganda-anyagot szórtak szét, de egy valószínűleg kettős ügynök révén a jugoszláv rendőrség erről előzetesen már értesült. Így könnyedén intézkedtek a szóban forgó propagandaanyag begyűjtéséről. ÁBTL 3.2.5 O-8-009. „Dráva” Szabadkai UDB 50. lap.

egyéb határincidenseket idéztek és amelyekért a magyar hatóságokat tették felelősnek.” A magyar fél ezt természetesen visszautasította, a jugoszláv hivatalos verzió szerint a következő szavakkal: „A Magyar Kormány azzal a megjegyzéssel adja vissza a jegyzéket, hogy az több valótlán vádaskodást tartalmaz, tartalma provokatív a Magyar Köztársaságra nézve és a nemzetközi imperialisták háborús uszító céljait szolgálja.”<sup>379</sup>

Meglepőnek találjuk ugyanakkor, hogy mind az albán, mind a magyar határincidensekről a britek csak viszonylag későn kezdtek jelenteni. Annak eldöntése, hogy mindez egyszerűen az információ hiányának vagy annak tudható be, hogy maguk a jugoszlávok sem számoltak be róluk a nyilvánosság előtt, további levéltári kutatásokat tenne szükségessé. Úgy véljük továbbá, hogy az Olvasónak már a fentiek alapján is feltűnt, hogy a határincidensekről szóló brit beszámolók zömmel leíró jellegűek és a jugoszlávok hivatalosnak tekinthető közléseire, nem pedig saját megfigyeléseikre támaszkodnak. Az utóbbira egyébként nem is nagyon lett volna módjuk. Elemzéssel pedig általában nem kötötték össze őket. Igaz ez a többi határincidensről készült beszámolóra is, ezért a továbbiakban, érzékeltetve a probléma súlyosságát és fokozódását, a teljesség igénye nélkül, néhány, a magyar-jugoszláv határon bekövetkezett incidens ismertetésével szeretnénk mindezt alátámasztani.

1949. május 4-én Geoffrey Arnold Wallinger budapesti brit követ (1949-1951) a magyarok újabb tiltakozó jegyzékéről táviratozott Budapestről Londonba. Ebben az április 25-én, a felsőszölnöki határon (Vas megye) lelőtt két határőr, Salga József és Molnár József halála miatt tiltakoztak, „akiket a határ vonalától 4-5 méterre jugoszláv határőrök gyilkoltak meg.” A magyar verzió szerint a magyarok elismerték, hogy „a magyar határőrök pár méterre átlépték a határvonalat, de észrevették a jugoszláv határőröket és jelzéseikre azonnal visszafordultak a határ felé.” A jugoszlávok pedig közlőről, mintegy 6 méterről lőttek rájuk.<sup>380</sup> Az incidensről május 6-án Peake is táviratozott; jelentésében kiemelve, hogy Jugoszláviában egyedül a *Politika* számolt be az esetről, az is a Tanjug hivatalos álláspontját közölte. Eszerint a „két magyar határőr 20 méterre jugoszláv területre hatolt, és figyelmen kívül hagyta a jugoszláv határőrök többszöri figyelmeztetését.” A cikk szerint a „közös jugoszláv-magyar bizottság [tehát volt ilyen, V. P.] is megerősítette, hogy az incidens a Tanjug állításának megfelelően történt.” Az újság továbbá úgy látta, hogy a február 23-i jugoszláv jegyzék óta szaporodtak el az incidensek.<sup>381</sup> Május 20-án pedig Peake már arról táviratozott, hogy az elmúlt „három héten négy incidensre került sor,” a sajtóban pedig a „rágalmazás új magasságokba tör.”<sup>382</sup> A határincidensek természetesen továbbra sem szüneteltek.

<sup>379</sup> PRO FO 371/78702 R2703/10321/92

<sup>380</sup> PRO FO 371/78702 R4620/10321/92. A vonatkozó 1949. április 25-i magyar tiltakozó jegyzék: MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-3658/1949(46d.)

<sup>381</sup> PRO FO 371/78702 R4701/10321/92

<sup>382</sup> PRO FO 371/78702 R5190/10321/92

Wallinger június 4-én már egy újabb incidensről számolt be, miszerint „május 30-án jugoszláv határőrök Madaras (Bács-Kiskun megye) falu határában magyar területen mozgó magyar határőrökre lőttek, egyiküket megölték, egy másikat megsebesítettek.”<sup>383</sup>

A sorozatos határincidensek, az azokat követő jegyzékváltások és a rágalomhadjárat könnyen a feszültség további eszkalálódásához vezethettek volna, ami feltehetően egyik félnek sem állt érdekében. Ezért a jugoszláv és a magyar kormány augusztus 3-án Szabadkán jegyzéket írt alá, amelyben arról döntöttek, hogy vegyes bizottságot hoznak létre a további határincidensek kivizsgálásáról. Ez természetesen nem maradt rejtve a brit diplomaták előtt sem, ahogyan arra Peake augusztus 6-i távirata utal. Ebben, valószínűleg a jegyzék szövegére utalva, a belgrádi brit nagykövet úgy vélte, hogy az egyezmény „célja, hogy a határon helyreállítsák a normális kapcsolatokat.” A nagykövet továbbá azt emelte ki, hogy a „szerződést korlátlan időre kötötték” és „felmondását követően még egy évig érvényben fog maradni.”<sup>384</sup> Szintén a szabadkai megegyezéssel hozta összefüggésbe a belgrádi brit nagykövet Tito szkopjei beszédét, amiről augusztus 9-én táviratozott a külügyminisztériumnak. Ebben kiemelte, hogy Tito figyelmeztette a laktanyák katonáit, hogy „kerüljék a provokációkat.”<sup>385</sup> Hiába volt azonban a figyelmeztetés, a szerződés – mint arra később kitérünk – csak rövid ideig maradt érvényben.

A határincidensekkel párhuzamosan folyt az ellenséges ügynökök átdobása a magyar-jugoszláv határon. Az ezzel kapcsolatos magyar tiltakozó jegyzékről, Wallinger május 7-én számolt be, a *Szabad Nép* cikke alapján. Összefoglalásában azt emelte ki, hogy április 21-22-én több mint 100 ellenséges ügynök lépte át a magyar határt, itteni (mármint magyar) meglátás szerint „különös tekintettel a közelgő választásokra.” A jegyzék szerint a kémek valójában egykori illegális emigránsok, akiket a jugoszlávok kémkedésre és politikai tevékenységre képeztek ki, hogy „az imperialistáknak kémkedjenek és destruktív politikai tevékenységet folytassanak.”<sup>386</sup>

A kémhíszteriát kicsit eltérően látták Titóék. Az eset hivatalos jugoszláv verziójáról Peake belgrádi brit nagykövet táviratozott május 10-én. Eszerint Szabadka és Kelebia között a magyarok próbáltak meg május 6-án hat ügynököt (egyébként kivétel nélkül jugoszláv származásúakat) átdobni. Sikerült is 60 méterre jugoszláv területre kerülniük, miközben egy katonát megöltek. Végül két ügynököt fogtak el, akik arról számoltak be vallatóiknak, hogy speciális táborban képezték ki őket, ahol még további 200 fogoly van.<sup>387</sup> Ivo Banactól tudjuk, hogy Szegeden létezett ilyen

<sup>383</sup> PRO FO 371/78702 R5576/10321/92. A vonatkozó magyar tiltakozó jegyzékből az áldozat nevét is ismerjük: Vetési Miklós honvéd. MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-5358/1949(46d.)

<sup>384</sup> PRO FO 371/78703 R7619/10321/92

<sup>385</sup> PRO FO 371/78691 R7735/1023/92

<sup>386</sup> PRO FO 371/78702 R4700/10321/92

<sup>387</sup> PRO FO 371/78702 R4830/10321/92



kiképzőtábor, az azonban a brit iratból egyértelműen nem derül ki, hogy erről lenne-e szó.<sup>388</sup>

Az egyre erősödő határincidensek mellett az „idegháború” fokozódására utalt az is, hogy szovjet csapatmozgásokról terjedtek híresztelések, igaz, ekkor még csak szórványszerűen. Az általunk vizsgált iratok erről első esetben 1949. március 10-én számoltak be. Ekkor a budapesti követség arról jelentett szigorúan titkos táviratban, hogy az amerikai diplomatáknak „semmi (ismétlem: semmi [ismétles az eredeti iratban, V. P.]) információjuk nincs a magyarországi szovjet csapatok abnormális eloszlásáról.” A szombathelyi gépesített osztály ugyanis már két éve ott állomásozott, folytatódott azonban a vezérkar átszervezése.<sup>389</sup> A brit megfigyelések teljesen helytállóak voltak, Magyarországon ugyanis négy szovjet hadosztály állomásozott: egy-egy lövészadosztály Szombathelyen és Kecskeméten, egy vadászpilóta hadosztály Veszprémben és egy vadászbombázó hadosztály Debrecenben. Emellett a nemzetközi helyzet éleződése miatt erőltetett ütemű hadseregfejlesztés indult, amelynek részeként 1949. március 1-től csoport- és főcsoportfőnökségek alakultak, élén Sólyom László altábornagy és vezérkari főnökkel. A stratégiai jelentőségű kérdések kidolgozásában pedig egyre fontosabb szerepet töltött be az MDP Államvédelmi Bizottságának Katonai Albizottsága.<sup>390</sup>

Ezt követően Peake belgrádi nagykövet arról tájékoztatta a brit külügyminisztériumot, hogy „a Tájékoztató Iroda azonnali offenzívájáról terjednek hírek a belgrádi diplomaták és újságírók között,” miszerint „Jugoszláviában és a szomszédos országokban nagyarányú csapatmozgásokra került sor.” Sőt, „Macedóniában és Montenegróban felkelést is szerveznek.” A nagykövet ezt azzal vetette el, hogy „a híresztelések nagy részét minden bizonnyal szándékosan gyártják és az ország elleni idegháború részét képezik.”<sup>391</sup> Ez utóbbi részmegállapításával egyet is értünk, annak eldöntése azonban, hogy tényleg voltak-e katonai manőverek, további, katonai iratokban végzett levéltári kutatást tesz szükségessé. Katonai manőverekről azonban nem csak a magyar határszakaszról ismerünk híreszteléseket. Peake április 5-én arról számolt be, hogy a belgrádi brit katonai attasé a bolgár határhoz látogatott, de jelentős megerősítéseket annak ellenére sem tapasztalt, hogy a „laktanyákat már kétség kívül feltöltötték.”<sup>392</sup>

Peake titkos távirata után május 20-án történik újból csapatmozgásra vonatkozó utalás, ezúttal a román határszakaszon. A belgrádi brit nagykövet a csapatmozgásokról azonban csak annyit

<sup>388</sup> Banac 1988.: i. m. 228.

<sup>389</sup> PRO FO 371/78702 R2840/10321/92G

<sup>390</sup> Balló István: Magyarország katonapolitikája, a hadseregfejlesztés feladatai, 1947-1949. In: Feitl István – Izsák Lajos – Székely Gábor szerk.: *Fordulat a világban és Magyarországon 1947-1949*. Budapest, Napvilág, 2000. 291. és 296. Balló máshol 1951-1953-ra hozza a négy szovjet hadosztályt. uő.: *Adalékok Magyarország 1949-1953 közötti háborús felkészüléséről, a várható hadszíntér előkészítéséről*. *Hadtörténelmi Közlemények*, 1999/4. 801.

<sup>391</sup> PRO FO 371/78690 R3490/1023/92

<sup>392</sup> PRO FO 371/78690 R3714/1023/92. Szintén április 5-én számolt be Young a budapesti követségről arról, hogy a brit követség egyik tagja két nappal korábban Szeged környékére látogatott, ám ott semmi szokatlant nem tapasztalt. PRO FO 371/78690 R3715/1023/92

írt, hogy május 15-én a brit követség egyik munkatársa (véltetően a katonai attasé) Szabadkán látogatást tett egy laktanyában; meglátásunk szerint már magában az is jelentős, hogy a jugoszláv hatóságok erre egy ekkor még hivatalosan „imperialistának” tartott ország esetében egyáltalán lehetőséget adtak. Sőt, Peake táviratából az is kiderült, hogy egy zombori laktanyát is felkereshettek. A brit megfigyelők egyik esetben sem tapasztaltak semmilyen katonai tevékenységre utaló jelet. Szabadkán a „barakkok gyakorlatilag üresek és semmi katonai tevékenységet nem figyeltünk meg a szomszédos Palic és Bajina Varska városok közti úton. [...] Zombor múlt heti látogatásunkkor hasonlóan csendes volt.”<sup>393</sup> Ezt követően majd csak augusztus elején jelentenek a brit diplomaták újra a szovjet csapatmozgásokról. A bukaresti brit követség augusztus 9-én arról számolt be, hogy különböző hírek keringenek a szovjet csapatok nyugat felé mozgásáról, kórházak berendezéséről és a jugoszláv katonai attasé állítólagos hazarendeléséről.<sup>394</sup> A Foreign Office azonban a védelmi minisztériumnak augusztus 16-án írt levelében a román csapatmozgások hátterében mást feltételezett. Tévesen úgy vélték, hogy a „román csapatmozgásokról szóló hírek erősödése [...] részben a szovjet kormány azon szándékának következménye, hogy mihamarabb meg kívánja kötni az osztrák békeszerződést, ezért ideje korán ki kell vonniuk csapataikat Romániából.” A magyar békeszerződés vonatkozó 22. cikkelye például kimondta: „A jelen Szerződés életbelépését követően minden Szövetséges fegyveres erőt 90 napon belül Magyarországról vissza kell vonni, mindazonáltal a Szovjetunióknak fennmarad a joga magyar területen oly fegyveres erők tartására, amelyre szüksége lehet ahhoz, hogy a Szovjet hadseregnek az ausztriai Szovjet megszállási övezettel való közlekedési vonalait fenntartsa.”<sup>395</sup> A britek tehát ezt vélték meghúzódnival a csapatok mozgása mögött, mivel így „csak korlátozott idő áll rendelkezésükre, hogy a Tito határán lévő csapatok jelenlétéből a lehető legtöbbet kihozzák.”<sup>396</sup> Ez az augusztusi híresztelés azonban meglátásunk szerint már azokkal a magyarországi szovjet csapatmozgásokról érkező beszámolókhöz kapcsolódik inkább, amire az 1949. augusztus 18-i szovjet jegyzékkel összefüggésben kerülhetett sor.

Meglepő, de a katonai támadás lehetősége először nem a brit, hanem az amerikai jelentésekben bukkant fel. A belgrádi amerikai követség 1948. június 30-án (közvetlenül a szovjet-jugoszláv ellentétek nyilvánosságra kerülése után) Washingtonba küldött táviratában azt a nézetet képviselte, hogy Titót „csak fegyveres invázióval lehetne megdönteni.” Azonnali szovjet támadásra utaló jeleket azonban nem tapasztaltak, és úgy vélték, hogy a „[jugoszláv] katonai és biztonsági

<sup>393</sup> PRO FO 371/78702 R5190/10321/92. Persze Tito sem volt olyan naiv, hogy megosztotta volna ez irányú terveit. Sőt, Tito még 1952-ben is csak vonakodva osztotta meg védelmi elképzeléseit a brit-amerikai-francia delegációval.

<sup>394</sup> PRO FO 371/78691 R7733/1023/92

<sup>395</sup> Romsics 2000.: i. m. I. kötet, 481.

<sup>396</sup> PRO FO 371/78691 R7735/1023/92

szervezetek az inváziókor hűek maradnának” a jugoszláv vezetéshez.<sup>397</sup> Egy újabb, szeptember 15-én keltezett táviratban a követség munkatársai ismételten kizárták, hogy a szovjet-jugoszláv konfliktus eszkalálódásának következő lépéseként katonai támadásra kerüljön sor. Ezt két okból tartották valószínűtlennek: egyrészt „katasztrofális lenne a közvéleményre gyakorolt hatása,” másrészt a világháborús tapasztalatok alapján nagyok lennének a megszállás költségei.<sup>398</sup> A támadás lehetőségét az amerikai hírszerzés is elvetette szeptember 16-án, egy nappal a belgrádi távirat után készített elemzésében. Ezt azzal indokolta, hogy a Szovjetunió esetében hiányzik a támadás megindításához szükséges gazdasági és politikai előkészület, a csatlósok megbízhatóságát pedig elég ingadozónak tartották.<sup>399</sup>

A konfliktus kirobbanását követően az amerikai hírszerzés első részletes elemzését 1948. november 18-án adták ki. Az elemzésből, amely a november 5-i állapotokat tükrözte, kiderül, hogy a CIA szerint „Tito és a Kominform kibékülése nem valószínű”, mivel a szovjet vezetés „soha sem fogja megbocsátani a jugoszlávoknak, hogy megkérdőjelezték a tekintélyét. Ha elfogadnák Tito rendszerét, azzal a Kreml beismerné, hogy nem képvisel egyedüli, megkérdőjelezhetetlen ideológiai és politikai nézeteket a kommunista pártok körében.” Ha átmenetileg közelednek is egymáshoz a két ország vezetői, a szovjet vezetők ennek „ellenére [Jugoszlávia] kérlelhetetlen megdöntésére fognak törekedni”. Igaz, az adott körülmények között erre nem sok esélyt láttak, de úgy vélték, hogy a jugoszlávok is kerülni fogják a konfliktus eszkalálódását: „A jelen pillanatban ugyanakkor a Kreml képtelen hatékony, a katonai támadást nélkülöző fegyverkezési lépéseket tenni Tito ellen, Tito viszont megpróbál minden olyan lépést elkerülni, amely az SZSZSZK-t ilyen lépés megtételére kényszerítené. Következésképpen sem Sztálin, sem Tito nem fogja megkockáztatni az azonnali szakítást a két ország között, bízva abban, hogy a fejlemények a jelenlegi holtpontra végül valamilyen kielégítő megoldást fognak nyújtani.”<sup>400</sup> Az elemzők szerint mind a Jugoszlávia elleni katonai támadás, mind a gazdasági blokád eredménytelenül fog végződni, főleg abban az esetben, ha szoros együttműködés alakulna ki a jugoszlávok és a nyugati hatalmak között.

Az amerikai elemzők továbbá úgy vélték, hogy a Szovjetunió bármikor képes Jugoszlávia fegyveres megdöntésére, a támadás megindítására viszont csak a nemzetközi feszültség növekedése esetén láttak lehetőséget: „Habár folyamatosan szélesedik a Jugoszlávia és az SZSZSZK közötti törés, a Kreml azon döntését, hogy erejét Tito fegyveres megdöntésére használja fel, inkább a

---

<sup>397</sup> Ceh: i. m. 8.

<sup>398</sup> Uo. 41.

<sup>399</sup> Uo. 44.

<sup>400</sup> *The Trend of Soviet-Yugoslav Relations*. ORE 49-48. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25. A CIA-dokumentumok magyar szövege a szerző fordítása: Vukman Péter: Amerikai források a szovjet-jugoszláv konfliktus történetéhez (1948-1952). *Múltunk* 2008/2. 193-228. A forrásokra vonatkozóan lásd még: uő.: Az amerikai dilemmák és a hírszerzés elemzései a Jugoszlávia elleni szovjet katonai támadás lehetőségéről (1948-1952). *Acta Historica* 126. Szeged, 2007. 101-115.

nemzetközi fejlemények fogják előidézni, semmint a jugoszláv lépések. A közvetlen szovjet akció eshetősége abban az esetben növekedhet meg, ha a nemzetközi feszültség miatt megnövekedik a háború lehetősége, vagy ha az SZSZSZK szándékosan kirobbantja a harmadik világháborút.”<sup>401</sup>

A szovjet–jugoszláv konfliktus alakulásáról és Jugoszlávia lehetséges ellenállásáról szóló következő, az előbbinél részletesebb amerikai hírszerző elemzésben (1949. június 20.) a szovjet nyomásgyakorlás négy alternatíváját elemezték: gazdasági, politikai nyomásgyakorlás, felforgató tevékenységek szervezése, valamint a jugoszláv rendszer fegyveres megdöntése.<sup>402</sup> Ezek közül az elemzés első helyen tárgyalta Tito és rendszere katonai úton történő megdöntését. Ezen belül három lehetőséget tartottak elképzelhetőnek: a határincidensek gerillaharcra fejlesztését, a Jugoszláviával határos szovjet csatlósállamok támadását, valamint a közvetlen szovjet intervenciót. A lehetőségek közül egyetlen komoly fenyegetésnek az első lehetőséget tartották. Az elemzők ugyanakkor arra is felhívták a figyelmet, hogy ebben az esetben Albániában és Bulgáriában jugoszláv ellentámadás várható. A Jugoszláviával határos csatlósállamok – Magyarország, Románia, Bulgária és Albánia – támadását viszont nem tartották valószínűnek, hiszen „1949 hátralévő részében a nagyarányú gerilla-hadviselés, amely valójában anyagháború lenne, jelenti az egyetlen komolyabb katonai fenyegetést Tito hatalmára. Feltételezzük, hogy a Kreml csak abban az esetben hajlandó nagyarányú gerilla-hadviselést folytatni, ha kész lenne nyílt háborút kockáztatni Jugoszlávia ellen. Tito nyomatékos ellenlépéseket tenne annak megakadályozására, hogy az anyagháború rendszerére végzetes következményekkel járó irányba fejlődjön. Ebben az esetben módszere valószínűleg az lenne, hogy a jugoszlávok támogatásával gerillaakciókra kerülne sor Albániában és Bulgáriában, ami súlyos következménnyel járna ezen két ország rendszerére nézve, főleg Albániában Hodzsa instabil kormányára.”<sup>403</sup>

A Jugoszláv Néphadsereg Kelet-Európa második legerősebb hadseregeként az elemzők szerint még abban az esetben is meg tudta volna állítani a támadást, ha az kiterjedt szovjet logisztikai támogatással párosult volna. A közvetlen szovjet katonai támadást azonban valószínűtlennek tartották, helyette inkább a politikai nyomásgyakorlás fokozódására figyelmeztettek, amelynek szintén többféle változatával számoltak az amerikai hírszerzésben. A szomszédos államok rágalomhadjárata eszerint kiegészülhetne a Jugoszláviában élő kisebbségek „megdolgozásával,” Tito és rendszere elleni hangolásukkal. Cserébe kedvezőbb bánásmódot ígérhetnének számukra. Az elemzők szerint a szovjetek ez irányú propagandája leginkább a montenegróiak és a macedónok esetében találhat támogatókra, de Aleksandar Ranković

<sup>401</sup> Uo.

<sup>402</sup> *Estimate of the Yugoslav Regime's Ability to Resist Soviet Pressure during 1949*. ORE 44-49. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25.

<sup>403</sup> Uo.

belügyminiszter jól szervezett titkosrendőrsége minden gond nélkül fellépne ellenük. Az elemzők 1949-ben még nem számoltak a macedón függetlenség esetleges kikiáltásával sem, annak ellenére, hogy voltak „olyan montenegrói, macedóniai és valószínűleg más jugoszláv köztársaságokban élő kisebbségek, amelyek cserébe azért, hogy az SZSZSZK kedvező bánásmódot ígér, hajlandók lehetnek támadást indítani Tito rendszere ellen. A csoportok jelentette potenciális fenyegetést Tito titkosrendőrsége segítségével meg tudja akadályozni. A „független” Macedónia kikiáltása csak csekély sikerrel járhat a jugoszláviai macedónok jelentős támogatásának elnyerésében 1949-ben. A nyilatkozat a közeljövőben semmi esetre sem valószínű. Ha a macedón állam létrehozása bármikor komolyan fenyegetne 1949 során, Tito tömegesen telepíthetné át a megbízhatatlan macedónokat Jugoszlávia más térségeibe.”<sup>404</sup>

A Tito és követői elleni szovjet támadás negyedik alternatíváját a különböző felforgató tevékenységek és gerillaakciók jelenthették. Ennek hatékonyságát az elemzők azonban minimálisnak tekintették. Véleményük szerint Tito párton belüli ellenzékét a tagság mindössze 2 százaléka (8 ezer fő) jelentette, akiket társadalmi háttérük és érdekeik alapján három csoportba soroltak: „(1) régi vonalas kommunisták, akik hosszú ideig éltek a Szovjetunióban és akik a Kremlt támogatják; (2) opportunisták, akik elégedetlenek, mert nem tudtak a kormányban olyan magas pozíciókat szerezni, amelyek arányosak lennének háborús érdemeikkel; (3) azok a kommunisták, akik a háború előtt hagyták el Jugoszláviát, majd azt követően hazatértek. Az utóbbi csoport nem állt kapcsolatban a partizánmozgalommal, és így semmilyen különleges lojalitás nem fűzte őket Titóhoz. E Kominform-barát csoportok állítólag megpróbálkoztak Tito rendszere ellen aktív ellenállás szervezésével, azzal, hogy megpróbálták az ellenőrzést elvenni a hadseregtől.”<sup>405</sup>

Hasonlóan az amerikai diplomatakhöz, a brit külügyminisztérium már a konfliktus ezen szakaszában is hangsúlyt helyezett arra, hogy összefoglaló elemzésekben világítsa meg nem csak a konfliktus okait, hanem a lehetséges további szovjet lépéseket is. A katonai támadás a szovjet-jugoszláv konfliktus e korai szakaszában azonban csak a legkevésbé valószínű eshetőségként merült fel, annak részletes kidolgozásával sem foglalkoztak.<sup>406</sup> Annak ellenére, hogy Stendale Bennett szófiai követ már július 10-én olyan rejtjeles táviratot küldött a külügyminisztériumnak, amelyben kifejtette, hogy a „jelen pillanatban még nehéz megítélni, hogy mi lesz a Tájékoztató Iroda

---

<sup>404</sup> Uo.

<sup>405</sup> Uo. Szabotázsakciókra valóban több alkalommal sor került. 1951-ben például a batajnicai katonai repülőtéren felgyújtották az oxigénpalackokat, Eszéken pedig hat gyár ellen indítottak támadást. Montenegróban több hullámban lázadások törtek ki, amelyek közül a Titograd közelében, a Zeta-völgyben 1948 nyarán-őszén kitört volt a leghevesebb. Banac 1988.: i. m. 233-235.

<sup>406</sup> A konfliktus fejleményeiről 1948. július 8-án készített külügyminisztériumi elemzés három lehetséges lépésként a felek kibékülését, a gazdasági szankciókat és a szovjetek kivárását tekintette (legalábbis a Jugoszláv Kommunista Párt kongresszusáig, ahol esetleg a szovjetbarát erők kerülhetnek hatalomra); a katonai támadásra mindössze egy fél mondatot szántak. PRO FO 371/72584 R8466/407/92

válságának a következménye és elképzelhető, hogy mindenféle katonai vagy egyéb szenzációs lépés nélkül rendezik. [...] Ugyanakkor a katonai lépés lehetőségét nem lehet elvből kizárni.” Ebből a célból Barnett Merivale Austin katonai és A. R. Collins légi attaséval elemzést is készítettett a bolgár hadsereg felkészültségéről. Habár úgy vélték, hogy ebben az esetben Bulgária az 1947-es párizsi békeszerződésben előírtaknál nagyobb mértékben mozgósítaná a haderejét, az attasék szerint az ország még nem állt készen a támadásra: „Bulgáriának kétségtelenül jelentősen növelnie kell fegyveres erőinek létszámát, ami azonnal nyíltan és kirívóan megsértené a békeszerződésben foglaltakat, ami 56 800 főben maximálja a hadsereg létszámát, beleértve a határőrséget is.” Ezzel viszont lehetőséget teremthetnének a „békeszerződés aláíróinak beavatkozására.”<sup>407</sup>

Az általunk megvizsgált brit iratok alapján elmondhatjuk, hogy a szovjet és csatlós országok katonai támadásának lehetősége ténylegesen és részletesen csak 1949 januárjától bukkan fel a nagykövetségek jelentéseiben, a jugoszláv határon egyre fokozódó határincidensek lehetséges következményeként. Elsőként ezt Charles Peake belgrádi nagykövet tette a brit külügyminiszternek január 29-én írt bizalmas levelében, ami egyébként sok szempontból hasonlóságot mutat az előbbieken röviden bemutatott amerikai elemzésekkel. Peake jelentésében leszögezte, hogy sem a szomszédos országokban, sem Jugoszláviában nincs támadásra utaló csapatmozgás, igaz azonban, hogy a macedón és a trieszti térségből a Duna vonalához helyeztek át több hadosztályt. A nagykövet elismerte, hogy már a válság első napjától keringenek olyan híresztelések, amelyek az invázióról szólnak. Példának hozta fel, hogy hallott már olyan híreszteléseket, hogy a szovjet tankok egészen Újvidékig jutottak, vagy hogy Belgrádtól 50 mérföldre látták azokat. Ezzel szemben leszögezte, hogy a brit és az amerikai katonai attasé minden hónapban terepszemlét végez, ők azonban nem tapasztaltak erre vagy a jugoszláv hatóságok idegességére utaló jeleket. A támadás a nagykövet nézetei szerint amúgy is ellentétes lenne Sztálin módszereivel, aki csak akkor döntene az invázió mellett, ha biztos a kitűzött cél megszerzésében – ezzel kapcsolatban Lengyelország és a Baltikum példáját hozta fel – vagy ha a Szovjetunió biztonságát érintő tényezőről lenne szó, mint például Finnország esetében. Peake szerint azonban Jugoszláviára nézve ezek közül egyik sem igaz. Mindezek alapján úgy vélte, hogy inkább egyéb, alternatív lehetőségeket kell figyelembe venniük. Ezek közül említette meg a belső elégedetlenség és a lázadás szítását a határ menti területeken, főként a kisebbségek között. Peake további szovjet lehetőségként a sztrájkok és tüntetések szításával számolt, majd ismételten hangoztatta, hogy az inváziótól a kockázatok miatt valószínűleg el fognak állni. Azt csak súlyos stratégiai fenyegetés esetén indítanák el, például ha Trieszten keresztül nyugati katonai támadás indulna vagy a dalmát tengerparton kerülne sor partraszállásra.<sup>408</sup>

<sup>407</sup> PRO FO 371/72583 R8362/407/92/G

<sup>408</sup> PRO FO 371/78707 R2169/10338/92G

Ez az elképzelés szinte szó szerint megegyezik Churchill 1943-1944-es elképzeléseivel, de hasonlóságot mutat azzal is, ahonnan a Szovjetunió egy esetleges nyugati támadás megindulását várta.<sup>409</sup>

1949. március 25-én a brit védelmi minisztérium is elemzést készített a várható szovjet lépésekről és a Jugoszlávia elleni szovjet katonai támadás lehetőségéről. Az elemzők részletesen foglalkoztak a közvetlen szovjet katonai támadás lehetőségével, azt azonban több ellentétes jel miatt elvetették. Úgy látták, hogy továbbra sincs semmilyen olyan bizonyíték, amely szovjet csapatmozgásokra utalna, de a jugoszlávokat sem látták idegesnek. Sőt, a jugoszlávok Csehszlovákiától még mindig kapnak katonai felszereléseket. Habár egy támadás megindulásakor valószínűleg könnyen legyőznék a jugoszláv hadsereget és a légierőt, az Titóék és a lakosság ellenállásába ütközne. Így a támadóknak gerillaharccal kellene számolniuk. Elrettentésül szolgálhat az elemzők meglátása szerint az is, hogy az Egyesült Nemzetek tagjaként Jugoszlávia megtámadása biztosan nagy visszhangot keltene. Peake belgrádi nagykövet előbb bemutatott elemzéséhez hasonlóan a védelmi minisztérium dolgozói is úgy látták, hogy a Szovjetunió rendszerint csak a biztonságukat fenyegető okokból vagy a győzelem biztos tudatában támad.<sup>410</sup>

A védelmi minisztérium azonban azt is elvetette, hogy a csatlósok támadására kerülne sor. Igaz, eljátszottak azzal a gondolattal, hogy a Szovjetunió főként a bolgárokat és az albánokat győzködhetné, hogy kihasználva a meglévő gyűlölködést, a délszláv föderáció ürügyén támadhatnának. Ez esetben, az elemzők véleménye szerint, a Szovjetuniót sem lehetne agresszióval vádolni. Ennek ellenére semmilyen csatlós kombináció sikerében nem bíztak, de amúgy sem tapasztaltak ilyen előkészületekre utaló jeleket. Harmadik lehetőségként az is felmerült, hogy fegyveres puccs keretében távolítanák el Titót és követőit a hatalomból. Habár az elemzők biztosra vették, hogy a pártban van belső ellenzék, sőt a hierarchia csúcsán is lehet nézeteltérés, Titóék biztosan számíthatnak ugyanakkor a titkosrendőrség hatékonyságára. Ezért reálisan a belső nehézségek keltésével számoltak, mint például (hasonlóan Peake elemzéséhez) a határ közelében élő kisebbségek körében lehetséges lázadás szításával, de legvalószínűbbnek további gazdasági és propagandalépéseket képzeltek el, ami jól beleilleszkedne az ismert szovjet taktikába.<sup>411</sup>

Habár a Belgrádba akkreditált olasz nagykövet pár nappal a fenti elemzés elkészítése után attól tartott, hogy a támadás már másnap, március 31-én megindul,<sup>412</sup> a brit jelentések minden esetben kiemelték, hogy az incidensek csak az idegháború fokozását szolgálják. Sir Charles Peake belgrádi brit nagykövet március 30-án továbbra is úgy látta, hogy a jugoszlávoknál „nincs

<sup>409</sup> Churchill: i.m. 309-311. és 351., Ritter László: *War on Tito's Yugoslavia? The Hungarian Army in Early Cold War Soviet Strategies*. Elérhető: <http://www.isu.etho.ch/php>, a hozzáférés ideje: 2005. március 9.

<sup>410</sup> PRO FO 371/78707 R3675/10338/92G

<sup>411</sup> Uo.

<sup>412</sup> PRO FO 371/78690 R3490/1023/92

pánikintézkedéseknek jele,” mindössze kisebb csapatmozgások vannak (két tankhadosztályt a magyar határhoz helyeztek át) és a Száva völgyében folytatnak kiterjedt manővereket. Azonban sem a szovjeteknél, sem a csatlósoknál nem tudott meggyőző, a haderő koncentrálására utaló jelről. A jugoszlávoknál pedig sem a tartalékosok behívására, sem a légi előkészületekre nem volt bizonyítéka.<sup>413</sup>

Egy későbbi, 1949 júniusában készített összefoglalásában is mindössze annyit említett meg, hogy vannak apróbb határincidensek, de szerinte az elkövetkező időszakban a gazdasági blokád fog tovább erősödni.<sup>414</sup> Hasonlóan vélekedett augusztus 12-én is, miután tárgyalt Aleš Beblerrel. A megbeszélés háttérében az állt, hogy az egykori londoni magyar követ (neve nem derül ki az iratból) hitt a szovjet támadásban. Ezt azonban mind a britek, mind Bebler elvetették és csak abban az esetben tartották elképzelhetőnek, ha a nyomásgyakorlás egyéb fajtái nem vezetnek eredményre, illetve ha a Szovjetunió mindenképp vállalja egy újabb világháború kitörésének kockázatát.<sup>415</sup> Az utóbbi lehetőség ettől kezdve többször felbukkan a brit elemzésekben, a szovjet támadás elleni egyik legfőbb indokként.

### *A Szovjetunió 1949. augusztus 18-i jegyzéke és következményei*

A katonai támadás problematikája, és ezzel összefüggésben Jugoszlávia megsegítésével kapcsolatban 1949. augusztus második felében lendült ismét működésbe a Foreign Office gépezete. Augusztus 20-án ugyanis Charles Peake Bebler jugoszláv külügyminiszter-helyettessel aznap délután folytatott megbeszéléséről sürgös és bizalmas minősítéssel táviratozott Londonba. A táviratból kiderül, hogy a meglehetősen ideges hangulatban lévő jugoszláv diplomata sorra találkozni kívánt a brit, az amerikai és a francia diplomácia belgrádi képviselőivel. Feltehetően mindhárom megbeszélés azonos célt szolgált: a nyugati képviseletek tájékoztatását a Szovjetunió legújabb, augusztus 18-án kelt jegyzékéről: „M. Bebler ezután átadta nekem az eredeti orosz [szöveg] szerb-horvát fordítását és különösen az utolsó bekezdésre hívta fel figyelmemet.”<sup>416</sup> Ez

<sup>413</sup> PRO FO 371/78690 R3492/1023/92

<sup>414</sup> PRO FO 371/78691 R6801/1023/92

<sup>415</sup> PRO FO 371/78691 R8046/1023/92

<sup>416</sup> PRO FO 371/78708 R8022/10338/92. A fenti jegyzék az úgynevezett fehérgárdista emigráció tagjaival állt összefüggésben. A fehérgárdisták a szovjet polgárháború után több hullámban érkeztek a királyi Jugoszláviába, számuk 1948-ra családtagjaikkal együtt elérte a 20 ezer főt. Banac 1988.: i. m. 218. Tito többször megkísérelte repatriálásukat a Szovjetunióba, Sztálin azonban ezt minden esetben elvetette. 1949 augusztusában azonban éppen ő hozta fel sorsukat ürügyként a propaganda-hadjárat felerősítésekor. Nagy-Britannia a külügyminisztérium információs szolgálatától külön elemzést kért a szóban forgó szovjet jegyzékről. Az elemzők a megfogalmazás alapján arra a következtetésre jutottak, hogy annak nagy részét maga Sztálin írta. PRO FO 371/78710



magyarul a következőképpen hangzik: „[...] a szovjet kormány szükségesnek tartja kijelenteni, hogy nem hajlandó belenyugodni ebbe a helyzetbe, és kénytelen lesz, más, *hatásosabb módszerekhez fordulni* [kiemelés tőlem, V. P.], melyek nélkülözhetetlenek a Jugoszláviában élő szovjet állampolgárok jogainak és érdekeinek védelmében és a határaikat túllépő fasiszta zsarnokok megleckéztetésére.”<sup>417</sup> A szovjet jegyzékről Djilas is megemlékezik az 1948-1953 közti időszakról szóló visszaemlékezésében, amely érdekes adalékkal szolgál a jegyzék kézbesítési módjáról: a szovjetek egyszerűen a külügyminisztérium portásának adták át.<sup>418</sup>

Talbot de Malahide, a Foreign Office déli osztályának helyettes vezetője Peake táviratának margójára írt megjegyzésében úgy vélte, hogy mindenképp a jugoszlávok nyugtalanságára utal, hogy a jegyzékről tájékoztatták a nyugati hatalmakat. A jegyzékkel kapcsolatban pedig már ekkor felvetette, hogy a kérdést bizalmasan a Biztonsági Tanács elé lehetne vinni: „Ezért azt hiszem, a jelen körülmények között felhatalmazhatjuk Sir C. Peake-et, hogy informálisan kérdezze meg tőlük, hogy nem szándékoznak-e a kérdést a Biztonsági Tanács elé vinni [...] vagy nagy ügyet csinálnának-e abból [would play up] ha valamelyik másik hatalom felvetné a kérdést.”<sup>419</sup> Mindez arra utal, hogy a brit diplomácia teljes tudatában volt a jegyzékben rejlő veszélynek és arra megfelelő választ kívánt adni. Ez egyben elmozdulást is jelentett Tito rendszerének megítélésében.

A szóban forgó jegyzék Peake mellett David Kelly moszkvai brit nagykövet (1949-1951) is élénken foglalkoztatta. A külügyminisztériumnak augusztus 22-én elküldött elemzésében elsősorban a jegyzék hangvételét tartotta aggasztónak. Kérdésesnek csak azt tartotta, hogy mi lesz Sztálin következő lépése: „Még mindig eléggé valószínűtlen, hogy katonai lépésen gondolkozna. [...] Számomra inkább az "idegháború" további erősödése tűnik valószínűbbnek, melynek megelőző lépése a szovjet-jugoszláv barátsági szerződés felmondása lehet.”<sup>420</sup> De ebben tévedett. A barátsági szerződést a Szovjetunió a Rajk-per ürügyén mondta fel 1949. szeptember 28-án.

A moszkvai brit nagykövet még augusztus 22-23-án külön-külön megbeszélést folytatott amerikai és francia kollégájával. Az amerikai nagykövettel folytatott eszmecsereéről készített táviratból kiderül, hogy a két diplomatát élénken foglalkoztatta, hogy milyen nyugati válaszlépésekre kerülhet sor. Az amerikai nagykövet a három nyugati nagyhatalom közös jegyzékénél célravezetőbbnek tartotta, ha egy közös nyilatkozatot adnának ki vagy a Biztonsági

---

R8347/10338/92

<sup>417</sup> Dokumentum angolul olvasható: White Book: i. m. 124-126., magyarul: Vukman 2005. kézirat: i. m. 74-76, idézet: 76.

<sup>418</sup> A visszaemlékezésekből az is kiderül, hogy a választ Djilas fogalmazta meg. *Milovan Djilas: Die Jahre der Macht: in jugoslawischen Kräftspiel. Memoiren 1945-1966.* München, Deutsche Taschenbuch Verlag, 1992. 297-298.

<sup>419</sup> PRO FO 371/78708 R8022/10338/92

<sup>420</sup> PRO FO 371/78708 R8066/10338/92. A diplomáciai kapcsolatok felbontásáról táviratozott Mason szófiái brit követ is augusztus 29-én. A brit diplomata arról számolt be, hogy a bolgár sajtó a diplomáciai kapcsolatok felbontásáról cikkez, ezt azonban ő csak egy, a Tájékoztató Iroda felhatalmazását követő, a csatlósok általános lépéseként tudta volna elképzelni. PRO FO 371/78692 R8311/1023/92

Tanács elé vinnék az ügyet, habár az utóbbihoz szükségesnek látta a jugoszlávok „bátorítását”,<sup>421</sup> vagyis a diszkrét nyomásgyakorlást. A moszkvai francia nagykövet, talán a francia mentalitásnak is köszönhetően sokkalta lendületesebb álláspontot képviselt: egyenesen „fordulópontnak” tekintette a szovjet jegyzéket. Brit és amerikai kollégájához hasonlóan mind a három nyugati hatalom tiltakozó jegyzékét, mind az ügy Biztonsági Tanács elé vitelét támogatta. Igaz az előbbi a zavaró tényezők elkerülése miatt „ilyen nyilatkozatot a szovjet nagyköveteknek és nem (ismétlem: nem [ismétlés az eredeti iratban, V. P.]) Moszkvában adna át.”<sup>422</sup>

A kezdeti riadalom után azonban hamar lecsillapodtak a brit kedélyek. A külügyminisztérium egyik, augusztus 22-én keltezett feljegyzéséből kiderül ugyanis, hogy a jegyzék nyilvánvaló figyelmeztetése ellenére a közeljövőben nem számoltak a szovjet politika drasztikus megváltozásával: „[A szovjet jegyzék] utolsó bekezdésének figyelmeztetése elég nyilvánvaló. [...] Az egyensúly alapján úgy vélem, hogy a közeljövőben nem jelent drasztikus [eredeti iratban aláhúzva, V. P.] lépést. [...] tippem szerint az oroszok még elő fognak húzni a zsebükből néhány jegyzéket, amitől Jugoszlávia befolyásolását remélik.”<sup>423</sup> Hasonlóan igaz ez az amerikaiak esetében is. Roscoe H. Hillenkoetter, a CIA főnöke a szovjet-jugoszláv kapcsolatokról Truman elnök számára szintén augusztus 22-én készített emlékeztetőjében ismét kizárta a szovjet fegyveres támadás lehetőségét. Ugyanakkor úgy vélte, hogy a jegyzékkel a szovjeteknek több célja is volt. Figyelmeztetésként szánhatták ezt Titóéknak, hogy elrettentsék őket egy esetleges Albánia elleni inváziótól, aminek lehetőségével egyébként a nyugati elemzők többször eljátszottak. Továbbá ezzel próbálták meg késleltetni a jugoszláv-nyugati közeledést. Harmadik és legvalószínűbb lehetőségként úgy vélte, hogy a „feszültség fokozásával valószínűleg [belső] lázadást szeretnének szítani,” ennek sikerében azonban Hillenkoetter erősen kételkedett.<sup>424</sup>

Nagy-Britannia kérdésben vallott álláspontját augusztus 26-án ismertette mind Oliver Franks washingtoni brit (1948-1952), mind Louis William Douglas londoni amerikai nagykövettel (1947-1950). Mivel a két beszámoló közül a Franksnek elküldött a részletesebb, ezért ezen keresztül vizsgáljuk meg a Foreign Office helyzetértékelését. A táviratban a külügyminisztérium hangsúlyozta, hogy „még nem tudjuk, hogy a Jugoszlávia elleni szovjet idegháború hirtelen felerősödését követni fogja-e közvetett vagy közvetlen katonai fellépés.” Habár a minisztériumban még nem értékelték teljesen ki a csapatmozgásokról kapott információkat, úgy vélték, hogy „eddig nincs támadásra utaló meggyőző jel.” Mivel nem zárhatták ki, hogy valamilyen formában katonai intervencióra kerülhet sor, ezért szükségesnek vélték, hogy körültekintően megvizsgálják, milyen

<sup>421</sup> PRO FO 371/78708 R8068/10338/92

<sup>422</sup> PRO FO 371/78708 R8121/10338/92

<sup>423</sup> PRO FO 371/78709 R8250/10338/92

<sup>424</sup> Ceh: i. m. 103-104.

megelőző lépést tehetnének. Meglátásuk szerint a szovjet propaganda felhasználhatná az esetleges közös háromhatalmi nyilatkozattételt, ezért „célszerűbb az ügy Biztonsági Tanács elé vitele.” De mindenképp meg kívánták várni, hogy a jugoszlávok lépjenek fel kezdeményezőként.<sup>425</sup>

Az egyre inkább határozott formát öltő brit és amerikai állásponttal szemben a francia diplomácia, ahogyan ez Oliver Harvey párizsi brit nagykövet (1948-1954) augusztus 25-i táviratából kiderül, még mindig nem döntötte el, hogy milyen hivatalos álláspontot képviseljen. A Quai d'Orsay továbbra is úgy vélte, hogy a szovjet jegyzék hangvétele alapján „Tito likvidálását nem lehet teljesen kizárni.” Ebben megerősítette őket az is, hogy magyar és román csapatok mozgásáról kaptak jelentéseket, ami alátámaszthatta a jegyzékben foglaltakat. Megfelelő nyugati lépésre azonban Schuman távollétében teljesen képtelenek voltak javaslatot tenni, mindössze óvatosságra tudták inteni szövetségeseiket.<sup>426</sup>

Nagy-Britannia az elkövetkező pár napban továbbra is támogatta, hogy a jugoszláv ügyet a Biztonsági Tanács elé vigyék. Ezt támasztja alá az az augusztus 27-i távirat, amelyet Alexander Cadogan, Nagy-Britanniának az Egyesült Nemzetekhez akkreditált állandó képviselője (permanent representative, 1946-1950) küldött a külügyminisztériumnak. Cadogan táviratában arról számolt be, hogy nem lát olyan technikai akadályt, ami miatt a szervezet bármely tagja ne fordulhatna az Alapszabály 33. és 34. cikkelye<sup>427</sup> alapján a Biztonsági Tanácshoz. Ugyanakkor a következő megjegyzést fűzte ehhez: „Ha tehetek egy megjegyzést a [lépés] politikai hatásáról, azt mondanám [...], hogy nem hoznám Titót kínos helyzetbe ebben a kritikus pillanatban. Ha a Biztonsági Tanács fellépését óhajtja, akkor könnyen segítségül hívhatja.” Malahide ezzel kapcsolatos feljegyzésében megjegyezte, hogy a belgrádi amerikai nagykövet közben két okból inkább a Közgyűléshez fordult volna. Egyrészt, ezzel a nagyhatalmak kevésbé kapnának reflektorfényt, másrészt elkerülhetnék a szovjet vétót. A brit diplomata azonban továbbra is a Biztonsági Tanácsot tekintette megfelelő

<sup>425</sup> PRO FO 371/78709 R8172/10338/92. Louis William Douglas londoni amerikai nagykövet (1947-1950) távirata erről: FRUS 1949. Vol. V. 933-934. Az amerikai nagykövet beszámolójában azt emelte ki, hogy Nagy-Britannia két okból vitte volna az ügyet a Biztonsági Tanács elé: egyrészt a létszámából fakadóan szűkebb testületben nagyobb nyomatókat tudnának adni Jugoszlávia melletti kiállításuknak, másrészt a döntés meghozatalát a valószínűsíthető szovjet vétó biztosan megakadályozná.

<sup>426</sup> PRO FO 371/78709 R8209/10338/92. A francia külügyminisztérium budapesti követségétől többek között arról értesült, hogy Craiova felől szovjet csapatok lépték át a magyar határt. Ezeket a motorizált és páncélozott alakulatokat a Bánátról és Kárpátaljáról csoportosították át. Hasonló értesítéseket szereztek a prágai nagykövetségükön keresztül is, a szófiai követség azonban elvetette, hogy a Szovjetunió a katonai támadást fontolgatná. PRO FO 371/78710 R8425/10338/92

<sup>427</sup> Az Egyesült Nemzetek Alapszabályának 33. cikkely 1. bekezdése kimondja: „Minden olyan viszály esetén, amelynek elhúzódása a nemzetközi béke és biztonság fenntartásának veszélyeztetésére vezethet, a felek mindenekelőtt közvetlen tárgyalás, kivizsgálás, közvetítés, békéltetés, választott bírósági vagy bírósági eljárás, regionális szervek vagy megállapodások igénybevétele vagy általuk választott egyéb békés eszközök útján tartoznak megoldást keresni.” A 34. cikkely pedig a következőképpen hangzik: „A Biztonsági Tanács minden viszályt vagy minden olyan helyzetet, amely a nemzetek között sűrűlődséget okozhat, vagy viszályt vonhat maga után, megvizsgálhat annak megállapítása végett, vajon a viszály elhúzódása, vagy a helyzet fennmaradása nem vezethet-e a nemzetközi béke és biztonság fenntartásának veszélyeztetésére.” Dunay Pál-Nagy Boldizsár (et. al.): *Nemzetközi jogi szerződések és dokumentumok*. Budapest, Tankönyvkiadó, 1991. 445.

fórumnak, mivel szerinte az erőszak alkalmazásától ez tarthatja leginkább vissza a szovjet vezetést.<sup>428</sup>

Jugoszlávia ekkor azonban már elvetette, hogy az ügyet a Biztonsági Tanács elé vigyék. Erről Peake Beblerrel augusztus 27-én folytatott megbeszéléséről készített táviratában számolt be feletteseinek. A brit nagykövet ugyanis rákérdezett a jugoszláv állásfoglalásra. Ez alapján úgy vélte, hogy esetleg egy harmadik, Jugoszláviával baráti kapcsolatban álló ország vethetné fel az ügyet. Bebler azonban a várható előnyöknél nagyobbban tartotta a lépés hátrányait, hiszen „minden ilyen lépés Moszkva rágalomözönét provokálná.” Ennek indoklásául azt hozta fel, hogy a lépést „Jugoszlávia Nyugathoz csatlakozásának újabb bizonyítékaként tekintenek.” Peake az óvatos jugoszláv magatartás mögött azt is meghúzódónak vélte, hogy a „jugoszláv kormányban még mindig lehetnek ingadozók, akiknek a nézetére Titónak figyelnie kell.”<sup>429</sup>

Hamarosan végérvényesen megváltozott az amerikai álláspont is. Dean Acheson külügyminiszter augusztus 29-én már azt üzenté Londonba, ellenzi, hogy az Egyesült Államok, Nagy-Britannia és Franciaország jegyzéket adjon át a Szovjetuniónak. Nem támogatta azt sem, hogy az ügy Biztonsági Tanács elé vitelét sürgessék. Természetesen, ha Jugoszláviának ez lenne a szándéka, akkor az Egyesült Államok részéről az Alapszabályban foglaltaknak megfelelő eljárást helyezett kilátásba. A lépés hatására várhatóan felerősödő szovjet propaganda miatt azonban (az előző bekezdésben említett jugoszláv nézettel szinte megegyezően) a jugoszlávokra nézve inkább károsnak látta mindezt.<sup>430</sup> Acheson nézetét augusztus 30-án a követség továbbította Malahide-nak,<sup>431</sup> aki ekkor már teljesen egyetértett az amerikai állásponttal. Erről a londoni amerikai nagykövetségről még aznap táviratoztak is a State Departmentnek.<sup>432</sup>

Szeptember elejére nyilvánvalóvá vált a kérdésben vallott francia álláspont is. Harvey párizsi brit nagykövet szeptember 2-án este találkozott Robert Schuman francia külügyminiszterrel, aki szintén úgy vélte, hogy az ügy „jelentős zavart okozhat ha felvetjük az Egyesült Nemzetekben,” és „túlságosan hasznos lehet a Szovjetunió számára.” A brit nagykövet meglátása szerint a Titóra egyébként is gyanakvóan tekintő francia külügyminiszter ezért az amerikaiakhoz hasonlóan azt javasolta, hogy „hagyjuk a kérdés Biztonsági Tanács elé vitelét a jugoszlávokra.”<sup>433</sup>

Ezzel a kérdés Biztonsági Tanács elé vitele és a háromhatalmi közös állásfoglalás le is került

<sup>428</sup> PRO FO 371/78709 R8259/10338/92

<sup>429</sup> PRO FO 371/78709 R8270/10338/92

<sup>430</sup> FRUS 1949. Vol. V. 937-938. Acheson végül egy sajtótájékoztatóval intézte el a kérdést. Augusztus 31-én újságírók előtt diplomatikusan úgy nyilatkozott, hogy figyelemmel kísérik a jugoszláv határon történő szovjet csapatmozgásokat, amit az idegháború részének tekintenek. A három Belgrádba akkreditált nyugati nagykövet természetesen figyelemmel kíséri a kérdést. Nem fontolgatják ugyanakkor azt, hogy fegyvert szállítsanak Jugoszláviába, igaz a jugoszláv részről nem is érkezett erre vonatkozó kérés. PRO FO 371/78710 R8496/10338/92

<sup>431</sup> PRO FO 371/78710 R8470/10338/92

<sup>432</sup> FRUS 1949. Vol. V. 938-940.

<sup>433</sup> PRO FO 371/78710 R8512/10338/92

a napirendről. Nem így a szovjet csapatmozgásokról szóló híresztelések, amelyekről, Magyarország vonatkozásában is, számos jelentés érkezett Londonba. Wallinger már a Szovjetunió augusztus 18-i jegyzékét megelőző napon arról számolt be, hogy Záhonytól a hónap elejétől folyamatosan erősödött a vasúti forgalom, a brit katonai attasé pedig arról értesült, hogy mintegy „200-300 tank indult Arad környékéről a román határon és Szegeden át Baja, illetve Budapest felé.” Jelentésében arról is beszámolt, hogy „szovjet kérésre egyes állomásokon szén- és víztározókat építenek;” miközben Veszprémben szovjet laktanya építéséről, Paránál (talán Pápa?), Tökölnél és Kaposvárnál (minden bizonnyal Taszár) repülőterek építéséről értesült.<sup>434</sup> Augusztus 23-án mindezt a brit és az amerikai katonai attasé megfigyelésével pontosította. Eszerint a szovjet csapatokat három részre osztották. Az egyik Budapeستől 20 kilométerre délre, a másik Szegednél, a harmadik pedig Bajánál állomásozik. A Dunántúlon azonban nem tapasztalt megbízhatóan csapatomozgásokra vagy mozgósításra utaló jeleket.<sup>435</sup> Másnap azonban már arról számolt be Rumboldnak írt levelében, hogy a brit katonai attasé Szeged térségébe utazott és „Kecskeméten és környékén több tankot, teherautót és tankokhoz tartozó katonát látott.” Habár Szegeden nem találkozott szovjet egységekkel, Wallinger a dél-alföldi város lakosságának pánikhangulatáról értesült: „Megbízható forrásból értesültem, hogy pár órával azután, hogy a [szovjet katonák] átvonultak Szegeden, lehetetlen volt a városban sót és gyufát vásárolni.”<sup>436</sup> A brit diplomata szeptember 2-án újfent Szegedről táviratozott, most az olasz diplomaták általa megbízhatónak tartott híreire hivatkozva. Eszerint Szeged és Bata (talán Bata, Tolna megye) közelében szeptember 1-október 1 közti evakuálási dátummal több nagy épületet lefoglaltak (véltetően szovjet laktanyának), és újabb szovjet csapatok érkeztek a térségbe. Wallinger meglepőnek találta, hogy rövid időn belül harmadszor hallott a térségből szovjet csapatmozgásokra történő utalást, „de a megismételt látogatások konzisztensen negatív eredménnyel zárultak.”<sup>437</sup>

Mindezen táviratok ellenére a csapatmozgások (ha azokra ténylegesen sor is került) nem Jugoszlávia megtámadására irányultak, hanem nyomatékot kívántak adni a Szovjetunió augusztus 18-i jegyzékének. Ezzel pedig inkább az idegháború fokozását szolgálták. Helyesen ismerte fel ezt a budapesti brit követség is. A fentebb már ismertetett augusztus 23-i szigorúan titkos táviratban ugyanis Wallinger, miután beszámolt legfrissebb értesüléseiről, úgy vélte, hogy a híresztelések „újabb szint kölcsönöznek az idegháború fokozódásának.” Szerinte ezt támasztotta alá, hogy a magyar „sajtó hangneme érezhetően erősebb lett.” Wallinger úgy vélte továbbá, hogy a lépés esetleg a „jugoszláv csapatok megbénítását és a lázadás szítását szolgálja.”<sup>438</sup> Nem tartott a

<sup>434</sup> PRO FO 371/78691 R7987/1023/92

<sup>435</sup> PRO FO 371/78692 R8148/1023/92G

<sup>436</sup> PRO FO 371/78692 R8389/1023/92

<sup>437</sup> PRO FO 371/78693 R8533/1023/92

<sup>438</sup> PRO FO 371/78692 R8148/1023/92G

csapatmozgásoknak túl nagy jelentőséget Henry Ashley Clarke, a párizsi brit nagykövetség diplomatája sem, aki augusztus 25-én a csehszlovák Ripka és a magyar Auer Pál egykori egykori párizsi magyar követtel (1946-1947) beszélt erről. A brit nagykövet részletesen ismertette Auer nézetét, „aki a csapatmozgásnak nem tulajdonított túl nagy jelentőséget.” Kizárta továbbá, hogy a Szovjetunió frontális támadást indítson, mert ez „túl nagy kockázatot jelentene számukra.” Azt azonban elképzelhetőnek tartotta, hogy a „háború 2-3 éven belül tényleg elkerülhetetlen lesz.”<sup>439</sup>

A szovjet jegyzék és az azt kísérő, csapatmozgásokról szóló híresztelések természetesen az addigi brit és amerikai politika újraértelmezésére készítették a vezetőket. Erre időben korábban az Egyesült Államokban került sor. Franks washingtoni brit nagykövet szeptember 2-án kelt sürgős és szigorúan titkos minősítésű táviratában számolt be az amerikai Politikai Tervező Hivatal elemzéséről, amely a szovjet politika négy lehetséges alternatíváját és az amerikai ellenlépéseket vázolta fel: közvetlen szovjet támadás, a Jugoszláviával határos csatlósok támadása, gerillahadművelet, valamint a jelenlegi módszerek felerősödése, egy esetleges merénylet szervezésével. A tervező csoport a négy lehetőség közül legkevésbé az elsőt, a közvetlen szovjet katonai támadást tartotta valószínűnek. De abban az esetben, ha erre mégis sor kerülne, akkor támogatnák, hogy Jugoszlávia a Biztonsági Tanácshoz forduljon és bekapcsolódna az agressziót elítélő határozat előkészítésébe. Minden bizonnyal a közvetlen szovjet-amerikai katonai összetűzés elkerülése érdekében fegyveres erővel nem segítenék meg Titóékát. A második, csatlósok támadásáról szóló, egyébként hasonlóan valószínűtlennek tartott alternatíva esetén ismételten támogatnák az ügy Biztonsági Tanács elé vitelét, de ebben az esetben, és ez új elem az amerikai külpolitikában, már engedélyeznék, hogy a jugoszlávok amerikai fegyvereket vásároljanak. Az elemzők a legvalószínűbbnek a harmadik és a negyedik lehetőséget tartották. A gerillaharcot főként az albán és a bolgár határ közelében tartották elképzelhetőnek, de azzal is számoltak, hogy a magyar és a román határon dobnának át jugoszláv disszidenseket. Az amerikai stratégiák úgy vélték, hogy Tito „megbirkózna a gerillaharccal,” annak elhúzódásakor azonban kifogynának a katonai felszerelésekből. Ezért gazdasági és pénzügyi segítséget javasoltak, amit jugoszláv kérésre ez esetben is katonai felszerelések szállításával egészítették volna ki. A negyedik alternatíva esetén azonban csak korlátozott gazdasági segítséget nyújtottak volna. Mindez azonban, ahogyan azt Franks forrása is hangsúlyozta, még nem tekinthető a végleges amerikai álláspontnak, ehhez először még Kennannak, a PPS vezetőjének, majd a Nemzetbiztonsági Tanácsnak is el kell fogadnia a tervezetet.<sup>440</sup>

Az amerikai elképzeléseket a Foreign Office természetesen azonnal megvitatta, majd

<sup>439</sup> PRO FO 371/78693 R8391/1023/92

<sup>440</sup> PRO FO 371/78693 R8534/1023/92G. A Nemzetbiztonsági Tanács a javaslatot végül szeptember 14-én fogadta el. A végleges határozatból azonban már nem utaltak a Biztonsági Tanácsra. Ceh: i. m. 105-116.

szeptember 6-án és 10-én, összesen három táviratban tájékoztatták washingtoni nagykövetségüket a követendő politikáról. Az amerikaiakhoz hasonlóan legkevésbé valószínűnek a közvetlen szovjet katonai támadás megindulását tartották. Ismételten úgy vélték, hogy a határincidensek erősödése (jelen esetben a jugoszláv-román határszakaszon) inkább az idegháború fokozását szolgálta, a sikeres offenzívához azonban további szovjet csapaterősítéseket véltek szükségesnek. A PPS elemzőihez hasonlóan nem számoltak komolyan a csatlósok támadásával sem, inkább az amerikai stratégiák harmadik és negyedik elképzelését valószínűsítették. Ez esetben azonban, és ez jelentős eltérés az amerikai elképzelésektől, mindenképp feltételekhez kötötték volna az esetleges jugoszláv ENSZ-kereset támogatását. Továbbá ellenezték, hogy Nagy-Britannia fegyvereket szállítson az országnak. Ezt egyrészt a minimális brit fegyverkészlettel indokolták, másrészt azzal, hogy Nagy-Britannia számára vannak Jugoszláviánál fontosabb érdekeltségek is. Így inkább az Egyesült Államoktól várták, hogy Tito rendszerét fegyverszállítmányokkal megerősítse.<sup>441</sup>

A katonai támadás gondolatával szeptember 27-i ülésén a Foreign Office szovjet bizottsága (Russian Committee) is foglalkozott és számos ponton módosította korábbi álláspontját. A bizottság tagjai úgy vélték, hogy a sikertelen szovjet gazdasági és politikai lépéseket a „lázadásra buzdítás” követheti, de a „Vörös Hadsereg tényleges fegyveres beavatkozása nélkül.” Ugyanakkor teljesen nem tartották kizárhatónak, hogy egy későbbi időpontban sor kerüljön egy Jugoszlávia elleni katonai támadásra. De csak abban az esetben, ha Sztálin ebben látja Tito megdöntésének egyedüli módját és biztosra vennék, hogy elkerülhetik az újabb világháború kitörését: „A Vörös Hadsereg későbbi beavatkozását teljesen nem lehet kizárni, ha a szovjet kormány ebben látja az egyetlen módját annak, hogy véget vessen Tito rendszerének, és ha elég biztos abban, hogy ez nem fog általános háborúhoz vezetni, amelyre még mindig nincsenek felkészülve.” Emiatt azonban csak feltételezhatték, hogy mi lesz a Szovjetunió soron következő lépése. Az elemzők úgy vélték, hogy a szovjetek „már összes politikai kártyájukat kijátszották,” augusztus 18-i jegyzékük pedig inkább Jugoszlávia megtámadására vagy egy Tito elleni puccs előkészületére utalhat. Az utóbbiba vetett hit azonban a britek számára csak nehezen volt érthető, mivel „Jugoszlávia ugyanolyan rendőrállam” mint a Szovjetunió, a hadsereg és a rendőrség pedig teljesen hűséges Titóhoz. Semmi olyan meggyőző jelet sem tapasztaltak, ami szerintük a Vörös Hadsereg azonnali támadására utalt volna. Tudatában voltak ugyanakkor annak, hogy a „magyaroknál és a románoknál csapataikat folyamatosan erősítik,” de „még nem érték el azt a szintet, hogy valódi katonai fenyegetést jelenthessenek.” Ezért további lehetőségként csak a barátsági szerződések felmondásával számoltak.<sup>442</sup> A Foreign Office ezt követően a bizottság nézetét hivatalos álláspontjává tette és arról

<sup>441</sup> PRO FO 371/78693 R8534/1023/92G

<sup>442</sup> PRO FO 371/78695 R9588/1023/92G

október 11-én Rumbold, a déli osztály első titkára tájékoztatta is az amerikaiakat.<sup>443</sup> Rumbold, ahogyan ez október 17-i feljegyzéséből kiderül, a brit vezérkar döntésére támaszkodva továbbra is ellenezte, hogy Nagy-Britannia fegyvereket szállítson Jugoszláviának (ezt inkább az amerikaiakra bízta), mivel a „helyzet tisztán látásához” további elemzéseket és a csatlós hadseregek feltöltésének mértékéről szóló becsléseket tartott szükségesnek.<sup>444</sup>

1949 októberében szinte már periodikus jelleggel, ismét felerősödtek a határincidensek, ami összefüggött a Rajk-perrel, és azt követően, a barátsági szerződések felmondásával párhuzamosan erősödő „idegháború” részét képezte. A jugoszláv hivatalos verzió szerint 1949 augusztusától 1950. június végéig, a koreai háború kitöréséig több száz alkalommal került sor a határincidensek valamely fajtájára. Míg 1949 késő nyaráig a magyar-jugoszláv határon történt incidensek számukban alatta maradtak a bolgár és az albán határincidenseknek; ebben az időszakban már kimagaslóan magas az arányuk: szám szerint 234 esetben történt határincidens ezen a szakaszon, igaz ebből 114 alkalommal a jugoszláv határszakasz megvilágításáról volt szó. Ezzel szemben a jugoszláv-bolgár határszakaszon 161, a jugoszláv-román szakaszon 122, míg a jugoszláv-albán határon „csak” 92 esetben történt valamilyen határincidens. Ezek a számadatok úgy véljük, önmagában is jelzik, hogy az ezt megelőző időszakhoz képest jelentősen nőtt a határincidensek száma. Meg kell azonban említenünk, hogy az incidensek időben nem egyenletesen oszlottak el az egyes határszakaszon. A magyar-jugoszláv határ esetében például 1949 szeptember-novembere és 1950 február-áprilisa között került sor erre a legtöbb alkalommal. A bolgár határszakaszon ehhez valamelyest hasonlóan 1950 február-júniusa között került sor a legtöbb incidensre, míg a román határon 1950. áprilisában volt ez kimondottan magas. Ekkor egészen pontosan 40 határincidens történt.<sup>445</sup>

A határincidensekről készített beszámolóiban a brit diplomácia rendszeresen kitért az albán és a magyar határszakasznál történt incidensekre, a magyar-jugoszláv határt helyezve középpontba. Eddigi legsúlyosabbnak az október 27-i incidenst tekintték. A jugoszláv verzió szerint este 7 óra körül „magyar területről, a Donji Miholjac-tól [helyesen: Donji Miholjac] keletre fekvő határszakaszon automata fegyverekkel tüzet nyitottak.” A provokáció megszakításokkal egészen hajnali 3 óráig tartott, miközben a „magyarok gránátokat dobáltak a határ felé és rakétákat lőttek ki.” Mivel a jugoszlávok nem viszonozták a tüzet, ezért sérültjeik sem voltak. De természetesen jegyzékben tiltakoztak az incidens miatt.<sup>446</sup> Az ettől homlokegyenest eltérő magyar verzió szerint

<sup>443</sup> FRUS 1949. Vol. V. 970.

<sup>444</sup> PRO FO 371/78695 R9776/1023/2G

<sup>445</sup> White Book: i. m. 472-475. táblázatai. A magyar számsorok ennél természetesen ismételtlen jóval kevesebbet hoznak. 1950 első hat hónapjában csak 46 esetben került sor határincidensre. MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-002491/1951(46d.)

<sup>446</sup> PRO FO 371/78704 R10361/10321/92.



Donji Miholjac felől úgy 30-40 jugoszláv katona tört be Magyarországra a gyűrűpusztai szakaszon. A magyar határőrök tüzére azonban jugoszláv területre vonultak vissza.<sup>447</sup> Habár jugoszláv oldalon első reakcióként felmerült, hogy az ügyet az Egyesült Nemzetek elé vigyék, arról végül lemondtak.<sup>448</sup> Semmi értelmét nem látta ennek Peake sem, aki november 2-i táviratában „gyerekesnek és ügyetlennek” nevezte az incidenst, kivizsgálását ezért teljesen feleslegesnek tartotta.<sup>449</sup> Az incidens azonban hozzájárult ahhoz, hogy Magyarország 1949. október 31-én felmondja a szabadkai egyezményt.<sup>450</sup> Erről a belgrádi brit nagykövetség a *Borba* november 5-i cikkéből értesült. A nagykövetség egyébként a szerződés valódi céljával kapcsolatban mindvégig bizonytalan volt: „Sohasem volt világos számunkra, hogy a magyar kormány miért egyezett bele a jelen körülmények között [...] ilyen bizottság felállításába, és amennyire tudjuk, a bizottság a gyakorlatban soha sem működött.” A nagykövetség vélhetően nem tartotta a lépést különösen jelentősnek, hiszen további megjegyzést nem fűzött hozzá.<sup>451</sup>

Az újabb határincidensek és szovjet csapatmozgásokról érkező híresztelések ellenére a hivatalos brit álláspont már nem változott 1949-ben. Annak ellenére sem, hogy ellentétes nézetek is megfogalmazódtak. A bulgáriai brit légi attasé például 1949. december 5-én kelt elemzésében feszültnek tartotta a Jugoszlávia és a csatlósok közti viszonyt. Véleménye szerint a „katonai előkészületeket minden esetben a politikai lépések előzik meg.” A Szovjetunió először Tito belső megdöntésével fog próbálkozni, sikertelensége esetén pedig invázió fogja azt követni. Az attasé egyébként a szovjet csapatokat képesnek tartotta arra, hogy a „legembertelenebb téli körülmények között harcoljanak, ezért az SZSZSZK téli támadást indíthat, ha úgy tartja jónak.” Jugoszlávia megtámadásának pedig külön nyomatékot ad a görög kérdés: „Lehetetlen megjósolni a Görögországért vívott második csata kimenetelét, de az legalább biztos, hogy a kommunisták görögországi győzelme esetén földközi-tengeri stratégiánk teljes keretét [...] drasztikusan módosítaná. Ez az az ok, ami miatt a Jugoszlávia elleni szovjet invázió életbevágóan fontos.”<sup>452</sup>

C. H. Dewhurst belgrádi brit katonai attasé 1950. február 10-én készítette el katonai jelentését, amelyben három lehetőséggel számolt: invázióval, belső lázadás szításával, valamint a dolgok alakulásának magára hagyásával. (Peake negyedik lehetőségként a gerillaharccal egészítette ki ezt.) Dewhurst elemzésében megvizsgálta az inváziótól elrettentő tényezőket: a katonai támadás

<sup>447</sup> PRO FO 371/78704 R10466/10321/92. A vonatkozó magyar jegyzék: MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-12895/1949(47d.)

<sup>448</sup> PRO FO 371/78704 R10294/10321/92 és R10362/10321/92

<sup>449</sup> PRO FO 371/78704 R10479/10321/92

<sup>450</sup> MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-ikt. sz. n. (47d.). A jugoszláv válaszijegyzék: MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-12895/1949 (47d.)

<sup>451</sup> PRO FO 371/78704 R10782/10321/92

<sup>452</sup> PRO FO 371/78714 R11868/10338/92. Malahide margóra írt megjegyzésében az elemzés alapján úgy vélte, hogy a nagykövetségek nincsenek megfelelően tájékoztatva a hivatalos brit álláspontról. A külügyminisztérium egyik referense pedig egyenesen úgy fogalmazott, hogy sok szabadidejükben az attasék inkább elmélkednek.

ellentmondana a békekampány propagálásának, de ezt hátráltatják a jugoszláv külpolitikai sikerek is (kereskedelmi szerződések kötése a nyugati államokkal, Jugoszlávia beválasztása a Biztonsági tanács nem állandó tagjai sorába 1949 őszén, valamint a valójában korlátozott amerikai nyilatkozatok). Felhívta a figyelmet ugyanakkor arra, hogy a katonai támadást ténylegesen nem lehet kizárni: „bármilyen káros is legyen az adott politika katonai és politikai következménye, a szovjet vezetők annyira tévesen is értékelhetik a helyzetet, hogy [politikájuk] következményeit figyelmen kívül hagyhatják.” Ebben az esetben azonban valószínűleg sikeres jugoszláv gerillaharcra kell számolniuk. A tábornok már csak azért is előnyösebbnek vélte a gerillaharcot, mert annak „szervezői ismeretlenek maradhatnak,” és attól sem kell tartani, hogy az összecsapások általános háborúvá fajulnának. Dewhurst elismerte, hogy a szovjet támadást még a jugoszláv vezetők is a távoli jövőbe helyezik, mégis arra figyelmeztet, hogy a következő hetekben fokozódhat a csatlósok felkészülése, ezért szükségesnek vélte a megfelelő előkészületek meghozását. A közeljövőbe viszont optimistán tekintett és bízott abban, hogy a tervek gyakorlati alkalmazására nem kerül sor.<sup>453</sup>

Dewhurst elemzésével egy időben a brit vezérkar is részletes elemzésben vizsgálta Jugoszlávia helyzetét és ellenálló képességét egy esetleges szovjet és/vagy csatlós támadással szemben. A brit vezérkar már ezt megelőzően is többször foglalkozott Jugoszláviával, de ezek az elemzések csak az általános európai védelmi tervek keretében tárgyalták az országot. Az 1949. április 4-én megvitatásra beterjesztett „Speedway” még mindig azzal számolt, hogy Jugoszlávia egy újabb világháború kitörésekor át fogja engedni területén a szovjet csapatokat. Hasonlóan vélekedtek erről az amerikai stratégák is, ahogyan azt „Smartweed” fedőnevű elemzésükben 1949 tavaszán, a brit elemzést követően megfogalmazták. A brit vezérkar álláspontjában azonban 1949. június 8-án már lényeges meglátásbeli eltérés következett be: felmerült ugyanis, hogy Jugoszlávia esetleg függetlenedne és semleges maradna egy újabb világháborúban. A „Speedway”-t felváltó „Galloper”-ben pedig ennél továbbmenve már számítottak arra, hogy Tito szovjet seregeket kötné le.<sup>454</sup>

Visszatérve a vezérkar elemzéséhez, abból kitűnik, hogy a vezérkar Jugoszlávia katonai pozícióját gyengének találta, ezért úgy vélték, hogy hatékony nyugati támogatás nélkül nem fognak tudni ellenállni. Ha ez mégis sikerülne, az szerinte felbátorítaná a többi szovjet csatlóst, hogy kövessék a jugoszláv példát. Ez a megjegyzés ismételten azt a megalapozatlan nyugati feltételezést támasztja alá, hogy a többi kelet-európai csatlós országban létezett egyfajta nemzeti kommunista

<sup>453</sup> PRO FO 371/88239 RY1023/10

<sup>454</sup> Beatrice Heuser: Yugoslavia in Western Military Planning, 1948-1953. In: Marko Milivojević-John B. Allcock-Pierre Maurer (eds.): *Yugoslavia's Security Dilemmas. Armed Forces, National Defence and Foreign Policy*. Oxford, New York, Berg, 1988. 132-136.

irány, amely kész volt arra, hogy Tito rendszeréhez hasonló, független kommunista rendszert hozzon létre. Az elemzőket élénken foglalkoztatta továbbá az esetleges támadás nagyságrendje és érdekszférájukra gyakorolt hatása is. A védelmi minisztériumban úgy látták, hogy egy elszigetelt támadás megkezdésének pillanatában a Szovjetunió 15-17 hadosztályt tudna mozgósítani, amit később 30 hadosztályra emelhetne, hiszen a második világháborúban is ekkora haderőt kötött le Tito partizán hadviselése. Mivel ekkora haderő bevonását csak a nyugati frontról történő átcsoportosítással lehetne elérni, az elemzők úgy vélték, hogy ez mindenképp a brit érdekeket segítené. A támadás – függetlenül attól, hogy arra elszigetelten, vagy egy átfogó európai támadás részeként kerülne sor – mindenképpen nyomást jelentene Olaszországra és Görögországra. Mivel azonban Jugoszlávia biztosan egy ideig leköti a támadó egységeket, elég időt vélték ahhoz, hogy Triesztből és Ausztriából erőket csoportosítsanak át. Sőt, Görögország helyzetét egyenesen kedvezőnek ítélték, mivel kizárták, hogy Albánia (az esetleges jugoszláv támadás miatt) fenyegetést jelentsen, és hasonlóan csökkenhet a bolgár-görög határra gyakorolt nyomás is. Mivel a nyugati hatalmak az Adriai-tengeren keresztül hatékony ellátást tudnának nyújtani Jugoszláviának, ez tovább hátráltathatja a szovjet előrenyomulást. (Egy általános háborút az elemzés csak a szovjet hadsereg részvételével tartotta elképzelhetőnek.) A nyugati segítségnek ugyanakkor két célt kell szolgálnia: egyrészt biztosítani kell, hogy ne csökkenjen a jugoszláv haderő hatékonysága, másrészt egy általános európai háborúban hozzá kell igazítani a szövetségesek átfogó céljaihoz (vagyis Nyugat-Európa, Olaszország és a Mediterráneum védelméhez). Az elemzés azonban figyelmeztet arra, hogy nem rendelkeznek megfelelő információval a jugoszláv készletek nagyságáról és milyenségéről, ami nagyban megnehezíti a tervezést. A vezérkar tagjai úgy vélték, hogy a jugoszláv légierő önmagában nem jelent elrettentő erőt; fő feladata a szárazföldi egységek támogatása és a harci morál fenntartása. Hasonlóan negatívan nyilatkoztak a jugoszláv flotta erejéről. A tengeri cirkálás meglátásuk szerint biztosan nem rettentené el a támadókat, ezért nem is tartották szükségesnek, hogy támogatást nyújtsanak, legfeljebb a partvédelemben segítenék, aknatelepítők és aknarombolók juttatásával. Az elemzés befejező részében Jugoszlávia védelmi politikájával is foglalkoztak. Mivel a támadás megindulásakor Nagy-Britannia és az Egyesült Államok nem tudna azonnal csapatokkal segíteni, ezért szerencsésebbnek vélték, ha a jugoszlávok Bosznia-Hercegovina hegyei közé vennék be magukat, ahol a védelem összeomlása után is hatékony gerillaharcba kezdhetnének. Kérdésesnek tartották azonban, hogy Tito ezt követné-e.<sup>455</sup> Ahogyan az a későbbi elemzésekből kiderül, kételyeik teljesen megalapozottak voltak.

A brit elemzésekkel párhuzamosan az amerikaiak is mérlegelték a támadás lehetőségét. A Nemzetbiztonsági Tanács 1950. február 1-i jelentésében még a korlátozott gazdasági

<sup>455</sup> PRO DEFE 7/2096 JWPS (WP)(Arms)/P(50)11 Annex, 7 February 1950.

segítségnyújtás politikájának folytatását javasolta, de újfent megfogalmazta, hogy bizonyos feltételek mellett fegyvert is szállíthatnának.<sup>456</sup> A CIA pedig 1950. május 11-én megjelent újabb elemzésében minimális szovjet célnak Jugoszlávia stabilitásának megakadályozását, maximális célnak pedig Tito megdöntését és az ország szovjet táborba történő visszaillesztését tartotta. Az elemzők Tito kormányának helyzetét gazdaságilag, politikailag és katonailag is stabilnak tekintették, Jugoszlávia külső és belső stabilitását ugyanakkor nagymértékben tették függővé a nyugati támogatástól.<sup>457</sup>

Az elemzés részletesen kitért a szovjet csapás lehetséges irányaira és módozataira. Hat lehetőséggel számoltak: „Jugoszlávia ellen egyénileg vagy összehangoltan a Kreml még mindig képes a következők megtételére: (1) erejét a titóizmus mint a „nyugati fasizmus” virulens manifesztációjának „karanténba zárására” korlátozni; (2) folytatni a jelenlegi idegek háborúját; (3) újraszervezni és felerősíteni a Tito kormányának belső megdöntésére irányuló erőket; (4) a határos csatlósokra alapozva gerillaháborút viselni; (5) szovjet vagy szovjet és csatlós katonai erővel megtámadni Jugoszláviát; és (6) politikai rendezést keresni Titóval.”<sup>458</sup>

A Tito és a jugoszláv vezetés elleni propaganda-hadjárat az amerikai hírszerzés szerint három célt szolgált. Egyrészt Tito rendszerét az amerikaiak szövetségeseként, „fasiszta eszközöként” tarthatták számon. Másrészt azzal, hogy kétségbe vonta azt, hogy Tito kommunista eszméket követ, a Szovjetunió saját kezeit szerette volna tisztára mosni, hiszen egy kapitalista ország ellen megengedhetők az ideológiai és egyéb fegyverek alkalmazása: „Tito ideológiai megtagadásával, és annak a tézisnek a felépítésével, hogy Tito sem most, sem soha nem volt igazi kommunista, hogy mindig is fasiszta ügynök volt, és hogy lehetetlen megváltani, a Kreml azt a sürgőszerű következményt vonhatja le, hogy többé nincs közvetlen felelőssége az ügyvel kapcsolatban, vagyis hogy Jugoszláviát úgy kell kezelni, mint bármely más kapitalista-imperialista országot.”<sup>459</sup> Harmadszor Jugoszlávia elszigetelésével próbálták meggátolni a nyugati eszmék terjedését a szovjet táboron belül. Az amerikai stratégiák szerint az ideológiai hadviselés ebből a szempontból védelmi célokat is szolgált.

Az idegek háborújának fokozásával kapcsolatban a CIA elemzői két aspektust különítettek el. Magától érthetően irányult ez egyrészt Jugoszlávia ellen, hiszen megnehezítette Tito kormányának belpolitikai stabilizálódását, a katonai támadás lehetősége miatt pedig állandó

<sup>456</sup> Ceh: i. m. 160-161.

<sup>457</sup> A nyugati segítségtől függés kérdésében a brit védelmi minisztérium hírszerzése is hasonló álláspontot képviselt 1950. január 12-i elemzésében. PRO DEFE 60/106 J.I.B. 3/99. The Industrial War Potential of Yugoslavia, 12 January 1950.

<sup>458</sup> *Evaluation of Soviet-Yugoslav Relations*. ORE 8-50. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25.

<sup>459</sup> Uo.

készenlétben kellett tartani a hadsereget, ami jelentősen megterhelte a jugoszláv gazdaságot. De ezzel bizonyíthaták Jugoszlávia egyre fokozódó militarizálódását. Az idegek háborúja emellett egy másik célt is szolgált. A Jugoszlávia elleni harc ugyanis megfelelő ürügyet jelentett a Szovjetunió számára arra, hogy folyamatosan növelje a csatlósok hadseregét és katonai bázisait, illetve magyarázatul szolgált a jugoszláv határ menti hadgyakorlatokra.

Az ideológiai és a pszichológiai hadviselés a felforgató tevékenység fokozódásával párosulhatott 1950-ben. Az elemzés készítői megállapították, hogy korábban csak korlátozott, és eredményét tekintve sikertelen akciókra került sor, mivel a „hatékony jugoszláv biztonsági rendszer szemmel láthatóan megakadályozta az országon belüli kominformista földalatti ellenállás létrehozására irányuló kísérleteket.”<sup>460</sup> Ennek ellenére a Jugoszláviával határos államok területén, így Magyarországon is már elkezdődött a kollaboráns ügynökök kiképzése és átdobásuk a jugoszláv határon. Feladatuk az lett volna, hogy részletes információt szerezzenek a jugoszláv belpolitikai és gazdasági helyzetről, rendszerrel ellentétes pártsejteket hozzanak létre, illetve szervezzenek újra, valamint a „szabotázs, felforgató tevékenység, munkások nyugtalanságának szítása, látszólag spontán felkelések rendezése és valószínűleg a jugoszláv vezetők meggyilkolása.”<sup>461</sup>

1950-ben az amerikai elemzők a fenti három lehetőséget tartották a legvalószínűbbnek. Emellett kevésbé valószínű alternatívának tekintették a gerilla-hadviselést, a Jugoszlávia elleni katonai támadást, valamint a szovjet–jugoszláv kibékülést. Ez utóbbit a brit elemzések ekkor már teljesen kizárták. A gerilla-hadviselést a CIA csak a nyomásgyakorlás egyéb módjainak alkalmazásával együtt tartotta elképzelhetőnek, mivel a sikerhez szükségesnek tartotta volna, hogy a jugoszláv lakosság támogassa ezeket a diverzáns egységeket: „Önmagában a Kominform számára valószínűleg több kárral járna, mint haszonnal. Ahhoz, hogy sikeresek legyenek, a jugoszláv határ menti gerillabetöréseknek a jugoszláv közvélemény jelentős támogatását kell megnyerniük, ahol, a jelentések szerint, a Kreml nem rendelkezik megfelelő támogatottsággal a lakosság körében. A korábbi görög példa alapján a nagy létszámú gerillabandák valószínűleg képtelenek lennének a jugoszláv védelem legyőzésére, és ideális célpontot jelentenének a jugoszláv biztonsági erők ellentámadásához.” Az elemzők szerint Moszkva a módszer alkalmazásával kapcsolatban tarthatott attól, hogy lépésével megnöveli a Jugoszláviának nyújtott nyugati katonai és politikai segély nagyságát.

Az elemzők arra is felhívták a figyelmet, a katonai támadás csak az egyik lehetőség, amitől számos tényező elrettentheti a szovjeteket. Ezzel együtt sem tartották kizártnak, erre azonban nem a csatlósállamok önálló lépéseként számítottak. „Mivel a csatlósok hadseregei önmagukban még

---

<sup>460</sup> Uo.

<sup>461</sup> Uo.

képtelenek offenzív háborút viselni, egy Jugoszlávia ellen irányuló bármilyen támadás valószínűleg hosszan elhúzódó patthelyzetet teremtené, amennyiben nem vesz benne részt legalább 25-30 szovjet hadosztály, kiegészülve megsemmisítő erejű légi és páncélos támogatással.” Abban az esetben, ha a támadás megindulna, az elemzők szerint számítani kell arra, hogy a jugoszláv hadsereg a hegyekbe vonulna vissza. Moszkvát a támadás megindításától ugyanakkor elrettentheti – érveltek tovább –, hogy az amerikai nyilatkozatok alapján a „Kreml nem tételezheti fel továbbá, hogy a Jugoszláviával történő fegyveres konfliktus lokalizálható lesz.” Egy ilyen háború ellentmondana a hivatalos szovjet propaganda fontos részét képező békeoffenzívának is.<sup>462</sup> A dokumentum tehát ezúttal is kizárta a közvetlen szovjet támadás lehetőségét, az elemzők ezzel mint reális lehetőséggel nem számoltak. Csak elméleti lehetőségként tartották elképzelhetőnek a két állam közti kibékülést is, hiszen a személyes ellentétek, a presztízskérdés, és mindennek a többi kommunista államra gyakorolt hatása miatt a békülés 1950–1951-ben még lehetetlennek tűnt.<sup>463</sup>

Miközben Nagy-Britannia és az Egyesült Államok újabb elemzéseket készített, változások történtek a csatlósok haderőpolitikájában is. Ezek közül az egyiket, a csatlós haderő növelését, amint az előbbi CIA elemzésben is láttuk, az amerikaiak 1950 késő tavaszán érzékelték. Mivel Titókat nem sikerült a szovjet táborban tartani, Jugoszlávia ellenséggé vált, ami maga után vonta, legalábbis Magyarország esetében, a jugoszláv határ műszaki megerősítését.<sup>464</sup> A déli határszakaszon az ezzel kapcsolatos, műszaki megerősítési terveket már 1948 novemberére elkészítették, és az első szakasz részeként 1949 elejétől az egysoros drótkerítést kétsoros drótakadállyal váltották fel a teljes jugoszláv határszakaszon. Felszántottak továbbá egy 10-15 méter széles határsávot, hogy ezzel könnyítsék meg a határátjárások ellenőrzését. Az ütem teljes végrehajtására azonban csak 1950 január-augusztusa között került sor.<sup>465</sup> Orgoványi István az ütemterv megvalósításának kezdetét egy konkrét incidenshez kötötte, amelyre 1950. január 3-án a Szeged melletti Lengyelkápólnán került sor. Történt ugyanis, hogy egy italozást követő dulakodásban meggyilkolták Kiss Imrét, a párt helyi aktivistáját. A kommunista vezetés azonnal

<sup>462</sup> A szovjet békeoffenzíva történetéhez lásd: Timothy Johnston: Peace or Pacifism? The Soviet 'Struggle For Peace in All the World', 1948-1954. *Slavonic & East European Review* April 2008. 259-282.

<sup>463</sup> ORE 8-50

<sup>464</sup> Okváth Imre: *Bástya a béke frontján. Magyar haderő és katonapolitika 1945-1956*. Budapest, Aquila, 1998. 82 és 113.

<sup>465</sup> Okváth: i. m. 113-114., Balló István: Törekvések Magyarország háborús felkészítésére (1951-1953). *Új Honvédségi Szemle*, 1994/5. 55.; uő.: Adalékok...: i. m. 820.; Kovács Imre: Déli határunk műszaki zárásai és erősítési munkái 1950-1955-ben. *Új Honvédségi Szemle* 1992/1. 34-36. A II. ütemet 1950 augusztus 1-31 között hajtották végre és zömmel a határ elaknásítását jelentette. A III. szakaszra, a védelmi rendszer kiépítésére csak 1952-ben került sor. Uo. 34-36. A II. fázisra vonatkozó 1951. júniusi előkészületi terv a Duna-Tisza-közétől Nagykanizsa vonaláig, mintegy 450 kilométeren földmunkák, drótakadályok és aknamezők kialakítását is előírta. Ez azzal függött össze, hogy innen várták a „nyugati imperialisták” támadását. Balló: Adalékok...: i. m. 821. A határszakasz elaknásítására azért került sor, mert 1951-re a déli határszakasz műszaki zárja már teljesen elavult, csak ebben az évben 359 határsértőt fogtak el. Orgoványi István: A déli határsáv 1948 és 1956 között. *Bács-Kiskun megye múltjából* XVII. 2001. 277.

felismerte az ebben rejlő propaganda lehetőségét, vagyis felhasználhatóságát a kulákok és Titóék ellen. Nem meglepő, hogy az esetet vizsgáló bizottság arra a megállapításra jutott, hogy valószínűleg jugoszláv kém felbujtására került sor Kiss meggyilkolására. A propaganda felerősítése mellett a kommunista párt mindezt a déli határsáv további megerősítésére és a háborús pszichózis fokozására is felhasználta. Az MDP Titkárság 1950. április 12-i ülésén ugyanis Kádár János egy 24 pontból álló tervet ismertetett, amely 15 km-es határsáv kialakításának szükségességét hangoztatta. Ez mintegy 15 járást és 310 települést érintett 290 ezer lakossal, igaz, az 50 ezernél nagyobb városokat kivonták hatásköréből. Az előterjesztés javasolta továbbá, hogy július 1-től csak különleges igazolvánnyal lehessen a területen tartózkodni, megtiltotta a határtól 1 km-es körzeten belüli vadászatot és a határtól 500 méteren belül külön engedélyhez kötötte a földek megművelését, amit csak napkeltétől napnyugtáig lehetett végezni. Célul tűzték ki továbbá a Délszláv Szövetség helyi működésének elsorvasztását és növelni kívánták az Államvédelmi Hatóság kirendeltségeinek számát.<sup>466</sup>

Az ezt követő intézkedésekkel a budapesti és a belgrádi brit külképviseletek is több jelentésben foglalkoztak. A budapesti brit követség május 31-én például arról jelentett, hogy a jugoszláv határ 15 km-es körzetében megtiltották a belépést.<sup>467</sup> Az ezt követő elemzésben azonban nem tulajdonítottak ennek katonai jelentőséget. Úgy vélték ugyanis, hogy a hatékony katonai munkálatokhoz sík terepen „több mint 15 kilométer mélységre lenne szükség ahhoz, hogy elrejtsek a fontos munkálatok és mozgások katonai jellegét,” valamint éppen a jelentős katonasággal rendelkező városok (mint Szeged vagy Nagykanizsa) maradtak ki a határsávból. A budapesti amerikai külképviselettel együtt ezért a lépés háttérében inkább az illegális határátlépés megakadályozásának szándékát vélték meghúzódní. A propaganda és az idegháború fokozásának lehetőségével azonban nem foglalkoztak: „Nézetünk szerint, és ezzel az amerikai követség is egyetért, a korlátozások legvalószínűbb oka az, hogy megakadályozzák a Jugoszláviába irányuló illegális határátlépések növekedését, különösen, hogy Jugoszlávia egyre kevésbé hajlandó az illegális határátlépőket visszaadni Magyarországnak, inkább továbbengedik őket Görögország és Trieszt felé.”<sup>468</sup> A határövezet kialakításával összefüggő kitelepítésekről szóló híresztelésekről pedig június 27-én jelentettek.<sup>469</sup> A déli határsávban valóban történtek kitelepítések, részben határvédelmi okokból, részben a délszláv lakosság miatt, de belpolitikai okokból megkezdődött a szerzetesek áttelepítése is.<sup>470</sup> A komoly témák mellett a budapesti brit követség egy megmosolyogtató határincidensről is beszámolt. Erről, a vonatkozó iratban meg nem nevezett munkatársuk a

<sup>466</sup> Uo. 253-263.

<sup>467</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/1

<sup>468</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/2

<sup>469</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/3

<sup>470</sup> Orgoványi: i. m. 263-264.

szülővárosába látogatva értesült: „A jugoszlávok viccet visznek a magyar határon zajló „hidegháborúba.” Mivel a magyarok kutyákat alkalmaznak [...] a jugoszlávok a macskák farkára konzerveket kötöttek. Éjszakánként a határ így kisebb csata zajától hangos.”<sup>471</sup>

A határincidensek azonban ekkor sem korlátozódtak a magyar-jugoszláv határra. A brit jelentések hasonló intenzitásról számoltak be a román-jugoszláv határszakaszról is. Ezek közül azt a március 29-én kelt táviratot tartjuk érdekesnek, amely egy három nappal korábbi incidensről számolt be. Ebben az incidensben a románok (legalábbis a *Borba* értesülései szerint) három órán át gépfegyverrel lötték a jugoszláv határt. A brit külképviseletek beszámoltak arról is, hogy a jugoszlávok javaslatot tettek egy, a határincidensek békés rendezéséről szóló konvenció aláírására, amit a román fél természetesen elutasított.<sup>472</sup> Ez a szabadkai egyezményrel együtt arra utal, hogy a jugoszláv vezetés valóban törekedett a határincidensek mérséklésére, megakadályozandó a további eskalálódást. Ez azonban a csatlósok miatt egyik esetben sem valósulhatott meg. A jugoszlávok szándékát megerősíti a szófiai brit követség 1951. január 31-én kelt levele is. A levélből kiderül, hogy a brit diplomaták a Szófiában tartózkodó jugoszláv diplomatáktól a határincidenseket vizsgáló bizottságok felől érdeklődtek. A jugoszláv delegáció vezetője azonban „nem igazán volt beszédes,” a tárgyalások pedig eredmény nélkül záródtak, amin a britek szerint a „jugoszláv ügyvivő cseppet sem lepődött meg.”<sup>473</sup>

### *Idegháború és katonai nyomásgyakorlás a koreai háború kitörése után*

A határincidensek természetesen tovább folytatódtak 1950 késő tavaszán, nyarán is. Június 25-től azonban egy további tényező gyakorolt nagy hatást a nyugati és ezen belül a brit elemzők szempontjaira. Kitört ugyanis a koreai háború, ami azonnal annak a veszélyét vetette fel, hogy egy hasonló váratlan támadásra kerülhetne sor Európában is.<sup>474</sup> Az általános nyugati védelmi tervek újragondolása mellett ez megkövetelte Jugoszlávia szerepének ártértékelését is. A koreai háború kitörésével Jugoszlávia vonatkozásában is tovább fokozódott az idegek háborúja. A határincidensek

<sup>471</sup> PRO FO 371/87800 RH1016/41

<sup>472</sup> PRO FO 371/88039 RR10392/6

<sup>473</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/3

<sup>474</sup> A koreai háborúra, a háború okaira és Sztálin lépéseinek hátterére a teljesség igénye nélkül lásd: Mastny 1996.: i. m. 91-115.; u. ö.: *NATO in the Beholder's Eye: Soviet Perceptions and Policies, 1949-1956*. Washington, Cold War International History Project, Working Papers, 2002., Gaddis 2001.: i. m. 135-161., Gaddis 2007: i. m. 40-50.; Kathryn Weathersby: *"Should We Fear This?" Stalin and the Danger of War with America*. Washington, Cold War International History Project, Working Paper, 2002., Zubok-Pleshakov: i.m. 54-72.; Borhi 2005.: i. m. 208-209. A magyar hadseregfejlesztésre gyakorolt hatására: Faludi Péter: Magyarország és a koreai háború 1950-1953. *Hadtörténelmi Közlemények* 1992/3. 120-130.



mellett számos alkalommal terjedtek hírek a szovjet és a csatlós haderő mozgásáról. Továbbá, 1950-1951 telére megduplázódott a csatlós haderők Jugoszláviával szemben létszámfölénye, ami már önmagában is elgondolásra készítette a nyugati stratégiákat. Ha ugyanis komolyan gondolták, hogy „Titót felszínen tartják,” majd pedig átfogó védelmi terveikbe illesztik, akkor elengedhetetlenné vált Jugoszlávia katonai megsegítése. A Jugoszlávia elleni szovjet és/vagy csatlós támadás mérlegeléséhez azonban természetesen megbízható hírszerzési és egyéb jelentésekre, elemzésekre volt szükségük.

A koreai háború kitörését követően ismét felerősödtek a szovjet és csatlós csapatmozgásokról terjedő hírek. 1950. július 11-én a budapesti brit követségről arról tájékoztatták a külügyminisztériumot, hogy többféle információ is kering a magyarországi csapatmozgásokról és a déli határsávból történő kitelepítésekről. Sőt a budapesti brit követség még 1952. június 12-én is arról jelentett, hogy a magyar hatóságok két lépésben, „Baranyából kétszáz családot telepítettek át Hajdú-Biharba,” de arról is hallottak, hogy „a múlt héten kitelepítették Nagyatád városát, ami Somogy megyében úgy 20 kilométerre van a jugoszláv határtól.”<sup>475</sup>

Visszatérve az 1950. július 11-i levélre, a brit követség abban arról is beszámolt, hogy a helyszínre látogató budapesti francia katonai attasétól arról értesültek, hogy Szegeden szálláscsináló tiszt tartózkodik, aki a szovjet csapatoknak készíti elő a szállást, miközben „Harkányfürdő [...] számos szállodáját teljesen, Szentgotthárdot és Bácsalmást pedig részben evakuálták [az ide] érkező oroszoknak.”<sup>476</sup>

Wallinger budapesti brit követ a sorozatos híresztelések miatt augusztus 4-én úgy látta jónak, ha Bevinnek külön levélben számol be a fejleményekről. Ebben leszögezte, hogy már az „előző nyáron hasonló híresztelésekkel és jelentésekkel találkoztak,” de a jelen esetben a „szovjetek gyors előrenyomulása végett esetleg valóban katonákat halmozhatnak fel a magyaroknál.” Ismeretei szerint két hadosztályuk és egy repülő alakulatuk tartózkodott az országban. A magyar haderőre rátérve a brit diplomata megjegyezte, hogy „sem a hadsereg, sem a légierő, sem morálisan, sem anyagilag egyedül nem kész háborút viselni.”<sup>477</sup>

A hadgyakorlatok az év folyamán tovább folytatódtak. A budapesti brit követség 1950. szeptember közepén több táviratban is beszámolt arról, hogy Kiskunhalas és Kaposvár térségében hadgyakorlatoztak.<sup>478</sup> Azt azonban Hilary Young, a követségen 1948-tól dolgozó diplomata október 13-án Bevinnek írt levelében elvetette, hogy szovjet csapatmozgásokra került volna sor. Úgy vélte, hogy az erről szóló nyári híresztelések kerültek át a brit sajtóba, miközben a határővezetben járó brit

<sup>475</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/11

<sup>476</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/6

<sup>477</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/8. Wallinger nem sokat tévedett a szovjet haderő létszámában, hiszen Balló István erről szóló tanulmányában, mint arról már volt szó, négy hadosztály szerepel. Balló: Adalékok...: i. m. 801.

<sup>478</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/11

és amerikai katonai attasék nem tapasztaltak erre utaló jeleket, „szovjet csapatokat sehol sem láttak.”<sup>479</sup>

A csapatmozgások és az erről keringő valódi és rémhírek mellett továbbra sem csökkent a határincidensek intenzitása. A koreai háború kitörését követően a jugoszláv statisztikában 1950 szeptembere az utolsó általunk elérhető adat. Így jugoszláv szempontból csak három hónap konkrét adatait tudjuk összevetni. Eszerint a magyar-jugoszláv határon 36, a jugoszláv-bolgár határon 35, a jugoszláv-albán határon valamelyest kevesebb, 29, míg a jugoszláv-román határon valamivel több, 48 esetben történt valamilyen határincidens.<sup>480</sup> Így teljes, igaz csak a magyar-jugoszláv határra vonatkozó statisztikával kizárólag a Magyar Országos Levéltár iratai szolgálnak. Az itt található kimutatások szerint 1950 júliusától az év végéig 110, 1951 januárjától szeptember végéig 212, míg 1952-ben 77 esetben történt határincidens. 1953-ban a Sztálin halálát követő enyhülés légkörében a határincidensek száma is csökkent: az 1953. április 15-i magyar tiltakozó jegyzék mindössze 2 incidens kapcsán emelt kifogást.<sup>481</sup> A kor politikai viszonyainak megfelelően azonban mindkét számsor tartalmazhat szándékos torzításokat, hiszen a jugoszlávoknak a nyugati segélyezés miatt az volt az érdekük, hogy felnagyítsák a határincidensek keltette veszélyt. Ezzel szemben a magyar fél egyrészt a jugoszláv adatok csökkentésében, másrészt abban volt érdekelt, hogy minél több határincidensért a jugoszlávokat tegye felelőssé. A koreai háború keltette pánik légkörében a kortársak ezeket könnyen egy esetleges európai szovjet támadás részeként foghatták fel, a háború lehetőségét ma már elvető szakirodalom megállapításai alapján azonban úgy véljük, hogy ez inkább a Jugoszlávia elleni idegháború fokozását szolgálta. Mivel Nagy-Britannia külképviseletei minden határszakaszon bekövetkező incidensről jelentéseket készítettek (mint említettük, ezek többnyire az adott ország sajtójára támaszkodtak, illetve a kapcsolódó jegyzékváltások fordításait tartalmazták, rövid megjegyzésekkel ellátva), csak néhány olyan esetet emelünk ki a több száz incidens közül, amely különösen felkeltette a britek érdeklődését.

A belgrádi brit nagykövetség 1951. szeptember 22-én készítette el az albán és a bolgár határincidensekkel kapcsolatos beszámolóját. Ebből kiderül, hogy ekkor már maguk a britek is feltételezték, hogy az incidensek számáról szóló jugoszláv adatok túlzóak lehetnek. A brit diplomata meglepődtek ugyanakkor azon, hogy az albán határon 1951 első felében akár a magyar, akár a román határszakaszhoz viszonyítva kevesebb incidensre került sor, miközben pontosan ennek fordítottját várták. A helyzet júliustól változott meg, amikor az albán hatóságok megöltek két

<sup>479</sup> PRO FO 371/87865 RH1194/13

<sup>480</sup> White Book: i. m. 472-475. Barko Bekić a *Borba* június 29-i cikkére hivatkozva 461 határincidensre hoz 1952 első hat hónapjára. Darko Bekić: *Jugoslavija u hladnom hratu. Odnosi s velikim silama 1949-1955*. Zagreb, Globus, 1988. 361.

<sup>481</sup> MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-002491/1951(46d.) és MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-„Az 1952-ben és 1953-ban jugoszláv részről elkövetett határincidensek és provokációk”-ikt. sz. n./1953(46d.)

jugoszláv határőrt, hármat pedig megsebesítettek. Ekkor már több incidensre került sor mint az egész megelőző évben.<sup>482</sup>

Bulgáriára vonatkozóan az elemzés kiemelte, hogy „Bulgária elvesztette vezető szerepét a jugoszlávellenes kampányban,” mert a korábbiaknál több jugoszláv csapat állomásozik a határon és a „biztonsági és a védelmi intézkedések jelentősebbek, mint bárhol máshol Jugoszláviában.”<sup>483</sup>

Bulgáriában került sor egy eléggé szokatlan incidensre is. Charles Peake belgrádi brit nagykövet 1951. június 19-én arról írt Londonba, hogy június 14-én újabb incidens történt a bolgár határon, amely során – legalábbis a jugoszláv verzió szerint – a dimitrovgradi határszakaszt védő magányos jugoszláv határőrt, Osman Kapićot rabolták el. A jugoszlávok szerint a határőr kalandos úton menekült csak meg. Miután a határon addig verték, amíg el nem vesztette az eszméletét, teherautón egy Godec nevű faluba vitték, ahol öt napig egy házban tartották fogságban, azért, hogy egy bolgár tiszt Jugoszláviára vonatkozó információkat szedhessen ki belőle. Miután sem ez, sem az nem sikerült, hogy szökéséről önkéntes nyilatkozatot csikarjanak ki, Szófiába akarták vinni. A bolgár főváros közelében azonban sikerült megszöknie, majd 12 napi vándorlás után július 4-én lépte át a jugoszláv határt. Pár nappal később, július 12-én újabb határőr elrablásáról számoltak be a jugoszláv lapok, amire Zaječartól északkeletre került sor. Az elrabolt katona, Dragan Dzapolić szerencsésebb lehetett Kapićnál, hiszen kihasználva a bolgár határőrök lerészegedését, 24 óra múlva sikerült viasszaszöknie. Peake a két incidenst nem igazán tudta hová helyezni, ezért miután beszámolt róluk, mindössze a következőt jegyezte meg: „Nem tudjuk mire vélni ezeket a történeteket. Valószínűtlennek tűnik számunkra, hogy a bolgár hatóságok pár nap eltéréssel emberrablást szervezzenek, majd szökni engedésükkel nevetségessé tegyék magukat.” Peake szerint maguk a „jugoszláv hatóságok is gyanakodva kezelték a hírt.”<sup>484</sup>

Miközben Peake a bolgár határon történt emberrablásokról spekulált, a román-jugoszláv határon is több incidensre került sor 1950-1953 között. Ezekről mind a jugoszláv, mind a román hatóságok számos alkalommal jegyzékben tiltakoztak, a másik felet téve felelőssé a történetekért. A jegyzékek közös vonása az is, hogy általában visszamenőleg több incidens miatt tiltakoztak. Az ezekről szóló brit jelentések közül a bukaresti brit légátus 1951. július 11-én Herbert Stanley Morrison miniszterelnökhelyettes (1945-1951) és külügyminiszternek (1951) készített beszámolóját emeljük ki. Morrison ekkor a román sajtóban június 30-án közölt jegyzékről számolt be, amelyben a megelőző negyed év incidensei miatt tiltakoztak. A brit követ kiemelte, hogy a számos területsértési

<sup>482</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/23

<sup>483</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/23

<sup>484</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/19. Peake levelét a Foreign Office mellett a szófiai brit követség is megkapta. Az ottani brit követ augusztus 3-i válaszában az incidenseket azzal magyarázta, hogy a bolgárok így próbáltak információt szerezni, majd egyszerűen hagyták őket elszökni. A határőrök pedig szerencsés megmenekülésük után kiszínezték a történeteket. PRO FO 371/95063 RB10392/20

vád között olyan is szerepel, amikor civilek vagy egy jugoszláv repülőgép illegálisan léptek román területre, de mint megjegyezte, „számos triviális esetre” is sor került. Köztük említette meg, hogy az egyik esetben „kaszálás és szalmagyűjtés miatt” került sor határsértésre, míg egy „másik alkalommal négy méterrel léptek csak román területre.” A román hatóságok szerint mindez azonban jól megmutatta a jugoszlávok ellenséges szándékát. Mivel a mostani jegyzék hangvétele a szokásosnál erősebb volt, a követ amellet, hogy a „szokásos negyedéves gyakorlat” részeként tekintett rá, elképzelhetőnek tartotta, hogy a „Jugoszlávia elleni hidegháború agresszívebb szakaszába lép.” Ezt azzal is alátámasztotta, hogy közeledett a Tájékoztató Iroda 1948-as határozatának harmadik évfordulója. Végül azonban mégis kizárta, hogy a Jugoszlávia elleni hidegháború egy újabb, agresszívebb fázisának nyitánya legyen.<sup>485</sup>

Mint azt a határincidensek számszerű összesítéseinél láthattuk, a magyar-jugoszláv határon rekordmennyiségű incidensre került sor, azok külön-külön történő bemutatása és a vonatkozó brit észrevételek közlése önmagában is külön dolgozat tárgyát képezhetnék. Ezért itt ízelítőként csak néhány esetet mutatunk be.

A szinte szokványos kölcsönös vádaskodások mellett az incidensek érdekes színfoltját jelentette az a jegyzékháború, ami amiatt alakult ki, hogy sodrásirányát megváltoztatva a Mura folyó egy új szigetet alakított ki a folyómederben. Erről a Foreign Office-t legkorábban a belgrádi brit nagykövetség tájékoztatta, 1951. december 31-én, a *Politika* december 28-i cikkére hivatkozva.<sup>486</sup> 1952. január 25-én pedig már arról írtak Londonba, hogy a „jugoszlávok valószínűleg nem fognak időtlen időig nyugton ülni.” Azt azonban a távirat nem részletezte, hogy ebben az esetben milyen lépést tartanak elképzelhetőnek. A brit nagykövetségen a jugoszlávokkal folytatott megbeszélések után úgy vélték, hogy a jugoszláv oldalon egy keskeny gáttal könnyen a szárazföldhöz köthetnék a szigetet, de azt is elképzelhetőnek tartották, hogy a tavaszi áradás egyszerűen el fogja mosni a szigetet.<sup>487</sup> Hasonlóan vélekedett a kérdéssel Robert Maurice Hankey budapesti brit követ (1951-1953) is február 15-én kelt Edennek írt levelében. A jugoszláv ügyvivővel folytatott beszélgetése után ebben arról számolt be, hogy a „magyarok abban reménykednek, hogy a jugoszlávok az ősszel elfoglalják a szigetet, amikor is a magyarok bombáznának és súlyos incidenseket keltenének.” A brit követ ugyanakkor arra is lehetőséget látott, hogy a szigetet a tavaszi vagy a nyári áradás egyszerűen el fogja önteni. Valószínűleg hasonló járhatott a jugoszlávok fejében is. A jugoszláv ügyvivő ugyanis a kérdéssel kifejtette, hogy a „jugoszláv kormány elvben kénytelen tiltakozni, de nem céljuk súlyos incidensekbe bonyolódni.”<sup>488</sup>

<sup>485</sup> PRO FO 371/95336 RR10392/7

<sup>486</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/1

<sup>487</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/4

<sup>488</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/7. A Mura folyó árterével több magyar és jugoszláv, kölcsönösen egymást vádoló jegyzék foglalkozott egészen 1953. augusztus 26-ig. A magyar fél ekkor már a hatodik jegyzékét adta át a jugoszláv

Szintén a magyar-jugoszláv határt képező folyókkal függött össze a letenyei híd a magyar verzió szerint szándékos lerombolása és az azt követő jegyzékváltás. Hankey 1952. augusztus 18-i táviratában számolt be a magyarok tiltakozó jegyzékéről, miszerint a „jugoszláv hadsereg augusztus 5-én lerombolta a letenyei határhídat, amivel a híd magyar részének összeomlását és árvízveszélyt okozott.” Mindezt a magyar kormány a szokásos módon páratlan provokációnak tekintette.<sup>489</sup> A másnapi belgrádi brit táviratból a Foreign Office az eset jugoszláv verziójáról is értesülhetett: a letenyei hidat természetesen a magyarok robbantották fel: „augusztus 13-án a Jugopress rövid közleményben tudatta, hogy augusztus 4-én este 9 óra körül a magyar hatóságok felrobbantották a letenyei hidat.”<sup>490</sup>

A határincidensek és a hadmozgások mellett természetesen nem szünetelt az idegháború számos további kelléke sem, és tovább folytatódtak a diplomáciai testületek tagjait ért inzultálások is. Ebben a brit diplomácia újfent kiemelkedő szerepet tulajdonított Magyarországnak és Bulgáriának. Mason szófiai brit követ 1951. március 30-án ugyanis a Bulgáriába akkreditált jugoszláv ügyvivő, Ivković kiutasításáról számolt be Morrisonnak. A jugoszláv ügyvivő „hosszú és összefüggéstelen” beszámolójából Mason azt hámozta ki, hogy erre azért került sor, mert azt megelőzően a jugoszláv kormány kiutasította a belgrádi bolgár ügyvivőt, akit kémkedéssel vádoltak meg. Emiatt Ivković a kölcsönösség elve alapján előre láthatónak vélte kiutasítását, amihez a jugoszláv jegyzékhez hasonlóan ismét a kémkedést hozták fel ürügyül. Mason levelének azon kitételéből, miszerint „mind a jugoszláv mind pedig a bolgár kormány már agrémentben [aláhúzás az eredeti iratban, V. P.] jelezte, hogy új ügyvivőt küld a vonatkozó fővárosba,”<sup>491</sup> úgy véljük, hogy egyik félnek sem állt érdekében az incidens további elmérgesedése. Már csak azért sem, mert a külképviseletek működése önmagában is lehetőséget biztosított ahhoz, hogy információt szerezzenek a fogadó államban történekről.

Egy újabb incidens forrásává vált a belgrádi magyar ügyvivő személye is, ahogyan arról Wallinger budapesti brit követ 1951. április 3-án táviratban számolt be feletteseinek a magyar sajtóból szerzett értesülései alapján. Eszerint a magyar ügyvivőt sofőrrel együtt a jugoszláv titkosrendőrség bántalmazta.<sup>492</sup> A jugoszláv verzió szerint, ahogyan arról Jože Vilfan jugoszláv diplomata, Tito tanácsadója Peake belgrádi brit nagykövetet már április 2-án tájékoztatta, a lépésre „kölcsönösségi alapon” került sor, hiszen a jugoszláv képviseleteket is megfigyelés alatt tartja a

---

hatóságoknak. A kérdéses jegyzékek megtalálhatók: MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-Dokumentáció III-ikt. sz. n. (47d.)

<sup>489</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/16. A vonatkozó jegyzékek: MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-29/f-Dokumentáció IV-ikt. sz. n.(47d.) A letenyei híd keltette feszültség megoldásaként a jugoszlávok 1953. január 24-i jegyzékükben javasolták a roncsok közös eltakarítását. Uo.

<sup>490</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/18

<sup>491</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/7

<sup>492</sup> PRO FO 371/95192 RH10392/5

kelet-európai országok rendőrsége. A csatlós képviseltek Belgrádban azonban „új technikát találtak ki, egy második autóval „bevágnak” az első és a rendőrségi kocsik közé, amivel nagyon veszélyeztetik a közlekedést.” Az ominózus napon balesetre is sor került, majd az „ezt követő szóváltásban sértő megjegyzést tett[ek] Jugoszláviára.” Vilfan ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a „jugoszláv kormány nem követeli visszavonásukat, mivel egy ilyen kérés a szokásos súrlódásokhoz vezetne, ami nem érdekük.”<sup>493</sup> Vélhetően a jugoszlávoknak sem volt érdekük, hogy tovább romoljon információszerző potenciáljuk az egyik csatlós országban.

Az ügy pikantériáját az jelentette, hogy a belgrádi magyar ügyvivő bolgár diplomáciai autóban utazott, ahogyan ez a vonatkozó bolgár tiltakozó jegyzékből ki is derül. Paul Mason szófia-i brit követ a jegyzékkel kapcsolatban megjegyezte, hogy Bulgária sérelmezte, hogy belgrádi diplomataikat a jugoszláv titkosrendőrség mindenhol követi, miközben megjegyezte, hogy Szófiában hasonló lépésekre az utóbbi időben tényleg nem került sor.<sup>494</sup> Mindeközben tovább bonyolódott a magyar és a budapesti jugoszláv ügyvivő ügye. Wallinger április 7-én a magyar kormány újabb tiltakozásáról számolt be. Erre a jelen esetben azért került sor, mert a „jugoszláv hatóságok már egy hete akadályozzák, hogy Hrabec István belgrádi magyar ügyvivő felesége 3 hónapos gyermekével hazautazzon Magyarországra.” Válaszul ezért ők sem adtak a jugoszláv ügyvivő számára kiutazási vízumot.<sup>495</sup> A kölcsönös csörték végül odáig fajultak, hogy Jugoszlávia Svájc-hoz fordult, hogy a kapcsolatok további romlása esetén képviseljék érdekeket Magyarországon. Habár a berni brit nagykövetség még nem értesült a kérés írásban történő benyújtásáról, feltételezték, hogy a svájci külügyminisztérium hajlandó lenne segítséget nyújtani a vízumkérdés megoldásában.<sup>496</sup> A kérdést végül a két ügyvivő kölcsönös kiutasítása oldotta meg: június 2-án Jugoszlávia, június 5-én Magyarország utasította ki a másik fél ügyvivőjét.<sup>497</sup>

A magyarországi jugoszláv ügyvivők kálváriája 1952-ben tovább folytatódott. Január 19-én Robert Hankey budapesti brit követ Paul Masonnak, a brit külügyminisztérium északi osztályának vezetőjének arról írt, hogy előző nap Komatina jugoszláv ügyvivőt bekérették a magyar külügyminisztériumba és azzal vádolták meg, hogy „június 6-án 4.30-kor részegen tért haza, udvariatlanul beszélt a követség előtt őrt álló rendőrrel, a rendőr anyját szidalmazta először

<sup>493</sup> PRO FO 371/95192 RH10392/7. A magyar követség elleni jugoszláv inzultusok az év folyamán tovább folytatódtak. Magyar vádak szerint a szemközti házak ablakaiból rendszeresen figyelték a követség épületét, megsértve ezzel az épület területen kívüliségének elvét. Előfordult, hogy „véletlenül” belehajtottak a követségi autóba, sőt a követségen azt is feltételezték, hogy sofőrjük az UDB beépített embere lehet. ÁBTL 3.2.5 O-8-015/1 „Centrum” Belgrádi UDB 132-134. lap

<sup>494</sup> PRO FO 371/95063 RB10392/8. A bolgár-jugoszláv kapcsolatokat tovább bonyolította, hogy május közepén az összes Belgrádban tartózkodó bolgár diplomata kiutazási vízumot kért. Jugoszláv forrásból Peake arról értesült, hogy a bolgár attasé hetek óta provokálta a jugoszlávokat, mintha szándékosan a kiutasításra játszott volna. PRO FO 371/95063 RB10392/13

<sup>495</sup> PRO FO 371/95192 RH 10392/8

<sup>496</sup> PRO FO 371/95172 RH10392/16

<sup>497</sup> PRO FO 371/95192 RH10392/17 és 18.

magyarul, majd idegen nyelven.” Komatina természetesen tagadta a vádakat.<sup>498</sup> A jugoszláv ügyvivő ekkor még megúsza a kiutasítást, arra csak 1952. november 27-én került sor az állítólagos magyarországi jugoszláv kémtevékenység perekor, amit azonban a brit jelentések nem részleteztek tovább. Mindezt másnap a jugoszlávok hasonló lépése követte.<sup>499</sup> Ez azonban ismételten nem jelentette azt, hogy teljesen megszűntek volna a két ország közti diplomáciai kapcsolatok, mivel brit értesülések szerint a jugoszlávok szinte azonnal jelezték, hogy készek vízumot adni az új magyar ügyvivőnek.<sup>500</sup>

Természetesen a jugoszlávok sem maradtak adósak, és ahol lehetett, megnehezítették a szomszédos népi demokráciák diplomatáinak dolgát és kiaknázták a propagandában rejlő lehetőségeket. 1952 nyarától ugyanis a már korábban létező albán emigráns szervezetek mellé létrehozták a magyar és a bolgár szervezetet, amelyhez októberben a román emigráns szervezet is csatlakozott. A magyar emigránsok szervezetét 1952. augusztus 7-én Újvidéken alapították meg, a belgrádi brit nagykövetség szerint minden jelentősebb felhang nélkül. A brit követség amúgy úgy vélte, hogy a „jugoszláv hatóságok a Tájékoztató Iroda országaiból érkező emigráns szervezetek tevékenységének összehangolására törekuszenek.” A megalakulás érdekességét jelenti, hogy a felszólalók között ott volt Linder Béla, Károlyi Mihály egykori hadügyminisztere és Rob Anton, a Magyarországi Délszlávok Demokratikus Szövetségének egykori főtitkára, volt magyar parlamenti képviselő is, de brit értesülések szerint ők nem kaptak tisztséget a szervezetben.<sup>501</sup>

A brit külképviseletek fenti beszámolóit jól megvilágítják, hogy a koreai háború kitörését követő időszakban sem csökkent az idegháború intenzitása. De azt is, hogy a háború kitörése nem jelentett törést vagy hirtelen felerősödést, csupán a korábban megkezdett lépések folytatódtak és erősödtek tovább. A fenti jelentések arra is rávilágítanak, hogy a brit külképviseleteket élénken foglalkoztatta a szovjet-jugoszláv konfliktus és annak minden mozzanatáról tájékoztatták feletteseiket. Tény az is, hogy a brit diplomatákat leginkább az foglalkoztathatta, hogy mennyire járulnak ezek hozzá az idegháború további fokozásához vagy mennyiben jelentik egy esetleges Jugoszlávia elleni katonai támadás előkészületét. A katonai támadás lehetőse pedig összefüggött a csatlós haderők állapotával, létszámával és felszerelésével, valamint megerősítésével. Erről a kérdéstről a Jugoszláviába és a csatlós országokba akkreditált brit diplomaták számos alkalommal tájékoztatták a Foreign Office-t, különösen 1950-1951 fordulóján, vélhetően a koreai háború kitörését követő sok részeként.

Charles Peake belgrádi brit nagykövet már 1950. november 15-én táviratot küldött erről a

<sup>498</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/5

<sup>499</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/27 és 28

<sup>500</sup> PRO FO 371/100559 NH10392/29

<sup>501</sup> PRO FO 371/102273 WY1822/6 és 8, a vonatkozó bolgár szervezetre: uo. 9, románra: uo. 11

külügyminisztériumba, miután Tito és Koča Popović vezérkari főnök fogadta a New York Times újságíróját és jelenlétében kifejtették a csatlós haderők létszámával kapcsolatos jugoszláv becsléseket. Eszerint a bolgár hadsereg létszámát 130 ezerre, a románokét a belügyi csapatokat is beleértve 250 ezerre, a magyar sereg létszámát 120-130 ezer főre becsülték. Továbbá a román- és a magyar-jugoszláv határnál szétszórva hat szovjet alakulatot figyeltek meg, amiből négy hadosztály Romániában, egy gépesített és egy légi osztag Magyarországon állomásozott. A jugoszláv adatokkal összehasonlítva Peake megállapította, hogy a brit számítások a románok esetében hasonlóak voltak, míg a bolgároknál 20, a magyaroknál (a biztonsági erőket is belevéve) 50 százalékkal volt több a jugoszláv becslés, de azért megjegyete, hogy „nem ismerhetjük Popović forrásait.” A 520 ezres jugoszláv haderő tehát gyakorlatilag megegyezett a csatlós hadseregek összlétszámával.<sup>502</sup>

Charles Peake-hez hasonlóan december 7-én a budapesti követség is elkészítette a saját becslését. A költségvetési adatokat alapul véve légierő nélkül 60-70 ezer főre tették a magyar hadsereg létszámát. Úgy vélték továbbá, hogy a „hadsereg ereje és hatékonysága biztosan növekedni fog az elkövetkező időszakban.” Ez a követség szerint a „békeszerződésben foglaltakat mindenképp felveti.” A párizsi békeszerződés „Katonai és légügyi rendelkezések” címet viselő fejezet 12. cikke ugyanis a következőket mondta ki: „Magyarország jogosítva van arra, hogy a következőknél nem nagyobb fegyveres erőt tartson: a) Szárazföldi hadsereget, ideértve a határvédő csapatokat, a léghárító és a folyami flotillaszemélyzetet, összesen 65 000 főnyi személyzettel; b) Légi haderőt 90 repülőgéppel, ideértve a tartalékokat, amelyből legfeljebb 70 lehet harci repülőgép, összesen 5000 főnyi személyzettel. Magyarország nem tarthat vagy szerezhethet meg olyan repülőgépet, amely belső bombahordozó berendezéssel ellátva elsősorban bombázógépnek volt szerelve.”<sup>503</sup>

A brit külügyminisztériumi iratok a csatlós országok haderejének általános becslése mellett 1951 elején külön foglalkoztak a román és a magyar haderő nagyságának felmérésével. A Bukarestből 1951. február 15-én küldött táviratban a határőrséget is beleszámítva 250 ezer főre tették a román szárazföldi erők nagyságát, amely megegyezik a fent említett jugoszláv számmal. Roberts brit diplomata ugyanakkor megjegyezte, hogy „semmi bizonyíték sincs arra, hogy a román erőket nagy mennyiségű modern járművel vagy fegyverekkel szerelnék fel,” a „szállításra még mindig zömmel lovakat használnak,” a „besorozottak többsége paraszt, akik ellenségesen viszonyulnak a kommunista rendszerhez.” Roberts úgy vélte továbbá, hogy támadáskor „Románia maximum 10 hadosztályt tudna mozgósítani, amiből egy lenne tankhadosztály.” A szállítási és a kiképzési nehézségek miatt azonban a támadás megkezdésekor ennek csak felét tudnák bevetni. A

<sup>502</sup> PRO FO 371/88307 RY1194/12

<sup>503</sup> Romsics 2000: i. m. I. kötet, 480.



támadásban a Szovjetunió felkérésére Románia természetesen részt fog venni, azt a közvélemény is támogatni fogja, igaz „csak félszívvel,” különösen akkor, „ha Jugoszláviát gyorsan és hatékonyan nyugati csapatok segítik meg.”<sup>504</sup>

Ezzel egy időben Roberts Bevin brit külügyminiszter számára külön levélben számolt be megfigyeléseiről. Ebből megtudjuk, hogy a 250 ezres szárazföldi haderő mellett további 5 ezer főre becsülte a tengerészet és 11 ezer főre a légierő nagyságát. A brit követ elismerte azonban, hogy a „magyar vagy a bolgár haderőhöz képest a román hadsereg adatai kevésbé ismertek,” ezért kénytelen volt 2-3 évvel korábbi adatokból kiindulni a kalkulációk elvégzésekor. Az országban érvényben lévő biztonsági előírások miatt ugyanis a helyszínen nem vizsgálódhattak. Legnagyobb hátrányt a felszerelés terén látták, de alig értesültek gyakorlatozásról, a légierőt pedig még a kiképzési szakaszban lévőknek tekintették. Mindezek alapján Roberts úgy vélte, hogy a támadásban Románia „nem töltene be aktív szerepet,” hanem a „helyőrséget és a kommunikációs összeköttetést biztosítaná.”<sup>505</sup>

A román becslésekkel egy időben készítették el az első, csak a magyar haderő létszámával és felszereltségével foglalkozó brit becsléseket. Wallinger 1951. január 26-án a budapesti brit követségről küldött elemzésében nem tartotta valószínűnek, hogy „Magyarország katonai potenciálja 1951 tavaszáig bármiféle döntő szerepet játsszon egy Jugoszlávia elleni offenzívában.” Leginkább pedig csak 1952 áprilisára tartotta valószínűnek mindezt.<sup>506</sup>

Miközben a jugoszlávok már 1950 novemberében a biztonsági erőkkel együtt 120-130 ezresre becsülték a magyar hadsereg létszámát, Wallinger még 1951. február 22-én is 50-60 ezer fővel számolt.<sup>507</sup> Becslése valamelyest eltérést mutat a külügyminisztérium február 16-i adatsorához képest, miszerint az összes csatlós ország 759 ezer főre becsült haderejéből 72 ezer főre becsülték a magyar sereg létszámát. De ha csak a katonai jellegű alakulatokat vesszük figyelembe, akkor 578 ezer főből 50 ezres volt a magyar hadsereg létszáma.<sup>508</sup> Míg a külügyminisztérium Wallinger adatainál kevesebbre, a hadügyminisztérium március 1-i becslésében a budapesti brit követség adatai fölé helyezte a magyar haderő létszámát saját számításaiban. Eszerint 80 ezer katona alkotta a magyar hadsereget, amit 30 ezres biztonsági erő és 20 ezres rendőrség egészített ki. További 7 ezer főt tett ki a légierő.<sup>509</sup> A számokat összeadva, a fegyveres alakulatok összlétszámára 137 ezer főt kapunk, ami közelítőleg megegyezik azzal a 120-130 ezer fős jugoszláv becsléssel, amiről Peake

<sup>504</sup> PRO FO 371/95354 RH1192/1

<sup>505</sup> PRO FO 371/95354 RH1192/2G

<sup>506</sup> PRO FO 371/95209 RH1192/1. Hasonlóan fogalmazott február 17-én is, amikor a rossz morálú magyar hadsereget „legkorábban 1952 tavaszán” tartotta alkalmasnak egy támadásban való részvételre. PRO FO 371/95009 RH1192/4G

<sup>507</sup> PRO FO 371/95209 RH1192/5G

<sup>508</sup> PRO FO 371/95009 RH1193/11G

<sup>509</sup> PRO FO 371/95009 RH1193/16G

1950. novemberében táviratozott. Az azonban az iratokból nem derült ki, hogy a brit becsléseket sikerült-e jobban pontosítani, netán a hadügyminisztérium becslési módszere okozta a korábbihoz képest eltérést, vagy a közel negyed év alatt ténylegesen ennyivel nőtt a magyar fegyveres erők létszáma. Magyar adatokkal összevetve helyesnek kell elfogadnunk azt a becslést, amit Wallinger a magyar hadsereg összlétszámának (nem a fegyveres erők összlétszámának) gondolt. Az 1950. március 1-november 1 közötti „Rákóczi” fedőnevű fejlesztési fázisban ugyanis 56 866 főt tett ki a Magyar Néphadsereg létszáma, amiből 27 682 főt tett ki a ténylegesen fegyverben lévők száma. A negyedik „Kossuth” fejlesztési szakaszban pedig 133 927 főre (87 110 fő aktív állomány) kívánták növelni a hadsereg létszámát.<sup>510</sup>

A hadügyminisztérium március 19-én Talbot de Malahide, a külügyminisztérium déli osztályának vezetője részére küldött levelében azonban már 90-100 ezerre tette a hadsereg létszámát.<sup>511</sup> Ez jelentős növekedést jelent a két héttel korábbi 80 ezres számadathoz képest. Az ellentmondást azonban elvileg feloldhatja az, hogy a távirat 37 ezer újonnan besorozottról számol be. Ennek a számnak a levonásával 50-60 ezres lehetett a kiindulási létszám, ami pedig Wallinger számsorával mutat egyezést. Mindez arra is rávilágít, hogy a briteknek érthető okokból nehézséget okozhatott a pontos létszám felbecsülése, továbbá arra, hogy eltérő számsorok forogtak a különböző minisztériumokban. Wallinger egyébként még április közepén is úgy látta, hogy több tényező hátráltatta a magyar haderő létszámának növekedését. Ezek között említette, hogy sokan szovjet hadifoglyok, újjá kell építeni a barakkokat, de nem segíti a létszámbővítést a hadseregben végrehajtott nagyarányú tisztogatás sem.<sup>512</sup> A hadsereg átmeneti létszámnövekedését ő is annak tudta be, hogy a tartalékosokat gyakorlatra hívták be.

A magyar hadsereg létszámáról szóló becslések ezt követően fokozatos emelkedést mutatnak, a hadügyminisztérium a külügyminisztériumnak írt újabb, július 21-i levelében már 112 ezresre tette a besorozások alapján a hadsereg létszámát, amibe a határőrséget is belevették. Ezt a rendőrség és a biztonsági erők további 40 ezer fős állománya egészítette ki, ami a békeszerződésben foglaltak 50 százalékos túllépését mutatja. Ugyanekkor Románia esetében 60, Bulgária esetében pedig 150 százalékos túllépéssel számoltak, de a biztonsági erőknél még ennél is gyorsabb növekedést prognosztizáltak.<sup>513</sup> Ha helytállónak fogadjuk el a fenti brit elemzést, akkor azt mondhatjuk, hogy nem a magyar fegyveres erő növekedése lépte túl leginkább a békeszerződésben előírtakat. A magyar előirányzat 1951 végére már több mint 133 ezer fő volt, ami valójában a békeszerződésben előírt 65 ezer fő megduplázódását jelenti.

<sup>510</sup> Ritter: War on...: i. m. 2. táblázat

<sup>511</sup> PRO FO 371/95209 RH1192/6G

<sup>512</sup> Pálffy György honvédelmi miniszter-helyettes 1949-es perére és annak a hadsereggyakorlati következményeire lásd: Kiszely: i. m. 177-184.

<sup>513</sup> PRO FO 371/95009 R1193/21G

Hankey budapesti brit követ Paul Masonnek 1951. augusztus 31-én írt levelében részletesen összefoglalta a magyarok háborús előkészületeit. A csatlós országok rádióinak propagandája állandóan lebegtette, hogy partizánokat dobnának át Jugoszláviába, azzal a nem titkolt céllal, hogy így döntsék meg Tito rendszerét. Hankey annak ellenére, hogy mindezt az idegháború megszokott kellékei közé sorolta, mégis eljátszott ennek lehetőségével. Úgy vélte azonban, hogy ehhez mindenképp „határincidenseket kellene kelteni, hogy kifárasszák a jugoszláv határőröket.” Szükségesnek tartotta továbbá, hogy a jugoszláv területek lakossága együttérezzen a magyarokkal, de nem hiányozhatott a megfelelő terep sem: „A [fenti] politika számára a legmegfelelőbb terület ezért az, ahol a lakosság a leginkább együtt érez Magyarországgal [...] vagy ahol az erdő megfelelő takarást biztosít.” A partizánok átdobásához Hankey „a magyar/jugoszláv határt tekintve Barcstól nyugatra és észak-nyugatra lenne a priori [aláhúzás az eredeti iratban, V. P.] vonzó a partizánoknak, köszönhetően az itteni erdőknek és domboknak.” Egy ilyen, támadó lépésre utalhatna Hankey szerint, ha a határ közeléből eltávolítanák a nem megbízható elemeket. Ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy „tavaly nyáron a határ 15 kilométeres mélységét megtisztították a nem megbízható elemektől,” elismerte ugyanakkor, hogy a „térsegből [történt] deportálásokról 1951-ben nem tudnak.” Hankey elmélgedéséből az is kiderül, hogy a britek azt is észlelték, hogy fejlesztésekre került sor a magyar légierőben is: a nagykanizsai kereskedelmi repülőteret már átadták, Taszáron pedig szovjet csapatok állomásozásáról értesültek, de „ezt leszámítva semmi sem mutat előkészületekre.”<sup>514</sup> Szeptember 29-én, miután a belgrádi brit nagykövetséggel konzultált, már Hankey is úgy látta, hogy Jugoszlávia román és bolgár határszakasza a veszélyesebb, miközben a magyar-jugoszláv határon a lendvai és a szabadkai térségből számolt be határincidensekről.<sup>515</sup>

Az 1950-1951-re vonatkozó becslések alapján felmerülhet a kérdés, hogy miért pont ebben az időszakban készült számos, a hadsereg létszámával foglalkozó elemzés, valamint mi lehetett az oka a csatlós seregek nagyságának hirtelen megnövelésének. Úgy véljük, hogy a koreai háború kitörése komoly pszichológiai sokként hatott a nyugat-európai lakosságra, és ezt a politikusok sem hagyhatták figyelmen kívül. Emellett attól is tartottak, hogy a Szovjetunió a meglepetésszerű koreai támadáshoz hasonlóan Európában is katonai offenzívát indíthat. Félelmük nem nélkülözött minden alapot. Ma már tudjuk, hogy Sztálin 1951 januárjában Moszkvába rendelte a csatlós országok vezetőit. A kelet-európai katonai és pártvezetőkkel január 9-12 között tartott értekezleten a szovjet vezetés a csatlósok haderejének olyan növelésére adott utasítást, amely két-három éven belül lehetővé tette volna a támadást. Ezzel kapcsolatban Vojtech Mastny úgy véli, hogy a Szovjetunió álláspontjában bekövetkező változás hátterében egyrészt az húzódott meg, hogy a kínaiak sikeres

<sup>514</sup> PRO FO 371/95192 RH10392/22

<sup>515</sup> PRO FO 371/95192 RH10392/22

offenzívát indítottak a Koreai-félszigeten, másrészt belejátszhatott ebbe az a meg nem erősített szovjet hírszerzési értesülés is (ez egyébként arról szólt, hogy az Egyesült Államok kész a csatlósok ellen bevetni az atombombát<sup>516</sup>), amely szerint 1951 nyarán az amerikaiak európai konfliktust szeretnének kiprovokálni, s ehhez Jugoszláviát használnák ugródeszkeként. A kínai offenzíva elakadása és a szovjet kémek kikapcsolása viszont ismételten a szovjet politika módosulásához vezetett és Sztálin 1951 májusában már elállt a fenti háborús tervtől.<sup>517</sup> Sztálin terveiben tehát jelentős szerepet játszott, hogy maga is tartott a nyugati támadástól. Lépése ezért inkább védelmi jellegűnek tekinthető. Mivel a hadsereg fejlesztése és a támadás előkészítése nem történhetett egyik napról a másikra, ez korántsem jelentette azt, hogy 1951-ben szovjet támadással kellett volna számolni.

Mivel a magyar és a bolgár fegyveres erők növelése megsértette az 1947-es párizsi békeszerződésben foglaltakat, kézenfekvőnek tűnik, hogy esetleg nyugati ellenlépésekre kerülhetett volna sor. Az Egyesült Államokban legkésőbb 1951 február közepére fel is merült annak a gondolata, hogy Magyarországnál és Romániánál jegyzékben tiltakozzanak a hadseregek létszámának növelése miatt. Hasonló szellemű jegyzékeket a britektől is elvártak, sőt Bulgáriának csak ők tudtak volna küldeni.<sup>518</sup> A Foreign Office azonban március 6-án kelt táviratában ezt a négyhatalmi (Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország valamint Jugoszlávia) tárgyalások előtt mindenképp károsnak vélte. Kifejtették továbbá, hogy „kedvezőbb és realisabb lenne a balkáni fegyverkezést szélesebb nemzetközi összefüggésben vizsgálni,” hiszen az a „szovjet tábor felfegyverkezésének részét képezi.” Mindezek alapján leghasznosabbnak az egész probléma véletlenszerű felvetését gondolták.<sup>519</sup>

Az Egyesült Államok azonban továbbra sem tett le arról, hogy jegyzékben ítélik el a csatlósok hadseregfejlesztését, amely a békeszerződés előírásainak megsértése mellett a Jugoszlávia megsegítését szolgáló, britekénél látványosabb amerikai politika részét is képezhette. Franks washingtoni brit nagykövet május 25-én újfent az amerikaiak ez irányú kéréséről táviratozott Londonba, de ezt a külügyminisztérium a négyhatalmi konferenciával összefüggésben június 8-án kelt válaszában ismételten elvetette, megismételve korábbi álláspontjukat. A négyhatalmi tárgyalásokon „nem kívánjuk felvetni a csatlósok fegyverkezésének kérdését, [és] csak

<sup>516</sup> Okváth Imre: A magyar hadsereg háborús haditervei, 1948-1962. *Hadtörténelmi Közlemények* 2006/1. 35.

<sup>517</sup> Mastny 2002: i. m. 12., 19. és 29-30. Sztálin azután kezdett el félnézni Maóra, hogy a koreai csapatok kínai segítséggel 1951 elején elfoglalták Szöült. Jung Chang-Jon Halliday: *Mao. Az ismeretlen történet*. Budapest, Európa, 2006. 391. A moszkvai megbeszélésen a magyar delegáció is részt vett. Tagjaira szinte sokként hatott a szovjet bejelentés, annak végrehajtásában azonban engedelmesskedtek. Borhi 2005.: i. m. 239-240.

<sup>518</sup> Ennek hátterében az állt, hogy az Egyesült Államok megszakította a diplomáciai kapcsolatokat Bulgáriával, miután a követség bolgár tolmácsát 1950-ben kémkedés vádjával elítélték és kivégezték. Richard J. Crampton: *A Concise History of Bulgaria*. Cambridge, Cambridge University Press, 2005. 194.

<sup>519</sup> PRO FO 371/95009 R1193/13

általánosságban érintenénk a fegyverkezés szintjét.”<sup>520</sup>

Mivel a csatlós haderők növekedésének ténye a kortársak számára szorosan összekapcsolódott Jugoszlávia megtámadásával, akár korlátozott, csak a balkáni renegát ország ellen irányuló szovjet és/vagy csatlós támadásra, akár egy európai átfogó hadművelet keretében került volna arra sor. A koreai háború kitörése után (1950. június 25.) a CIA elemzéseiben a korábbiakhoz képest már komolyabb eshetőségként számoltak a Jugoszlávia elleni támadással. Jól szemlélteti ezt az 1951. március 20-án kiadott hírszerzési elemzés (NIE-29), amely kimondottan a Jugoszlávia elleni invázióval foglalkozott, és valós lehetőséget látott arra, hogy 1951-ben megtámadhatják az országot.

Ebben az iratban Tito rendszerét elemezve megállapították, hogy a rendszer még stabilnak tekinthető, de több, instabilitásra utaló jel figyelhető meg. A kommunista ideológia véleményük szerint korlátozza Tito cselekvési szabadságát. Ha eltávolodna a kommunista ideológiától, azzal viszont elvesztené legfanatikusabb követőit, és érvként szolgálna ellene Moszkva számára. Ha pedig túlzottan ragaszkodik a kommunizmushoz, azzal a nyugati hatalmakban keltenének ellenszenvet.

Az elemzők, hasonlóan a korábbi évekhez, a szovjet politika több lehetséges variánsát vették számításba. Eszerint Sztálin próbálkozhat például belső lázadás szításával, Tito meggyilkoltatásával (habár az elemzők szerint ez egyáltalán nem jelentené a rendszer összeomlását) és a fegyveres támadás megindításával is. Az utóbbihoz, szerintük, a Jugoszláviával határos szocialista államokban állomásozó 6 szovjet hadosztály „önmagában nem elegendő Jugoszlávia sikeres elfoglalására. Ugyanakkor az SZSZSZK-ból további erőket csoportosíthatnak át azért, hogy az invázió számára megfelelő haderőt biztosítsanak.”<sup>521</sup> Ebből a szempontból a jelentősen megnövekedett magyar, román, bolgár és albán egyesült haderő már elegendő létszámot képviselt. Közülük legnagyobb arányban a magyar haderő létszámában következett be növekedés. Amíg 1950 januárjában 28 ezren tartoztak a kötelékeibe, az elemzés elkészítésekor már 65 ezren voltak fegyverben. Ez a létszám több mint megduplázódását jelentette. A jugoszlávok helyzetét, tették hozzá, tovább nehezítheti, hogy a Szovjetunió logisztikai támogatása tovább növeli a támadók erejét, Csehszlovákia és Lengyelország bevonása pedig „szükség esetén megfelelő tartalékot jelenthet a csatlósok számára. Ugyanakkor, a Jugoszlávia elleni bevetésükben felmerülő politikai és logisztikai problémák akkorák, hogy ez a lehetőség elhanyagolhatónak tűnik.”

A dokumentum végül kitért arra is, hogy a Kremlnek milyen stratégiai lehetőségei vannak, illetve mennyire valószínű, hogy a támadást 1951-ben indítják meg. Úgy vélték, a csatlósállamok

<sup>520</sup> PRO FO 371/95009 R1193/19

<sup>521</sup> *Probability of an invasion of Yugoslavia in 1951*. NIE-29. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25.

haderejének jelentős létszámnövelése és a közös hadgyakorlatok az előkészületek komolyságára utalnak. A támadás lehetőségét támasztották alá a Kominformból kiszivárgott, de az elemzésben nem részletezett hírek is. A támadást azonban a helyzet mérlegelésétől tették függővé, például akkor, ha a szovjetek elsősorban azt veszik figyelembe, hogy a nyugati segítség nélkül a jugoszlávok nem lesznek képesek ellenállni, az általános háború kitörésétől való félelem pedig meggátolhatja a nyugati hatalmak beavatkozását. Az amerikai lakosság, legalábbis Moszkva szerint, ellenezné a Tito megvédéséért indított háborút. A Szovjetunió ezzel szemben azt is feltételezheti, vélték az elemzők, hogy a koreai háború miatt az intervenció azonnali általános háborúvá szélesedhet, ami nem állt érdekükben. Ahogyan az sem, hogy az Egyesült Államok esetleg azonnali atomcsapást mérjen szovjet célpontokra. Harmadik lehetőségként az is fennáll, hogy Moszkva felkészült az általános háború elkerülhetetlenségére, így az nem fogja befolyásolni a támadás megindításában.

Az amerikaiak aggodalmát jól tükrözte, hogy a fenti elemzés következtetéseit kevesebb, mint két hónap elteltével újraértékeltek és kiegészítették. Az 1951. május 3-án elfogadott elemzésben (NIE-29/1) megállapították, hogy bár a támadás megindítására nem rendelkeznek újabb információkkal, „a csatlósok Jugoszlávia elleni ereje minimális figyelmeztetés vagy figyelmeztetés nélküli támadás indítására megnőtt, és folytatódnak a csatlósok katonai előkészületei. Habár a fejlemények a jelen pillanatig nem igazolják azt a következtetést, hogy a csatlósok támadására 1951-ben kerülne sor, és arra sem utalnak, hogy erre a támadásra inkább tavasszal kerülne sor, mint az év hátralévő részében”, tovább nyomatékosítják a NIE-29 következtetését, hogy „Jugoszlávia 1951-es megtámadását komoly lehetőségként kell számon tartani.”<sup>522</sup>

Az indoklásban támadásra utaló jelként értelmezték, hogy a Szovjetunió nehézfegyvereket szállított a magyar, a román és a bolgár haderőnek; a légierő Albánia kivételével mindenhol sugárhajtású gépeket használ; tovább növekedett a határincidensek száma; több konzulátust bezárattak és jugoszláv diplomátákat utasítottak ki. Eközben egyre romlott a jugoszláv légierő és hadsereg felszereltsége. Az elemzők ebben a formában ugyan komolyabb lehetőségként tekintettek Jugoszlávia megtámadására, úgy vélték, hogy a balkáni állammal határos országokban megfigyelhető fegyverkezés egy átfogó fegyverkezési program részének is tekinthető: „Egyes fejlemények, mint a szárazföldi csapatok átcsoportosítása Bulgáriában, a határincidensek, a Kominform propaganda-kampánya, a jugoszláv–csatlós kapcsolatok romlása, arra utalnak, hogy Jugoszlávia vagy egy katonai támadás, vagy az idegek fokozódó háborújának célpontja. Mások ugyanakkor, mint a sugárhajtású gépek érkezése, a repülőtér-építési program, a tartalékok képzése

---

<sup>522</sup> *Review of the Conclusions of NIE-29 "Probability of an Invasion of Yugoslavia in 1951"*. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25.

egy olyan átfogó fegyverkezési program részének tekinthető, amely minden csatlósánál és a németországi és ausztriai szovjet zónában is megfigyelhető.”<sup>523</sup> Meglátásunk szerint mindez összecseng Mastny fentebb már röviden felvázolt állításával, miszerint Sztálin 1951 januárjában tényleg utasítást adott a támadás előkészítésére, majd 1951 májusában elállt ettől. Ez szinte teljesen egybeesik a fenti két CIA elemzés keltezésével, így magyarázatot is adhat az azokban foglaltakra.

A következő fél évben Jugoszlávia megtámadásával kapcsolatban ismét változás állt be az amerikai hírszerzés véleményében. Elmúlt ugyanis a koreai háború kitörését követő kezdeti sokk és egyre inkább nyilvánvalóvá vált, hogy a Szovjetunió nem fog támadást intézni Nyugat-Európa ellen. Ezt már csak az is megakadályozhatta, hogy a koreai háborúban gyakorlatilag patthelyzet állt be a későbbi fegyverszüneti vonalnál. Az 1952. január 4-én kiadott elemzésükben ezért az amerikai hírszerzés már nem tartotta valószínűnek, hogy, legalábbis 1952-ben, sor kerülne Jugoszlávia megtámadására. Véleményük szerint Tito és követői fenn tudják tartani ellenőrzésüket az ország felett, és megfelelő nyugati logisztikai támogatással a hegyvidékeken hatékony gerillaharcot folytathatnak. Habár a jugoszláv és a csatlósállamok fegyveres erői közti egyensúly az utóbbiak javára tolódott el, az elemzők, hasonlóan 1950-es jelentésükhöz, jelentősnek látták a jugoszláv fegyveres erők erejét, a légierőt pedig korlátozott támadás indítására is képesnek tartották: „A balkáni szinthez képest [Jugoszlávia] harci ereje jelentős, és a határőrség (KNOJ) 60 ezres létszáma egészíti ki. A belbiztonsági erők létszáma 40 ezerre tehető. A jugoszláv légierő (YAF) 649 repülővel rendelkezik, amelyből 408 a taktikai egységekhez tartozik. A YAF kiegyensúlyozott légierő, amely nem csak a jugoszláv terület védelmére képes, hanem Jugoszlávia határain kívül korlátozott támadó hadműveletek indítására is.”<sup>524</sup>

Habár a szovjetek Jugoszláviával kapcsolatos végső céljában nem történt változás, az elemzők nem tartották valószínűnek az ország megtámadását. A szovjet propagandában véleményük szerint 1948-hoz képest szinte semmi változás sem történt. A szomszédos csatlósállamok haderejének növelését sem tartották különlegesnek, mivel, hangsúlyozták, hasonló figyelhető meg a Szovjetunió befolyása alatt lévő többi kelet-európai államban is. Így a fejlesztések inkább egy átfogó éberségi program részét jelenthetik: „A [Jugoszláviával] határos csatlósok fegyveres erőiben az utóbbi két évben bekövetkező erősödés nem szükségszerűen tükrözi azt a szovjet célt, hogy 1952-ben indítsanak támadást Jugoszlávia ellen. A csatlósok katonai ereje ezen időszakban minden bizonnyal Jugoszláviától függetlenül is jelentősen növekedett volna a szovjet éberségi program jegyében.” Az elemzők nem észleltek sietséget az egyes országok hadseregének összehangolásában sem, véleményük szerint a „csatlós haderők szemmel láthatóan nem sietnek az offenzíva

<sup>523</sup> Uo.

<sup>524</sup> *Probable Developments in Yugoslavia and the Likelihood of Attack upon Yugoslavia, through 1952*. CIA FOIA. Elérhető: [www.foia.cia.org](http://www.foia.cia.org), a letöltés ideje: 2006. június 25.

előkészítésére, sem katonai tevékenységük összehangolására. Az előrejelzések szerint a bolgár, a román és a magyar fegyveres erők 1953 vége előtt, az albánok pedig 1954 közepéig nem fogják tudni befejezni az átszervezést, illetve elérni a maximális hatékonyságot.”<sup>525</sup>

Az amerikai hírszerzési elemzők szerint Jugoszlávia megtámadásának lehetőségét csökkentette az is, hogy Tito rendszerének fennmaradása már nem jelentett komoly fenyegetést a szovjet rendszer stabilitására. Moszkva sikerrel akadályozta meg a jugoszláv „eretnység” terjedését, mivel Tito ideológiája a nemzetközi kommunista mozgalomban gyakorlatilag hatástalan maradt. A szovjetek a támadást egyébként is csak gondos mérlegelés után indítanák meg, az utóbbi fél év nyugati együttműködése Jugoszláviával pedig a szovjet vezetést a támadásból fakadó jelentős kockázatokról győzte meg, legalábbis az elemzők szerint.

A fentiekben bemutatott három CIA-elemzés szintén megerősíteni látszik azt, hogy az amerikai külpolitikát élenként foglalkoztatta a szovjet–jugoszláv konfliktus alakulása, és az ebből fakadó, a nyugati hatalmak számára kedvező helyzet kiaknázása. Ezért fontossá vált számukra Tito rendszerének fennmaradása, amihez viszont a hírszerzésnek fel kellett becslenie azt, hogy mennyire reális a Jugoszlávia elleni szovjet, illetve kelet-európai katonai támadás lehetősége. Az elemzők, bár ennek lehetőségét egyetlen alkalommal sem zárták ki, annak eshetőségével leginkább 1951-ben, a koreai háború kitörése után számoltak.

A koreai háború kitörését követően a briteknél legkorábban, július 8-án A. I. G. Ramsey helyettes katonai marsall készített elemzést, aki kiegészítette Dewhurst korábban már bemutatott elemzését. Erre feltehetően a koreai háború kezdete, és ennek hatására a nemzetközi diplomáciában bekövetkező változások hatására került sor. Ramsey szerint a csatlósok haderejében 1950 elejétől sem volt megfigyelhető relatív változás, létszámában a jugoszláv haderő még mindig nagyobb volt, és hiányoztak a támadás megkezdése előtt szükséges politikai lépések is. A továbbra is folytatódó határincidenseket viszont bizonytalansági tényezőnek tekintette. Ezek közül a bolgár határnál zajlókat vélte súlyosabbnak – „úgy tűnik, hogy a jugoszláv vezérkart jobban aggasztja a nisi korridor (Szófiából) és az észak-keleti bolgár-jugoszláv határ mint más területek” –, a magyar határnál történő incidenseket inkább védelmi, semmint támadó jellegűeknek vélte. Ramsey a lehetséges támadást Bulgáriából Niš felé, Romániából a Vajdaság felé irányulónak gondolta. A támadások harmadik tengelye Zágráb felé irányult volna. Mivel ezekben a térségekben gyakorlatilag hiányzott a jugoszláv védelem, úgy vélte, hogy azt Titóék „eleve feladnák és a néhány csapatnak csak késleltető szerepe van.” Helyette a hegyekbe vonulnának vissza, ami a Jugoszláv Néphadsereg elavult szovjet fegyverei miatt is szükségessé válhat: „Ellátási hiányosságok és az orosz felszerelés [...] elkerülhetetlen előregedése miatt végül vissza kell vonulniuk Bosznia és

---

<sup>525</sup> Uo.



Montenegró hegyei közé ha ellenséges lépésekre kerül sor.”<sup>526</sup>

A katonai elemzéssel ellentétesen foglalt állást David Kelly moszkvai brit nagykövet. A nagykövet hangsúlyozza, hogy elemzése nem katonai, hanem politikai és azt a sajtóban megnyilvánuló propagandára alapozza. Nézete szerint a Szovjetunió számára egyetlen lehetőségként Tito hatalmának katonai megdöntése maradt, „ez azonban nem jelenti azt, hogy a katonai lépést azonnal vagy a nem túl távoli jövőben terveznék. A sajtót elemezve ez nem tűnik valószínűnek.” Továbbá Jugoszlávia nem játszik olyan fontos szerepet a szovjet tömb védelmében „mint Finnország vagy Perzsia.” A szovjet csapatok közvetlen részvételéről pedig úgy fogalmazott, hogy ez a szovjet külpolitika sikertelenségére is utalna, habár a határincidensek valódi célját szerinte még korai találgatni. Úgy vélte, hogy szovjet vagy csatlós katonai támadásra csak jugoszláv agresszió esetén, válaszlépésként kerülne sor. Azt azonban elismerte, hogy a „szovjet kormányra [...] erősen hatnak a koreai események,” de „nem valószínű, hogy [...] a koreai közvetlen beavatkozás alternatívájaként, elterelő hadműveletként Jugoszláviára támadnának.”<sup>527</sup>

Aleš Bebler július 22-én a Biztonsági Tanácsban John Foster Dulles (1946-1947 és 1950-ben az Egyesült Államok ENSZ-nagykövete) előtt fejtette ki, mennyire aggasztónak tartja a csatlós seregek koncentrálódását. Véleménye szerint ez már túlmutatott az idegháborún, ezért a koreaihoz hasonló állásfoglalást szeretett volna kapni a nemzetközi szervezettől. Amerikai kollégája viszont úgy vélte, hogy mindez csak a Jugoszláviára irányuló figyelem megőrzését szolgálja: „A State Department kifejtette, hogy dr. Bebler koránt sem őszinte nézetei nehezen egyeztethetők össze a washingtoni jugoszláv nagykövet optimistább nézeteivel. Ugyanakkor természetesnek veszik, hogy dr. Bebler amennyire csak lehetséges, a térképen szeretné tartani Jugoszláviát.” Ezzel az utóbbi nézettel értett egyet a brit ENSZ-nagykövet, Sir Gladwyn Jebb (1950-1954) állásfoglalása is.<sup>528</sup>

A koreai háború kitörését követő pánikhangulat után az elemzések ismét elvetették mind a szovjet, mind a csatlós támadás lehetőségét, ugyanakkor új elemként egyre fontosabb szerepet töltött be Jugoszlávia fegyverekkel és egyéb katonai felszerelésekkel való megsegítése, ahogyan erre a brit kormány december 13-i ülése utalt. A közvetlen szovjet támadást az ülésen megjelentek ismét valószínűtlennek tartották, erre inkább a csatlósok támadásán keresztül láttak lehetőséget. Ennek legjobb ellenszerét a jól felszerelt jugoszláv hadseregben látták, ezért fontosnak tekintették a gazdasági és katonai segély juttatását. De erről előbb Franciaországgal és az Egyesült Államokkal kívántak tárgyalást folytatni.<sup>529</sup>

1951-ben az eddigiekhez képest több elemzés és jelentés foglalkozott mind a Jugoszlávia

<sup>526</sup> PRO FO 371/88240 RY1023/28

<sup>527</sup> PRO FO 371/88240 RY1023/35

<sup>528</sup> PRO FO 371/88240 RY1023/37

<sup>529</sup> PRO CAB 130/65 GENs348

ellen irányuló támadás lehetőségével, mind a katonai segélyezéssel. Habár ezek egyöntetűen elvetették, hogy a közeljövőben bármiféle katonai támadás induljon Jugoszlávia ellen, annak elméleti lehetőségét továbbra sem zárták ki. Peake belgrádi brit nagykövet február 10-én készítette el részletes beszámolóját Ernest Bevin külügyminiszternek, amelyben kitért a jugoszláv hadsereggel szemben, a csatlós haderőknél bekövetkezett létszámfölénysre. A nagykövet szerint az elavult fegyverzetű jugoszláv hadsereggel szemben háromszorosra, a létszámot tekintve négy-ötszörösre növekedhet tavaszra a csatlósok túlereje. Ezt a kedvezőtlen erőeltolódást a jugoszláv hadsereg létszámának megnövelése szerinte mérsékelni tudja. Peake felvázolta a támadás lehetséges irányát is. A korábbiakhoz hasonlóan úgy vélte, hogy első lépésben két irányból következhet be Jugoszlávia megtámadása. Északról magyar és román csapatok a Száván és a Dunán átkelve Zágrábot és Belgrádot foglalják el, míg délkeletről a bolgár csapatok Macedóniát és Dél-Szerbiát támadnák.<sup>530</sup> „Figyelembe véve a földrajzi és stratégiai tényezőket, a jugoszláv fegyveres erők jelenlegi eloszlását és a felelős jugoszláv tisztségviselők nyilatkozatait [támadás esetén] a jugoszláv ellenállás általánosságban fegyveresen vissza fog vonulni a nagyrészt védhetetlen északi síkságról Jugoszlávia központi hegyeibe.” Peake szerint ezért a hegyi ellenállás megtörése jelentheti a szovjet katonai vezetés számára a döntő kérdést. Habár a nagykövet szerint elképzelhetetlen, hogy Tito „görög csapatokat engedne Jugoszlávia területére,” azok mégis segíthetik a védelmet, hiszen „felvonulásuk a határon megbéníthatja a bolgár egységeket,” és „fontos közúti és vasúti utánpótlási vonalat biztosítana Szaloniki és a jugoszláv határ között.” Annak ellenére, hogy a nagykövet részletesen felvázolta a támadás lehetséges irányát, kizártnak tartotta, hogy arra 1951-ben sor kerülne. Legfőbb oknak a csatlós haderők gyenge morálját emelte ki, megjegyezte azonban, hogy „nagyfokú nyugtalanságot kelt itt a magyar hadsereg megerősítése; de úgy vélik, hogy a magyar paraszt (sic!), emlékezve a legutóbbi háborúra, nem lelkesedik azért, hogy Sztálin parancsára jugoszláv földön lemészárolják.”<sup>531</sup>

A brit vezérkar a közös amerikai-brit tervezőcsoport előterjesztésének március 20-i vitájában az elméleti lehetőségek megvitatása mellett már az atombomba bevetését is mérlegelte egy esetleges szovjet támadás esetén. Az atombomba használatát és az azzal való fenyegetőzést azonban végül elvetették, és az adott körülményektől tették függővé.<sup>532</sup>

<sup>530</sup> Az esetleges albán lépéseket mind ő, mind a többi jelentés kockázati tényezőként kezelte, de valószínűbbnek egy preventív jugoszláv támadást képzeltek el. Ez viszont ürügyül szolgálhatott volna Jugoszlávia megtámadására.

<sup>531</sup> PRO FO 371/95548 RY1193/2

<sup>532</sup> PRO FO 371/95473 RY1023/57. Az Egyesült Államok bizonyos vezető katonai körei a koreai háború kitörése után valóban mérlegelték az atombomba bevetésének lehetőségét, amivel elérhetőnek vélték a konfliktus gyors lokalizálását. Az amerikai tervekben azonban nem csak maga a koreai hadszíntér, hanem a Szovjetunió kelet-európai csatlósai is szerepeltek. Az amerikai tervet 1951. szeptember 13-án Washingtonban a britekkel is közölték. Nagy-Britannia heves ellenkezése miatt (az atombomba ledobására alkalmas B-12-es bombázók állomásoztak Nagy-Britanniában, így elsődleges célpontjai lehettek volna egy szovjet válaszlépésnek) végül a körülmények mérlegelésétől tették függővé alkalmazását. Heuser in Milivojević: i. m. 147-149.

1951-ben már a jugoszláv vezetést is jobban aggasztotta egy lehetséges támadás az ország ellen. Tito augusztus 21-én Peake nagykövetnek kifejtette, hogy egyre nyugtalanabb a növekvő határincidensek miatt (számuk ekkor már a napi 30-at is elérte). A nagykövet válaszul kifejtette, hogy valószínűtlennek tartja a támadást, mire Tito azt válaszolta, hogy a Szovjetunió bármikor megfelelő ürügyet tudna találni.<sup>533</sup> A fenti találkozó is illusztrálja, hogy miközben a nyilvánosság előtt Tito igyekezett elbagatellizálni a támadás veszélyét (október 2-án az újságírók előtt úgy nyilatkozott, hogy felelőtlenség lenne a szovjet támadás, a határincidenseket pedig nem tekintik közvetlen veszélynek<sup>534</sup>), valójában igenis egyre komolyabban tartottak ettől.

Tito még 1952. szeptember 18-án, Anthony Eden brit külügyminiszter később más kontextusban részletesebben is bemutatásra kerülő látogatásán is hasonló nézeteket hangoztatott. Habár egyetértett azzal, hogy csökkent az agresszió veszélye, és ebben fontosnak tartotta a normalizálódó jugoszláv-nyugati kapcsolatokat, a frontális támadás kizárását elvetette. Ugyanakkor úgy vélte, hogy katonailag és politikailag is szükséges erre felkészülni, hiszen a Szovjetunió „minden kis nézeteltérést kihasználhat,” annak ellenére, hogy tudják, milyen veszélyekkel járhat Jugoszlávia megtámadása: „Tito marsall [...] kifejtette, hogy a szovjet agresszió elleni védelem Jugoszlávia számára egyaránt fontos. Egyetértett azzal, hogy az agresszió veszélye csökken, de látenszen még mindig elképzelhető a frontális támadás. [...] Ezért a fenyegetett országoknak résen kell lenniük, katonailag és politikailag egyaránt, mert az oroszok minden nézeteltérést kihasználhatnak.” Jugoszlávia természetesen mind a csatlósok korlátozott háborúját, mind az újabb világháború kitörését kerülni szeretne volna, ezért készek voltak katonai konzultációt folytatni a nyugati hatalmakkal.<sup>535</sup> Mivel a támadással kapcsolatos brit nézetekben nem történt változás, igazat adunk a belgrádi nagykövet azon értelmezésének, miszerint Tito kijelentése mögött az húzódik meg, hogy biztosítani akarta a nyugati segélyszállítmányok fennmaradását.

Az első katonai egyeztetésre, ahogyan arra más összefüggésben később részletesen is visszatérünk, 1952. november 16-20 között került sor, amikor Thomas Troy Handy tábornok, az Európában állomásozó egyesített amerikai parancsnokság parancsnokhelyettesének vezetésével brit, amerikai és francia delegáció utazott Belgrádba. A megbeszélések során részletesen foglalkoztak a szovjet fenyegetéssel, a csatlósok haderejében bekövetkezett változásokkal és a szovjetek európai stratégiájával. A felek között azonban nézeteltérésekre is sor került. A nyugati hatalmak szerint ugyanis a csatlósok csak meglévő egységeiket töltik fel. Elvetették azt a jugoszláv nézetet is, hogy a magyarok támadás esetén ígéretet kaptak volna a Vajdaság visszaszerzésére.<sup>536</sup> A brit vezérkar 1953.

<sup>533</sup> PRO FO 371/95475 RY1023/92

<sup>534</sup> PRO FO 371/95469 RY1033/16

<sup>535</sup> PRO FO 371/125016 ZP27/1

<sup>536</sup> PRO FO 371/102168 WY1022/94

február 23-án értékelte a tábornok jelentését, következtetéseivel általában egyetértettek, elvetették ugyanakkor azt, hogy a csatlósok támadására sor kerülhetne.<sup>537</sup>

Mindezen brit elemzésekből is nyilvánvaló, hogy bár a koreai háború kitörése után a brit vezetésben is felvetődött a gondolat, hogy a Szovjetunió támadást indíthat Jugoszlávia ellen, ezt a kezdeti sokk elmúlása után csak elméleti lehetőségként tartották számon. Az amerikai elemzések előzetes vélekedéseitől eltérően 1951 tavaszán sem állt be fordulat a brit meggyőződésben, és a végső következtetést nem módosította a csatlós országok haderejében bekövetkező létszámnövekedés sem. Habár a nyugati történetírás is elfogadni látszik Király Béla nézetét, miszerint létezett konkrét terv Jugoszlávia megtámadására, mára kétféle álláspont alakult ki a magyar és a nemzetközi szakirodalomban. Király Béla továbbra is kitart amellett, hogy a szovjet tábor együttesen indított volna támadást Jugoszlávia ellen, amelyben Magyarország is tevőlegesen kivette volna részét. Eszerint a Dunántúlon a magyarok csak lekötő támadást indítottak volna, a főerők pedig a Duna-Tisza-közén csoportosulnának. A támadás megindulásakor az innen induló három hadtest Szabadkánál áttörné a védelmi vonalat, majd Fruska Gorától szovjet vezetéssel Belgrád „felszabadítására” indulnának. Király úgy véli továbbá, hogy a Rajk-perrel, majd Sólyom László altábornagy letartóztatásával 1950 nyarára minden készen állt Jugoszlávia lerohanására. Király érvelése ellentmond Mastny már többször említett állításának, hogy Sztálin 1951 januárja-májusa között foglalkozott csak komolyabban egy európai háborúval, akkor is inkább védelmi és nem támadó jelleggel. Megkérdőjelezi Király megállapításait Ritter László is, aki levéltári kutatásai során nem talált olyan dokumentumot, amely hitelt érdemlően bizonyítaná, hogy valóban létezett Jugoszlávia konkrét megtámadási terve. Sőt egyenesen úgy véli, hogy a hadsereg mozgósítása nem a támadás, hanem a védelmi előkészületeknek volt része. Ezt támasztja alá az az 1951. január 5-i, a magyar védelmi miniszter részére készített jelentés is, amely egy délnyugati és délről érkező jugoszláv támadás esetére részletezte a magyar válaszlépéseket, óvintézkedéseket. Mozdósítási tervre pedig csak 1952. szeptember 21-i keltezéssel talált legkorábbi dokumentumot. A magyar haderő fejlesztési ütemének részletes vizsgálatából pedig arra a következtetésre jutott, hogy a magyar hadsereg a fejlesztések ellenére sem lett volna képes 1948-1953 között arra, hogy részt vegyen egy Jugoszlávia ellen irányuló támadásban. Az az 1951-es magyar hadgyakorlat, amire Király is utalást tesz emlékiratában, valójában nem egy támadást, hanem egy ellenséges támadáskor indított ellentámadást szimulált. Ritter megállapításaival ért egyet Okváth Imre is, aki részben a Kálóz-Szigetvár vonalában várt jugoszláv támadással hozza összefüggésbe a déli védelmi rendszer megerősítésére irányuló 1950. novemberi terveket. Igaz, Okváth is részletesen említ egy Jugoszlávia megtámadásának lépéseit vázoló tervet, amely hasonlóságot mutat Király meglátásával,

<sup>537</sup> PRO FO 371/107823 WY1022/9

ezt azonban ő is csak mint ellentámadást képzei el.<sup>538</sup>

Habár igaznak fogadjuk el Mastny és Ritter megállapításait, fontosnak tartjuk annak hangsúlyozását, hogy mindezt csak utólag, levéltári források ismerete alapján tudjuk, az esetleges támadás lehetőségét azonban a kortársak nem zárhatták ki. Habár mind az amerikai mind a britek csak egy lehetőségként, és korántsem a legvalószínűbbként számoltak a Jugoszlávia elleni fegyveres invázióval, nem engedhették meg maguknak azt az óvatlanságot, hogy ha ez mégis bekövetkezne, ne támogassák valamilyen módon Tito rendszerét, amely végső soron különállásával a nyugati védelmi terveket erősítette. Ez pedig logikusan felvetette Jugoszlávia katonai fegyverekkel és egyéb felszerelésekkel való megsegítését (ami az Egyesült Államok stratégiában viszonylag elég hamar meg is fogalmazódott), majd a katonákkal segítség gondolatát és a védelmi tervek összehangolását. A következőkben brit szempontból szeretnénk vizsgálni a Jugoszláviának nyújtandó katonai segítség kérdéskörét a csatlós-jugoszláv katonai egyensúly felbomlása és a támadás lehetséges irányairól készített részletes elemzések tükrében.

### *A nyugati fegyverszállítás problematikája*

A Jugoszláviának nyújtandó katonai segítség felszerelés és fegyverek eladásának formájában korábban is felbukkan az amerikai elemzésekben, ám Nagy-Britannia csak 1950 őszétől kezdett komolyabban foglalkozni a kérdéssel. Ennek hátterében az húzódott meg, hogy megváltozott London Titóval kapcsolatos addigi álláspontja. Amint azt a külügyminisztérium 1950. november 13-i, védelmi minisztériumnak küldött leveléből megtudjuk, Jugoszlávia hivatalosan is fegyvereket és a fegyvervásárláshoz hitelt kért Franciaországtól. Habár Talbot de Malahide, a Foreign Office déli osztályának vezetője már ebben a levélben kifejtette, hogy Nagy-Britannia „jelenleg nem sokat tud adni,” a háromhatalmi, vagyis amerikai, brit és francia közös fellépéstől ez nem jelenthetett

<sup>538</sup> Király Béla: *Honvédségből néphadsereg*. Budapest, Co-Nexus, 1989. 165-167.; uő.: A magyar hadsereg szovjet ellenőrzés alatt. In: Romsics Ignác (szerk.): *Magyarország és a nagyhatalmak a 20. században*. Budapest, Teleki László Alapítvány, 1995. 233-235.; Ritter: War on...: i. m.; Okváth: i. m. 117-121. és 139.; uő. in *Hadtörténelmi Közlemények*: i. m. 35-37.; valamint Mastny 2002.: i. m. 12., 19. és 29-30. Egyes emigráns jugoszláv csoportok Pero Popivoda tábornok vezetésével komolyan készültek az invázióra. E célból három nemzetközi brigádot is létrehoztak, ami Magyarországon, Bulgáriában és Romániában állomásozott. Banac 1988.: i. m. 225. Ezeknek az emigráns csoportoknak ténylegesen csak abban az esetben lett volna szerepük (akkor is csak kiegészítésként) ha Sztálin valóban támadást indított volna Jugoszlávia ellen. Balló István arra hívja fel a figyelmet, hogy a korszakban nem létezett önálló magyar katonapolitika, a hadseregben minden fejlesztés, tervezés a szovjet igényeknek megfelelően történt. Balló in Feitl: i. m. 300. Habár Beki is úgy véli, hogy nincs egyértelmű bizonyíték arra vonatkozóva, hogy valóban tervezték Jugoszlávia megtámadását, idézi Dedijer visszaemlékezését. Eszerint 1957-ben Georgij Konsztantinovics Zsukov (1896-1974) szovjet marsall egy vacsorán kapatos hangulatában utalt Sztálin inváziós tervére. Beki: i. m. 240.

eltántorítást. Malahide továbbá úgy tekintett Franciaország segélyére, mint ami egy közös nyugati fellépés kezdetét jelenthette.<sup>539</sup>

A külügyminisztérium megkeresésére a brit vezérkar 1950. november 17-i ülésén foglalkozott a Jugoszlávia elleni támadás és ezzel összefüggésben a nyugati segélyezés kérdésével. Az ülésen a Washingtonban ülésező háromhatalmi munkabizottság elemzését vizsgálták meg. A háromhatalmi munkabizottság jelentéséből kiderül, hogy elvi egyetértés született abban, hogy „bizonyos politikai és stratégiai esetben” fegyvereket adjanak Jugoszláviának. A munkabizottság a Jugoszlávia elleni támadás négy formáját különítette el, ami nagy hasonlóságot mutat a fent bemutatásra került amerikai hírszerzési elképzelésekkel: a fennálló politikai, gazdasági és pszichológiai nyomás fokozását, amire bármikor sor kerülhet; a gerillaharcot – ez késő tavasztól kora ősziig lehetséges; a csatlós országok támadását – májustól valószínűbb leginkább, hogy még a tél előtt befejeződjön; valamint, negyedik lehetőségként, a Szovjetunió támadását, amire a stratégiák szerint bármikor sor kerülhet. Leginkább mégis valamikor a nyár elején tartották ezt elképzelhetőnek, mert elhúzódása az általános háború (vagyis az újabb világháború) kitörésének a veszélyét rejtje magában. A nyugati hatalmak céljának ezért a jugoszláv belső biztonság, a gerillaharc és a jövőbeni szovjet/csatlós nyomással szembeni ellenállás biztosítása kell lennie, hogy ezzel retentsék el a Szovjetuniót és csatlósait egy agresszív lépés megtételétől.

Ezzel összefüggésben vizsgálták a szovjet-csatlós és a jugoszláv haderők nagyságát, állapotát. A stratégiák azzal számoltak, hogy a Szovjetunió 25-30 hadosztállal venne részt a támadásban, amiből 6 Magyarországon, Ausztriában és Romániában állomásozott. Meglátásuk szerint számukra leginkább a hegyes terepen az utánpótlás biztosítása jelenthet problémát, ezért aktívan csak 20-25 hadosztállal támadhatnak, amit az 1200-1500 repülőből álló légiflotta és a fekete-tengeri flotta támogatása egészíthet ki. A Jugoszláviával szomszédos négy csatlós ország további 30, változó hatásfokú hadosztállal rendelkezik. Közülük, a korábbiaktól eltérően, legfelkészültebbnek a bolgárt tartották, mert az 400 szovjet T-34-es tankkal is rendelkezett. A stratégiák az általuk ismert adatok alapján azzal számoltak, hogy a támadás megkezdésekor a csatlósok összesen 650 ezer katonát tudnak kiállítani, amit 30 napon belül 40-50 hadosztályra, összesen 845 ezer főre növelnének. Velük szemben áll Jugoszlávia a maga 33 hadosztályával és 400 tankjával, amiből 250-300 lehet a T-34-es, elsősorban a második világháborúban használt, szovjet gyártmányú közepes harckocsi. A jugoszláv haderő létszáma a támadás megindulásakor 400 ezer lehet, ami egy hónapon belül 600 ezerre növekedhet 45 hadosztályban, igaz, az újonnan felállított 12 hadosztály mindenképpen csak gyengén felszerelt lehet. Mindez azt mutatja, hogy 1951 elejére (hiszen az elemzés gyakorlatilag egy 1951 tavaszi támadás felbecsülésére készült) Jugoszlávia a

<sup>539</sup> PRO DEFE 7/215 COS 1536/17/11/50 Annex, FO to DEFE, 13 November 1950.

fegyveres erők létszámát tekintve jelentős lemaradásba került, amin az sem javított, hogy a zömmel a világháborúból származó 300 repülőgépe messze jobb erőt képviselt a csatlósokénál.

A szembenálló felek haderejének összehasonlítása után az elemzés részletesebben foglalkozott a csatlós, valamint a szovjet-csatlós támadás modellezésével. Az első esetben leszögezték, hogy azt „szovjet stratégiai támogatás nélkül lehetetlen végrehajtani.” A csatlósok közül egyedül a bolgárokról feltételezték (véltetően a macedóniai ellentétek miatt), hogy lelkesen támadnának, de még ennek a hatásfoka is minden bizonnyal elmaradna az észak-koreai csapatok harci moráljától. A stratégiák úgy látták, hogy Tito a támadás megindulásakor csak a Duna vonaláig fog visszavonulni. A csapatok rossz felszereltsége miatt azonban a vereséget elkerülhetetlennek tartották (ebben az esetben gerillaharcra nyílt volna lehetőség), azt csak „megfelelő nyugati segítséggel lehet elkerülni.” A megbeszélés résztvevői azzal is számoltak, hogy a Jugoszláviával szomszédos csatlós országok seregeit a többi csatlós állam katonái kiegészíthetik: „Ha további csatlós forrásokat vonnának be a háborúba, mint például a lengyel légierőt, azzal jobban megtörnék Tito erőit. Ugyanakkor valószínűtlen az ilyen kiegészítő támogatás bevonása.” Abban az esetben, ha a Szovjetunió is bekapcsolódik a támadásba, „Jugoszlávia biztosan nem tudna a síkságon kitartani és az elhúzódo ellenállásra egyetlen esélyként a délnyugati hegyekben kell védelmi vonalakat kiépítenie.” Ennek sikere az elemzők meglátása szerint „nagy és gyors külső [értsd: nyugati] anyagi segítséget feltételez.”

A segélyezésnél ezért a legfontosabb szempontnak azt tartották, hogy háború esetén minél gyorsabban el tudják azt juttatni a jugoszlávokhoz. Ezért úgy vélték, hogy mindenképpen a térségben kell azt felhalmozni. Az ülésen elemzett amerikai-brit-francia háromhatalmi bizottsági jelentés úgy látta, hogy Franciaország elsősorban a II. világháborúban zsákmányolt német fegyvereket tudna adni, Nagy-Britannia pedig a flottának és a légierőnek tudna segítséget nyújtani, ez utóbbinak azért, mert 1951-1952-ben elegendő számmal fog rendelkezésükre állni olyan Mosquito-bombázó, amiből Jugoszláviának is tudnak szállítani, megfelelő kiképzéssel együtt. Meglepő, de éppen az Egyesült Államok kötelezettségvállalása nem szerepelt konkrétan az elemzésben. Ezt a háromhatalmi ülésen résztvevő amerikai delegáció azzal magyarázta, hogy a koreai háború miatt az adott pillanatban nem rendelkeztek felesleges készlettel. A hatékony segélyezés persze azt is felvetette, hogy miként juttassák el mindezt Jugoszláviába. Békeidőben természetesen ez nem jelentett problémát, egy korlátozott csatlós támadás esetén pedig még mindig lehetőséget biztosított, hogy mivel a támadók nem rendelkeztek jelentős légierővel és hadiflottával, valamint földrajzilag is megoldatlan lett volna az Adriai-tenger ellenőrzése, a szövetségesek hajón még mindig szállíthattak. A szovjet részvétel esetén azonban a légtér szovjet ellenőrzése ezt is

megnehezítette volna.<sup>540</sup>

Miután november 17-én megvizsgálta a fenti háromhatalmi elemzést, a vezérkar 1950. november 24-i ülésén tárgyalta újból a kérdést, amikor is felkérte a külügyminisztériumot, hogy a háromhatalmi bizottsággal egyeztesse a fegyverszállítás részleteit. Ezt a külügyminisztérium meg is tette, azonban 1951. január 6-i levelében arról számolt be a vezérkarnak, hogy időközben változás állt be a State Department nézetében, és most már, tartva attól, hogy Tito nem fogja elfogadni, hogy egy háromhatalmi tényfeltáró bizottság Jugoszláviában vizsgálódjon, a „State Department nem támogatja a fegyverek megajánlását Titónak.”<sup>541</sup>

A védelmi minisztérium ezt követően 1951. január 23-án foglalkozott ismét Jugoszlávia katonai megsegítésével. Az ülésen részt vett Talbot de Malahide is, aki kifejtette a külügyminisztérium álláspontját arról, hogy a többi minisztérium állásfoglalásával szemben, mihamarabb fegyverrel kell megsegíteni a jugoszlávokat. A külügyminisztérium ezért azt a francia javaslatot sem ellenezte, hogy „Jugoszláviának bizonyos rendelkezésre álló egykori világháborús német katonai felszerelést adjon.” A minisztérium az amerikaiakhoz hasonlóan azt azonban ellenezte, hogy háromhatalmi vizsgálóbizottságot küldjenek Jugoszláviába, mivel „Tito biztosan elutasítaná.”<sup>542</sup>

A tartózkodó brit magatartás azonban nagyon hamar revízió alá esett, mivel Milovan Djilas 1951 január végi londoni látogatásán „közvetlenül Jugoszlávia számára fegyverek szállítását kérte Őfelsége Kormányától.” A találkozóról január 29-én készített miniszterelnöki feljegyzés szerint Djilas a munkaebéden vettette fel a brit fegyverek eladását, de azt kérte, hogy erre mindenképp diszkrét keretek között, ne a NATO plénumban kerüljön sor. Ernest Davies külügyminiszter-helyettes (1950-1951) másnapi feljegyzése ezt annyiban egészítette ki, hogy a jugoszláv politikus megbeszélésük során arra is utalást tett, hogy informálisan már az Egyesült Államoktól is segítséget kértek. A külügyminisztérium január 31-i ajánlásában ezért úgy fogalmazott, hogy együttérzően kell kezelni a jugoszláv kérést, biztosítékokat azonban nem adhatnak. Segítséget „csak elérhetőségeik és egyéb kötelezettségeik függvényében tudnak adni.” A segítségnyújtás menetét úgy tervezték, hogy az amerikaiakkal és a franciákkal folytatott gyors konzultáció után jugoszláv szakértőket hívnának Londonba, hogy kidolgozzák a részleteket. Ezt megelőzően azonban fontosnak tartották, hogy a kérdést a védelmi minisztériummal is tisztázzák.<sup>543</sup>

<sup>540</sup> PRO DEFE 7/215 COS 1536/17/11/50 Appendix, 17 November 1950.

<sup>541</sup> PRO DEFE 7/215 COS 25/6/1/51 FO to COS, 6 January 1951.

<sup>542</sup> PRO FO 371/95539 RY1192/33G

<sup>543</sup> PRO FO 371/95539 RY1192/34G. A Foreign Office iratai között az amerikaiakkal folytatott egyeztetés eredménye található meg. Eszerint az Egyesült Államok Nagy-Britanniához hasonlóan „készletei, prioritásai és egyéb tényezők figyelembe vételével” fog dönteni. Abban az esetben, ha Jugoszlávia gyorsabb döntés meghozását szeretné, akkor késlekedés nélkül adatokat kell szolgáltatnia. A jugoszláv kérést tételesen felsoroló listát azonban már kevésnek tartották a segítségadáshoz. PRO FO 371/95539 RY1192/41G



Mielőtt a jugoszláv szakértők Londonba érkezésére sor került volna, a katonai segítségnyújtás kérdéséről történő gondolkodás három irányba fejlődött tovább: az adható fegyverek és felszerelések áttekintése, az esetleges közös nyilatkozattétel felé, de 1950 tavaszához hasonlóan újfent felmerült az atombomba bevetésének kérdése is.

Az atombomba esetleges bevetésének kérdése a brit védelmi minisztériumi iratokban a vezérkar 1951. február 27-i ülésén bukkant fel ismét, ahol a közös tervező bizottság (Joint Planning Staff, JPS) jelentését elemezték. A brit vezérkar az ülésen olyan nyilatkozattétel mellett kardoskodott „amiben az oroszok felé nyitva hagyják az atombomba használatának lehetőségét, anélkül, hogy bevetésére tényleges kötelezettséget vállalnának.” A vezérkar minden bizonyára tudatában volt annak, hogy egy meggondolatlan kötelezettségvállalás milyen kellemetlen helyzetet idézhet elő, hiszen a bomba ledobása azonnali szovjet válaszlépésre adna lehetőséget. Ez pedig egy nukleáris konfliktus kirobbanását eredményezhette volna. Vélhetően ezért egy általánosabb megfogalmazást javasoltak: „minden rendelkezésünkre álló eszközzel” kívántak segítséget nyújtani.<sup>544</sup> Az atombomba bevetését ezt követően március 20-án a Washingtonban folytatott közös tervezési ülésen (Tripartite Joint Working Committee Meeting) mérlegelték. Az ülésen elemezték, hogy milyen előnyökkel és hátrányokkal járna az atombomba ledobása. Úgy vélték, hogy annak „alkalmazása veszélyes és nagyon bizonytalan” lenne, egy későbbi megfelelő alkalom esetén azonban használatát teljesen nem zárták ki.<sup>545</sup> Ennek fényében a vezérkar másnapi ülésén újból értékelte a bomba használhatóságát. A közös tervezési bizottság jelentésének áttanulmányozása után elfogadták annak megállapításait, illetve azzal egészítették ki, hogy az „atombomba használata előtt konzultáció szükséges nem csak az Egyesült Királysággal, hanem az Egyesült Nemzetek többi érintett tagjával is.”<sup>546</sup> A kitételrel valószínűleg annak akarták elejét venni, hogy az Egyesült Államok önállóan lépjen fel a kérdésben.

Az atombomba használata mellett, részben azzal összefüggésben merült fel a Jugoszlávia megsegítését szolgáló általános közös nyilatkozattétel. Ezt az amerikai Politikai Tervező Osztály 1951. január 31-i memorandumában javasolta, azzal a kitételrel, hogy abban a koreai háborúhoz nagyban hasonló helyzet kialakulására kellene utalni, valamint arra, hogy Jugoszlávia tagja az Egyesült Nemzetek Szervezetének.<sup>547</sup> A nyilatkozat közzétételére februárban hasonló szellemben sor is került, azzal az eltéréssel, hogy arra nem közösen, hanem országonként külön-külön került sor. A brit nyilatkozatot Aneurin Bevan munkaügyi miniszter (1947-1951) közölte az alsóház ülésén és a következőképpen hangzott: „Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya az agresszió ellen ugyanazt

<sup>544</sup> PRO DEFE 7/215 COS Annex, 27 February 1951.

<sup>545</sup> PRO FO 371/95473 RY1023/57G

<sup>546</sup> PRO DEFE 7/216 COS (51) 21. March 1951. Vö. 532. lábjegyzet.

<sup>547</sup> FRUS 1951. Vol. IV. 1717-1718.

a védelmet nyújtja Jugoszláviának mint bármely más országnak. Amennyiben további biztosíték szükséges, azt érthetően meg kell beszélnünk barátainkkal, mert ez nem olyan ügy, amiben egyoldalúan kötelezettséget tudnánk vállalni.” Az amerikai nyilatkozat Dean Acheson külügyminiszter tolmácsolásában hangzott el február 14-i sajtótájékoztatóján válaszul az elnök jugoszláv külpolitikáját firtató újságírói kérdésre: „[...] akiknek hatalmában áll agressziót gyakorolni, [...] tudniuk kell, a világban elkövetett minden egyes újabb agresszió veszélyes mértékben gyengíti a békét. Ez az Egyesült Államok tágan értelmezett politikája. Az agresszióval szembeni nézetünket világossá tette Koreával és az Egyesült Nemzetek támogatásával kapcsolatos hozzáállásunk.”<sup>548</sup>

Amint azt láttuk, Nagy-Britanniának nehézséget okozott, hogy csak korlátozott katonai szállítmányokat tudott adni Jugoszláviának. Habár erre az általunk vizsgált levéltári iratok egyetlen esetben sem tértek ki, ezt nagyban befolyásolta az is, hogy a világháborút követően Nagy-Britanniának súlyos gazdasági nehézségekkel kellett szembenéznie. Ezt szem előtt tartva, a fegyverek eladásáról szóló konkrét elképzeléseket legrészletesebben a védelmi minisztérium aktuális fegyverszállítások koordinálásáért felelős Arms Working Party bizottságának 1951. március 20-i ülése világítja meg. Az ülésen az Admiralitás képviselője úgy látta, hogy 30 ezer .303-as kaliberű pisztolyt, 18 ezer Lanchester típusú karabélyt, 21 ezer Smith and Welson pisztolyt, 750 ezer Vickers .303 géppisztolyt és az ezekhez tartozó lőszert tudtak volna csak felajánlani. A jugoszlávok által kért tankelhárító aknákat azonban csak évek múlva tudtak volna szállítani, de a tankokhoz és repülőgépekhez szükséges motorokat is csak 6-18 hónapon belül biztosíthatták volna. Tankokat pedig a brit szükségletek miatt egyáltalán nem tudtak adni. Hasonlóan igaz ez a repülőgépekre és felszerelésükre is, azzal az eltéréssel, hogy elképzelhetőnek tartották, hogy fél év múlva helikoptereket szállítsanak, de ezeket is más területről kellett volna elvonniuk. Mindezek miatt a bizottság javasolta, hogy inkább licenceket adjanak Jugoszláviának és ők maguk gyártsák le a szükséges fegyvereket és felszereléseket. Mindez még nem jelentette a végleges brit álláspontot, amit az is bizonyít, hogy javasolták, a többi minisztérium is vitassa meg a kérdést.<sup>549</sup>

A brit minisztériumok közül ezt követően a külügyminisztérium kardoskodott leginkább amellett, hogy mielőbb hathatós segítséget kellene adniuk Tito rendszerének, miközben a hadügyminiszter általánosan ellenezte Jugoszlávia megsegítését. Meglátásuk szerint ugyanis „csak a brit hadsereg szükségleteinek kárára szállíthatnának.”<sup>550</sup> A védelmi minisztérium mintegy a két szélsőséges álláspont áthidalásaként a külügyminisztérium felvetésére elvben helyeselte, hogy

<sup>548</sup> Bevin nyilatkozatát lásd: *Hansard. House of Commons Official Report*. London, His Majesty's Stationary Office, 1951. Volume 484. 728. Achesonét lásd: PRO FO 371/95470 RY1023/24.

<sup>549</sup> PRO DEFE 7/216 Arms Working Party Minutes, 20 March 1951.

<sup>550</sup> PRO FO 371/95540 RY1192/80G

Kanada szállítsa le Nagy-Britannia helyett a kért jugoszláv felszereléseket és fegyvereket. Feltételezték azonban, hogy ebben az esetben Kanada ragaszkodni fog ahhoz, hogy „részt vegyen a munkabizottságban.” Ismerték továbbá a hadügyminisztérium ezzel kapcsolatos elutasító álláspontját is, miszerint a „kanadai felszerelés a brit szabványt használó európai országoknak van fenntartva.”<sup>551</sup>

A védelmi minisztérium végül május 11-i levelében arról tájékoztatta a külügyminisztériumot, hogy habár „tudatában vannak a nagy hozzájárulás politikai jelentőségének,” de az „amerikaiakkal nehezen tudj[ák] felvenni a versenyt.” Mindössze 70 nem éppen jó állapotban lévő Spitfire repülőgépet, a közel-keleti brit egységek 18 nagyon rossz állapotú repülőjét, valamint 90 olyan Mosquito típusú éjszakai repülőgépet tudtak volna adni, amit a jugoszlávok nappali gépként használhatnának. Mindezek miatt a hadügyminisztériumot sikerült rábeszélniük arra, hogy még egyszer gondolják át a kanadai tartalékok szállításának lehetőségét.<sup>552</sup>

Minderre azért is szükség volt, mert időközben változás állt be az amerikai elképzelésekben. 1951. április 9-én ugyanis már azt közölték a washingtoni háromhatalmi munkacsoport francia és brit képviselőivel, hogy az amerikaiak a „közeljövőben készek jelentős mennyiségű felszerelést szállítani, feltéve ha a Kongresszus ezt jóváhagyja [...] és további információt kapnak Jugoszláviától.” Ennek részeként mintegy 25 ezer Howitzer típusú gépfegyver és 200 közepes méretű tank szállításával kívánták segíteni a hatékony jugoszláv ellenállást.<sup>553</sup> A segítségnyújtás nagysága mellett megváltozott a finanszírozás mikéntjéről vallott amerikai elképzelés is. Május 3-án, a háromhatalmi munkabizottság újabb ülésén már azt javasolták, hogy a három nyugati hatalom a közös fellépés helyett a Jugoszláviával kötött bilaterális egyezmények keretében rendezze a szállítás és a fizetés kérdését.<sup>554</sup>

Emiatt végül nem is került sor a Londonba tervezett háromhatalmi-jugoszláv közös megbeszélésekre, hanem a Koča Popović jugoszláv vezérkari főnök (1946-1953) és Todorović tábornok vezette jugoszláv delegáció külön tárgyalásokat folytatott a három nyugati fővárosban. A jugoszláv delegációval Londonban először Harold Parker, brit birodalmi helyettes vezérkari főnök tárgyalt 1951. május 16-án. Parker feljegyzéséből és a védelmi minisztériumnak készített jelentéséből kiderül, hogy a jugoszlávok elsősorban azért tartottak igényt a nyugati fegyverekre és felszerelésekre, mert a Szovjetunió felfegyverezte a szomszédos kelet-európai országok seregeit. A jugoszláv delegáció tagjai úgy vélték, és ez megegyezett a korábbi brit állásponttal, hogy minél inkább erősebb hadseregük, annál kisebb a szovjet és/vagy csatlós agresszió veszélye. A jugoszláv

<sup>551</sup> PRO FO 371/95540 RY1192/85

<sup>552</sup> PRO DEFE 7/217 Ministry of Defence to Morrison, 11 May 1951.

<sup>553</sup> PRO FO 371/95541 RY1192/95G

<sup>554</sup> PRO FO 371/95541 RY1192/110G

delegáció azonban ebben az esetben is hangoztatta, hogy nem kérnek katonai alakulatokat, hanem csak felszerelést. Ahhoz azonban, hogy ezt hatékonyan fel tudják használni, időben kell megérkeznie a támogatásnak. Nagy-Britanniától főképp tankelhárító, légelhárító és a gyalogság ellen bevethető fegyvereket kértek rövid és középtávú segítségnyújtás keretében. Mivel azonban tisztában voltak a britek nehézségeivel, hajlandóak voltak arra, hogy mérsékeljék követeléseiket és bizonyos esetekben beérjék a II. világháborúban a németektől megszerzett fegyverekkel.<sup>555</sup> Ez a fajta jugoszláv tárgyalási szemlélet arra is utal, hogy a jugoszlávok mindenáron fegyverhez szerettek volna jutni, de joggal feltételezhetjük, hogy 1951-ben még tényleg tartottak egy esetleges katonai támadástól.

Parker Todorovićnak adott válaszában kifejtette, hogy „szimpátiával és együttérzéssel kezelik a kérdést,” és Nagy-Britannia „lehetőségeihez képest minden tőle telhetőt meg fog tenni.” Ismételten hangsúlyozta azonban nehézségeiket, és nyíltan azt javasolta a jugoszlávoknak, hogy inkább az Egyesült Államoktól kérjenek segítséget: „számunkra nagyon hasznosnak tűnne, ha ezen londoni megbeszélések után Washingtonban folytatná.”<sup>556</sup>

A védelmi minisztériumban ezt követően május 31-én a brit vezérkar konzultált Todorovićtal. Előrelépésre azonban ekkor sem került sor. A brit vezérkar tagjai az ülésen hangot adtak azon nézetüknek, hogy a rövid távú jugoszláv probléma kezeléséhez minél hamarabb technikai szintű megbeszélésekre kell sort keríteni. Hangsúlyozták továbbá, hogy az „elkövetkező 2-3 éven belül nem fogunk tudni megfelelő segélyt adni.”<sup>557</sup>

Szerencsésebbnek bizonyult Popović, aki ekkor már az Egyesült Államokban folytatott hasonló céllal tárgyalásokat. A washingtoni megbeszélésekről készült amerikai feljegyzésekből kiderül, hogy az amerikaiak sokkalta pozitívabban álltak hozzá a jugoszláv kérés teljesítéséhez. Készen álltak ugyanis arra, hogy hivatalos jugoszláv segélykérés esetén kétoldalú szerződés keretében azonnal felszerelést adjanak és biztosítsák a jugoszláv tisztek kiképzését. Ehhez azonban hasznosnak vélték, ha részletes technikai megbeszélésekre kerülne sor, valamint elvárták, hogy a jugoszlávok biztosítsák, hogy amerikai szakértők vizsgálódjanak a helyszínen.<sup>558</sup>

A brit és washingtoni megbeszélések után Jugoszlávia felé visszatérőben Popović Párizsban is tárgyalt. A megbeszéléseken a Nagy-Britanniában már kifejtett okokkal indokolta meg a segélykérésüket, de ismételten hangsúlyozta a jugoszláv hadsereg „értékességét.” A franciák újfent hajlandóak voltak arra, hogy nagy mennyiségben szállítsanak világháborús német felszereléseket,

<sup>555</sup> PRO FO 371/95542 RY1192/133G és 134G

<sup>556</sup> PRO FO 371/95542 RY1192/134G

<sup>557</sup> PRO DEFE 7/218 COS (31 May 1951.) to William Elliott 1 June 1951.

<sup>558</sup> Ceh: i. m. 287-289. A hivatalos jugoszláv segélykérés június 28-án meg is érkezett. Ezt követően a jugoszlávok abba is beleegyeztek, hogy 14 fős amerikai misszió vizsgálódjon Jugoszláviában.

gondot okozott azonban számukra, hogy hogyan juttassák el mindezt Jugoszláviába.<sup>559</sup>

A Londonban folytatott megbeszélések kudarca ellenére Jugoszlávia mégis technikai missziót küldött Londonba. Ez újfent arra utalt, hogy Titóék minden lehetőséget megpróbáltak megragadni arra, hogy a rossz állapotban lévő jugoszláv hadsereg számára megfelelő fegyvert és felszerelést biztosítsanak. Mindehhez pedig a szovjet támadás lehetőségének hangoztatása megfelelő ürügyet szolgáltatott.

A jugoszláv misszióval 1951. augusztus 7. és 24. között több tárgyalásra is sor került a védelmi minisztériumban. A tárgyalásokon a jugoszlávok megismételték eddigi kéréseiket, sőt azt a kiképzésre vonatkozó igényükkel még ki is egészítették. Miközben a kincstár, feltehetően a külügyminisztérium nyomására elfogadta, hogy 38 Mosquito gép árát és a szállítási költségeket a britek állják, az egyre követelőzőbbé váló jugoszlávok már 60 ilyen típusú repülőgépre tartottak igényt. Sőt egyre több kifogást emeltek a brit ajánlattal szemben. Az ülésekről készített jegyzőkönyvekből az is kiderül, hogy nehezményezték, hogy a repülőgépek nem lennének (véltetően a legmodernebb technikával) teljesen felszerelvek. Ezért „éjszakai használatuk eleve kizárt,” nappali repülésekre pedig lassúsága miatt tartották a repülőket alkalmatlannak. Mivel a repülőgépgyár nem rendelkezett extra kapacitással, ezért a jugoszláv követelésekre válaszul a brit tárgyalófél azt javasolta, hogy egy teljesen felszerelt gépet adnának el a jugoszlávoknak, ami alapján helyben a többi gép számára legyárthatnák a szóban forgó felszereléseket. A britek abba is hajlandóak voltak bele menni, hogy licencet adjanak Jugoszláviának, miközben hangsúlyozták, hogy sem több repülőgépet, sem az ahhoz kapcsolódó felszerelést nem tudnak szállítani.<sup>560</sup>

Miközben tovább folytak a brit szállításokkal kapcsolatos egyeztetések, a védelmi minisztérium és a külügyminisztérium egyaránt fontosnak tartotta, hogy újabb elemzéseket készítsen Jugoszlávia megtámadásának valószínűségéről és mérlegelje, hogy milyen lépéseket tegyenek ha erre mégis sor kerülne. 1951. augusztus 27-én a vezérkar foglalkozott a Szovjetunió és/vagy a népi demokráciák Jugoszlávia elleni támadásának lehetőségével. A katonai fejleményeket vizsgálva megállapították, hogy tovább folytatódott a magyar és a román hadsereg bővítése és átszervezése. Mindezt Bulgária esetében is hasonlóan látták. Sőt, először vélték úgy, hogy a magyar haderő 1952 októberére el fogja érni azt a szintet, ami mindenképp szükséges a támadás megindításához. Tényleges, az offenzíva megindítására utaló jeleket azonban továbbra sem tapasztaltak a magyar hadseregnél. Jelentős fejleménynek tartották a magyar légierő megduplázódását, amit tovább fokozott, hogy „július közepén a Balaton déli partján valószínűleg orosz-magyar közös hadgyakorlatra került sor,” és az, hogy a „tököli repülőtérről további 42 MIG-

<sup>559</sup> PRO FO 371/95545 RY1192/198G

<sup>560</sup> PRO FO 371/95546 RY1192/215G és 219G, PRO DEFE 7/220 Minutes of 7 August 1951., DEFE 7/221, Minutes of 13, 23 and 24 August 1951.

15-ös repülőgép érkezett augusztus 9-én.” Ezzel, annak ellenére, hogy a bolgár és a román légierőnél nem tapasztaltak növekedést, mindenképp úgy vélték, hogy Jugoszlávia kárára felborult a jugoszláv-csatlós légi egyensúly.

A vezérkar kitért továbbá mindazon fejleményre, amelyek egy csatlós támadás megindulására vagy éppen ellentétesen, annak elmaradására utalhatna. A támadás mellett szólt szerintük, hogy „Magyarország, Románia, Bulgária és Csehszlovákia összehangolta légi figyelmeztető rendszerét,” és „folyamatosan javítják a magyar és a bolgár határ felé vezető utakat és vasutakat.” Magyarország esetében arról is tudtak, hogy két vasúti kórházat hoztak létre és a „Jugoszláviával határos magyar, román és bolgár területekről kitelepítették a megbízhatatlan elemeket.” A vezérkar azonban – Mastny és Ritter fentebb több helyen részletesen is ismertetett érvelése alapján - úgy véljük, helyesen látta, hogy ezek az előkészületek a támadás mellett a védekezést is ugyanúgy szolgálhatták. Egyébként is a támadás ellen szólt szerintük, hogy a csatlósok a „határ mentén nem halmoztak fel katonai felszerelést,” a repülőterek a folyamatos fejlesztések ellenére felkészületlenek és „nem gyorsultak fel látványosan a polgári védelmi előkészületek.” A brit vezérkar azt is feltételezte, hogy a népi demokráciák is tudatában vannak annak, hogy Jugoszlávia megtámadásakor számíthatnának a megfelelő nyugati ellenlépésekre, elsősorban a „nagyon heves légitámadásokra.” Jugoszlávia megtámadása ellen szólt szerintük az is, hogy a „továbbra is meglehetősen erős” szovjet propaganda ugyanakkor „elmarad az idegek háborújának 1950-es csúcsától.” Az amerikai elemzőkhöz hasonlóan a brit vezérkar is úgy vélte, hogy Sztálin szeretné elkerülni egy újabb globális háború kitörését. Jugoszláviát pedig csak abban az esetben támadnák meg, ha vállalják egy újabb világháború kitörésének a kockázatát.<sup>561</sup>

Annak ellenére, hogy a fenti elemzés sem számolt komolyan azzal a lehetőséggel, hogy sor kerülne Jugoszlávia megtámadására, Bird ezredes, a belgrádi brit katonai attasé 1952. március 15-i elemzésében részletesen foglalkozott a jugoszláv hadsereg állapotával és modellezte, hogy milyen lehetőségek állnak a jugoszláv hadsereg előtt ha mégis bekövetkezne a katonai támadás. Bird jelentésében lehangoló képet festett a jugoszláv néphadsereg felszereltségéről. Nehezményezte, hogy „zömmel még mindig lovon szállítanak,” és hogy hiány van megfelelően képzett műszaki szakemberekből. A lehetséges támadás esetén pedig két alapproblémát látott: a határok védelmének fontosságát és a valódi jugoszláv tervek meghatározását. A határokkal kapcsolatban az ezredes megállapította, hogy erkölcsi szempontból nem lehetséges a lakosság tömeges evakuálása, ezért bizonyosra vette, hogy a jugoszlávok ragaszkodni fognak a határok védelméhez, „legalább a mozgósítás időszakában.” Ezt támasztotta alá, hogy „Belgrád és Zágráb nagyon fontos vasúti csomópontot alkot” és „mindössze 60 mérföldre fekszik az ellenséges határtól.” Bird ugyanakkor

<sup>561</sup> PRO FO 371/95476 RY1023/99G

úgy vélte, hogy ebben az esetben „súlyos vereséget fognak szenvedni, ami jelentősen megbéníthatja a hegyekben folytatandó későbbi hadműveleteket.” A jugoszláv hadsereg igazi céljának ezért a „harcolva visszavonulást” tekintette. Úgy vélte, hogy a vajdasági döntő összecsapás teljes kudarcot jelentene. (Ez megegyezik ugyan azzal a magyar ellentámadási tervvel, amely egy vajdasági offenzívával számol, az egyezés hátterében azonban inkább azt véljük, hogy ez az egyetlen olyan nagy kiterjedésű sík terület, ahol komoly katonai műveleteket lehet végrehajtani. Katonai elemzőként pedig Bird természetesen tudatában volt ennek.) Ennek alátámasztására a brit katonai attasé több érvet is felhozott: ismeretei szerint a jugoszlávoknak csak 300 előregedett T-34-es tankjuk van, azok is szétszórva az ország területén, miközben a „nyugattól kapott tankok az év végéig még alkalmatlanok lesznek a harci bevetésre.” Tovább rontotta a jugoszlávok helyzetét az üzemanyagellátás kiépíttlensége, a kevés és rossz állapotú híd, de az is, hogy a szárazföldi harchoz légi támogatás szükséges, a „jugoszláv légierőnek azonban nincs tapasztalata ennek összehangolásában.” A vajdasági összpontosítás ellen szolt szerinte az is, hogy a „teljes 27 jugoszláv hadosztályból csak 2 állomásozik” ebben a térségben, ellátásuk pedig harc esetén meglehetősen nehézkes lett volna: a legközelebbi, smederevói raktárhoz csak a pančevói hídon keresztül juthatnának el. Mindezek alapján Bird egyetlen lehetőségként a „harcolva hegyekbe visszavonulás” taktikáját tartotta elképzelhetőnek.<sup>562</sup>

Bird jugoszláv tervekkel kapcsolatos aggodalma valós félelmet tükrözött. 1952. február 20-án ugyanis a VI. György király temetésére Londonba érkezett jugoszláv delegáció vezetője, Ivan Ribar jugoszláv elnök és Peko Dapčević vezérezredes, helyettes vezérkari főnök megbeszéléseket folytatott a brit vezérkarral. A megbeszélésen először jelentették ki hivatalosan, hogy „Jugoszlávia országa védelméről kész védelmi tárgyalásokat kezdeni az Egyesült Királysággal.” A jugoszláv határt azonban ettől függetlenül megvédték volna, ahogyan azt is kijelentették, hogy a „támadáskor a hegyekbe visszavonulás politikai és katonai szempontból is elfogadhatatlan.” A jugoszlávok hangot is adtak azon félelmüknek, hogy „csak olyan felszerelést kívánunk [mármint Nagy-Britannia] adni nekik, ami csak a hegyekben folytatott partizánharcra lenne megfelelő.”<sup>563</sup> Ebben bizonyos szempontból volt is igazság, hiszen a brit stratégiák katonai szempontból kivitelezhetetlennek tartották, hogy a jugoszlávok a határnál védekezzenek. Mint azt a későbbiekben látni fogjuk, Nagy-Britannia nem a boszniai hegyekben elhúzódó gerillaharcban, hanem az Olaszország és Görögország felé tartó utak védelmében volt főként érdekelt.

Feltehetően a jugoszláv hozzáállásban bekövetkező változás is hozzájárult ahhoz, hogy a kabinet védelmi bizottsága (Cabinet Defence Committee) 1952. május 21-i ülésén ismételten

<sup>562</sup> PRO FO 371/102230 WY1194/1

<sup>563</sup> PRO DEFE 7/222 COS Note by Colonel W. M. Street, 20 February 1952.

foglalkozott a jugoszláv fegyverszállítások prioritásának kérdésével. Jugoszlávia ugyanis még mindig Indiával és Pakisztánnal egy szinten szerepelt azon a listán, amely meghatározta a brit segélyezés mértékét. Ez pedig jelentős hátrányt jelentett a NATO-tagállamok vagy a közel-keleti országok megsegítéséhez képest. Az ülésen azonban a bizottság ismételten megállapította, hogy „Jugoszlávia követelményeit érdemei és a katonai és politikai fejlemények tükrében fogják meghatározni.” Jogosnak ismerték el a kincstár érvelését is a további katonai szállítmányok fizetéshez kötéséről, valamint hangsúlyozták, hogy a kabinet éppen ekkor fogadott el újabb 4,5 millió font értékű segélyt, amit Jugoszlávia az 1952-1953-as naptári évben használhatott fel.<sup>564</sup>

A kabinet védelmi bizottságával egy napon a vezérkar közös tervező csoportja is Jugoszláviával foglalkozott ülésén, ahol a nyugati katonai tervek háromhatalmi összehangolása volt a téma. A brit vezérkar az ülésről készített jegyzőkönyvben hangsúlyozta, hogy a Szovjetunió támadása esetén a „jugoszláv háborús erőfeszítések a nyugat általános védelmétől függenek,” ezért elengedhetetlen a tervek összehangolása. A vezérkar Ribarék hivatalos közlése miatt ekkor már biztosra vette, hogy „Jugoszláviát a politikai okok az északkeleti sík területek (vagyis a Vajdaság) és Belgrád védelmére kényszeríti.” Éppen ezért szükségesnek tartották, hogy „meggyőzzék őket arról, hogy harcolva a hegyekbe vonuljanak vissza.” Egyrészt azért, mert a boszniai hegyek védelmet nyújthatnak a jugoszláv hadseregnek, másrészt azért, mert harcolva visszavonulásukkal a jugoszláv seregek a Vardar-völgyét (Thesszaloniki felé erre vezet az út) és a ljubljanai rést védenék. Ez utóbbival pedig időt adnának Olaszországnak a mozgósításra. A brit vezérkar számára tehát ez jelentette a legfontosabb célkitűzést. Mindez azonban azt is megkövetelte (és ennek a britek a jelen elemzés hangvételéből is kiszűrődően cseppet sem örültek), hogy tájékoztassák az olasz kormányt, legalábbis a tárgyalások őket is érintő kérdéseiről. Ezt már csak az is szükségessé tette, hogy „Jugoszlávia légi megsegítése valószínűleg olasz bázisokról fog történni.” Hasonló tájékoztatási módszert tartottak egyébként szükségesnek két másik szövetségesük, Görögország és Törökország esetében is foganatosítani.<sup>565</sup>

Úgy véljük, hogy a fenti brit elemzésekből is jól látszik, hogy 1952 tavaszától, a hivatalos jugoszláv felkérést követően, további előrelépés következett be a jugoszláv-brit illetve nyugati kapcsolatokban. „Tito felszínen tartását,” majd az először gazdasági, majd katonai jellegű segítségnyújtást most a jugoszláv és a nyugati védelmi tervek összehangolása követte, ami bizonyos értelemben azt is jelentette, hogy a nyugati hatalmak megpróbálták Jugoszláviát beilleszteni a nyugati védelmi tervekbe. A közös védelmi tervezés felé vezető első, nem éppen sikeres lépésre

<sup>564</sup> PRO FO 371/102228 WY1192/26G

<sup>565</sup> PRO CAB 21/3277 J. P. (52)57(Final) 21 May 1952. A britek egyébként már 1951 őszén úgy látták, hogy az Egyesült Államok földrajzilag Szlovéniára szeretne volna korlátozni a katonai segítségének adását. Erről Franks washingtoni brit nagykövet 1951. november 13-án táviratozott a külügyminisztériumnak. PRO FO 371/95476 RY1023/108G Szlovénia más szavakkal Olaszország védelmét jelentette.



1952 novemberében került sor, amikor a fentebb már röviden megemlített Thomas Troy Handy tábornok, az Egyesült Államok európai haderejének főparancsnok-helyettesének (deputy supreme commander-in-chief) vezetésével háromhatalmi delegáció érkezett Jugoszláviába azzal a céllal, hogy összehangolja a nyugati és a jugoszláv védelmi terveket.

### *A háromhatalmi delegáció látogatása: a védelmi tervek összehangolása*

A megbeszélésekre 1952. november 15-20 között került sor Belgrádban. Ahogyan az a részletes jelentés összefoglalásából kiderül, azon brit részről Bird ezredes, katonai attasé, Gayner légi attasé és Wyburd flotta attasé vett részt. Az ülésekre azonban nem éppen a legszívélyesebb légkörben került sor. Habár Tito előzetesen azt ígérte, hogy a „jugoszláv tervekre és a csatlós haderőkre vonatkozó minden információt meg fognak adni” a nyugati misszió tagjainak, erre korántsem került sor. Sőt, a jugoszláv delegáció egyenesen arra figyelmeztette a szövetségeseket, hogy „kötelességük segítséget nyújtani” Jugoszláviának és földrajzi helyzetükből adódóan (a támadás első vonalába esnének) „joguk [is] van többet kapni.” Mi több, a jugoszlávok többször kifejtették elégedetlenségüket a nyugati segély nagyságával kapcsolatban. Egy alkalommal egyenesen úgy fogalmaztak, hogy a „Szovjetuniótól korábban gyorsabban és több segítséget kaptak.” Ezt már Handy sem állta meg szó nélkül. Saját terveikről és becsléseikről pedig csak azután voltak hajlandóak nyilatkozni, hogy biztonsági garanciákat kaptak arra nézve, hogy a három nyugati hatalom nem fogja továbbadni az így megszerzett információkat. Handy azt is feltételezte, hogy a jugoszlávok lehallgató készülékekkel szerelték fel az üléstermet. Egy esetben pedig arra is sor került, hogy a jugoszláv tárgyalásokat vezető Peko Dapčević helyettes vezérkari főnök az ülésterembe visszatérve a korábbiól homlokegyenest eltérő nézetet képviselt. A brit jelentés ezt egyértelműen a lehallgatással hozta összefüggésbe.

A megbeszélések során a jugoszlávok kizárták, hogy elszigetelt támadás indulhatna Jugoszlávia ellen. Érvelésük szerint ugyanis a csatlósok támadása csak a Szovjetunió részvételével lehet sikeres, ami egyet jelentene a harmadik világháború kitörésével. A jugoszlávok ugyanakkor attól féltek, hogy egy elszigetelt támadás esetén a szövetségesek valójában nem is akarnak segítséget nyújtani. Ennek ellenkezőjéről szinte lehetetlen volt őket meggyőzni. Handy összefoglalásából kiderül, hogy a jugoszlávok a megbeszélések során végig több segélyt követeltek, amit a csatlós-jugoszláv egyensúly eltolódásával indokoltak. Mindeközben saját harci erejükkel

kérkedtek.<sup>566</sup> A jugoszlávok, habár a haderejük létszámára nem tértek ki – azt a szövetséges hírszerzés 1951 áprilisában 33 hadosztályban 275 ezer főre, 1952 augusztusában szintén 33 hadosztályban 325 ezer főre becsülte – részletesen lebontották, hogy támadáskor melyik határon mekkora erőt vonultatnának fel. Eszerint a magyarokkal szemben 14-16 hadosztály, a román határnál 18 hadosztály, a bolgárnál 9, az albán határon pedig 3-4 hadosztály lenne. Tartalékosoknak további 6-8 hadosztályt állítanának fel. Ez a számsor két ok miatt érdekes. Egyrészt rávilágít arra, hogy a jugoszlávok maguk is a magyar-román határ felől várták a szovjet támadás fő irányát, másrészt, ha összeadjuk a hadosztályok számát 50-55 hadosztályt kapunk, ami jelentősen több a britek becsülte 33-nál.

A jugoszláv delegáció saját haderejénél részletesebben ismertette a szomszédos csatlós országok hadseregeit. Eszerint a magyaroknak 20 hadosztályuk, a románoknak 24, a bolgároknak 14, míg Albániának csak 3 hadosztálya van. Ezt a 61 hadosztályt a szovjetek 10 hadosztálya egészíti ki. Ebből 3-3 állomásozik Ausztriában és Magyarországon, 4 pedig Romániában. A jugoszláv becslések azzal számoltak továbbá, hogy a támadás megindulásakor Bulgária 26, Magyarország 34 hadosztályra fogja növelni erejét. Romániáról azonban nem közöltek adatokat. A csatlósok közül Dapčević a magyarokat tartotta a „legjobb harcosoknak, mert a szerbek iránti gyűlöletből küzdenének,” meg azért, mert a „Vajdaság visszaszerzését ígérték nekik.” Ideológiailag a bolgár hadsereget tartották a legjobbnak, mivel ők „opportunisták és szlávként az oroszok testvérei.” Ezért a jugoszlávok feltételezték, hogy mindenben követni fogják utasításait. Ezzel szemben a románokról feltételezték, hogy „semmi agresszív céljuk nincs,” de nem is tartották őket jó harcosoknak. Mivel soha nem harcoltak a jugoszlávok ellen, ezért saját fenti becslésüknek ellentmondva a jövőben sem várták ezt tőlük. A háborús előkészületekre rátérve a jugoszlávokat különösen az aggasztotta, hogy a „csatlósok minden határon árkokat ásnak és szögesdróttal veszik azt körbe.” Ezt Titóék a támadást megelőző tipikus szovjet lépésnek tekintették, amit, legalábbis szerintük, valamelyik hadgyakorlat örvén bármikor megindíthatnák.<sup>567</sup> Az azonban természetesen nem derül ki a jegyzőkönyvekből, hogy a jugoszlávok valóban ennyire tartottak-e a Szovjetunió támadásától vagy inkább ennek hangoztatásával csak még több és modernebb nyugati fegyvert szerettek volna megszerezni a továbbra sem éppen jól felszerelt hadseregük számára.<sup>568</sup>

A fenti érthető okokból túlzó és a támadással szembeni kitettségüket hangsúlyozó jugoszláv becslésekkel szemben a nyugati szövetségesek hírszerzési információk alapján jóval kevesebbre, 42 hadosztályra tették a csatlósok haderejének nagyságát. Ebből 14-14 hadosztálya Bulgáriának és

<sup>566</sup> PRO FO 371/107822 WY1022/1G

<sup>567</sup> Ilyen nagyszabású hadgyakorlatra 1952. július 11-20 között valóban sor is került. Okvách in Hadtörténelmi Közlemények: i. m. 37.

<sup>568</sup> PRO FO 371/102168 WY1022/94G

Romániának, 10 Magyarországnak és 4 Albániának volt. A térségben pedig hat gépesített szovjet hadosztállyal számoltak, egyenlően elosztva Ausztria, Magyarország és Románia között. (Mint arra már többször utaltunk, Magyarországon négy szovjet hadosztály állomásozott 1951-1953 között.) A népi demokráciák 42 hadosztályából azonban meglátásuk szerint a támadáskor csak jóval kevesebbet tudnának bevetni, mert több hadosztályra a belső biztonság és a kommunikáció fenntartására lenne szükség, további 6-8 hadosztályt pedig a görög és a török határ védelme kötne le. A csatlósok hadereje mellett a szövetségesek természetesen a jugoszláv haderő nagyságát és milyenségét is megpróbálták felbecsülni az ülés előtt. A megbeszélésekhez készített háttéranyagból kiderül, hogy 1952. augusztusára vonatkoztatva a jugoszláv haderő létszámát 33 hadosztályra és 325 ezer főre tették. Ez a szövetséges statisztikák alapján kevesebb, mint fele volt a csatlósok 675 ezresre becsült seregei számának. Ebből a magyar hadsereget 185 ezer főre becsülték.<sup>569</sup> A jugoszláv-csatlós haderőnél gyorsan jelentkező jelentős arányeltolódás mellett a nyugati hírszerzés továbbra sem a legkedvezőbb képet festette a jugoszláv haderőről. Elismerték ugyan, hogy fegyvereik jók, de bíralták, hogy heterogén összetételűek és többségükben még mindig zömmel szovjet és világháborús német típusok. A 12 ezer fővel és 400 repülőgéppel rendelkező légierőt elsősorban taktikai erőnek tekintették, amelynek két fő feladata a légvédelem és a szárazföldi erők támogatása, de mindezen „célok teljesítését megnehezíti a modern felszerelés és tartalék hiánya.” Hasonlóan gyengén felszereltnek tekintették a jugoszláv flottát. Szerepét mindössze abban látták, hogy támadás esetén biztosítja a szállítást az Adriai-tengeren, semlegesíti az albán partokat és elaknásítja a Dunát.<sup>570</sup>

A tárgyalásokról készített nyugati összefoglaló jelentésből azt is megtudjuk, hogy a jugoszláv delegáció a támadással és az ország védelmével kapcsolatos nézeteit is kifejtette, de Handy szerint érződött, hogy nem szívesen hozzák nyilvánosságra terveiket. A jugoszlávok a megbeszéléseken már késznek mutatkoztak arra, hogy legalábbis kezdetben, a trieszt-ljubljana-i rést valamint a Vardar-Thesszaloniki irányt is védjék a szövetségesekkel való összeköttetés érdekében. Handy jelzésértékűnek tekintette azt is, hogy a jugoszlávok 12 hadosztályt voltak hajlandóak a ljubljana-i rés védelmére biztosítani. Abban az esetben, ha a szovjet támadás túl nagy erőt gyakorolna a védelmükre, akkor a jugoszláv hadsereg Zágrábból két irányba, Ljubljana és a boszniai hegyek felé vonulna vissza és inkább itt építene ki új védelmi vonalat. Ezt azzal indokolták, hogy a ljubljana-i rés védelme valójában nem Jugoszlávia, hanem Olaszország érdekét szolgálja. Az ebben rejlő igazságot magában Handynek is el kellett ismernie.

A jugoszláv tervekkel szemben Handy végig a kommunikációs vonalak fenntartásának

<sup>569</sup> Ezt helytállónak fogadhatjuk el, mert 1953-ban a magyar hadsereg létszáma az állandó fejlesztés következtében meghaladta a 230 ezer főt. Balló in Feitl: i. m. 300.

<sup>570</sup> PRO FO 371/107822 WY1022/1G

fontosságát hangsúlyozta, továbbá a hathatós háromhatalmi tervezéshez újabb információkat kért a jugoszlávoktól. Az amerikai tábornok a jugoszlávok hozzáállásából azt is feltételezte, hogy a valóságban Jugoszlávia védelmi terve eltérhet a NATO-tervektől. Ezzel kapcsolatban úgy vélte, hogy a jugoszlávok védelmi terve valójában csak a mobilizációs tervek leplezésére szolgál.

Végső következtetésként pedig azt vontta le, hogy a „jugoszláv katonai vezetés még mindig gyanakvó a háromhatalmi [tárgyalás] céljaival kapcsolatban” és attól tart, a nyugati hatalmak valódi célja Észak-Olaszország védelme. Biztosra vette, hogy a támadás megindulásakor katonai és politikai okokból a jugoszláv hadsereg a határnál fog védekezni. Hasonlóan védeni fogják a kommunikációs vonalakat is, hiszen az Adriai-tengeren érkező segítséghez erre szükségük is van. Azt azonban nem tudta kideríteni, hogy „a háborúban örömmel látnák-e a szövetséges szárazföldi csapatokat” vagy csak a felszerelésekre tartanak igényt. Ez utóbbira Handy meglátása szerint az elavult nehézfegyverzet és a hadsereg minden területén fellépő hiány miatt nagy szükségük is van. A további tárgyalások sikeréhez ugyanakkor hasznosnak gondolta, ha a nyugati hatalmak egy olyan garanciát adnának, amelyben a „szövetségesek nyíltan vállalják, hogy Jugoszláviát bármilyen agresszió esetén megsegítik.” Ez egészen pontosan a flottának és a légierőnek nyújtott segítséget, a jugoszláv határ garantálását és a felszerelések szállítását jelentette volna. Handy következtetéseiben nyomatékosan kifejtette, hogy Jugoszlávia meggyőzése és sikeres ellenállása érdekében több és minél korábbi katonai segélyre van szükség. Szükségesnek vélte továbbá az összehangolt tervezést és a közvetlen összeköttetés biztosítását. Ehhez pedig elengedhetetlennek tartotta a további megbeszéléseket. Jelentésében azonban arra is felhívta felettesei és az érintett minisztériumok figyelmét, hogy ehhez a jelen tárgyalástól eltérő alapot kell találni. Ezért azt javasolta, hogy először politikai szinten vegye kezdetét a tervezés, és csak azt követően kerüljön sor operációs megbeszélésekre.<sup>571</sup>

A fenti következtetésekből is nyilvánvaló, hogy maga Handy is kudarcként értékelte a megbeszéléseket. Hasonlóan vélekedett a brit külügyminisztériumban Cheetham is, aki ezt azzal magyarázta, hogy a „jugoszlávok gyorsan felismerték, hogy Handy tábornok konkrét ajánlat és kötelezettségvállalás nélkül érkezett Belgrádba,” ezért a jugoszlávok „összes katonai titkuk visszatartásáról döntöttek.”<sup>572</sup> Az újabb politikai garancia adását azonban ellenezte. Indoklása szerint a jugoszlávok eddig is ellenezték a formális paktumokat, a körülmények pedig a brit diplomata szerint nem romlottak jelentősen. Ezért úgy vélte, hogy Titóék eddig is az „Egyesült Nemzetektől vártak elsődlegesen segítséget.” N. J. A. Cheetham, a külügyminisztérium déli osztályának diplomatája ugyanakkor azt is elismerte, hogy „Bevan 1951-es beszédének

---

<sup>571</sup> Uo.

<sup>572</sup> PRO FO 371/102168 WY1022/99G

megismétlése [már] alig segítene,” de „Olaszország és a NATO iránti kötelezettségeink miatt nem látjuk, hogy hogyan is folytathatnánk.”<sup>573</sup>

A tárgyalások kudarcáról Ivo Mallet, az új belgrádi brit nagykövet is beszélt a jugoszláv vezetőkkel, elsősorban Kardeljjel. A nagykövet erről Edennek írt szigorúan titkos minősítésű leveléből kiderül, hogy a „jugoszlávok túl negatívnak tartották Handy tábornok [hozzáállását]” és úgy vélték, hogy „joggal tarthattak több információra igényt cserébe a jugoszlávok információiért.” Mallet szerint a kudarc hátterében valójában az húzódott meg, hogy a „jugoszlávok félreértették a tárgyalások célját.” Handy missziójának ugyanis egyedüli célja az információszerzés volt, ami egy „összehangolt védelmi tervezés” kiindulópontját jelentette volna.<sup>574</sup>

Handy tárgyalásainak kudarcából a brit vezérkar is levonta következtetéseit 1953. február 23-i ülésén. Eszerint a továbbiakban egyedül a ljubljanai térség védelmére korlátoznák a katonai tárgyalásokat. Az amerikaiak már 1951 végétől erre szerették volna korlátozni katonai tervezésüket, a britek tehát csak követték őket, igaz, jelentős késéssel. Mindezt azzal indokolták, hogy ha Jugoszlávia a támadást követően Bosznia-Hercegovina hegyeibe vonul vissza, akkor a szovjet haderők minden bizonnyal megszereznék a ljubljanai részt és a Vardar-völgyét, ami egyrészt növelné a szövetségesek fenyegetettségét, másrészt területileg elszigetelné a jugoszláv csapatokat. Természetesen bővíthetnék a tárgyalások tematikáját, de csak akkor, ha ezt a jugoszlávok kérnék. Jugoszlávia NATO-tagságát azonban az adott körülmények között kizárták, de nem következett be változás a brit katonai segélyezéssel kapcsolatos álláspontjukban sem: azt továbbra is „egyéb kötelezettségvállalásaik függvényében” voltak csak hajlandóak adni.<sup>575</sup>

Amint az a Handy misszió kudarcával kapcsolatos francia nézetekből is kiderül, 1952 őszére felértékelődött Jugoszlávia szemében Görögország és Törökország stratégiai jelentősége. Ebbe természetesen az is belejátszott, hogy több ok miatt (mint a trieszti kérdés, a Vatikán egyre keményebb ellenállása a rendszer egyházellenes intézkedéseivel szemben) romlottak a jugoszláv-olasz és ennek következtében (a jugoszláv szükségletek miatt ugyan csak bizonyos mértékig) a jugoszláv-nyugati kapcsolatok. Jugoszlávia számára a szovjet propaganda és saját különutas szocialista ideológiájuk miatt az is elfogadhatatlan lett volna, hogy csatlakozzanak a NATO-hoz. Ezt Olaszország a trieszti kérdés végleges rendezéséig minden bizonnyal ellenezte volna, így vagy a Trieszttel kapcsolatos jugoszláv politikának kellett volna gyökeresen megváltozni, vagy Titóék nyilvános diplomáciai kudarcot szenvedtek volna. Harmadrészt, amint az Handy tárgyalásaiból is

<sup>573</sup> PRO FO 371/102168 WY1022/100G

<sup>574</sup> PRO FO 371/107823 WY1022/6G. A francia külügyminisztérium azonban mást feltételezett a kudarc hátterében. Szerintük a megbeszélésekre visszahatott a trieszti kérdés rendezetlensége. Ezért a jugoszlávok inkább Görögországgal és Törökországgal tárgyaltak volna, és rajtuk keresztül kapcsolódtak volna a NATO-hoz. PRO FO 371/102168 WY1022/102G

<sup>575</sup> PRO FO 371/107823 WY1022/9G

kiderül, maguk a nyugati hatalmak is összekapcsolták Jugoszláviát, Görögországot és Törökországot balkáni stratégiai terveikben. Mindez megkövetelte a három ország kapcsolatainak bizonyos fokú normalizálását.

### *A jugoszláv-görög-török közeledés és a jugoszláv-olasz kapcsolatok romlása*

Mint ismeretes, a jugoszláv-görög kapcsolatok azután kezdtek el javulni, hogy Tito beszüntette a görög kommunista partizánok támogatását és lezárta előttük a görög-jugoszláv határt. Ezt követően sikerült rendezni a Jugoszláviában gyakorlatilag túszként fogva tartott görög gyerekek sorsát. A jugoszláv-görög kapcsolatok fokozatos javulásának részét képezte, hogy 1951 februárjában újjáindították a két ország közti vasúti közlekedést és a postaforgalmat, amit „sikeres kereskedelmi tárgyalássorozat követett.” Ennél sokkal nehezebbnek bizonyult a macedón kérdés rendezése, mivel a macedóniai kormány Belgrád bírálata ellenére „sem állt el attól az igényétől, hogy a görögországi szláv kisebbség védelmezőjeként lépjen fel.”<sup>576</sup> A macedón kormány önálló fellépését azonban óvatosan kell értelmezni. Elképzelhetetlennek tartjuk, hogy egy diktatúrában (és annak ellenére, hogy Jugoszlávia leszakadt a szovjet tömbtől, még az maradt) bármelyik regionális vezető függetlenül léphetett volna fel. Így a háttérben inkább Tito diplomáciai manőverezése húzódozott meg: két vasat kívánt a tűzben tartani, hiszen a macedón kérdés állandó lebegtetésével nyomást gyakorolhatott déli szomszédjára.

Természetesen a britek előtt sem maradt rejtve, hogy „részben az Olaszországgal romló kapcsolatok miatt Jugoszlávia szándékosan Görögországgal, Törökországgal és Ausztriával törekedett jó kapcsolatokra.” 1951 márciusában hivatalosan is beszüntették az Ausztriával fennálló hadiállapotot, majd 1952 júniusában első nem kommunista külügyminiszterként Karl Gruber osztrák külügyminiszter (1945-1953) tett látogatást Jugoszláviában. Habár az „osztrák-jugoszláv vegyesbizottságoknak több kisebb nézeteltérést sikerült elsimítaniuk,” a dél-karintiai szlovének kisebbségi jogait véglegesen az 1955. május 15-én aláírt osztrák államszerződés rendezte. Ennél azonban talán Mallet is fontosabbnak ítélte a görög-török-jugoszláv további közeledést. Ennek részeként parlamenti és katonai delegációk látogatására került sor,<sup>577</sup> majd megtették az előkészületeket a védelmi tervek összehangolására. A közeledést szolgálta az is, hogy a „jugoszláv kormány elnémította az égei macedónokkal kapcsolatos korábbi sajtókampányát és kész volt

<sup>576</sup> PRO FO 371/102154 NY1011/1

<sup>577</sup> 1952. július 4 és 15 között Görögországba látogatott jugoszláv küldöttség, a görög delegáció jugoszláviai látogatására augusztus 21 és szeptember 3 között került sor.

követni a Svéd Vöröskereszt ajánlásait a még mindig Jugoszláviában lévő görög gyerekek hazatéréséről.” Elősegítette a közeledést a török kereskedelmi miniszter decemberi látogatása is. Mallet mindezek alapján egyenesen úgy fogalmazott, hogy meglátása szerint „egy mérsékelt balkáni együttműködés alapjait rakták le.”<sup>578</sup> A közeledés a mindennapi jugoszláv propagandában is érezhető volt. 1952-től ugyanis a *Borba* és a *Politika* több cikke is foglalkozott a balkáni együttműködéssel, kiemelve, hogy az a kontinens békéjét szolgálja. Az újságcikkek többször kiemelték, hogy az évszázados nagyhatalmi elnyomás (itt tapintatosan hallgattak az oszmán uralomról), majd a kisállami rivalizálás után ez egy új korszak kezdetét jelentheti.<sup>579</sup>

Mindeközben a brit diplomáciát leginkább két területen foglalkoztatta a három balkáni állam közeledése: egyrészt a katonai szövetség létrehozása és egy regionális paktum kérdésében, ami anélkül illeszkedett volna Olaszország, valamint Görög- és Törökország védelméhez, hogy Jugoszlávia a NATO tagja lett volna, másrészt az Albánia ellen irányuló közös jugoszláv-görög támadás kérdésében, ami részben össze is függött az első területtel.

Az Albánia elleni görög-jugoszláv összehangolt támadás gondolata már korábban is felbukkant a brit diplomaták irataiban. Ez érthető is, hiszen Észak-Epirusz Albániához tartozását Görögország az ottani ortodoxok és a görög kisebbség jogaira hivatkozva vitatta. Maga a hadiállapot egészen 1987-ig érvényben volt a két ország között. Albánia és Jugoszlávia között pedig a koszovói albánok sorsa nehezítette a kapcsolatokat. Súlyosabban nyomott azonban a latban, hogy Enver Hodzsa a szovjet-jugoszláv konfliktus kitörésének pillanatától hevesen bírálta Tito rendszerét. A brit diplomaták gondolataiban valószínűleg élénken élt a II. világháború emléke is: 1941-ben a Jugoszlávia elleni német támadás megindulásakor létezett egy olyan jugoszláv terv, amely Albánia preventív megszállását irányozta elő,<sup>580</sup> ezért hasonlóan preventív céllal a szovjet-csatlós támadáskor is sor kerülhetett volna erre.

Charles Peake belgrádi brit nagykövet ezért már 1949. augusztus 16-i szigorúan titkos táviratában mérlegelte ennek lehetőségét. A nagykövet úgy vélte, hogy „mivel hagyományosan gyűlölnek egymást,” a jugoszláv kormányban „megvan az erre vonatkozó szándék.” Ugyanakkor úgy vélte, hogy a jugoszlávok tartózkodnának attól, hogy a Szovjetuniót a támadással provokálják, hiszen ez Sztálin számára is ürügyet jelenthetne Jugoszlávia megtámadására.<sup>581</sup> Albánia megtámadásának gondolata ezt követően 1951-ben bukkan fel újra a Foreign Office és az athéni brit nagykövetség február-márciusi levelezésében. Ebből kiderül, hogy a brit diplomaták ekkor már

<sup>578</sup> PRO FO 371/107814 WY1011/1

<sup>579</sup> Irena Reuter-Hendrichs: *Jugoslawische Außenpolitik 1948-1968. Außenpolitische Grundsätze und internationale Ordnungsvorstellungen. Eine Untersuchung der überregionalen Tagespresse*. Köln – Berlin, Carl Heymann Verlag, 1976. 74-75.

<sup>580</sup> Malcolm: i. m. 290.

<sup>581</sup> PRO FO 371/78222 R7961/10392/90

komolyabban számoltak a támadás bekövetkeztével, hiszen az a görögöket az „epiruszi területek megszerzésére csábíthatja.” Ugyanakkor ezt megnehezítette volna szerintük az, hogy a határtól eltávolodva messze kerültek volna a támaszpontoktól. A lépés hátterében pedig az amerikai nyomásgyakorlást feltételezték. Ebbe valószínűleg a CIA korábbi elvetélt tervei is belejátszottak. Az amerikai hírszerzés ugyanis Albániát a szovjet tábor „alsó lágy részének” feltételezte, és az 1940-1950-es évek fordulóján több mint 300 kommunista-ellenes albánt képeztek ki és küldtek Albániába. Albán területre érve azonban szinte valamennyijüket azonnal letartóztatták. Abban, hogy az albán rendvédelmi szervek ilyen jól működtek, nagyban hozzájárult, hogy Kim Philby brit kettős ügynök rendszerint jelentett szovjet összekötőinek.<sup>582</sup> Mi több, a brit diplomácia már egy esetleges Bulgária ellen irányuló közös görög-török fellépést is mérlegelt, de Törökország esetében ezt csak egy általános háború, más szavakkal egy újabb világháború kitörésekor tartották elképzelhetőnek. A briteket mindeközben az is aggasztotta, hogy Alexandrosz Papagosz görög tábornok, későbbi görög miniszterelnök (1952-1955) szorgalmazni kezdte a védelmi kiadások növelését.<sup>583</sup>

Az „albán kérdés” legintenzívebben 1952 tavaszán jelentkezett. Márciusban a prágai amerikai diplomátákkal folytatott eszmecserén Ellis O. Briggs prágai amerikai nagykövet (1949-1952) meglepő módon kijelentette, hogy „jó nagy ütés lenne Albánia leválasztása, mert az a Szovjetunióra nézve káros lenne,” és „bátorítóan hatna a csatlósokra.”<sup>584</sup> Nagy-Britannia azonban kategorikusan elvetett minden ilyen és ehhez hasonló meggondolatlan kijelentést, és hosszú távon Albánia függetlenségének megőrzésében volt érdekelt. Ennek biztosításához pedig minden érintett féltől garanciát szerettek volna kapni.<sup>585</sup> Levéltári kutatásunk során nem találtunk arra vonatkozó brit iratokat, hogy sikerült-e ilyen garanciát szerezni, de a vezérkar 1952. augusztus 14-i üléséről készült feljegyzésből kiderül, hogy a britek a görög támadás minimálisra korlátozásában voltak érdekeltek, ezért elvetették az amerikai nézeteket. Alkalmasint azonban a franciákat bevonták volna a kérdéssel kapcsolatos megbeszélésekbe.<sup>586</sup> Vélhetően ezzel kívánták saját álláspontjukat erősíteni az Egyesült Államokéval szemben. A garancia kérdése véglegesen azután kerülhetett le a napirendről, hogy Bernard Alexander Brocass Burrows, a washingtoni brit nagykövetség kancelláriájának vezetője (head of chancery) 1952. augusztus 27-én arról írt Cheethamnek, hogy a brit és az amerikai nézetek Albánia kérdésében „meglepő hasonlóságot mutatnak.”<sup>587</sup>

<sup>582</sup> Crampton 2002: i. m. 158.

<sup>583</sup> PRO FO 371/95470 RY1023/5, FO 371/95471 RY1023/28G és FO 371/95473 RY1023/51

<sup>584</sup> PRO FO 371/101585 WA1051/2G

<sup>585</sup> PRO FO 371/101585 WA1051/3G

<sup>586</sup> PRO FO 371/101585 WA1051/8G

<sup>587</sup> PRO FO 371/101585 WA1051/10G. Tito 1953. március 17-én Churchill-lel Londonban folytatott megbeszélésén érintette a kérdést. A jugoszláv államfő ekkor úgy nyilatkozott, hogy „Jugoszlávia és Görögország közös célja Albánia függetlenségének megőrzése.” Albánia megtámadása ezért csak „egy Jugoszlávia elleni agresszió megelőzésekor jöhet szóba.” A brit miniszterelnököt biztosította továbbá arról, hogy ebben az esetben is előzetesen konzultálni fognak Görögországgal és Törökországgal. PRO FO 371/107289 WA1022/4 Ez tekinthető egyfajta



A balkáni regionális paktum gondolata érthetően élénken foglalkoztatta a brit külpolitikai gondolkodást, hiszen lehetőséget nyújtott arra, hogy Jugoszláviát Görögországon és Törökországon keresztül kapcsolják a NATO-hoz. A paktum gondolata már Ivo Mallet belgrádi nagykövet 1951. november 1-i táviratában is megjelenik, amelyben Tito sajtótájékoztatójáról számolt be. A jugoszláv marsall a görög közeledésről ugyanis úgy fogalmazott, hogy „Jugoszlávia nem gondolkodik Görögországgal és Törökországgal regionális paktum megkötésében, ahogyan semmilyen másfajta paktumában sem,” de „Jugoszlávia fenyegetettsége Görögország fenyegetettsége is, ezért [a konkrét lépést] adott helyzetben fogják mérlegelni.”<sup>588</sup> Fél évvel később, 1952. augusztus 20-án Tito török újságírók előtt már úgy fogalmazott, hogy „Görögországot is fenyegeti az agresszió. Görögország Jugoszlávia szomszédja. Jugoszláviának ezért együtt kell működnie vele és az erre irányuló lépések már meg is kezdődtek.” Tito természetesen megismételte a szokásos jugoszláv frázisokat a paktumok ellenzéséről, ugyanakkor elismerte a háromoldalú, jugoszláv-görög-török együttműködés fontosságát.<sup>589</sup> A lényegét pedig ez jelentette.

Tito nyilatkozatát követően ténylegesen felgyorsult a három ország közti katonai együttműködés. Szeptemberben jugoszláv katonai delegáció utazott Athénba, majd Ankarába, ahol különösen kitüntetett fogadtatásban részesítették őket. A jugoszlávokat ugyanis nem csak a török külügyminiszter és a védelmi miniszter, hanem a miniszterelnök és a köztársasági elnök is fogadta. Sőt, a török főváros közelében még egy katonai bázist is megtekinthettek.<sup>590</sup> A jugoszláv látogatást követően pedig novemberben görög, valamint, Görögország érintésével török katonai misszió látogatott Belgrádba. A görögök nagy meglepetésére, a jugoszlávok már az első ülésen javasolták, hogy kezdjék meg a konkrét közös katonai tervezést, amihez végül a görög delegáció felhatalmazást is kapott, legalábbis a brit értesülések erre utalnak.<sup>591</sup> 1953. január 19-25 között pedig Mehmet Fuat Köprülü török külügyminiszter (1950-1955) látogatott Belgrádba, de ekkorra már esedékessé vált Szephanosz Szephanopulosz görög külügyminiszter (1952-1955) jugoszláviai látogatása is. 1953. február 28-án pedig Ankarában jugoszláv-görög-török barátsági szerződést írtak alá. A közeledési folyamatot az 1954. augusztus 9-én Bledben megkötött, Balkán-paktum néven ismerté vált katonai együttműködési szerződés koronázta meg.<sup>592</sup>

A jugoszláv-görög-török kapcsolatok 1949-1954 közti szerencsés alakulása azonban nem jellemző a jugoszláv-olasz kapcsolatok dinamikájára, amelyet részben a római katolikus egyház

---

briteknek adott jugoszláv garanciának is.

<sup>588</sup> PRO FO 371/95469 RY1022/19

<sup>589</sup> PRO FO 371/102176 WY10344/4

<sup>590</sup> PRO FO 371/102191 WY1076/19

<sup>591</sup> PRO FO 371/102191 WY1076/24

<sup>592</sup> A paktumra vonatkozó levéltári forrásokra lásd: *Balkanski pakt. Zbornik dokumenata*. Beograd, Vojnoistorijski institut, 2005.

sorsa, de leginkább a trieszti kérdés rendezetlensége befolyásolt döntően. A jugoszláv-olasz konfliktus gyökerei, mint arra már utaltunk, egészen a második világháborúig nyúltak vissza. Rendezését megnehezítette az időközben állandósuló hidegháborús nemzetközi szembenállás és a Nyugat és a Szovjetunió olaszországi érdekeinek ütközése. A nyugati szövetségesek még 1948. március 20-án megígérték Olaszországnak, hogy az egész Trieszti Szabad Területet visszajuttatják nekik. Nem segítette, sőt inkább hátráltatta a rendezést Nagy-Britannia pontosan három évvel későbbi (1951. március 20.) nyilatkozata, amelyben közvetlen jugoszláv-olasz tárgyalásokat javasolt.<sup>593</sup> Ezt követően a jugoszláv lapokban Olaszország irredenta politikájáról szóló cikkek jelentek meg, majd szeptemberben Tito is az olaszokat tette felelőssé a kérdés rendezésének megakadályozásáért. Mindemellett a brit nagykövet úgy vélte, hogy a jugoszlávok hajlandóak arra, hogy megőrizték a status quót. Szerinte erre utalt, hogy az októberi olasz választások eredményeire a vártnál visszafogottabban reagáltak, Vladimir Velebit római nagykövetté történő kinevezésével pedig egyik legjobb diplomatájukat küldték Olaszországba.<sup>594</sup>

A belgrádi brit nagykövet még a következő év jugoszláv fejleményeiről készített összefoglalásában is úgy vélte, hogy leginkább a trieszti kérdés hátráltatja a kétoldalú kapcsolatok rendezését. A kérdéssel foglalkozó, májusban Londonban sorra kerülő háromhatalmi konferencia alatt nagy tüntetések zajlottak. A jugoszláv vezetők úgy vélték, hogy Olaszország (olasz szemszögből mindenképp érthetően) NATO tagságát próbálta felhasználni érdekei érvényesítéséhez. Mindeközben Alojzije Stepinac zágrábi érsek kardinálissá történő kinevezése tovább rontott Tito és a Vatikán kapcsolatán. Az érseket ugyanis – Mallet megfogalmazásában – az „olasz külpolitikai célok kiszolgálójának tekintették.”<sup>595</sup> Így érthető, hogy Anthony Eden brit külügyminiszter (1951-1955) 1952-es jugoszláviai látogatásán is az egyik legfontosabb kérdést Trieszt hovatartozásának végleges rendezése jelentette.

### *Eden belgrádi és Tito londoni látogatása*

Eden látogatásának előkészületei már 1952 nyarán elkezdődtek. Ivo Mallet belgrádi brit nagykövet a külügyminiszternek július 25-én írt levelében részletesen elemezte a látogatás lehetséges pozitív hatásait, miközben kitért az esetleges kockázatokra, és a jugoszlávok hozzáállására is. A levélből kitűnik, hogy Mallet tisztában volt azzal, hogy a látogatást Titóék saját presztízszük növelésére

<sup>593</sup> Novak: i. m. 281-282., 353.

<sup>594</sup> PRO FO 371/102154 NY1011/1

<sup>595</sup> PRO FO 371/107814 WY1011/1

kívánják felhasználni, hiszen Jugoszlávia a jugoszláv nézet szerint „hallatlanul, ha nem elengedhetetlenül fontos a Nyugat számára [...] mind a világháborúban kifejtett erőnyeik és áldozataik miatt, mind azzal, amit Moszkva elleni kiállásukkal tesznek.” A nagykövet mindehhez hozzátette, hogy ennek ellenére a jugoszláv vezetés „még nem ismerte fel, hogy a szovjet agresszióval szembeni közös védelmi politika kétoldalú dolog: a gyakorlatban még mindig a lehető legtöbb segítségért cserébe a lehető legkevesebbet akarják adni viszonzásul.” Ezt a „hálátlanságot” különösen a gazdasági kapcsolatokban tartotta sértőnek: „A Jugoszláviának nyújtott gazdasági segínyt tekintve a jugoszlávok kevés őszinte hálát mutattak, és [a segítség] minden bizonnyal a politikájukra sem lesz hatással.” Mallet Titóról és rendszeréről is értékítéletet mondott, amikor kifejtette, hogy „bármennyire is közeledik Tito a Nyugat felé, továbbra is hithű marxista marad, rendszere pedig még mindig totalitárius.” Majd azzal folytatta, hogy egyes megfigyelők „szerint a lakosság 70 százaléka kommunistaellenes, ami a jelen körülmények között megkérdőjelezi, hogy háború esetén hasznos szövetségesként számíthatnának-e rájuk.” Mindezek ellenére Mallet számára is nyilvánvaló volt, hogy a látogatásnak több előnye is lehet. Leginkább azért, mert a világháború óta nem került sor ilyen magas rangú brit-jugoszláv találkozóra: „mióta a miniszterelnök [Churchill] a háborúban Casertában<sup>596</sup> találkozott vele [Titóval], egyetlen nyugati államférfi sem beszélt Titóval.” Mallet remélte továbbá, hogy a tárgyalások során lehetőség fog nyílni arra, hogy a felek kölcsönösen megismerjék egymás álláspontját, ami esetleg elősegítheti Jugoszlávia demokratizálódását. A látogatás a brit vezetés számára azért is fontos volt, mert az „lehetőséget fog biztosítani arra, hogy igazából megismerjük Tito Triesztről vallott nézeteit, és megfelelő nyomatékkal felvázolhatjuk a józan rendezés mellett szóló érveket.” Mallet szerint így ez a látogatás ígérkezik a legbefolyásosabb nyugati kapcsolatnak.<sup>597</sup>

Még a látogatás előtt a brit külügyminisztérium részletes emlékeztetőt dolgozott ki Eden számára. Ebben összefoglalták a két ország kapcsolatának eddigi alakulását, elemezték azokat a témákat, amelyek a megbeszéléseken felmerülhetnek, valamint mindazon kérdéseket, amelyekben a két ország eltérő nézeteket képviselt. A hivatalos brit álláspont szerint a Szovjetunió mindenképp kerülni kívánta egy nyílt konfliktus kirobbantását az Egyesült Államokkal, Nagy-Britannia pedig mindenképp szeretné elkerülni egy esetleges megelőző háború kitörését. Ezért üdvözlük Jugoszlávia közeledését Görögországhoz és Törökországhoz. A megbeszélések során konkrétan egyedül a trieszti kérdéssel kívánnak foglalkozni, megfelelő alkalommal azonban olyan további kérdéseket is fel akartak vetni, mint az emigráns kettős állampolgárok sorsa, a külföldi cégek, vagy a belső ellenzék helyzete; erre végül sor is került. Az emlékeztető készítői elismerték, hogy az utóbbi

<sup>596</sup> Tito és Churchill casertai találkozására 1944. augusztus 10-12-én került sor. A megbeszéléseken érintették a királykérdést és az Isztriai-félsziget háború utáni hovatartozását.

<sup>597</sup> PRO FO 371/102179 WY1052/10

időben a jugoszláv rendszer sokat liberalizálódott<sup>598</sup>, de nem mulasztották el, hogy ne figyelmeztessenek az érem másik oldalára: „a rendszer továbbra is diktatúra maradt. A jugoszlávok nem választhatnak kettő vagy több eltérő pártprogram közül. [...] Az egyház híveinek hasonló rendőri zaklatásokat kell elszenvedniük, amit korábban a polgárság maradványai és mindazok ellen alkalmaztak, akik kapcsolatot tartottak fenn a nyugattal.”<sup>599</sup>

Magáról a látogatásról több feljegyzés is készült. Mallet szeptember 26-i levelében részletesen összefoglalta a látogatás eseményeit<sup>600</sup>, de külön feljegyzések készültek az egyes ülésekről is. Mindezt Eden európai körútjáról készített külön összefoglalás egészítette ki.<sup>601</sup> Eden vezetésével a brit küldöttség szeptember 17-én délután szállt le a batajnica-i reptéren, ahol Kardelj, Ranković és több kormánytag köszöntötte őket. A hivatalos program részeként másnap (szeptember 18-án) fogadást rendeztek Eden tiszteletére, amelyen a hadsereg és a diplomáciai testületek vezetői is részt vettek. Tito pohárköszöntőjében kiemelte, hogy a brit külügyminiszter látogatását a kölcsönös baráti kapcsolatok megnyilvánulásának tekinti. Hosszan méltatta a világháborúban nyújtott brit segítséget, majd kiemelte, hogy szovjet agresszió veszélyekor Nagy-Britannia újból segítséget nyújt: „Nem szükséges felsorolnom a Nagy-Britannia és Jugoszlávia közti együttműködés mindazon példáit, amelyekre a távoli múltban került sor, mert ezek az egész világ előtt jól ismertek. Elég csak a legutóbbi világháborúra utalnom, amikor népeink a legnehezebb napokban is válllvetve harcoltak egymás mellett. [...] Pár évvel a háború után, amikor országunknak új kihívással kellett szembenéznie a Szovjetunió és más, ellenőrzése alá tartozó ország nyomásgyakorlása miatt, népünk ismét megtapasztalhatta, hogy Nagy-Britannia irántunk megnyilvánuló érdeklődése semmit sem halványult, és remélem, hogy a jövőben sem fog elhalványulni.”<sup>602</sup>

Eden a hivatalos program részeként szeptember 19-én az Avala-dombon megkoszorúzta az ismeretlen katona sírját, majd Ivan Ribar jugoszláv elnöknél tett látogatást. Másnap Dubrovnikba utazott, hogy a következő két napot a rendelkezésére bocsátott luxusvillában és Tito jachtján töltsen. Innen szeptember 22-én repülővel Ljubljánába utazott, majd Brdo várában nem hivatalos ebédre került sor, a nap hátralévő részét pedig Bledben töltötte.<sup>603</sup>

A látogatás fontos részét képezték az Eden és Kardelj, valamint Tito között folytatott megbeszélések, melyekre több alkalommal, Belgrádban és Bledben is sor került. A

<sup>598</sup> Ezzel kapcsolatban a titkosrendőrség átalakítását, a nyugati rádióadók szabad használatát, a szövetkezetek önkéntes alapra helyezését és a munkás öngazgatás bevezetését emelték ki.

<sup>599</sup> PRO FO 371/102180 WY1052/38

<sup>600</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/49

<sup>601</sup> PRO FO 371/125016 ZP27/1

<sup>602</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/50 A fogadás fényét egy társadalmi esemény külön is emelte: ez volt az első alkalom, hogy Jovanka Budišaljević Tito feleségeként jelent meg a nyilvánosság előtt.

<sup>603</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/49

megbeszéléseken a legfontosabb rendezendő kérdést Trieszt jelentette, de emellett érintették a fegyvervásárlás, Jugoszlávia megtámadásának kérdéskörét, valamint általánosságban foglalkoztak a világ aktuális problémáival. Ezenkívül a britek számára fontos, több apróbb kérdésre is kitértek.

Trieszt és a jugoszláv-olasz kapcsolatok már a legelső megbeszélésen napirendre kerültek. A brit külpolitika még az olasz választások előtt rendezni szeretne volna a kérdést, hiszen ez megnövelte volna a hatalmon lévő kereszténydemokrata kormány győzelmi esélyeit. Ezért megpróbálták a kérdést a jugoszláv fegyvervásárlások ügyével összekötni. Tito ugyanakkor kifejtette, hogy Görögországgal és Törökországgal alakulóban van az együttműködés, így egyre kevésbé szükséges számukra az olasz-jugoszláv kibékülés. Ezért a trieszti kérdést függőben hagyta volna, más területeken viszont hajlott az együttműködésre. Megértően nyilatkozott az olasz belpolitikai viszonyokról, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a jugoszláv közvélemény miatt nem hajlandó további engedményekre, hiszen már eddig is „számos javaslatokat tettek. Javaslatot tettek egy kondomíniumra. Jugoszlávia hajlandónak bizonyult arra, hogy feladja Capodistriát [ma: Koper], Piranót és Isolát, de ezért cserébe Zaulé városát és Skedenjét kérték.” Ezzel azonban a három olasz települést elzárták volna Trieszttől. A többszöri tárgyalás ellenére Trieszt kérdésében nem közeledtek az álláspontok, így azt a látogatás során nem sikerült rendezni.<sup>604</sup>

A trieszti kérdéssel összefüggésben került sor a védelmi kérdések és a jugoszláv repülőgéplincenkérés megvitatására. Jugoszlávia számára ez különösen azért volt fontos mert a Szovjetunió korszerű MIG-gépekkel látta el a szomszédos népi demokráciákat. Eden megértően nyilatkozott a jugoszláv kérésről, hozzátette ugyanakkor, hogy „legalább két évbe telne, amíg a jugoszlávok gyártotta gépek a levegőbe emelkednek. Ezért azt javasolta, a jugoszláv kormány inkább kész repülőket és berendezéseket vegyen.”<sup>605</sup> Ez érthetően jobban megfelelt volna Nagy-Britannia gazdasági érdekeinek. A Jugoszlávia elleni katonai támadással kapcsolatosan Tito kifejtette, hogy a koreai agresszió közvetlenül hat rájuk,<sup>606</sup> majd a csatlósokról szólva azon véleményének adott hangot, miszerint „bár az 1948-as jugoszláv lépés következményei azonnal nem érződnek, a csatlósokra mindenképp hatást gyakorolnak. A Szovjetunióra és a csatlósokra is igaz az a szolás, hogy Isten malmai lassan őrölnek, de biztosan.” Úgy vélte továbbá, hogy a szovjet lakosságot katonai támadásra csak nehezen lehetne mozgósítani, mivel „az oroszok ösztönszerűen harcolnak az agresszorok ellen. Országuk védelmében jól harcolnak, de csak nehezen lehet rávenni őket, hogy más országokat megtámadjanak.”<sup>607</sup>

A megbeszéléseken brit kérésre további négy kisebb témával foglalkoztak: a külföldi

<sup>604</sup> PRO FO 371/102181 WY1051/53 és FO 371/125016 ZP27/1

<sup>605</sup> PRO FO 371/125016 ZP27/1

<sup>606</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/43

<sup>607</sup> PRO FO 371/125016 ZP27/1

vállalatok tulajdonjogáról szóló törvénnyel, az emigránsok rokonainak kiutazásának engedélyezésével, a politikai foglyok elengedésével, valamint a szarajevói brit konzulátus újbóli megnyitásával. Kardelj azonban a legtöbb kérdésben hajthatatlan maradt. A politikai foglyok kérdésében Eden hiába utalt a brit közvélemény nyomására, ami megnehezíti a két ország közti kapcsolatot. Előrelépés egyedül a szarajevói konzulátus kérdésében történt, amelynek újbóli megnyitására Kardelj végül beleegyezett.<sup>608</sup>

A megbeszélések után a Toplice szállóban rövid sajtótájékoztatóra került sor, ahol bejelentették, hogy Churchill meghívására Tito Angliába fog látogatni, majd a ljubljana-i repülőtéren hivatalosan elbúcsúztatták a brit küldöttséget. Zágráb érintésével Eden Bécsbe repült, hogy Leopold Figl osztrák kancellárral (1945-1953) folytasson további megbeszéléseket.<sup>609</sup>

Tito a meghívás elfogadásával azonban több kockázatot is vállalt, ahogyan arra 1953. február 13-i, Edennek írt levelében a belgrádi nagykövet is utalt: „Első helyen az életére leselkedő veszély áll – mint láttuk, ez egyáltalán nem volt megalapozatlan félelem –, amivel a Karagyorgyevics és az Obrenovics dinasztia<sup>610</sup> utódainak mindenkor szembe kell nézniük, hiszen annyiuk élete ért erőszakos véget.” Ez azonban csak az egyik kockázati tényező, sokkal valószínűbb az, hogy „az utca embere ellenséges, de legalábbis hideg fogadtatásban” részesítené, amit nem csak az „otthoni tekintélye fog megsínyleni,” de meg fogja nehezíteni a nyugat felé közeledést is. Mallet emiatt fontosnak tartotta áttekinteni azokat a tényezőket, amelyek a nyilvánvaló presztízs mellett Titót a látogatás elfogadására ösztönözték. Belpolitikai tényezőként játszhat szerepet, hogy Tito ezzel meg tudná győzni a JKP balszárnyát arról, hogy a politikai kapcsolatok kiépítése és a katonai segély nyújtása Jugoszlávia függetlenségére nem jelent veszélyt. A nyugathoz közeledéssel így politikája sikerességét demonstrálhatná a közvélemény előtt. Érthető elfogultsággal Mallet úgy vélte, hogy Tito Angliát tekinti a „legstabilabb és politikailag legelőrehaladottabb nyugati államnak.”<sup>611</sup> További tényezőt jelenthet, hogy Tito megpróbálja meggyőzni a briteket arról, hogy a Szovjetunió elleni védelemben „Jugoszláviára Nagy-Britannia olyan értékes szövetségesként számíthat, amelyet gazdasági és katonai ereje miatt megéri megsegíteni.” Mallet véleménye szerint Jugoszlávia két, egymással összefüggő cél miatt fontos a nyugati hatalmak számára. Egyrészt az

<sup>608</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/53. A konzulátus megnyitását leszámítva a többi három kérdésben később sem történt előrelépés. Erre abból következtethetünk, hogy a Foreign Office 1953. január 19-i, belgrádi kimenő táviratában ismét utalást tett rájuk.

<sup>609</sup> PRO FO 371/102181 WY1052/49

<sup>610</sup> Az Obrenović-házból származó I. Sándor szerb királyt 1903-ban palotájában gyilkolták meg, a Karadjordje-házból származó I. Sándor jugoszláv királlyal 1929-ben Marseille-ben végzett merénylet.

<sup>611</sup> Mallet már egyik korábbi levelében is arról írt, hogy szerinte Tito azt gondolja, hogy egyedül Angliára támaszkodhat. Az érvelés szerint Egyesült Államok túl messze van, politikájuk pedig jugoszláv szemszögből meglehetősen kiszámíthatatlan. Franciaországot pedig Tito túl gyengének tartotta ahhoz, hogy hathatós segítséget nyújtson. A brit-jugoszláv együttműködést – így a nagykövet érvelése – az is megkönnyítheti, hogy két világháborúban szövetségesként harcoltak, és Nagy-Britanniára a jugoszlávok továbbra is európai nagyhatalomként tekintettek. PRO FO 371/102181 WY1052/46.

ország részét képezi Európa integráns védelmének, másrészt a ljubljanai-rés védelmével feltartóztathatja az Olaszország ellen támadó szovjet csapatokat. Ezért arra kellene rávenni őket, hogy támadás esetén ezt az észak-nyugati térséget védjék, ahelyett hogy Bosznia-Hercegovina hegyeibe vonulnának vissza. Elismerte azonban azt, hogy az anyagi segítségnyújtásnak brit részről bizony korlátai vannak. Ezért három lehetőséget vázolt fel a jugoszlávok megnyugtására. Az első lehetőséget, a görög-jugoszláv barátsági szerződés kötését politikai okokból elképzelhetetlennek tartotta. A másik lehetőség, Jugoszlávia felvétele az Észak-Atlanti Szerződésbe Tito ellenkezése miatt biztosan meghiúsulna, de a jugoszlávokat nem is tekintette felkészültnek arra, hogy elfogadják és teljesítsék a tagsággal járó kötelezettségeket. Harmadik megoldásként olyan hivatalos nyilatkozatot javasolt, amellyel eloszlathatnák a jugoszlávok még meglévő gyanakvását és amely garantálná, hogy „nem fogjuk megengedni azt, hogy Jugoszlávia egy a koreaihoz hasonló balkáni agresszió áldozata legyen.” Cserébe a jugoszlávoktól egy olyan nyilatkozat kérését javasolta, amiben azok kijelentik, hogy egy Jugoszláviát elkerülő európai szovjet háborúban nem maradnak semlegesek.<sup>612</sup>

A látogatás előkészítésekor brit részről két fontos probléma merült fel. Az egyik abból származott, hogy Tito ragaszkodott ahhoz, hogy a látogatásra minél hamarabb, lehetőleg 1953 márciusában sor kerüljön. Mivel az alkotmány módosításával Tito az év elejétől államfő lett, hivatalos látogatásra a protokoll szabályai szerint csak az új brit uralkodó, II. Erzsébet (1952-) megkoronázása után, meglehetősen későn kerülhetett volna sor. Eden ezért még 1952. október 24-én írt levelében azt javasolta, hogy Titót magánlátogatásra hívják meg, hiszen így is sor kerülhetne egy hivatalos audienciára, és találkozhatna a miniszterelnökkel és a külügyminiszterrel is. A látogatás dátumának március 23-28-át javasolta.<sup>613</sup> Javaslatát november 6-án Churchill, november 11-én az uralkodó is elfogadta.<sup>614</sup>

A másik problémát a brit egyházak, legfőképpen a katolikus klérus ellenkezése váltotta ki. A különböző egyházi szervezetek, magánszemélyek szinte napi rendszerességgel „bombázták” leveleikkel a parlamenti képviselőket és a külügyminisztériumot. A canterburyi érsek december 10-én elhangzott beszédében külön kitért a jugoszláviai helyzetre, és annak ellenére, hogy örömét fejezte ki a brit-jugoszláv kapcsolatok javulása miatt, hangsúlyozta az egyházi sérelmeket.<sup>615</sup> A katolikus felhőrdülés miatt Churchill már november 26-án azt jegyezte fel, hogy „márciusig tennünk kellene valamit, hogy [Tito] a Vatikán számára elfogadhatóbb legyen, vagy legalább engedjen ki néhány püspököt a börtönből.”<sup>616</sup> Ezt követően, a kérdés társadalmi súlyát igazolva,

<sup>612</sup> PRO FO 371/107832 WY1054/21

<sup>613</sup> PRO FO 371/102182 WY1053/3

<sup>614</sup> PRO FO 371/102182 WY1053/4G illetve FO 371/102182 WY1053/9

<sup>615</sup> PRO FO 371/102183 WY1053/52

<sup>616</sup> PRO FO 371/102182 WY1053/29

Eden is szükségét érezte annak, hogy a Konzervatív Párt külügyi bizottsága előtt megindokolja a látogatás mögött meghúzódó okokat. Beszédében, ahogyan az arra december 9-én elkészített külügyminisztériumi emlékeztető utal, ki kellett emelnie, hogy Jugoszlávia különállásával „megmentette Görögországot és elszigetelte Albániát,” azt a két területet, ami a Balkán-félszigeten igazán fontos volt Nagy-Britannia számára. Mindez „megnyitotta az utat a jugoszláv-görög kibékülés és a jugoszláv-török közeledés előtt.” Az osztrák-jugoszláv kapcsolatok javulása brit szempontból hasonlóan fontos volt, hiszen ez jelentősen mérsékelte az „Ausztriában állomásozó brit megszálló erők feladatait.” Mindezek, és a szovjet tábor gyengítése miatt Eden fontosnak tartotta Jugoszlávia további megerősítését. Természetesen biztosította hallgatóságát afelől, hogy az egyház és az ideológia szabadságát a brit külpolitika továbbra is fontosnak tekinti, ugyanakkor (valószínűleg egy Jugoszláviának tett gesztusként) kihangsúlyozta, hogy 1948 óta az elnyomás több szempontból is enyhült: „Továbbra is elítéljük az elnyomás és az intolerancia minden formáját. De úgy hisszük, hogy nagyobb eséllyel szabadulunk meg ezektől a rémségektől, ha inkább megsokszorozzuk a Jugoszláviával meglévő kapcsolatainkat, nem pedig kiközösítjük őket. Az Oroszországgal bekövetkezett szakítás és Jugoszlávia Nyugathoz kötése már eddig is a rendszer fokozatos liberalizálódását eredményezte, és jelentős mértékben növelte az egyéni szabadságjogokat.” A követendő politikát ezért abban látta, „a jugoszláv vezetőket arról kell meggyőzni, hogy Jugoszlávia legfontosabb érdeke az, hogy modus vivendi [aláhúzás az eredeti iratban, V. P.] találjon az egyház és az állam között.”<sup>617</sup> Más szavakkal ez azt is jelentette, hogy a brit kormánynak nem volt érdeke, hogy az egyház helyzete miatt hagyja mindazt kárba veszni, amit 1948-tól kezdve a brit-jugoszláv kapcsolatok terén felépített.

Az egyházi körök fellépése érthetően heves ellenkezést váltott ki a jugoszláv vezetésben. Tito december 16-án Smederevska Palankán mondott beszédében bírálta a Vatikán politikáját, külön kiemelve, hogy anglikán püspököket próbálnak látogatása ellen hangolni. A támadást személye ellen irányulónak tekintette, hiszen Kardelj és Djilas korábbi angliai látogatásán<sup>618</sup> ilyenre nem került sor. Ezt követően Tito haragosan kijelentette: „Ha tudtam volna, hogy Anglia lakosságának legalább fele ellenzi érkezésemet, akkor inkább nem megyek oda, akármennyire is szeretnék találkozni Churchill-lel, és bármennyire is célom, hogy kinyilatkoztassan azt a jó szándékot, amely

<sup>617</sup> PRO FO 371/102183 WY1053/56

<sup>618</sup> Djilas 1951 elején a Munkáspárt meghívására érkezett Nagy-Britanniába. A látogatáson a külügyminisztériumban megbeszéléseket folytatott a Jugoszlávia elleni katonai támadás valószínűségéről. Djilas ekkor hangot adott azon véleményének, miszerint a csatlósok támadását a jugoszláv haderő fölénye még akkor is kizárná, ha a szomszédos államok szovjet segítséggel technikai előnyre tennének szert. Djilast Churchill is fogadta. A megbeszélésen felelevenítették a két ország háborús kapcsolatait, de kitértek az 1944. októberi százalékos megosztásra is. Ezzel kapcsolatban megállapították, hogy az valójában az érdekszférák elhatárolására irányult. PRO FO 371/95488 RY1053/4G és RY1053/12.



országaink kapcsolatának további elmélyítésében vezérel.”<sup>619</sup> Mallet ezért most látta elérkezettnek az időt arra, hogy sort kerítsenek arra a megerősítő nyilatkozatra, amelyet Edennek korábban írt levelében javasolt.<sup>620</sup> Titó megnyugtatóra a Foreign Office december 20-án táviratban kérte fel a belgrádi nagykövetet, hogy szóban továbbítsa a brit kormány üzenetét, amelyben kifejtik, hogy a bírálatok ellenére természetesen örömmel vendégül látják a jugoszláv államfőt.<sup>621</sup>

Tito végül el is utazott Angliába. Valószínűleg személyes büszkesége is erre sarkallta: Moszkvába, ahova Sztálin 1948 februárjában berendelte, nem ment el, Londonba viszont, ahová úgy hívták meg, 1953. március 16-21 között igen.<sup>622</sup> A jugoszláv vezető a Galeb hajó fedélzetén március 16-án érkezett Greenwichbe, majd a Nora hajó fedélzetén a westminsteri mólóig hajózott, ahol Churchill, Eden és Fülöp, Edinburgh hercege fogadta. A látogatás során Tito megkoszorúzta a Cenotaph I. világháborús emlékművet, március 18-án Daxford katonai repülőterén légibemutatót vett részt (itt egy balesetben két pilóta életét vesztette), majd Cambridge-be látogatott. A számos fogadás közül kiemelkedett, hogy II. Erzsébet magánvacsorán fogadta a Buckingham palotában.<sup>623</sup> Tito látogatásának a kölcsönös udvariaskodások mellett eredendően egy rejtettebb szándéka is volt. A kedvezőtlen nemzetközi körülmények miatt ugyanis a látogatás előtt Titóban felmerült a gondolat, hogy szövetségekötést ajánl a brit miniszterelnöknek. Erről előzetesen a brit külügyminisztériumnál is tett tapogatózó lépéseket, de a határozott elutasítás következtében elállt szándékától és a kétoldalú megbeszéléseken nem bolygatta a kérdést.<sup>624</sup>

Angliai tartózkodása során Tito többször folytatott megbeszélést Churchillel és Edennel. Erre első alkalommal március 17-én került sor és főként védelmi kérdésekről tárgyaltak. Tito szerint a nyugati hatalmak végig alábecsülték Jugoszlávia erejét. Handy tárgyalásai során csak egy lokális háború lehetőségét mérlegelte, a megbeszélések Tito szerint ezért nem vezettek eredményre. A jugoszláv államfő elismerte, hogy országa jelentős nyugati segítséget kapott, a szükségletekhez viszonyítva azonban kevésnek tartotta ezt. Ezt követően a mediterrán világ kérdéseivel folytatták a megbeszélést. Az albán kérdésről Tito úgy nyilatkozott, hogy „tüske a hátukban”, majd részletezték a trieszti és az olasz kérdést, előrelépésre azonban ekkor sem került sor. Churchill a megbeszélések további részében három kérdéskört vetett fel. Az elsőt a még mindig megoldatlan kettős állampolgárságú emigránsok és hozzátartozóik kérdése, a másikat a vallás kérdése jelentette. Churchill szerint egy gesztus ezen a téren nemcsak a brit közvéleményre hatna, hanem az olasz

<sup>619</sup> PRO FO 371/102184 WY1053/74

<sup>620</sup> PRO FO 371/102184 WY1053/75 és FO 371/102184 WY1053/80.

<sup>621</sup> PRO FO 371/102184 WY1053/95

<sup>622</sup> A látogatás körülményeiről és programjáról részletesen ír Katarina Spehnjak: Josip Broz Tito's Visit to Great Britain in 1953. *Review of Croatian History* 2005/1. 273-293.

<sup>623</sup> Uo. 288-289.

<sup>624</sup> A kérdés bővebb kifejtésére lásd: Vladimir Petrovic: Pokušaj sklapanja anglo-jugoslovenskog ugovora i staljinova smrt. *Istorija 20. veka* 2004/1. 65-78.

kérdést is előrevinné. Elismerte ugyanakkor, hogy a Vatikán hibát követett el akkor, amikor kardinálissá nevezte ki Stepinac érseket.<sup>625</sup>

A megbeszéléseket március 19-én a védelmi kérdésekkel folytatták, ami jelzi, hogy mindkét fél számára mennyire fontos volt a kérdés. Miután elemezték egy esetleges szovjet támadás lehetséges irányait, Tito hangot adott véleményének, hogy „minél előbb döntő csapást kell mérni a szovjetekre, mert egy korai csapás alapvetően befolyásolná a szovjetek hangulatát.” Kifejtette továbbá, hogy „a jövő háborúi nagyon mobilak lesznek”, majd felvázolta, hogy a Szovjetunió melyik két irányból indítana véleménye szerint támadást Jugoszlávia ellen. Úgy vélte, hogy erre „egyrészt Magyarország felől Trieszt irányába [kerülne sor], azért, hogy Jugoszláviát és a nyugati hatalmakat elszigeteljék egymástól, másrészt Macedónián és Albánián át az Adriai-tenger felé, hogy ezzel szigeteljék el egymástól Jugoszláviát és Görögországot.”<sup>626</sup>

---

<sup>625</sup> PRO FO 371/107835 WY1054/84

<sup>626</sup> PRO FO 371/107835 WY1054/102G

## A jugoszláv külpolitika Sztálin halála után (1953-1955)

Tito angliai látogatásával a jugoszláv vezető bizonyos szempontból felért a csúcsra. A jugoszláv államférfi ezt a látogatást személyes sikerének és presztízse nyilvánvaló jeleként könyvelte el, ami mintegy igazolta a szovjet-jugoszláv konfliktus kitörése óta követett politikájának helyességét. A történelemben azonban ritkán adódik olyan alkalom, amikor egy eseménnyel éles törésvonalat lehet húzni. Erről ebben az esetben sem beszélhetünk.

Kevesebb mint egy hónappal Tito angliai látogatása után az úgynevezett Washington-terv hibáinak kiküszöbölésére és az 1952-es aszály következményeinek enyhítésére újabb háromhatalmi gazdasági konferenciára került sor, ezúttal Belgrádban és a jugoszláv delegáció részvételével. A konferencián az Egyesült Államok, Nagy-Britannia és Franciaország újabb segélyben állapodott meg, amelyből az amerikaiak 75 millió dolláros hozzájárulás fizetését, Nagy-Britannia pedig 3 millió font (megközelítőleg 9 millió dollár) fizetését vállalta.<sup>627</sup> Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy ez az összeg már jóval kevesebb volt az 1951-ben megrendezett első háromhatalmi konferencián felajánlott összeghez képest, és Nagy-Britannia 1953-1954-et tekintette a segélyezés utolsó évének. Ez azonban nem jelentette azt, hogy a nyugati hatalmak a továbbiakban nem kívánták elmélyíteni a Jugoszláviával folytatott gazdasági kapcsolataikat, mindössze azt, hogy a segélyezés helyett inkább valódi kereskedelmi alapokra kívánták azt helyezni.

Tito angliai látogatása után tovább folytatódott Jugoszlávia és a három nyugati hatalom katonai együttműködése is. 1953. augusztus 24-28-án a Handy-misszió tevékenységének folytatásaként újabb háromhatalmi-jugoszláv katonai megbeszélésekre került sor, ahol a felek tovább egyeztették a csatlós haderők nagyságáról szóló becsléseiket és koordinálták a jugoszláv és saját védelmi terveiket. A tárgyalásokról készült jegyzőkönyv statisztikai adataiból kiderül, hogy Jugoszlávia összesen 54-75 hadosztályra (a tartalékosokkal együtt 75-80 hadosztályra), míg a nyugati hatalmak 33-41 hadosztályra becsülték a Jugoszlávia ellen irányuló szovjet és csatlós haderő lehetséges nagyságát. A látszólag jelentős számbeli eltérést azonban már a brit jegyzőkönyv egyik feljegyzése is azzal magyarázza, hogy a jugoszláv becslésekben az összes haderő szerepel, míg a nyugati becslésekben csak azok, amelyek a támadás megindulásakor azonnal részt vettek volna. A tárgyaló felek ugyanakkor leszögezték, hogy a becslésekben szereplő valódi eltérés ennél jóval kisebb volt.

Ha a támadás bekövetkezett volna, Jugoszlávia a Dunától a görög határ vonaláig 20

<sup>627</sup> PRO FO 371/107849 WY1103/17 és FO 371/107850 WY1103/45

hadosztállal, az ország központi részén 16 hadosztállal, északnyugaton pedig 15 hadosztállal szállt volna szembe az ellenséggel. A megbeszélések idejére már három védelmi vonalat állítottak fel. Az első a Duna-Dráva-Mura folyók vonalánál húzódott, majd a jugoszláv-bolgár határ mentén egészen a görög határig terjedt, a második a Vardar-Morava-Száva-Mura folyók mentén, a harmadik pedig Bitojból indulva Banja Luka érintésével a hegyekben húzódott egészen Zidani Mostig. A jugoszláv vezetés a korábbi megbeszélésekhez képest immár hangsúlyosabban volt hajlandó az északnyugati határszakasz és a ljubljanai térség védelmére. E célból a Nagykanizsa-Zágráb vonalon 5, Maribornál 2, a második védelmi vonalon pedig 7 hadosztályt állomásoztattak.<sup>628</sup> A gyakorlatban mindez Olaszország védelmét szolgálta, ami nyilvánvalóan illeszkedett a nyugati hatalmak átfogó stratégiai terveihez.

Arra azonban, hogy a gyakorlatban nem létezik az úgy nevezett „ljubljanai rés,” a nyugati katonai vezetők közül elsőként John Harding brit birodalmi vezérkari főnök jött rá, amikor 1953. szeptember 18-25. között egy jugoszláv hadgyakorlaton vett részt. A ljubljanai rés már Churchill második világháborús emlékiratában is szerepelt. A brit államférfi ezen keresztül kívánt az Isztriai-félsziget irányából a Balkán és Ausztria felé előrenyomulni,<sup>629</sup> majd a hidegháború kialakulását követően a brit és amerikai stratégiai elemzők a résen át képzeltek el a Trieszt és Olaszország ellen induló szovjet támadást. A brit vezérkari főnök azonban a helyszínen megtapasztalta, hogy a rés a gyakorlatban nem létezik. A szlovén főváros viszonylag sík terepen, dombok és nem hegyek között fekszik, az utak pedig minden irányból átszelik. Ha a nyugati stratégiák komolyabban megfigyelték volna a térség földrajzi adottságait, akkor annak is nyilvánvalóvá kellett volna válnia számukra, hogy a rés Postojna és Planica felé, északnyugati irányba, tehát Ausztria és nem Olaszország felé nyitott.

A brit vezérkari főnök, aki elsőként szemlélhetett meg egy jugoszláv hadgyakorlatot, amely nem melleleg egy Kaposvár felől induló és Zágrábon, majd Ljubljánán át Trieszt ellen irányuló csatlós támadást modellezett, elismerően nyilatkozott a jugoszláv hadseregről. A katonák között erősnek látta a testvériség érzését, a tisztek pedig büszkék voltak képességeikre. A brit katona úgy vélte, hogy „megfelelő kiképzéssel és modern felszerelés adásával [...] semmi sem akadályozhatja meg, hogy a jugoszláv hadsereg erős modern fegyveres erő legyen,” olyan, amely a „háború kitörésekor kész a harcmezőn harcolni.”<sup>630</sup>

Az 1950-es évek közepétől érezhetően csökkent azonban a katonai tervezés összehangolása, amibe nem a jugoszláv-nyugati kapcsolatok megromlása, hanem a nemzetközi politikában bekövetkezett változások járultak hozzá. Pár nappal Tito angliai látogatása előtt ugyanis meghalt

<sup>628</sup> PRO DEFE 11/290 és PRO WO 106/6082

<sup>629</sup> Churchill: i. m. 307-309. és 351

<sup>630</sup> PRO WO 216/847 157-160. Report by C. I. G. S. on Visit to Yugoslav Army Manoeuvres 18-25 September 1953.

Sztálin. Igaz ugyan, hogy a halálát követő hatalmi harcok egészen 1955-1956-ig elhúzódtak és Nyikita Szergejevics Hruscsov, a „sötét ló” győzelme csak ekkorra vált nyilvánvalóvá, Lavrentyij Pavlovics Berija miniszterelnök-helyettesként már Sztálin temetésén békefelhívást intézett a nyugati hatalmakhoz. Eisenhower és Churchill értékelték a szovjet gesztust, habár a közeledésnek több feltételt szabtak, például a koreai háború befejezését, Kelet-Európa liberalizálását, a semleges Ausztria létrehozását és a német hadifoglyok kérdésének rendezését. Ezt követően még 1953-ban sikerült megkötni a koreai háborút lezáró fegyverszünetet (igaz nemzetközi jogi értelemben békét mind a mai napig nem kötöttek), négyhatalmi csúcstalálkozóra került sor 1954-ben Genfben és 1955-ben megkötötték az osztrák államszerződést, amelynek értelmében befejeződött Ausztria négyhatalmi megszállása és létrejött a semleges és független Osztrák Köztársaság. Hruscsov 1956. február 25-én a XX. kongresszuson zárt ajtók mögött elhangzott beszédében leszámolt a sztálini politika 1934 utáni hibás lépéseivel. Berija pedig még 1953-ban (Sztálin 1952 március 10-i táviratához hasonlóan) felvetette az egységes és semleges Németország létrehozásának lehetőségét, amely az Német Demokratikus Köztársaság feláldozását jelentette volna.<sup>631</sup>

Berija volt az is, aki a szovjet vezetők közül elsőként vetette fel a Jugoszláviával való közeledést. Szovjet levéltári forrásokból tudjuk, hogy titkos csatornán felvette a kapcsolatokat Alekszandar Ranković jugoszláv belügyminiszterrel és találkozárra tett javaslatot. Az erre vonatkozó tervezetet később meg is találták Berija széfjében.<sup>632</sup> Bukása miatt azonban az igazi közeledés végül azonban nem az ő, hanem Hruscsov nevéhez kötődik.

Tito és a jugoszláv vezetés érthetően örömmel és megkönnyebbüléssel fogadta Sztálin

<sup>631</sup> A Sztálin halálát követő szovjet hatalmi harcokra, Hruscsov győzelmére, és az SZKP XX. pártkongresszusára lásd: Fejtő: i. m. II. kötet 7-56, Kenéz: i. m. 257-271. A szerzők azt is hangsúlyozzák, hogy Hruscsov 1956-os zárt ajtók mögött elhangzott beszédének a szovjet vezetésben zajló hatalmi harc volt az oka, és abban Hruscsov csak az 1934-es Kirov-gyilkosságot követő időszakot bírálta. Így a kollektivizálás hibáiért Sztálint nem tartotta felelősnek. Kenéz kiemeli, hogy Hruscsov még így is komoly kockázatot vállalt, mert beszéde a rendszer legitimációs alapjait kérdőjelezte meg. Kenéz: i. m. 268-271. A beszédnek a kelet-európai sztálinista vezetők körében gyakorolt hatását jól érzékelteti, hogy Bierut lengyel pártfőtitkár sokkot kapott és a kongresszusról hazatérve meghalt. Berend: i. m. 141. Sztálin 1952-es német tervezetéről lásd: Mezei Géza: *Németország és a hidegháború. A szövetséges hatalmak és a német kérdés 1945-1961*. Budapest, Új Mandátum, 1999. 175-185. A lépés indítékai és Sztálin valódi célja a mai napig megosztja a témával foglalkozó történészeket. Vojtech Mastny Sztálin lépését nem tekinti őszintének, hanem fő céljának Konrad Adenauer nyugat-német kormányának megbuktatásában látja. Mastny 1996.: i. m. 134-137. Komolytalannak és legfőképpen a német tömegeknek szólónak tekinti a jegyzéket Gerhard Wettig német történész is.: Gerhard Wettig: *Stalin and German Reunification: Archival Evidence on Soviet Foreign Policy in Spring 1952*. *Historical Journal* 1994/2. 418. Ezzel szemben Adam B. Ulam elképzelhetőnek tartja, hogy Sztálin célja őszinte volt. Ezt Berija 1953-as tervezetével és azzal indokolja, hogy bukása összefüggött az 1953-as berlini felkeléssel. Adam B. Ulam: *A Few Unresolved Mysteries about Stalin and the Cold War in Europe. A Modest Agenda for Research*. *Journal of Cold War Studies* 1999/1. 110-116. A lépés a kortársakat is megosztotta. Miközben Anthony Eden brit külügyminiszter kategorikusan elvetette, Churchill a jegyzékváltás folytatása mellett kardoskodott. Erre vonatkozóan lásd: Curtis Keeble: *Britain and the Soviet Union, 1917-1989*. New York, St. Martin's Press, 1990. 239. és John W. Young: *Winston Churchill's Last Campaign. Britain and the Cold War 1951-1955*. Oxford, Clarendon Press, 1996. 92-97. Darko Bekić analitikus módszerekre alapozva feltételezi, hogy Sztálin már 1951 végétől közeledni kezdett Jugoszláviához. Szerinte ez a folyamat egészen Sztálin haláláig tartott. Bekić: i. m. 345-361.

<sup>632</sup> Zubok-Pleshakov: i. m. 158-159.

halálhírét, így értékelték azt a gesztust, hogy Moszkva alig három hónappal Sztálin temetése után javasolta, hogy nagyköveti szinten állítsák helyre a diplomáciai kapcsolatokat. Tito ugyanakkor sietve leszögezte: „Elfogadjuk a javaslatot, hogy ők követeket küldjenek hozzánk, mi pedig Moszkvába, de a nagykövetek kicserélése nem jelenti még a viszony rendeződését, nem jelenti a viszony javulását. [...] A viszony rendezésén mi valami mást értünk. Nehéz lesz jóvátenni mindazt, amit ellenünk tettek.”<sup>633</sup> A nagykövetek cseréjére mégis sor került: 1953. június 17-én Moszkvában jelentették be, hogy V. A. Volkovot a Szovjetunió belgrádi nagykövetének nevezték ki. Hamarosan Moszkvába utazott D. Vidić, Jugoszlávia új nagykövete is.

Tito azonban érthető bizalmatlansága miatt tovább kérte magát és érdemi előrelépésre csak 1954-ben került sor. Ebbe minden bizonnyal a szovjet vezetés belső hatalmi harca is belejátszott, hiszen a keményvonalas Molotov, akit újból külügyminiszterré neveztek ki, mindenfajta közeledést ellenzett.<sup>634</sup> Hruscsov azonban 1954. június 22. és szeptember 27. között négy levelet írt a jugoszláv pártfőtitkárnak, amire Tito mindössze egyszer válaszolt. Tito számára ugyanis meglehetősen rossz volt a szovjet lépés időzítése, hiszen ez egybeesett a Balkán-paktum megkötésével és a jugoszlávoknak a trieszti kérdés rendezése miatt szükségük volt a nyugati nagyhatalmak támogatására. Ezért csak apró pozitív lépéseket javasolt. Hruscsov lépésének hátterében valójában éppen az húzódnak meg, hogy a pártkapcsolatok felvételével, ami Hruscsov tervei szerint egyet jelentett azzal, hogy Tito elismeri a szovjet ideológiai vezetés elsőbbségét, a jugoszlávokat eltávolítsa a nyugattól.<sup>635</sup>

A Hruscsov és Tito közti személyes találkozó szervezésébe ezért csak 1955 februárjában egyeztek bele, miután januárban sikerrel zárultak az 1954. december 20-án megkezdődött szovjet-jugoszláv kereskedelmi tárgyalások. Molotov azonban a Legfelsőbb Tanács ülésén 1955. február 7-én elmondott beszédében Jugoszláviát tette felelőssé a két ország kapcsolatának lassú javulásáért, amit Tito a jugoszláv szövetségi parlament ülésén határozottan visszautasított. A nevezetes belgrádi találkozóra, Hruscsov „Canossa-járására” végül 1955. május 26. és június 2. között került sor. Miután Hruscsov és Anasztasz Ivanovics Mikojan, a Minisztertanács első helyettesének gépe május 27-én leszállt a belgrádi repülőtérre, az SZKP első titkára egy nyilatkozatot olvasott fel, amelyben a szakításért minden felelősséget az 1953-ban koncepció per keretében kivégzett Berijára és helyettesére, Viktor Szemjonovics Abakumovra hárított, majd a nyilatkozat további részében a valóságosnál kisebbnek próbálta feltüntetni a meglévő ideológiai különbségeket. Hruscsov „Canossa-járása” azonban a jugoszlávok sikerét hozta. A június 3-án kiadott közös közlemény

<sup>633</sup> Tito beszéde a pozini nagygyűlésen, 1953. június 14. A beszéd részletét idézi: Kiss József-Ripp Zoltán-Vida István: *Top Secret: Magyar-jugoszláv kapcsolatok 1956*. Budapest, MTA Jelenkor-kutató Bizottság, 1995. I. kötet, 5.

<sup>634</sup> Uo. 5.

<sup>635</sup> Svetozar Rajak: *New Evidence from the Former Yugoslav Archives. The Tito-Khrushchev Correspondence, 1954*. Cold War International History Project Bulletin No. 12-13. Fall/Winter 2001. 315-324.

ugyanis leszögezte, hogy felek „hűek maradnak a kölcsönös tisztelet és a belügyekbe való be nem avatkozás elvéhez: sem gazdasági, sem politikai, sem ideológiai okokból nem avatkoznak be egymás belügyeibe, mert a belső politikai szervezet, a különböző társadalmi rendszerek és a szocialista fejlődés különböző formáinak kérdései kizárólag magukra az egyes országokra tartoznak.”<sup>636</sup> Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a szovjet vezetés elismerte, hogy a szocializmushoz több út vezet, szemben a Szovjetunió ideológiai megkérdőjelezhetetlen vezető szerepével.<sup>637</sup>

Hruscsov belgrádi látogatását követően a két ország gazdasági, kulturális és tudományos kapcsolatai látványos javulásnak indultak, majd az SZKP XX. kongresszusát követően a pártközi kapcsolatok is gyorsan javultak. Ezt az is elősegítette, hogy 1956 áprilisában formálisan is feloszlatták a Tájékoztató Irodát. A javuló kapcsolatok jeleként lehetett azt is értelmezni, hogy Tito 1956. június 2-án három hetes látogatásra érkezett a Szovjetunióba.<sup>638</sup>

A desztalinizáció és a szovjet-jugoszláv közeledés elengedhetetlenné tette, hogy a kelet-európai csatlós országok is módosítsanak 1948 óta folytatott jugoszláv politikájukon, habár ez a legtöbb esetben egyáltalán nem ment könnyen. A sztálinista vezetőknek ugyanis komoly dilemmával kellett megbirkózniuk: abban az esetben ha a Szovjetuniót követve rehabilitálnák a jugoszlávokat, saját hatalmuk alapjait ásták volna alá, míg a szovjet vonal követésének megtagadásával a sztálinista hagyományokkal szembeszállva eltávolodtak volna a Kremltől, vállalva ezzel annak kockázatát, hogy a párton belül ellenzékre tehetnek szert.<sup>639</sup> Az albán Enver Hodzsa ugyan kényszeredetten, de magáévá tette az új szovjet irányvonalat és 1953 júliusában lemondott honvédelmi és külügyminiszteri tisztségéről, majd 1954-ben a miniszterelnökségi tisztséget is átadta leghűségesebb munkatársának, Mehmet Shehunak. Igaz, a legfontosabb pozíciót, a pártfőtitkári posztot magának tartotta meg. Minimálisan javított ugyan az albán-jugoszláv kapcsolatokon is, hiszen 1953. december 22-én helyreállították a diplomáciai kapcsolatokat, a két ország viszonya azonban továbbra is igen feszült maradt. A határkérdést pedig csak 1955-ben sikerült rendezni és ekkor került sor a kereskedelmi egyezmény megkötésére is.<sup>640</sup> Kocsi Dzodze rehabilitálására azonban nem került sor.<sup>641</sup> Mi több, Hodzsa minden bizonnyal megrökönyödve hallgatta Hruscsov beszámolóját az SZKP XX. kongresszusán. Az albán pártfőtitkár „egyenesen úgy érezhette magát, mint egy XVI. századi püspök, aki Rómába rendeltetvén, a pápa (Hruscsov)

<sup>636</sup> Fejtő: i. m. II. kötet, 35-39., forrást hozza: uo. 39.

<sup>637</sup> A szocializmushoz vezető eltérő utak alatt azonban mást értett Hruscsov és mást Tito. Miközben a jugoszláv pártfőtitkár minden ország esetére alkalmazni kívánta az elvet, Hruscsov csak azokra, akik addigra már kivívták ezt, vagyis csak Kínára és Jugoszláviára. uo. II. kötet, 40.

<sup>638</sup> Kiss-Ripp-Vida: i. m. 9-10.

<sup>639</sup> Fejtő: i. m. II. kötet, 41-42.

<sup>640</sup> Réti: i. m. 126-129.

<sup>641</sup> Crampton 2002.: i. m. 158.

valamennyi szavában kényszeredetten ismeri fel az eretnek Luther (Tito) legbotrányosabb gondolatainak visszhangját.”<sup>642</sup>

Bulgáriában a szovjet „új kurzus” jelentősen meggyengítette ugyan az 1948-as hatalmi harcokból győztesen kikerült Vulko Cservenkov hatalmának alapjait, a Hruscsovot mindenben támogató Todor Zsivkovnak azonban csak 1961-1962-re sikerült teljesen megszilárdítani hatalmát. 1953 után természetesen valamelyest javultak a Jugoszláviához fűződő bolgár kapcsolatok. Bejelentették Trajco Kosztov rehabilitálását, helyreállították a diplomáciai kapcsolatokat, majd 1956 áprilisában Cservenkovot is menesztették a központi bizottság éléről. Ez egyébként egybeesett Pijade bulgáriai látogatásával, így a jugoszlávok felé tett gesztusként is értékelhetjük.<sup>643</sup> Bizonyos javulás mutatható ki a román-jugoszláv kapcsolatok alakulásában is, hiszen a két ország képviselői már 1953 áprilisában egyezményben szabályozták a dunai hajózás addig vitatott kérdéseit, júliusban pedig Románia, a Szovjetunióval teljesen összhangban, javaslatot tett a diplomáciai kapcsolatok teljes helyreállítására.<sup>644</sup> 1953 októberében a határincidenseket vizsgáló és már július végétől ülésező bizottságban is sikerült megegyezést elérni.<sup>645</sup> A román-jugoszláv kapcsolatokban igazi javulásra azonban majd csak azután került sor, hogy az 1956-os magyar forradalom hatására a román pártvezetés egyre jobban eltávolodott a Szovjetuniótól és önálló, meglehetősen nacionalista színezetű politikát kezdett folytatni.

Nem egykönnyen tértek vissza a rendes kerékvágásba a magyar-jugoszláv kapcsolatok sem, főleg mivel Tito különösen neheztelt Rákosira, amiért az utóbbi élen járt a Jugoszlávia elleni kampányban. 1953 augusztusában ugyan sikerült némi eredményt elérni az államközi kapcsolatok javulása terén. Magyar kezdeményezésre felújították a diplomáciai kapcsolatokat és szeptember 9-én Kurimszky Sándort nevezték ki új belgrádi követként. Erre válaszul november 24-én Dalibor Soldatić is átadta megbízólevelét Dobi Istvánnak, az Elnöki Tanács elnökének.<sup>646</sup> 1953. augusztus 28-án Zomborban egyezményt írtak alá a határincidensek rendezéséről,<sup>647</sup> és 1954. január 20-án Szabadkán írásbeli egyezséget kötöttek a határjelek felújításáról, ám határincidensekre még 1954-ben is sor került. Azonban ekkor már a magyar hatóságok is elismerték, hogy az incidensek miatt nem lehet minden esetben a jugoszlávokra hárítani a felelősséget.<sup>648</sup>

<sup>642</sup> Idézi: Réti: i. m. 130.

<sup>643</sup> Fejtő: i. m. II. kötet 26. és 71., Crampton 2002.: i. m. 170., Crampton 2005.: i. m. 195-197.

<sup>644</sup> Larson: i. m. 260-261.

<sup>645</sup> PRO FO 371/106461 NR10392/3 és NR10392/5

<sup>646</sup> Kiss-Ripp-Vida: i. m. 12.

<sup>647</sup> Egyezmény a Magyar Népköztársaság kormánya és a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság kormánya között. MOL XIX-J-1-k-Jugoszlávia-25/e-sz.n. (43d.)

<sup>648</sup> 1953. június 9-én Piros László, az ÁVH helyettes vezetője a következőket írta Körösi György alezredesnek, miután a belgrádi rádió újabb határincidensről számolt be: „Fenti közleményt azzal küldöm meg, hogy alaposan meg kell vizsgálni valóban történt-e átlövés a mi részünkről. A parancsnokok rendszerint azt szokták jelenteni, hogy ilyesmi nálunk nem fordul elő, ugyanakkor az utóbbi pártterkekezleten néhány határőr elvtárs arról számolt be, hogy néha a mieink is átlőnek.” ÁBTL I.4.4 doboz 43. dosszié



Igazi előrelépésre először a gazdasági kapcsolatok terén került sor: 1954 áprilisában-májusában sor került a kereskedelmi kapcsolatok újrafelvételére, 1955. január 14-én Belgrádban 1955-re szóló magyar-jugoszláv árucseré- és fizetési megállapodást írtak alá, majd újabb megállapodásban szabályozták a rijekai kikötő használatát és a Jugoszlávián keresztül történő magyar szállításokat. A jóvátétel fejében 85 millió dollár értékben történő magyar áruszállításokról azonban csak 1956. május 29-én sikerült megállapodást kötni. Az államközi kapcsolatok javulása pedig igazából 1954 őszétől gyorsult fel, ami összefüggött a Nagy Imre névvel fémjelzett irányvonallal. 1954. október 14-én a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottsága határozatában oszlatta fel a szovjetbarát jugoszláv emigráns szervezet magyarországi csoportját és betiltotta annak lapját, valamint előírták, hogy a Tito-ellenes könyveket, brosúrákat ki kell vonni a forgalomból. 1954. november 29-én, Jugoszlávia nemzeti ünnepén pedig a teljes magyar felső vezetés megjelent a jugoszláv nagykövetségen megrendezett ünnepségen. Nagy Imre mellett Rákosi Mátyás is az ünneplők között volt.<sup>649</sup>

A javuló gazdasági kapcsolatokkal szemben az államközi és a pártközi kapcsolatok stagnálása már 1955 elején nyilvánvaló vált. Rákosi, miután önkritikát gyakorolt, továbbra is pártelnök maradt, ami semmiképpen nem kedvezett a pártközi kapcsolatok rendezésének, ahogy az sem, hogy a Sztálin halálát követő szovjet utódlási harcok újabb állomásaként 1955 márciusában Malenkov elvesztette hatalmát. Mivel ő volt Nagy Imre legfőbb támogatója, ez az esemény kihatott a magyar belpolitika alakulására, és hozzájárult Rákosi átmeneti megerősödéséhez, valamint Nagy Imre menesztéséhez. Jugoszlávia magyarországi nagykövetségének első titkárán, Milan Georgijevicén keresztül már 1954-ben felvette a kapcsolatot Vásárhelyi Miklóssal, Nagy Imre közeli szövetségesével. Ez az összeköttetés Nagy Imre leváltása után is fennmaradt, egészen 1956. november 4-ig, a második szovjet intervencióig, és ennek révén a jugoszlávok naprakész információval rendelkeztek a magyar belpolitikai helyzetről, a Szovjetunió politikájáról és a kelet-európai csatlósok egymás közötti kapcsolatáról. A jugoszláv vezetés ezenkívül összeköttetései révén tudott az úgynevezett „középvonalasok” - Kádár János, Vas Zoltán, Kovács István – megerősödéséről is, akik szintén szükségesnek tartották Rákosi menesztését.

Rákosi személye miatt azonban a két fél kölcsönösen tartózkodóan viselkedett a másikkal szemben, sőt a jugoszlávok Rákosi hatalmon maradásáig lehetetlennek tartották a további közeledést. Álláspontjukat jól érthetően megfogalmazták: követelték Rajk perének felülvizsgálatát, és teljes jugoszláv jóvátételt tartottak szükségesnek. Habár nyíltan nem támogatták Nagy Imrét, az illegális kapcsolatok fenntartása és a Rajk-per felülvizsgálatának sürgetése önmagában a reformerek támogatását és bizonyos erkölcsi kötelezettséget jelentett, aminek a jugoszlávok teljesen tudtában

---

<sup>649</sup> Kiss-Ripp-Vida: i. m. 12-13.

voltak.

A reformereket tovább erősítette Hruscsov és Tito belgrádi nyilatkozata, amely kellemetlen helyzetbe hozta Rákosit. Tito már 1955. július 27-i karlovaci beszédében rámutatott arra, hogy egyes magyar vezetők, ellentmondva akár a szovjet álláspontnak is, nem kívánják a kapcsolatok normalizálását. Beszédében egyértelműen Rákosira célzott, aki válaszul augusztus 8-án, csepeli beszédében Péter Gáborra, az ÁVH akkori vezetőjére hárította a felelősséget. Rajk rehabilitálásának kérdését szintén kikerülte, amit Gimes Miklós, a *Szabad Név* szerkesztője szóvá is tett. Válaszul Gimest azonnal kizárták a pártból.

Valódi előrelépés csak a XX. kongresszus hatására következett be, miután 1956. július 18-án menesztették Rákosit. Ekkora már az MDP Központi Bizottságának egyes tagjai (mint Ács Lajos és Apró Antal), jugoszláv kollégáiknak július 13-án javasolták a két állam közötti kapcsolatok teljes normalizálását. A szovjet vezetés a kialakult helyzet tisztázására Mikojannt küldte Jugoszláviába, aki július 19-én érkezett Brioni szigetére. A szovjet politikus Gerő Ernőt javasolta a jugoszlávoknak az MDP új főtitkáráként. Tito ezt természetesen ellenezte, hiszen Gerő Rákosi egyik legközelebbi híve volt. Emiatt pártfőtitkárrá történt kinevezése után Gerő azonnal levelet küldött Titónak, amelyben sajnálatát fejezte ki a múltban elkövetett hibák miatt, valamint egy közeli párttalálkozóra tett javaslatot. Ennek érdekében enyhébb politikába kezdett, a lapokban egyre többet írtak a jugoszláv szocialista berendezkedésről, „Az igazság Jugoszláviáról” címmel külön broszúrát is kiadtak. Megengedték a határövezetből 1949 után kitelepítettek visszatérését, a két ország közötti diplomáciai kapcsolatokat pedig nagykövetségi szintre emelték.

Tito azonban a fenti gesztusok ellenére sem fogadta el Gerő személyét, a két pártfőtitkár találkozását javasoló magyar levélre is csak szeptember 11-én válaszolt, lehetséges időpontjának pedig októbert vagy novembert jelölte meg. Az október 15-én kezdődő belgrádi látogatáson azonban gyakorlatilag mindkét résztvevő félből hiányzott a másik elképzeléseivel kapcsolatos nyitottság. A magyar delegáció tagjai között továbbá belső ellentétek is meghúzódtak: amíg Gerő a részletek iránt mutatott érdeklődést, addig Kádár az alapelveket szerette volna rögzíteni. A felek között meglévő ellentéteket október 22-én, a beljei zárótárgyaláson sikeresen leplezték. Annak ellenére, hogy a magyar delegáció az államközi problémákra, a jugoszláv fél pedig az egyenlőségre helyezte a hangsúlyt, barátsági és együttműködési szerződést írtak alá, Tito pedig elfogadta a magyarok meghívását, igaz konkrét dátum említése nélkül.<sup>650</sup> Másnap a magyar küldöttség hazaindult, de Budapestre érkezésükkor már javában zajlott a forradalom, amely nem csak a magyar-jugoszláv, hanem a szovjet-jugoszláv pártközi kapcsolatokban is újabb fordulatot

<sup>650</sup> Katarina Kovačević: Yugoslav-Hungarian Relations 1953-1956. In: *Ljubograd Dimić (ed.): Great Powers and Small Countries in Cold War 1945-1955 – issue of ex-Yugoslavia. Proceedings of the International Scientific Conference, Belgrade, November 3rd-4th, 2003*. Belgrade, 2005. 140-157.

eredményezett.

Tito a javuló szovjet-jugoszláv és jugoszláv-csatlós kapcsolatok oltárán azonban nem akarta feláldozni a nyugati hatalmakkal az előző években kialakított jó munkakapcsolatot, amit az 1950-es években folytatódó nyugati látogatások is bizonyítanak. 1953 augusztusában Clement Attlee volt munkáspárti brit miniszterelnök (1945-1951) utazott Jugoszláviába, szeptemberben pedig, mint azt a fejezet elején már említettük, Harding brit birodalmi vezérkari főnök vett részt első nyugati katonai vezetőként egy jugoszláv hadgyakorlaton. 1955 novemberében Tito meghívására Belgrádba érkezett John Foster Dulles amerikai külügyminiszter. Dulles látogatásával Tito mindenki számára világossá tette, hogy a jugoszláv vezetés nem volt hajlandó lemondani nemzeti szuverenitásáról.<sup>651</sup>

A keleti kapcsolatok normalizálása azonban kétségtelenül nagy előnyt biztosított Tito számára: megnövelte ugyanis a jugoszláv vezetés külpolitikai mozgásterét. Ezzel pedig lehetővé tette, hogy 1955 márciusában már kitérően válaszoljanak John Howard Cassady amerikai admirális javaslatára, amelyben az amerikaiak a jugoszláv flottával és hadsereggel közösen rendezett hadgyakorlatra tettek javaslatot. Való igaz, hogy Dulles amerikai külügyminiszter augusztus közepén pedig már nem látta értelmét annak, hogy további tárgyalásokat folytassanak Jugoszlávia katonai megsegítéséről, azonban továbbra is úgy gondolta, hogy Tito a két tábor közti semlegességi politikát fog folytatni.<sup>652</sup>

A hruscsovi olvadás abban is segítette a jugoszlávokat, hogy az 1953. február 28-án Ankarában aláírt jugoszláv-görög-török barátsági szerződés, majd annak logikus folytatásaként a brit és amerikai NATO kötelezettségvállalással kapcsolatos aggodalmak ellenére 1954. augusztus 9-én Bledben megkötött katonai paktumtól nagyobb távolságot tartsanak. Az új szovjet külpolitika hatására ugyanis csökkent a tengerszorosok kérdésében Törökországra nehezedő diplomáciai nyomásgyakorlás, amivel egy időben ismét felszakadtak a görög-török kapcsolatok éppen csak behegedt sebeit. 1955. szeptember 6-án bomba robbant a thesszaloniki török konzulátus épületénél, amelynek hatására görögellenes zavargások törtek ki Törökországban. Mindez egybeesett a ciprusi kérdés eszkalálódásával, ami a görög-török ellentétek és Jugoszlávia közömbössége miatt 1956-ra a paktum gyakorlati megszűnéséhez vezetett.<sup>653</sup>

A szovjet-jugoszláv kapcsolatok normalizálódása miatt megnövekedett jugoszláv mozgáster azt is elősegítette, hogy 1954-ben gyakorlatilag sikerült rendezni a trieszti kérdést, igaz, erről a végleges megállapodást, a cosimói szerződést majd csak 1975-ben írták alá. 1953 májusában, miután értesülést szerzett az amerikai-olasz titkos tárgyalásokról, Jugoszlávia felhagyott korábbi

<sup>651</sup> Heuser: i. m. 200-201.

<sup>652</sup> Nemanja Milošević: Yugoslavia, USA and NATO in the 1950s. *Western Balkan Security Observer – English Edition* 2007/5. 76-78.

<sup>653</sup> David R. Stone: The Balkan Pact and American Policy. *East European Quarterly* 1994/3. 401-404.

álláspontjával és Rómában közvetlen tárgyalásokba kezdett Olaszországgal a kérdés rendezéséről, amivel valójában inkább azt akarták megakadályozni, hogy a júniusi olasz parlamenti választások előtt a szövetséges hatalmak az olasz kormánynak kedvező javaslatot nyújtsanak be. Tito ugyanakkor feltételezte, hogy Nagy-Britannia és az Egyesült Államok abban érdekelt, hogy Jugoszlávia minél kisebb mértékben közeledjen a Szovjetunióhoz, amiből a jugoszlávok számára egyenesen következett, hogy a trieszti kérdésben nem óhajtják Jugoszláviát egy kedvezőtlen megállapodásba belekényszeríteni. Az Egyesült Államok azonban 1953. szeptember 14-én egy négylépéses terv keretében azt javasolta Nagy-Britanniának, hogy a két ország közös jegyzékben közölje mind Jugoszláviával, mind Olaszországgal, hogy az „A-zóna” közigazgatását további konzultáció nélkül Olaszországnak adják át. Ennek október 4-i bejelentése valóságosan sokkolta a jugoszlávokat, de Triesztben is véres atrocitásokra került sor. Az ezt követő hosszadalmas diplomáciai tárgyalások eredményeként 1954. október 5-én sikerült Londonban tető alá hozni az úgy nevezett „megértési nyilatkozatot,” amely minimális területi módosításokkal Olaszországnak és Jugoszláviának ítélte az „A” és „B-zónákat,” továbbá előírta a kisebbségek védelmét és szabadkikötővé nyilvánította a trieszti kikötőt.<sup>654</sup>

A megnövekedett mozgástér Tito számára kétség kívül a legnagyobb eredményt abban jelentette, hogy elmélyültek Jugoszlávia és az úgy nevezett el nem kötelezett országok közti kapcsolatok, amelynek kezdetei az 1950-es évek elejére nyúltak vissza. A koreai háború hatására ugyanis az Egyesült Nemzetekben a jugoszlávok Indiával és Egyiptommal több esetben közösen léptek fel, elítélve a nagyhatalmi politikát. A kezdetben még eléggé egyoldalú, jugoszláv közeledés keresésére 1954-ben már pozitív választ kaptak. India 1954 augusztusában delegációt küldött Jugoszláviába, amit októberben belgrádi nagykövetségük megnyitása követett. Tito pedig 1954. december 17. és 1955. január 17. között Indiában és Burmában tett látogatást. Ezt követően pedig végig a mozgalom egyik emblematikus figurája maradt.<sup>655</sup>

Az 1956-os magyar forradalom hatására azonban ismételten ellentétes előjelű irányt vettek a jugoszláv-szovjet kapcsolatok, habár az 1948-ashoz hasonló elhidegülésre már nem került sor. Ennek a folyamatnak az alakulása és mindaz, hogy ez miként hatott ki a jugoszláv-nyugati kapcsolatokra, azonban már egy más dolgozat lapjaira tartozik.

<sup>654</sup> Novak: i. m. 417-419, 427-430, 435-457. és Anthony Eden: *Full Circle. The Memoirs of Anthony Eden*. Boston-Cambridge, Houghton Mifflin-Riverside Press, 1960. 206-209. A trieszti kérdés végleges rendezésébe Eden szerint az is belesegített, hogy az amerikaiak készek voltak enyhíteni a Jugoszláviában most már periodikusan jelentkező gabonahiányon. Cserébe a határvonal végső meghúzásakor a jugoszlávok beleegyeztek abba, hogy kompenzáció nélkül pár száz méterrel Olaszország javára módosítsák a határt. Uo. 209.

<sup>655</sup> Jugoszlávia és az el nem kötelezett országok kapcsolatára lásd: Alvin Z. Rubinstein: *Yugoslavia and the Nonaligned World*. Princeton, Princeton University Press, 1970. 33. és Svetozar Rajak: In Search of a Life outside the Two Blocks: Yugoslavia's Road to Non-Alignment. In: Ljubograd Dimić (ed.): *Great Powers and Small Countries in Cold War 1945-1955 – issue of ex-Yugoslavia. Proceedings of the International Scientific Conference, Belgrade, November 3rd-4<sup>th</sup>, 2003*. Belgrade, 2005. 84-105.

## **Források és felhasznált szakirodalom**

### *Levéltári források*

#### ***Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára, Budapest***

*Szervezeti egységekhez nem kapcsolódó állambiztonsági iratok*

ÁBTL 2.1      A volt Zárt irattár levéltári anyaga, 1945-1990.

#### *Hálózati, operatív és vizsgálati dossziék*

ÁBTL 3.2.5    Központi operatív nyilvántartást végző szervezeti egységek által kezelt dossziék.  
Operatív dossziék, 1945-1990.

#### ***Magyar Országos Levéltár, Budapest***

XIX-J-1-k      Külügyminisztérium, általános iratok, Egyesült Államok, 1945-1989.  
Jugoszlávia, 1945-1989.

XIX-J-1-j      Külügyminisztérium, titkos ügykezelésű iratok, Nagy-Britannia, 1945-1991.

#### ***The National Archives – Public Records Office, London***

##### *Cabinet Office*

CAB 21          Cabinet Office and predecessors: Registered Files, 1916-1965.

CAB 130        Cabinet: Miscellaneous Committees: Minutes and Papers, 1945-

##### *Foreign Office*

FO 371          Political Departments: General Correspondence, 1906-1966.

##### *Ministry of Defence*

DEFE 7          Ministry of Defence prior to 1964: Registered Files (General Series), 1942-1976.

DEFE 60        Ministry of Defence: Joint Intelligence Bureau: Economic and General Division,  
1946-1972.

##### *Prime Ministers' Official Papers*

PREM 11        Prime Minister's Office: Correspondence and Papers, 1951-1964.

### *Treasury*

T 236 Overseas Finance Division: Registered Files (OF and 2OF Series), 1919-1979.

### *War Office*

WO 106 Directorate of Military Operations and Military Intelligence: Correspondence and Papers, 1837-1962.

WO 216 Office of the Chief of the Imperial General Staff: Papers, 1935-1964.

### *Forráskiadások és dokumentumközlések*

*A Jugoszláv Kommunista Szövetség a nemzetközi munkásmozgalomban 1948 és 1968 között.*

Újvidék, Forum, 1968.

*A Tartós Békéért, Népi Demokráciáért!* 1949. november 29.

*Balkanski pakt 1953/1954. Zbornik dokumenata.* Beograd, Vojnoistorijski Institut, 2005.

Balogh Sándor – Földesi Margit (vál.): *A jóvátétel és ami mögötte van...: válogatott dokumentumok 1945-1949.* Budapest, Napvilág, 1998.

Clissold, Stephen ed.: *Yugoslavia and the Soviet Union 1939-1973. A documentary survey.* London, Oxford University Press, 1975.

Ceh, Nick ed.: *U. S. Diplomatic Records On Relations With Yugoslavia During The Early Cold War, 1948-1957.* New York, Columbia University Press, 2002.

Central Intelligence Agency, FOIA Electronic Reading Room. Elérhetőség: <http://www.foia.cia.gov>, a hozzáférés ideje: 2006. június 25.

Dunay Pál – Nagy Boldizsár et. al.: *Nemzetközi jogi szerződések és dokumentumok.* Budapest, Tankönyvkiadó, 1991.

*Foreign Relations of the United States.* 1948-1954. Washington, United States Government Publication Office, 1974-1988.

Gibianskii, Leonid: The Soviet Bloc and the Initial Stage of the Cold War: Archival Documents on Stalin's Meetings with Communist Leaders of Yugoslavia and Bulgaria, 1946-1948. In: *Cold War International History Project Bulletin* 10. March 1998. 112-134.

*Hansard. House of Commons Official Report.* London, His Majesty's Stationary Office, 1951. Volume 484.

Kiss József – Ripp Zoltán – Vida István: *Top Secret: Magyar-jugoszláv kapcsolatok 1956.* I. kötet.

- Budapest, MTA Jelenkor-kutató Bizottság, 1995.
- Mezei Géza szerk.: *Európa kettészakítása és a kétpólusú nemzetközi rend születése (1945-1949)*. Budapest, Új Mandátum, 2001.
- Procacci, Giuliano et al. ed.: *The Cominform: minutes of the three conferences 1947/1948/1949*. Milano, Fondazione Giangiacomo Feltrinelli, 1994.
- Public Papers of the Presidents of the United States. Harry S. Truman. Containing the Public Messages, Speeches, and Statements of the President January 1 to December 31, 1949*. Washington, United States Government Printing Office, 1964.
- Romsics Ignác: *Magyar történeti szöveggyűjtemény 1914-1999*. I. kötet. Budapest, Osiris, 2000.
- Vukman Péter: *A szovjet-jugoszláv konfliktus története (1948-1949). Ideológiai vádak a korabeli forrásokban*. Szeged, 2005. (egyetemi szakdolgozat forrásközlő melléklete)
- Vukman Péter: *A szovjet-jugoszláv konfliktus története a források tükrében (1948 február – 1949 november)*. Documenta Historica 70. Szeged, JATEPress, 2005.
- Vukman Péter: Amerikai források a szovjet-jugoszláv konfliktus történetéhez (1948-1952). *Múltunk*, 2008/2. 193-228.
- Vukman Péter: *Sztálin és Tito moszkvai titkos találkozója 1948. február 10*. Documenta Historica 64. Szeged, JATEPress, 2004.
- White Book on Aggressive Activities by the Governments of the USSR, Poland, Czechoslovakia, Hungary, Rumania, Bulgaria and Albania towards Yugoslavia*. Beograd, Ministry of Foreign Affairs of the Federal People's Republic of Yugoslavia, 1951.
- Zinner Tibor: *Rajk László és társai a népbíróság előtt. 40 év távlatából [...]*. Budapest, Magyar Eszperantó Szövetség, 1989.

### *Visszaemlékezések és emlékiratok*

- Banac, Ivo ed.: *The Diary of Georgi Dimitrov*. New Haven – London, Yale University Press, 2003.
- Churchill, Winston S.: *A második világháború II. kötet*. Budapest, Európa, 1989.
- Dedijer, Vladimir: *The Battle Stalin Lost. Memoirs of Yugoslavia 1948-1953*. New York, Viking Press, 1971.
- Djilas, Milovan: *Die Jahre der Macht: in jugoslawischen Kräftspiel. Memoiren 1945-1966*. München, Deutsche Taschenbuch Verlag, 1992.
- Djilas, Milovan: *Rise and Fall*. London, Macmillan, 1985.

- Dilas, Milovan: *Találkozások Sztálinnal*. Budapest, Magvető, 1989.
- Eden, Anthony: *Full Circle. The Memoirs of Anthony Eden*. Boston – Cambridge, Houghton Mifflin – Riverside Press, 1960.
- Hodzsza, Enver: *Albánia a szocializmus útján*. Budapest, Szikra, 1953.
- Kardelj, Edvard: *Visszaemlékezések*. Újvidék, Forum, 1981.
- Király Béla: *Honvédségből néphadsereg*. Budapest, Co-Nexus, 1989.
- Macmillan, Harold: *Tides of Fortune 1945-1955*. New York – Evanston, Harper & Row, 1969.
- Rákosi Mátyás: *Visszaemlékezések 1940-1956*. II. kötet. Budapest, Napvilág, 1997.
- Ritter László: Tito diplomatája. Vladimir Velebittel Ritter László beszélget. *Beszélő* 2004/10.
- Elérhető: <http://beszelo.c3.hu/04/10/13velebit.htm>, a hozzáférés ideje: 2005. március 15.

## *Monográfiák*

- A. Sajti Enikő: *Impériumváltások, revízió, kisebbség. Magyarok a Délvidéken 1918-1947*. Budapest, Napvilág, 2004.
- A. Sajti Enikő: Tito. Polonyi Péter – A. Sajti Enikő: *Mao – Tito*. Budapest, Pannonica, 2000.
- Alexander, Stella: *Church and State in Yugoslavia since 1945*. Cambridge, Cambridge University Press, 1979.
- Andrew, Christopher: *A Mitochrin-archívum: a KGB otthon és külföldön*. [Budapest], Talentum, [2000]
- Arday Lajos: *Az Egyesült Királyság és Magyarország. Nagy-Britannia és a magyar-angol kapcsolatok a 20. században*. Budapest, Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, 2005.
- Auty, Phyllis: *Yugoslavia*. London, Thames & Hudson, 1965.
- Balogh Sándor: *Magyarország külpolitikája 1945-1950*. Budapest, Kossuth, 1988.
- Banac, Ivo: *With Stalin Against Tito. Cominformist Splits in Yugoslav Communism*. Ithaca – London, Cornell University Press, 1988.
- Barker, Elisabeth: *Britain in a divided Europe 1945-1970*. London, Weidenfeld and Nicholson, 1971.
- Barnett, Neil: *Tito*. London, Hans Publishing, 2006.
- Bartl, Peter: *Albanien. Vom Mittelalter bis zur Gegenwart*. München, Südosteuropa-Gesellschaft, 1995.
- Benson, Leslie: *Yugoslavia. A Concise History*. Baringstoke, Palgrave Macmillan, 2004.



- Beloff, Nora: *Tito's Flawed Legacy. Yugoslavia & the West: 1939-1984*. London, Victor Gallancz, 1985.
- Bekić, Darko: *Jugoslavija u hladnom ratu. Odnosi s velikim silama 1949-1955*. Zagreb, Globus, 1988.
- Berend T. Iván: *Térelőúton. Szocialista modernizációs kísérlet Közép- és Kelet-Európában 1944-1990*. Budapest, Vince Kiadó, 1999.
- Borhi László: *A vasfüggöny mögött. Magyarország nagyhatalmi erőterében 1945-1968*. Budapest, Ister, 2000.
- Borhi László: *Magyarország a hidegháborúban. A Szovjetunió és az Egyesült Államok között, 1945-1956*. Budapest, Corvina, 2005.
- Borhi László: *Megalkuvás és erőszak. Az Egyesült Államok és a szovjet térhódítás Magyarországon, 1944-1949*. Debrecen, Kossuth Egyetemi Kiadó, 1997.
- Bullock, Alan: *Ernest Bevin. Foreign Secretary 1945-1951*. Oxford, Oxford University Press, 1985.
- Campbell, John C.: *Tito's Separate Road. America and Yugoslavia in World Politics*. New York – Evanston, Harper & Row, 1967.
- Chang, Jung – Jon Halliday: *Mao. Az ismeretlen történet*. Budapest, Európa, 2006.
- Christoforos, Athanasiou: *Az újkori Görögország története*. Budapest, Új Mandátum, 2006.
- Crampton, Richard J.: *A Concise History of Bulgaria*. Cambridge, Cambridge University Press, 2005.
- Crampton, R. J.: *The Balkans Since the Second World War*. London, Longman 2002.
- Csanády Márton: *A Jugoszlávia és a nagyhatalmak a XX. században*. Budapest, Institute for Political Science of the Hungarian Academy of Sciences, 2000.
- Dedijer, Vladimir: *Joszip Broz Tito. Adalékok egy életrajzhoz*. Novisád, Magyar Szó, 1953.
- Djilas, Aleksa: *The Contested Country. Yugoslav Unity and Communist Revolution, 1919-1953*. Cambridge – London, Harvard University Press, 1991.
- Dockrill, Michael: *British Defence since 1945*. Oxford – New York, Basil Blackwell, 1988.
- Dockrill, M. L.: *The Cold War 1945-1963*. Atlantic Highlands, Humanities Press, 1988.
- Dragišić, Petar: *Jugoslovensko-bugarski odnosi 1941-1949*. Beograd, Institut za novije istoriju Srbije, 2007.
- Dragnich, Alex: *Tito's Promised Land. Yugoslavia*. New Brunswick, Rutgers University Press, 1954.
- Egedy Gergely: *Nagy-Britannia története 1945-1987*. Budapest, HVG, 1991.
- Frankel, Joseph: *British Foreign Policy 1945-1973*. London – New York, Oxford University Press, 1975.
- Fejtő Ferenc: *A népi demokráciák története I-II. kötet*. Budapest – Párizs, Magvető – Magyar

Füzetek, 1991.

Fish Armstrong, Hamilton: *Tito and Goliath*. New York, Macmillan, 1955.

Fischer Ferenc: *A megosztott világ. A Kelet-Nyugat, Észak-Dél nemzetközi kapcsolatok fő vonásai (1941-1991)*. Budapest, IKVA, 1996.

Fülöp Mihály – Sipos Péter: *Magyarország külpolitikája a XX. században*. Budapest, Aula, 1998.

Gaddis, John Lewis: *Most már tudjuk. A hidegháború történetének újraértékelése*. Budapest, Európa, 2001.

Gaddis, John Lewis: *The Cold War*. London, Penguin Books, 2007.

Greenwood, Sean: *Britain and the Cold War, 1945-1991*. London, Macmillan, 1999.

Gyurkó László: *Arcképvázlat történelmi háttérrel*. Budapest, Magvető, 1982.

Harper, John Lamberton: *American visions of Europe. Franklin D. Roosevelt, George F. Kennan and Dean Acheson*. Cambridge, Cambridge University Press, 1994.

Hatschikjan, Magarditsch A.: *Tradition und Neuorientierung in der bulgarischen Außenpolitik 1944-1948. Die „nationale Außenpolitik“ der Bulgarischen Arbeiterpartei (Kommunisten)*. München, Oldenbourg Verlag, 1988.

Heuser, Beatrice: *Western Containment Policies in the Cold War. The Yugoslav Case, 1948-1953*. London – New York, Routledge, 1989.

Hódos György: *Kirakatperek. Sztálinista tisztogatások Kelet-Európában 1948-1954*. Budapest, Eötvös, 1990.

Hódos György: *Tettesek és áldozatok. Konceptiók perek Magyarországon és Közép-Kelet-Európában*. Budapest, Noran, 2005.

Jelavich, Barbara: *A Balkán története*. II. kötet: 20. század. Budapest, Osiris – 2000, 1996.

Juhász József: *Volt egyszer egy Jugoszlávia. A délszláv állam története*. Budapest, Aula, 1999.

Keebel, Sir Curtis: *Britain and the Soviet Union, 1917-1989*. New York, St. Martin's Press, 1990.

Kenéz Péter: *A Szovjetunió története. A kezdetektől az összeomlásig*. Budapest, Akkord, 2008.

Kiszely Gábor: *ÁVH. Egy terror szervezet története*. Budapest, Korona, 2000.

Knoll, Hans: *Jugoslawien in Strategie und Politik der Alliierten 1940-1943*. München, Oldenburg, 1986.

Kogelfranz, Siegfried: *Jalta öröksége. Az áldozatok és akik megúszták*. Budapest, AB – Beszélő, 1990.

Korbel, Josef: *Tito's Communism*. Denver, University of Denver Press, 1951.

Lampe, John: *Balkans into Southeastern Europe*. Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2006.

Lampe, John: *Yugoslavia as History. Twice there was a country*. Cambridge, Cambridge University Press, 1996.

- Lampe, John – Russel O. Prickett – Ljubiša S. Adamović: *Yugoslav-American Economic Relations Since World War II*. Durham – London, Duke University Press, 1990.
- Lane, Ann: *Britain, the Cold War and Yugoslav Unity, 1941-1949*. Brighton, Sussex Academic Press, 1996.
- Lane, Ann: *Yugoslavia: When Ideals Collide*. Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2004.
- Larson, David L.: *United States Foreign Policy Toward Yugoslavia, 1943-1963*. Washington, University of America Press, 1979.
- Lees, Lorraine M.: *Keeping Tito Afloat. The United States, Yugoslavia and the Cold War*. University Park, Pennsylvania State University Press, 1997.
- Lees, Michael: *The Rape of Serbia. The British Role in Tito's Grab for Power 1943-1944*. San Diego – New York, Harcourt Brace Jovanovich, 1990.
- Maclean, Fitzroy: *The Heretic. The Life and Times of Josip Broz-Tito*. New York, Harper & Brothers, 1957.
- Malcolm, Noel: *Kosovo. A Short History*. London, Pan Books, 2002.
- Magyarics Tamás: *Az Egyesült Államok külpolitikájának története*. Budapest, Eötvös József Könyvkiadó, 2000.
- Mastny, Vojtech: *The Cold War and Soviet Insecurity*. New York – Oxford, Oxford University Press, 1996.
- Maurer, Pierre: *The Tito-Stalin Split in historical perspective*. Bradford University of Bradford Press, 1987.
- McMahon, Robert J.: *The Cold War. A Very Short Introduction*. Oxford, Oxford University Press, 2003.
- Mehta, Coleman Armstrong: *A Rat Hole to be Watched? CIA Analyses of the Tito-Stalin Split, 1948-1950*. Elérhető: [www.lib.ncsu.edu/theses/available.pdf](http://www.lib.ncsu.edu/theses/available.pdf), a hozzáférés ideje: 2009. január 15.
- Mezei Géza: *Befolyás vagy hegemonia? A háború utáni rendezés Kelet-Közép-Európában*. Budapest, Új Mandátum, 2001.
- Mezei Géza: *Németország és a hidegháború. A szövetséges hatalmak és a német kérdés 1945-1961*. Budapest, Új Mandátum, 1999.
- Miscamble, Wilson D.: *George F. Kennan and the Making of American Foreign Policy, 1947-1950*. Princeton, Princeton University Press, 1992.
- Nikolakopoulos, Ilias – Alkisz Rigosz – Grigorin Pszalidasz szerk.: *A görög polgárháború. A varkizai egyezménytől a Gramosznál lezajlott hadműveletekig. 1945 február-1949 augusztus*. Budapest, Új Mandátum, 2006.

- Northedge, F. S.: *Descent From Power. British Foreign Policy 1945-1973*. London, George Allen & Unwin, 1974.
- Novak, Bogdan C.: *Trieste, 1941-1954. The Ethnic, Political, and Ideological Struggle*. Chicago – London, The University of Chicago Press, 1970.
- O'Donnell, James S.: *A Coming of Age. Albania Under Enver Hoxha*. New York, Columbia University Press, 1999.
- Okváth Imre: *Bástya a béke frontján. Magyar haderő és katonapolitika 1945-1956*. Budapest, Aquila, 1998.
- Ovendale, Ritchie: *The English-Speaking Alliance. Britain, the United States, the Dominions and the Cold War 1945-1951*. London, George Allen & Unwin, 1985.
- Pavlowitch, Stevan K.: *A history of the Balkans, 1804-1945*. London, Longman, 1999.
- Pavlowitch, Stevan Kosta.: *Serbia: the history behind the name*. London, Hurst, 2002.
- Pavlowitch, Stevan K.: *Tito. Yugoslavia's Great Dictator. A Reassessment*. London, C. Hurst & Co., 1992.
- Pavlowitch, Stevan K.: *Yugoslavia*. London, Ernest Benn Limited, 1971.
- Pollo, Stefanaq – Arben Puto: *The History of Albania*. London, Routledge & Kegan Paul, 1981.
- Prandler Árpád: *Az ENSZ Biztonsági Tanácsa*. Budapest, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, 1974.
- Rabel, Roberto G.: *Between East and West: Trieste, the United States, and the Cold War, 1941-1954*. Durham, Duke University Press, 1988.
- Reuter-Hendrichs, Irena: *Jugoslawische Außenpolitik 1948-1968. Außenpolitische Grundsätze und internationale Ordnungsvorstellungen. Eine Untersuchung der überregionalen Tagespresse*. Köln – Berlin, Carl Heymann Verlag, 1976.
- Réti György: *Albánia sorsfordulói*. Budapest, Aula, 2000.
- Ridley, Jasper: *Tito*. London, Constable, 1994.
- Romsics Ignác: *Az 1947-es párizsi békeszerződés*. Budapest, Osiris, 2006.
- Romsics Ignác: *Nemzet, nemzetiség és állam Kelet-Közép- és Délkelet-Európában a 19. és 20. században*. Budapest, Napvilág, 2004.
- Rubinstein, Alvin Z.: *Yugoslavia and the Nonaligned World*. Princeton, Princeton University Press, 1970.
- Rusinow, Dennison: *The Yugoslav Experiment 1948-1974*. Berkeley – Los Angeles, University of California Press, 1978.
- Singleton, Fred: *A Short History of the Yugoslav Peoples*. Cambridge, Cambridge University Press, 1985.
- Sluga, Glenda: *The problem of Trieste and the Italo-Yugoslav border: difference, identity and*

- sovereignty in twentieth-century Europe*. Albany, State University of New York Press, 2001.
- Sokcsevits Dénes: *Horvátország Közép-Európa és a Balkán között*. Budapest, Kreatéka, 2007.
- Sokcsevits Dénes – Szilágyi Imre – Szilágyi Károly: *Déli szomszédaink története*. Budapest, Bereményi Kiadó, [1994]
- Stavrakis, Peter J.: *Moscow and Greek Communism, 1944-1949*. Ithaca, Cornell University Press, 1989.
- Surányi Róbert: Churchill. Andor László – Surányi Róbert: *Roosevelt – Churchill*. Budapest, Pannonica, 1999.
- Ulam, Adam B.: *Titoism and the Cominform*. Westport, Greenwood Press, 1952 (reprint 1971).
- Young, John W.: *Winston Churchill's Last Campaign. Britain and the Cold War 1951-1955*. Oxford, Clarendon Press, 1996.
- Zubok, Valdislav – Constantine Pleshakov: *Inside the Kremlin's Cold War. From Stalin to Khrushchev*. Cambridge, Massachusetts – London, Harvard University Press, 1996.

## *Tanulmányok*

- A. Sajti Enikő: Egy kommunista káder a külügyben 1945-1948: Rex József. *Forrás*, 2009. július-augusztus. 89-109.
- Adamthwaite, Anthony: Britain and the World, 1945-1949: the view from the Foreign Office. *International Affairs*, Spring 1985. 223-235.
- Adamthwaite, Anthony: Introduction: The Foreign Office and Policy-making. In: John W. Young ed.: *The Foreign Policy of Churchill's Peacetime Administration 1951-1955*. Leicester, Leicester University Press, 1988.
- Arday Lajos: Nagy-Britannia Kelet-Európa-politikája. *Külpolitika*, 1987/4. 53-72.
- Auty, Phyllis: The Post-War Period. In: Stephen Clisold ed.: *A Short History of Yugoslavia. From Early Times to 1966*. Cambridge, Cambridge University Press, 1966. 236-264.
- Balló István: Adalékok Magyarország 1949-1953 közötti háborús felkészítéséről, a várható hadszíntér előkészítéséről. *Hadtörténelmi Közlemények*, 1994/4. 800-823.
- Balló István: Magyarország katonapolitikája, a hadseregfejlesztés feladatai, 1947-1949. In: Feitl István – Izsák Lajos -Székely Gábor szerk.: *Fordulat a világban és Magyarországon 1947-1949*. Budapest, Napvilág, 2000. 291-300.

- Balló István: Törekvések Magyarország háborús felkészítésére (1951-1953) *Új Honvédségi Szemle*, 1994/5. 48-59.
- Barker, Elisabeth: The Yugoslavs and the Greek Civil War of 1946-1949. In: Lars Baerentzen – John O. Iatrides – Ole L. Smith eds.: *Studies in the History of the Greek Civil War 1945-1949*. Copenhagen, Museum Tusculanum Press, 1987. 297-308.
- Barker, Elisabeth: Yugoslav Policy towards Greece 1947-1949. In: Lars Baerentzen – John O. Iatrides – Ole L. Smith eds.: *Studies in the History of the Greek Civil War 1945-1949*. Copenhagen, Museum Tusculanum Press, 1987. 263-295.
- Bán D. András: A közép-kelet-európai brit külpolitika és Magyarország, 1939-1947. In: Romsics Ignác szerk.: *Magyarország és a nagyhatalmak a 20. században*. Budapest, Teleki László Alapítvány, 1995. 139-147.
- Békés Csaba: A hidegháború eredete. *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 1999. 217-226.
- Békés, Csaba: Soviet Plans to Establish the COMINFORM in Early 1946: New Evidence from the Hungarian Archives. *Cold War International History Project Bulletin* 10. Spring 1998. 135-136.
- Békés Csaba: Szuperhatalmi politika a hidegháborúban 1945-1962. *Magyar Tudomány*, 2008/3. Elérhető: <http://www.matud.iif.hu/08mar/06.html>, a hozzáférés ideje: 2009. március 05.
- Borhi László: Az amerikai diplomácia és a szovjet politikai-gazdasági térnyerés Magyarországon. *Történelmi Szemle*, 1993/3-4. 339-360.
- Borhi László: Az Egyesült Államok Kelet-Európa-politikájának néhány kérdése, 1948-1956. *Történelmi Szemle*, 1995/3. 277-300.
- Byrnes, Mark S.: A Titónak nyújtott amerikai segély. *Külpolitika*, 2001/1-2.
- Faludi Péter: Magyarország és a koreai háború 1950-1953. *Hadtörténelmi Közlemények*, 1992/3. 120-130.
- Figder Éva: Brit diplomáciai törekvések Magyarországon, 1945-1947. Frank Tibor szerk.: *Angliától Nagy-Britanniáig. Magyar kutatók tanulmányai a brit történelemről*. Budapest, Gondolat, 2004. 357-372.
- Gibianski, Leonid. The 1948 Soviet-Yugoslav Conflict and the Formation of the 'Socialist Camp' Model. In: Odd Arne Westad – Sven Holtsmark – Iver B. Neumann: *The Soviet Union in Eastern Europe, 1945-1989*. New York, St. Martin's Press, 1994. 26-46.
- Gibianszkij, Leonyid: Az 1948-as szovjet-jugoszláv konfliktus és a Kominform. *Múltunk*, 1994/4. 111-144.
- Gyarmati György: Dilemmák a Dunatájon (Magyarország és a délkelet-európai föderációs tervek). *Századvég*, 1986/2. 67-87.

- Gyarmati György: Föderációs törekvések a második világháború után. *Politikatudományi Szemle*, 1992/2. 111-121.
- Hajdú Tibor: *A Rajk-per háttere és fázisai*. Társadalmi Szemle, 1992/11. 17-36.
- Heuser, Beatrice: Yugoslavia in Western Military Planning, 1948-1953. In: Marko Milivojević – John B. Allcock – Pierre Maurer eds.: *Yugoslavia's Security Dilemmas. Armed Forces, National Defence and Foreign Policy*. Oxford – New York, Berg, 1988. 125-163.
- Horváth Gábor: Egység és megosztottság: az euroatlanti kapcsolatokról a Marshall-terv 50. évfordulóján. *Külpolitika*, 1997/1. 75-97.
- Johnston, Timothy: Peace or Pacifism? The Soviet 'Struggle For Peace in All the World', 1948-1954. *Slavonic & East European Review*, April 2008. 259-282.
- Jovanović, Miroslav: Preslikana ili samobitna društvena izgradnja: Komparativna analiza ustava FNRJ (1946) i „Staljinskog” ustava SSSR-a (1936). *Tokovi istorije*, 2008/1-2. 280-289.
- Kent, John: British Policy and the Origins of the Cold War. In: Melvyn P. Leffler – David S. Painter eds.: *Origins of the Cold War. An International History*. London – New York, Routledge, 2005. 139-153.
- Király Béla: A magyar hadsereg szovjet ellenőrzés alatt. In: Romsics Ignác szerk.: *Magyarország és a nagyhatalmak a 20. században*. Budapest, Teleki László Alapítvány, 1995. 229-244.
- Kovács Imre: Déli határunk műszaki zárási és erősítési munkái 1950-1955-ben. *Új Honvédségi Szemle*, 1992/1. 33-39.
- Kovačević, Katarina: Yugoslav-Hungarian Reactions 1953-1956. In: Ljubograd Dimić ed.: *Great Powers and Small Countries in Cold War 1945-1955 – issue of ex-Yugoslavia. Proceedings of the International Scientific Conference, Belgrade, November 3rd-4<sup>th</sup>, 2003*. Belgrade, 2005. 140-158.
- Lane, Ann J.: Coming to Terms with Tito: Britain and Yugoslavia, 1945-1949. In: Richard J. Aldrich – Michael F. Hopkins eds.: *Intelligence, Defence and Diplomacy: British Policy in the Post-War World*. Ilford – Portland, Frank Cass, 1994. 13-41.
- Maclean, Fitzroy: Tito: A Study. *Foreign Affairs*, January 1950. 231-246.
- Major Nándor: Jugoszlávia a II. világháborúban. *Múltunk*, 2005/1. 33-88.
- Mark, Eduard: Revolution by Degrees. Stalin's National Front Strategy for Europe, 1941-1947. *Cold War International History Project, Working Papers*, 2001.
- Markovich, Stephen C.: American Foreign Aid and Yugoslav Foreign Policy. In: Peter J. Potichnyj – Jane P. Shapiro eds.: *From the Cold War to Detente*. New York – London, Praeger Publishers, 1976. 78-96.
- Mastny, Vojtech: NATO in the Beholder's Eye: Soviet Perceptions and Policies, 1949-1956. *Cold*

*War International History Project, Working Papers* No. 35, 2002.

- Milošević, Nemanja: Yugoslavia, USA and NATO in the 1950s. *Western Balkan Security Observer – English Edition*, 2007/5. 64-80.
- Okváth Imre: A magyar hadsereg háborús haditervei, 1948-1962. *Hadtörténelmi Közlemények*, 2006/1. 34-53.
- Onslow, Sue: Britain and the Belgrade Coup of March 1941 Revisited. *Electronic Journal of International History*, 2005. 1-57.
- Orgoványi István: A déli határsáv 1948 és 1956 között. *Bács-Kiskun megye múltjából* XVII. 2001. 253-285.
- Ovendale, Ritchie: Introduction. In: Ritchie Ovendale ed.: *The Foreign Policy of the British Labour Governments, 1945-1951*. Leicester, Leicester University Press, 1984. 1-20.
- Pappas, Nicholas: The Soviet-Yugoslav Conflict and the Greek Civil War. In: Wayne S. Vucinich, ed.: *At The Brink of War and Peace: The Tito-Stalin Split in a Historic Perspective*. New York, Columbia University Press, 1982. 219-237.
- Parrish, Scott D. - Mikhail M. Narinsky: New Evidence on the Soviet Rejection of the Marshall Plan, 1947: Two Reports. *Cold War International History Project, Working Paper*, 1994.
- Pechatnov, Vladimir O.: The Big Three after World War II. New Documents on Soviet Thinking about Post War Relations with The United States and Great Britain. *Cold War International History Project, Working Paper* No. 13., 1995.
- Perkins, Bradford: Unequal Partners: The Truman Administration and Great Britain. In: WM. Roger Louis – Hedley Bull eds.: *The 'Special Relationship.' Anglo-American Relations Since 1945*. Oxford, Clarendon Press, 1989. 43-64.
- Perović, Jeronim: The Tito-Stalin Split. A Reassessment in Light of New Evidence. *Journal of Cold War Studies*, 2007/2. 32-63.
- Petrovic, Vladimir: Pokušaj sklapanja anglo-jugoslovenskog ugovora i staljinova smrt. *Istorija 20. veka*, 2004/1. 66-78.
- Pirjevec, Jože: The Tito-Stalin Split and the End of the Civil War in Greece. In: Lars Baerentzen – John O. Iatrides – Ole L. Smith eds.: *Studies in the History of the Greek Civil war 1945-1949*. Copenhagen, Museum Tusculaneum Press, 1987. 309-316.
- Rainer M. János: Sztálin és Rákosi, Sztálin és Magyarország 1949-1953. *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 1998. 91-100.
- Rajak, Svetozar: In Search of a Life outside the Two Blocks: Yugoslavia's Road to Non-Alignment. In: Ljubograd Dimić ed.: *Great Powers and Small Countries in Cold War 1945-1955 – issue of ex-Yugoslavia. Proceedings of the International Scientific Conference, Belgrade*,



*November 3rd-4<sup>th</sup>, 2003*. Belgrade, 2005. 84-105.

- Rajak, Svetozar: New Evidence from the Former Yugoslav Archives. The Tito-Khrushchev Correspondence, 1954. *Cold War International History Project Bulletin* 12/13. Fall/Winter 2001. 315-324.
- Ripp Zoltán: Példaképből ellenség. Magyar kommunisták viszonya Jugoszláviához, 1947-1948. In: Standeisky Éva szerk.: *A fordulat évei 1947-1949. Politika – Képzőművészet – Építészet*. Budapest, 1956-os Intézet, 1998. 45-62.
- Ristović, Milan: Trumanova doktrina, Grčka i jugoslovenske reakcije (1947-1949). *Tokovi istorije*, 2008/1-2. 84-112.
- Ritter László: War on Tito's Yugoslavia? The Hungarian Army in Early Cold War Soviet Strategies. Elérhető: [www.isu.etho.ch/php](http://www.isu.etho.ch/php), a hozzáférés ideje: 2005. március 9.
- Rizman, Rudolf M.: Sztálin és Tito. „Az oroszlán és a róka.” *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 1998. 83-89.
- Roberts, Frank K.: Ernest Bevin as Foreign Secretary. In: Ritchie Ovendale ed.: *The Foreign Policy of the British Labour Governments 1945-1951*. Leicester, Leicester University Press, 1984. 21-42.
- Romsics Ignác: A State Department és Magyarország, 1942-1947. In: Romsics Ignác: *Helyünk és sorsunk a Duna-medencében*. Budapest, Osiris, 2005. 234-301.
- Sajti Enikő: Nemzettudat és jugoszlávizmus. In: A. Sajti Enikő: *Nemzettudat, jugoszlávizmus, magyarság*. Szeged, JATEPRINT, 1991. 9-19.
- Spehnjak, Katarina: Josip Broz Tito's Visit to Great Britain in 1953. *Review of Croatian History*, 2005/1. 273-293.
- Stefanidis, Ioannis: United States, Great Britain and the Greek-Yugoslav Rapprochement, 1949-1950. *Balkan Studies*, 1986/2. 315-343.
- Stone, David R.: The Balkan Pact and American Policy. *East European Quarterly*, 1994/3. 393-407.
- Szabó Annamária: A Duna-táji határok „légiesítésének” tervei (1944-1947). *Társadalmi Szemle*, 1990/3. 65-78.
- Székely Gábor: A Kominform, 1947-1949. In: Feitl István – Izsák Lajos -Székely Gábor szerk.: *Fordulat a világban és Magyarországon 1947-1949*. Budapest, Napvilág, 2000. 62-74.
- Tucker, Robert C.: The Cold War in Stalin's Time. What the New Sources Reveal. *Diplomatic History*, 1997/2. 273-281.
- Ulam, Adam B.: A Few Unresolved Mysteries about Stalin and the Cold War in Europe. A Modest Agenda for Research. *Journal of Cold War Studies*, 1999/1. 110-116.
- Ungváry Krisztián: Magyarország szovjetizálásának kérdései. In: Romsics Ignác szerk.: *Mítoszok, legendák, tévhit*ek a 20. századi magyar történelemről. Budapest, Osiris, 2005. 279-308.

- Varga László: A Rajk-per háttérében. Ferenczi Edmond és Noel Haviland Field. *Évkönyv*, 1956-os Intézet, 2000. 11-25.
- Volokityina, T. V.: A „jugoszláv utak” elutasítása és a jugoszláv ügy. *Múltunk*, 1997/3. 154-171.
- Vukman Péter: Az amerikai dilemmák és a hírszerzés elemzései a Jugoszlávia elleni szovjet katonai támadás lehetőségéről (1948-1952). *Acta Historica Szegediensis*, 126. 2007. 101-115.
- Warner, Geoffrey: From ally to enemy: Britain's relations with the Soviet Union, 1941-1948. In: *Michael Dockrill – Brian McKercher: Diplomacy and world power. Studies in British Foreign Policy 1890-1950*. Cambridge, Cambridge University Press, 1996. 221-243.
- Wettig, Gerhard: Stalin and German Reunification: Archival Evidence on Soviet Foreign Policy in Spring 1952. *The Historical Journal*, 1994/2. 411-419.
- Weathersby, Kathryn: "Should We Fear This?" Stalin and the Danger of War with America. *Cold War International History Project, Working Paper* No. 39, 2002.
- Whittam, J. R.: Drawing the Line: Britain and the Emergence of the Trieste Question, January, 1941-May 1945. *English Historical Review*, April 1991. 346-370.
- Zubok, Vladislav: Stalin's Plans and Russian Archives. *Diplomatic History*, 1997/2. 295-395.

## Tartalomjegyzék

|                                                                                         |            |
|-----------------------------------------------------------------------------------------|------------|
| <b>Előszó</b>                                                                           | <b>1</b>   |
| <b>Historiográfiai áttekintés</b>                                                       | <b>5</b>   |
| <b>A második Jugoszlávia létrejötte és a jugoszláv külkapcsolatok alakulása 1948-ig</b> | <b>14</b>  |
| <b>A szovjet-jugoszláv konfliktus okai és az 1948. február 10-i moszkvai találkozó</b>  | <b>39</b>  |
| Az 1948. február 10-i moszkvai találkozó és jelentősége                                 | 47         |
| <b>Nagy-Britannia és a szovjet-jugoszláv konfliktus</b>                                 | <b>52</b>  |
| A moszkvai találkozótól a Tájékoztató Iroda bukaresti üléséig                           | 52         |
| Az első brit elemzések                                                                  | 62         |
| A szovjet-jugoszláv konfliktus eszkalálódása (1948 június-1949 november)                | 66         |
| Magyarország szerepe a Jugoszlávia elleni rágalomhadjáratban (1948-1949)                | 73         |
| A „mesteri semmittevéstől” „Tito felszínen tartásáig” (1948 június-1949 november)       | 82         |
| <b>„Tito felszínen tartása”: Nagy-Britannia és Jugoszlávia gazdasági megsegítése</b>    | <b>93</b>  |
| <b>„Az idegek háborúja” és Jugoszlávia katonai megsegítése</b>                          | <b>107</b> |
| Határincidensek, katonai manőverek 1949 augusztusáig                                    | 107        |
| A Szovjetunió 1949. augusztus 18-i jegyzéke és következményei                           | 119        |
| Idegháború és katonai nyomásgyakorlás a koreai háború kitörése után                     | 135        |
| A nyugati fegyverszállítás problematikája                                               | 156        |
| A háromhatalmi delegáció tárgyalásai: a védelmi tervek összehangolása                   | 168        |
| A jugoszláv-görög-török közeledés és a jugoszláv-olasz kapcsolatok romlása              | 173        |
| Eden belgrádi és Tito londoni látogatása                                                | 177        |
| <b>A jugoszláv külpolitika Sztálin halála után (1953-1955)</b>                          | <b>186</b> |
| <b>Források és felhasznált szakirodalom</b>                                             | <b>196</b> |